

Rita Hunter

Aşkın Ateşi

ATEŞ DİZİSİ I

Aşkın Ateşi
Ateş Dizisi I

Yazan: Rita Hunter
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Aslı Güçlü
Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istockphoto.com

1. Baskı: Temmuz 2012

ISBN: 978-9944-82-564-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2012 Rita Hunter

Türkçe Yayın Hakkı: © Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No:18 / 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Aşkın Ateşi

ATEŞ DİZİSİ I

Rita Hunter

©epsilon®

Birinci Bölüm

Bristol Limanı'ndan kalkmak için hazır bekleyen geminin mürettebatı son kontrolleri yaparken Kaptan Gerald Sullivan gitmeden önce yerine getirmesi gereken son görevini üstlenmişti. Bundan her zaman nefret etmişti ama bu sefer görevi geçmiştekilerden daha fazla içine dokunuyordu. Isabel ile vedalaşmak her zaman çok zor olmuştu. Mesele sadece biricik kızından ayrılmak da değildi hem... Mesele, Isabel'in sitem dolu güzel yüzüne hiçbir şey hissetmemeye çalışarak bakmak ve aslında genç bir bayan olduğunu hatırlatan haklı iğnelemelerine katlanmaktı.

"Isabel söz veriyorum sana... Sadece üç ay sonra bu gemide ikimiz olacağız." Kaptan gülümseyip elini kızının yanağında şefkatle gezdirdi. Bal rengi gözlerdeki öfkeli kıvılcımların yumuşayarak gece yarısı karanlık denize vuran ay ışığı gibi titreyişini görebiliyordu, fakat sükûnetinden emin değildi. Üstelik bir süredir ağzını da açmamıştı kız. "Seni çok özleyeceğim havuç kafalı. Belli ki senin beni özleyeceğinden daha çok." Kızının şapkasından kurtulan kızıl bukleyi parmağına dolayıp gülümsedi. "Sanırım sen benim kadar duygusal değilsin?"

"Elbette duygusalım baba. Öfke bence tüm duygulardan daha etkili ve teşvik edicidir... Tamam, daha önce anlaştığımızı söylemiş olabilirim ama şimdi öyle hissetmiyorum." Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Baba artık sen de biliyorsun ki vaatlerin birer yalana döndü."

“Seni Hindistan’a götürmeme imkân yok Isabella. Orası genç bir kız için hiç de tekin sayılmaz. Üstelik bu konuda sana herhangi bir vaatte bulunmuş değilim.”

“Seninle Hindistan’a gitme gibi bir isteğim yok baba. Gitme konusunda bana söz verdiğin ve aniden fikir değiştirerek kararını ertelediğin Amerika’ya, halamın yanına gitmek istiyorum sadece.”

“Halan bizi anlayacaktır. Müşterim Hindistan’a götüreceğim kargo için ekstra ücret ödeyecek. İkinize de metrelerce Hint ipeği alacağım. Senin parlak renklere olan düşkünlüğünü biliyorum küçük hanım.” Gerald Sullivan esmer, yakışıklı yüzünü daha da çekici kılacak şekilde gülünce, kasılan omuzları gevşeyen kızı ona gülümseyerek karşılık verdi. “Sadece üç ay sonra İngiltere’yi terk edecek olsaydım buraların biraz daha tadını çıkarmak isterdim kızım. Yaz aylarında Bath ne kadar güzel olur bilirsin.”

“Bunu hatırlatma baba. İngiltere’yi terk etmek zor olacak biliyorum ama artık burada yapacağımı hiçbir şey yok.”

Kaptan anlayışlı bir şekilde başını salladıktan sonra bir adım gerileyerek kızına hüznüyle baktı. Geniş kenarlı hasır şapkali başından, minik ayaklarına kadar sevgiyle süzdü onu.

Isabel’in de öfkesi yok olup gitmiş, yerine babasına duyacağı özlemin verdiği mutsuzluk ve yüreğini ağırlaştıran o huzursuz edici his yerleşmişti. Daha gitmeden gitmiş gibi hissediyordu ve öyle hissettiği zamanlarda olduğu gibi görüştü bulanıklaşıp burnu sızlamaya başladı. Aslında sıklıkla ağlayan biri değildi ancak babasının gidişiyle doğru orantılı olarak toplamda senenin üç gününü kırmızı bir burun ve şiş gözlerle geçirirdi. Tanrı aşkına bu kez ağlamayacaktı.

“Ağlama sakın havuç kafa.”

Isabel sulanan gözlerini kırıştırıp burnunu çekti. Başını eğmeyi düşünüyordu, fakat aniden kendisini babasının kollarında, başını da onun omzunda bulunca tüm direnci kırıldı ve bedeni hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

“Güzel kızım benim, çok az kaldı. İhtiyacımız olan parayı

kazanınca bir daha seni hiç yalnız bırakmayacağım. Bütün planlarımızı gerçekleştirmek için bir sürü vaktimiz olacak... Bana güveniyorsun değil mi?”

Isabel babasının ceketini ıslatan dudaklarını kıpırdaup onu anladığına dair anlamsızca bir şeyler mırıldandı. Sonra başını kaldırıp parmak ucunda yükselerek adamı sımsıcak öpücüklerle boğdu. Bunu yaparken hasır şapkası geriye kaymış ve havuç rengindeki saçları olanca görkemiyle sırtına dökülmüştü. Geminin yelkenlerini şişiren şiddetli rüzgâr saçlarını kızıl bir flama gibi dalgalandırırken, yoğun kıvrıkcık bukleleri havaya savuruyordu.

Uzaktan bakan kişinin bu veda sahnesi için söyleyebileceği birçok şeyden biri *dramatik* olabileceği gibi neşe de görülebilirdi hallerinde. Ya da iki sevgilinin hüznüyle vedası...

“Seni seviyorum baba... Lütfen kendine dikkat et.”

Kaptan kızının yüzünü avuçları arasına alıp başını eğdi. “Ben de seni çok seviyorum bir tanem. Morgan ne diyorsa yap. Aklım sende kalsın... Artık gitmem gerekiyor, sonra görüşürüz.”

O sırada mürettebattan biri, “Kaptan, rüzgârı kaçırmamak iyi olur,” diye seslendi.

Ters bir şeyler söylememek için kendine hâkim olmaya çalışan Isabel gemideki çocuğa kötü kötü bakıktan sonra tekrar babasına döndü. “Beni düşünme... Morgan’ın söylediklerine uymama gibi bir şansın olmadığını biliyorsun. Hadi git baba... Seni bekleyeceğim. Gözün arkada kalsın. Tıpkı bir leydi gibi davranıp Morgan’ın sözünden asla çıkmayacağım. Üç ayımı Amerikalılara bir İngiliz leydisi nasıl olurmuş göstermek için çalışarak geçireceğim.”

Kaptan Sullivan buna inanmadığını belli eder gibi gülümsemedi ve son kez kızını öptükten sonra gemiye çıkan köprüye yöneldi.

Isabel gemi ufukta küçük bir nokta haline gelene kadar bulunduğu yerden kıvıldamadı. Düşündüğünün aksine ağlamıyor, sadece endişeleniyordu. Aynı zamanda huysuzluk

ettiği için de kendisine kızılıyordu. Oysa limana gitmek üzere evden çıkmadan önce sakın olacağına dair kendisine söz vermişti.

Derin bir nefes alıp limanın kendine has, çoğu kişiyi rahatsız etse de Isabel'e özgürlük ve doğallığı hatırlatan kokusunu içine çekti. Onu eve götürecektir araba limanın girişinde, olduğu yerde bekliyordu ve genç kız arabacının pek de keyifli olmadığından emindi. Birkaç saniye daha geminin yok olduğu noktaya baktı, sonra arkasını döndü.

Acele adımlarla, hatta koşarak girişe doğru ilerlerken babasının bu başıboş tavırları yüzünden yaptığı eleştirileri düşünüp gülümsüyordu. Gerçi onlara limana kadar eşlik edecek hizmetkârları yoktu. Çürümüş meyve artıkları ve çöp birikintileri arasından hızla kayıp ilerledi. Onun gibi bir kızın koca bir limanı ilgi dolu bakışlar altında, baştan sona kat etmesi pek de uygun bir davranış sayılmazdı. Üstelik Isabel bir hanımefendi gibi görünmek bir yana parlak, kabarık saçları ve yeşil elma rengindeki canlı elbisesiyle daha çok ayaklı bir yağlı boya paletine benziyordu. Kesin olan şu ki o bir hanımefendi değildi. Zaten hangi hanımefendinin ya da leydinin bu şekil saçları olabilirdi ki?

Genç kız iri burunlu arabacının homurtularını duymazdan gelerek üstü açık arabaya yerleşti. Saçlarını toparlayıp şapkasının altına gelişigüzel bir şekilde sıkıştırarak arkasına yaslandı. En azından dadısı Morgan'a bu yüzden hesap vermek zorunda kalmayacaktı. Yaşlı Morgan'ı hatırlamak bazen gülümsemesine neden olurken bazen de - tıpkı şimdi olduğu gibi - kanını dondurabiliyordu.

Evleri Bath'ın on beş mil batısındaki Weston Kasabası'ndaydı. Babası bir kaptan olmasına rağmen çok fazla yer gezemeyen Isabel'e göre Weston bir dünya demektir. Ancak bu dünya çok ama çok uzun zamandan beri ona dar gelir olmuştu ve kanı kaynayan Isabel için gitme vakti gelmişti. Üç ay gibi kısa bir süre sonra sadece Weston'dan değil

Britanya Adası'ndan ayrılacaktı. Bu iyi bir şey olmalıydı, yani kendini iyi hissetmeliydi... Kısmen tabii...

Halası iki sene önce İrlandalı bir denizciyle evlenip Amerika'nın Boston şehrine yerleşmişti. Altı yaşındayken kaybettiği annesinin yerine koyduğu halasına deliler gibi düşkün olan Isabel için bu kötü bir ayrılık olsa da aşkın peşinden giden kadını anlamaya çabalamıştı. Hem her şeye iyi yönünden bakmayı prensip kabul ettiği için bu ayrılığın kendisine de yeni ufuklar yaratabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Ve günü geldiğinde o ufuklar evi olacaktı.

Babası Gerald Sullivan mükemmel bir kaptan olabilirdi ama yönettiği geminin sahibi değildi. Mal sahibi huysuz bir ihtiyardı ama onu sever ve onun hakkını belirli ölçülerde savunurdu. Yine de uslanmaz, idealist kaptan Sullivan için *bu* ömür boyu katlanılacak bir durum sayılmazdı. Bu nedenle kardeşinin eşi Philip ile birlikte İngiltere ve Amerika arasında nakliye hizmeti sağlayabilecekleri bir ortaklığa karar vermişlerdi.

Kaptan çok da büyük olmayan bir sermaye ile kendi işine sahip olabileceği gibi tutkusu olan denizden de kopmamış olacaktı. İngiltere'den ayrılmak ailenin tüm fertlerini düşündürüyordu ve kimi zaman sadece fikirlerde kalabilecek bir proje olma ihtimali de vardı. Fakat Sullivan'ın şu anda kaptanlık yaptığı geminin yaşlı sahibi öldükten sonra yeni mal sahibi olacak vârislerin gemiyle ilgili pek de iç açıcı planları yoktu. Dolayısıyla kaptanlık işi de sallantıdaydı. Kısacası Amerika'ya gidişleri sadece bir istek değil aynı zamanda bir ihtiyaçtı...

Eğer son Hindistan işi çıkmasaydı, belki de Isabel şimdi babasıyla birlikte Amerika yolunda olacaktı.

Genç kız içten içe *sadece üç ay* dedi ve kalbi heyecan yerine korkuyla tekleli.

Birkaç saat sonra kırmızı tuğlalı iki katlı taş evin önüne vardıklarında genç kız arabacıya ücretini ödedi ve araba daha

durmadan aceleyle aşağı atladı. Acele etme nedeni eve gitmek için sabırsızlanıyor olması değil kapının önündeki kahverengi arabaydı... Onu en son gördüğünden beri aradan tam olarak beş ay geçmişti.

Isabel bacaklarına dolanan eteğini toparlayarak hızla eve doğru koştu. Kapıyı yumruklarken Morgan'ın söylendiğini işitebiliyordu. Nihayet kapı açıldığında dadısının hoşnutsuz yüzüne doğru bağırdı: "Fredy burada mı?"

"Ah Isabella, sen hiç akıllanmayacak mısın?"

"Aman Morgan. Fredy nerede onu söyle yeter." Isabel konuşmak yerine kendisine bir böcekmiş gibi bakan yaşlı kadını neredeyse itekleyerek içeri girdi. Ters bir vaziyette çıkardığı ceketini hayali bir askıya bırakıp oturma odasına doğru ilerledi. Düşündüğü gibi Fredy odada volta atıyordu.

Genç adam Isabel'i görünce, "Tanrım portakal, boyun mu uzadı senin?" diyerek ona takıldı.

"Fredy..." Isabel kollarına atılıp görgü kurallarını hiçe sayarak ona bir ahtapot gibi sarıldı.

"Yavaş ol..." Fredy sesini alçaltıp sözlerine devam etti. "Morgan kapıdan bizi izliyor. Eğer beni bırakmazsan evlenmemiz gerektiğini iddia edebilir."

Genç kız bu sözleri umursamadan bir süre daha sarıldı, sonra da onu azat etti. "Beş ay... Tam beş aydır yoksun. Neden kayboldun? Ah sakın söyleme. Yine kız meselesi değil mi?"

Müstakbel Walcot Vikontu Frederick Preston kendinden emin bir edayla sırttı. Bu haliyle Isabel'e şüpheye yer bırakmayan bir yanıt vermişti. "Bunu seninle konuşacak değilim."

"Yirmi bir yaşındayım ve düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum Fredy." Genç adamı beklentiyle süzmeye devam etti.

"Beni boş ver sen. Az önce babanın gittiğini duydum. Şaşırduğım bu değil de kafama takılan başka bir şey var Isabel." Genç kız onu anlamadığına dair başını sallarken çıkarmayı

unuttuğu şapkasını gelişigüzel bir şekilde koltuğa bıraktı. "Amerika'ya mı gidiyorsun?"

"Ah şu mesele... Evet, üç ay sonra gidiyoruz."

Fredy çökercesine bir koltuğa oturdu. Hayal kırıklığı dolu bakışları kızın yüzüne sabitlenmişti. "Temelli, yani bir daha dönmek üzere gidiyorsun hem de."

Isabel son derece sakin bir tavırla başını salladı. Oysa elleri titriyordu.

"Isabel aklınızı mı kaçırdınız siz?"

Genç kız cevap veremeden içeriden Morgan'ın sesi duyuldu. "Çocukluğunda benden yediğin dayakları unutma Frederick. Sanma ki kışımı kızartmak için boyuna posuna bakıp geri adım atarım. Daha ne olduğunu anlamadan dizimde bulursun kendini, haberin olsun."

Isabel bu görüntüyü kafasında resmetmemeye çalışarak başını eğdi ve ciddiyetle ellerini kenetledi, ancak Fredy'nin öfkeyle Morgan'ın buruşuk kacı ile ilgili ileri geri konuşması sınırlarını zorluyordu. İkaz eder gibi adama baktı.

İkazı alan Fredy ses tonunu ayarlayarak, "Git ve gez, bunu anlarım ama hayatını Amerika'da geçirmeyi de nereden çıkardın?" dedi.

"Babamın işleri kısa süre sonra bozulacak Fredy. Onu bilirsin, emir altında çalışmaktan hoşlanmaz. Geminin sahibi Gilly de yakında ölecek. Oğlunu görmelisin tam bir pislik ve babamdan hiç hoşlanmadı. Daha da kötüsü bana göz koydu."

"Ne var bunda? Evlenme yaştan çoktan geçti bile. Sen söyledin az önce." Sevimsiz bir şekilde sırttı.

"Aptal olma Fredy. Elli yaşında bir adamla evlenecek değilim. O iğrenç ıslak dudaklarını bana değdirdiğini düşünemiyorum bile."

Morgan tekrar araya girdi. "Isabella bu ne utanmazlık. Derhal kapı çeneni!"

Isabel ise oturma odasının kapısını kapamayı yeğledi.

"O kadar kötü demek... Hmim... Gerçi sana göre her erkek seni öpmeye layık olamayacak kadar iğrenç Isabel."

Genç kız onun gülerek söylediklerine karşılık omuzlarını silkip arkadaşını alıcı gözle inceledi. Kesinlikle çekici ve öpülesi bir adamdı Fredy. Altın gibi parıldayan sarı saçları ve muntazam hatlarıyla türünün en iyi örneğiydi.

"Bu bakışı hiç sevmedim Isabella... Portakal..." Bu çocuksu lakabı özellikle eklediği belli oluyordu zira kızın bakışları Fredy'nin bile kaldırabileceğinden fazla çapkındı.

Isabel alaycı bir şekilde güldü ve arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Burun hizasında kenetli olan ellerinin üzerinden iğrenirmiş gibi adama bakarken, "Endişelenme, sende gözüm yok," diye mırıldandı. Muhtemelen Fredy'nin kalbini kırmıştı ama zararsız olduğu konusunda bir güven verdiği açıktı.

"Halanın yanına mı gideceksiniz peki?"

"Halamın kocası babama ortaklık teklif etti. İşin içinde yine gemiler ve deniz olunca babamın gözleri parlıyor. Tabii bir de kendi kendilerinin patronu olacaklar. Bence babam Gilly öldükten sonra başka gemide de çalışmak istemez. Bunu ben de istemiyorum zaten."

"O konuda haklısın ama İngiltere'yi terk etmekten bahsediyorsun. Belki o zamana kadar evlenir ve evinin kadını olursun?"

Fredy'nin sesindeki esprili tınıyı fark eden Isabel ona ayak uydurmakta sakınca görmedi. "Bana bir teklifin mi var yoksa?" Cilve ya da kur yapmaktan anladığı söylenemezdi ama bu konuda doğasından gelen özel yetenekleri vardı.

Fredy'nin bile kızın vücut diliyle söyledikleri karşısında kalbi hafiften teklemişti. Tabii sadece iki saniye kadar...

"Benim de tereddütlerim var Fredy. Yani gitmek istiyorum ama Weston'dan ayrılma düşüncesi bile beni korkutmaya yetiyor. Fakat elimden gelen bir şey yok. Amerika'da elde edebileceğimizi burada sağlayamayız. Orası bize, özellikle

de babama iyi gelecek... Hem halamı çok özledim ve eğer yakında oraya gitmezsem başka dünyaları görmek için elime geçen son şans da kaçırmış olacağım." Genç adam cevap vermeksizin onu anlayışlı bir şekilde izliyordu. "Yaşım ilerliyor. Bir koca bile bulamadım... Belki de orada bir şansım olur, ne dersin?"

"Sana bu konuda yardım edebilmek isterdim ama arkadaşlarım da bana benziyorlar. Bu hiç iyi olmaz portakal."

"Koca aradığım falan yok. Sadece gidişim için geçerli bir bahane bulmaya çalışıyordum. Tanrı aşkına beni bırakalım artık. Bence asıl anlatılacak hikâyeler sende. Söylesene Londra nasıl? Yeni metresinin bir oyuncu olduğunu duydum. Morgan'ın yeğeni Passy geçen ay buraya geldiğinde anlatmıştı."

Fredy karşısında duran iflah olmaz kıza inkâr edercesine, başını iki yana sallayarak ümitsizce baktı... Ona baktıkça derdini anımsaması fazla sürmedi ve anında ciddileşti. "Bu sefer âşık oldum portakal."

"Kime? Oyuncuya mı? Passy kadının kocaman, harika göğüslerinin olduğunu söylemişti ama..."

"Morgan'ın dediği kadar varsın Isabel. Bekâr ve kibar bir genç kız gibi davranmayı dener misin lütfen?"

"İçimden bir his az sonra anlatacaklarını kibar kızların kaldıramayacağını söylüyor... Hadi dökül bakalım."

Fredy bir an için kalkıp gitmeyi ve kızdan yardım istemeyi düşündü. Fakat bu fikir aklını kısa bir süre meşgul etti zira Isabel güvenebileceği tek kişiydi. "Bu benim başıma gelmemeliydi. Yani âşık olmak... Fakat o öyle güzel, öyle tatlı ki... Onu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve..." Sesi gittikçe alçalmıştı ve tuhaf bir tonda çıkıyordu, öyle ki Isabel yüzünde hafiften bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. "Üç ay önce Londra'da tanıştık. Bana karşı koyabilen ilk kız diyebilirim. Hatta ilk karşılaşmamızda birbirimizden nefret ettiğimiz bile söylenebilir." Aklına gelen

hatıralarla gülümsedi. Isabel de öyle... Genç adamın inanılmaz bir özgüveni vardı. "Ama kısa süre içinde birbirimize karşı koyamayacağımızı fark ettik ve gizli gizli görüşmeye başladık."

Kafası karışan Isabel, "Anlamadım, neden gizli gizli görüşüyorsunuz ki?" diye sordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama öyle değil. Vivian ah-laksız bir kadın değil... Yani o asla benim metresim olmadı. O son derece saygıdeğer bir ailenin tek kızı. Bu yüzden gizli gizli ya da onu küçük düşürmeyecek şekilde buluştuk hep." Isabel bu kez onu anladığına dair başını salladı. "O da beni seviyordu, buna hiç şüphem yok. Fakat her şey iki hafta önce değişti. Ben ne olduğunu bile anlamadan nişan haberi geldi. Üstelik bunu gazetelerden okudum. Kendisine ulaşmayı denedim ama pusulalarımaya yanıt vermedi." O an hissettiği öfkeyi yeniden hissederek yumruklarını sıktı. Burnundan soluyordu ve uçuk mavi gözleri hissettiği öfke yüzünden kı-sılmıştı. "Henfield Kontu ile kıyaslanamam tabii."

"O da kim?" diye sordu Isabel merakla.

"Vivian'ın nişanlısı... Beni onun için terk etti."

Genç adam sert adımlarla odayı arşınlarken Isabel endişeyle onu izlemeye başladı. Söyleyecek çok fazla sözün olmadığı anlardan biriydi ama yine de şansını denedi. "Belki de mecbur kalmıştır. Belki de pusulaların eline bile geçmemiştir. Odasına kilitlenmiş olabileceğini düşünmüyor musun?"

Fredy'nin gevşeyen yüz hatları Isabel'e özel katıksız bir sevgiyle doldu. Gülüşünde muazzam bir şefkat ve hoşgörü vardı. "İyi kalpli, güzel Isabel... Dediğin gibi olmasını ne kadar çok isterdim bilemezsin. Hatta öyle olduğuna kendimi inandırdım ama bu sadece bir hayal." Duraksadı. O sırada ifadesine yerleşen sevecenlik yok olup yerini tekrar öfkeye bırakmıştı. "Nihayet bana görüşmek istediği haberini yolladı. Ona kaçmayı teklif edecektim. Eğer ailesinin zoruyla o adamla evleniyorsa buna boyun eğmemesini ve Gretna

Green'de evlenebileceğimizi söyleyecektim... Söyledikleri kulaklarımda çınlıyor hâlâ."

Isabel korku dolu bir bekleyişle, "Ne söyledi sana?" diye sordu.

"Bana herhangi bir zorlama olmadığını, Henfield ile kendi rızasıyla nişanlandığını söyledi. Bu son görüşmemizmiş ve onu bir daha rahatsız etmeyecekmişim." Bezgin bir şekilde bir koltuğa çöktü. Zaten ruhen de çökmüş görünüyordu.

Isabel yerinden fırlayıp ona sarıldı. "Ah Fredy, çok üzgünüm."

"Ben de öyle portakal... Ama pes etmiş değilim." Isabel geri çekilip merakla ona baktı. "Henfield'in Vivian ile aramızda olanları bilmediğinden eminim. Buna güvenerek Cambridge'deki geleneksel yaz balosuna katılmanın bir yolunu buldum."

Kızın kafası bir hayli karışmıştı. "Ne sebeple?"

"Ona yakın olmak için elbette... Lütfen bana öyle bakma Isabel. Yanlış bir şey yapacak değilim. Sadece ona ne kaybetmek üzere olduğunu göstereceğim hepsi bu... Ve senden bir şey isteyeceğim."

"Benden mi? Korkutma beni Fredy." Ne söylerse söylesin genç adamın ifadesi endişe vericiydi. Bir de ne söyleyeceğinden emin olmama hali vardı ki Isabel gittikçe daha çok korkuyor, yine de hepsinden önemlisi deli gibi meraklanıyordu.

"Isabella... Benimle Henfield Kontu'nun düzenleyeceği baloya gelir misin? Nişanlım olarak..."

Uzun bir sessizlik hâkim oldu. Düzenli aralıklarla tıklayan saatin sesi duyuluyordu sadece.

Isabel meseleyi anlamıştı aslında. Kısa bir süreliğine kendini Fredy'nin yerine koyabildiğinde, sadece anlamakla kalmayıp ona hak bile vermişti. Ancak bunun daha önce ya da hâlihazırda âşık olmasıyla bir ilgisi yoktu. Kendini aldatılmış hissedenden, daha doğrusu açıkça aptal yerine koyulan bir kişinin altta kalmaması ve hakkını koruması gerekirdi.

Genellikle hızlı düşünüp ani kararlar vermek tarzıydı ki özellikle kriz anlarında bu yöneme başvurmak zorunda kalırdı hep.

Fredy'nin âşık olduğu kesindi. *Tanrı aşkıma...* Genç kız bu durumun garipliği üzerine sonradan kafa patlatmaya karar verip arkadaşının ilginç teklifini düşündü. Çok fazla düşünenecek bir şey yoktu aslında, teklifi kabul edecekti. Fakat meseleyi iyice özümsemeliydi. Aklı böyle zamanlarda çok garip çalışıyordu doğrusu. Sanki beynindeki çarklar normalden daha hızlı dönerek çılgin fikirler üretiyordu. Kafası şimdiden ısınmaya başlamıştı bile. Pişman olacaktı...

Sonunda ilk sesli tepki teklif sahibinden geldi. "Bak, özür dilerim. Sana bunu hiç sormadığımı farz et Isabel. Bunun seni zora sokacağını düşünemedim. Aptallık ettim ve..."

"Kabul ediyorum ama bana daha fazlasını anlatman lazım." Çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı.

Kız bu haliyle yabancı birine benziyordu ama güven verdiği inkâr edemeyecekti Fredy. "Ne öğrenmek istiyorsan sor."

"Şu nişanlandığı kont senden zengin, öyle değil mi?" Yüzü nefretle gölgelenen Fredy cevap vermek yerine anlamsız homurtular çıkarmaya başlayınca yanıtının *evet* olduğuna kanaat getirdi Isabel ve sözlerini sürdürdü. "Bu durumda bir puan daha geriye düşmüş oluyorsun."

"Isabel ben zaten tüm eksileri toplayıp geldim. Senden yardım isteme nedenim puanımı yükseltmek... Evet, adam benden zengin, soylu, güçlü... Bazıları mükemmel bir erkek olduğunu söylüyor ama sen bunu bilmek zorunda değilsin tabii..."

Isabel sıkıldığını belli edercesine derin bir iç geçirdi. Yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı ve böyle zamanlarda bir şeyler söylemek yerine sadece bakmanın mükemmel etkisi olduğunun son derece farkındaydı. "Nişanlın olarak davete katılıyorum ancak istediğin etkiyi yaratabilir misin bundan emin değilim. Hem kız bunun bir numara olduğunu anlayacaktır."

"Haklı olabilirsin ama şansımı denemek istiyorum."

"Küçük düşmeni istemem Fredy." Anaç bir tavırla genç adamın üzerine doğru eğildi.

Fredy son derece kararlı bir sesle, "Bu şekilde bitmesine izin veremem Isabel. Aşkımı bir tarafa koyup mantıklı düşünmeye çalışıyorum ve sonuç yine aynı... Bunu onların yanına bırakmayacağım," deyip arkadaşının ilgisinden kurtulmak için ayağa kalktı. "Gerekirse o herifin canına okurum. Sonra da Vivian'ı rezil ederim... Aklımda öyle hoş intikam planları var ki."

Isabel sağlıklı bir öfkenin eseri olan senaryoları hiç merak etmiyordu. Açıkçası Fredy'nin intikamını kendine aitmişçesine benimsemişti ve akıllıca bir planla en azından arkadaşının gururunu kurtarabileceğini biliyordu. Akıllıca ve etkili bir planla... Kendilerini nişanlı gibi tanıtırlarsa bunun bir nispet olduğu anlaşılabilirdi. Anlaşılmasa bile bu yalan Fredy'yi o kızla nişanlısının önüne geçirmezdi. Oysa bir adım önde olmalıydılar. Öyle bir şey yapmalıydılar ki Vivian denilen kızın aklı karışmalıydı. Düşünmeliydi. Kendisinden şüpheye düşmeliydi. Kendisini aşağılanmış hissetmeli ve Fredy aklını sürekli kurcalamalıydı. Kıskanmalıydı... Hem de çok... Sadece belirli bir süre için onlarla aynı ortamda bulunmaları istedikleri etkinin sadece bir kısmını verebilirdi ve *bu* bambaşka bir adam gibi davranan arkadaşının intikam alması için yeterli değildi. Kalıcı ve o kızı pişman edici bir şey bulmak zorundaydılar.

Vivian zaten nişanlıydı ve Fredy'nin daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onu sadece bir adım daha öne çıkaracak bir şey... Beynindeki çarklar daha hızlı bir şekilde dönerken Isabel gülmüştü. Kaybedecek neyi vardı ki? Pişman olmayacaktı... Aksine çok eğlenecek ve o züppe kıza haddini bildirecekti. Sadece Fredy için... Hiç kimse onu üzemezdi çünkü Isabel buradaydı.

Genç adamın arkasından dolanıp tam önünde durdu. Birkaç saniye birbirlerini sessizce süzdüler. Isabel'in gözlerin-

deki kararlılık Fredy'nin aklındaki sözleri sildi. Genç adam gözlerini kıstı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Isabel'in gülümsemesi derinleşirken sesi odada yankılandı. "Oraya gidip karşınıza dikileceğiz. Fakat teklif ettiğin gibi iki nişanlı olarak değil de... Mutlu ve yeni evli bir çift olarak Fredy... Ne dersin?"

İkinci Bölüm

Yolculuk hazırlıkları planladığı gibi neredeyse bitmek üzereydi. Buraya kadar her şey tereyağından kıl çekmek kadar kolay ilerlemişti, bu doğrudu. Ancak bela olasılığı zayıflamıyor, aksine güçleniyordu. Her zaman böyle olurdu zaten. Isabel ne zaman yapmaması gereken bir şey yapsa, işler istediği gibi sonuçlansa bile süreç son derece sancılı geçer ve kışı olaydan yara almadan kurtulmazdı. Başına bela almak konusunda özel bir yeteneği vardı ve nedense bunu yaparken çok fazla çabalamasına da gerek olmazdı. Tanrı korusun işler ters giderse bu kimi şaşırtabilirdi ki? Isabel şimşekleri üzerine çekmekte fazlasıyla becerikliydi ve kolaylıkla söylemek mümkündü ki Olimpos'takiler ondan pek hoşlanmıyorlardı.

Çocukluğundan beri değişen pek fazla bir şey yoktu. Bir zamanlar domuz ağılına düşen yavru kuşları yuvalarına geri koymak için yağlı domuzların arasına korkusuzca dalıp kısa bacaklı pembe yaratıkların hışmına uğrardı. Şimdi ise şaşırtıcı bir şekilde ıslak bir kedi kadar zavallı görünen arkadaşı için tehlikeli yaratıkların yaşadığı bir ormana girecekti işte. Tek bir farkla... O orman hakkında hiçbir şey bilmiyordu... Ve tabii başına gelebilecekleri de...

Bunu hatırladığı her an istisnasız olarak hata edip etmediğini düşünür olmuştu. Ortaya attığı çılgın fikrin sorun yaratabileceğini biliyordu ve düşündüğü gibi Fredy kendini toparlar toparlamaz buna itiraz etmişti. Bunun aşırıya kaç-

ması bir yana Isabel'in rezil olması mümkünmüş, tabii bir de kendi durumu varmış zira Londra sosyetesinin ilerleyen zamanlarda medeni durumundaki değişikliği gözden kaçır-
mayacağından eminmiş...

Muhtemelen haklıydı... Her şey bittiğinde herkes müs-
nerede olduğunu soracaktı hiç şüphesiz. Ancak Isabel kızın
da düşünmüştü. Özellikle kendi itibarı için endişelenmesine
gerek yoktu. Neticede cemiyetin ilgisini çekecek nüfuslu bir
aileden gelmiyordu. Öyle bile olsa yakında bir daha dönme-
dia etse bile sorun olmazdı. Aynı zamanda bu tüm sorunlara
toplucu bir çözüm getiriyordu. Üç ay sonra ülkeyi terk ede-
cek olması hem Isabel hem de Fredy açısından oynayacakları
oyunun bedelini hafifletiyordu.

Bu durum zaten istekli olan Fredy için bir teşvik sayılabi-
lirdi. Genç adam Isabel konuştuğu sanki yapmak istedikle-
ri şey çok normalmiş gibi onu ciddiyetle dinlemiş ve sonuç
olarak fazla direnmeden önerisini kabullenmişti. Isabel'in
gözünden kaçmayan şey ise sevgili arkadaşının bu plan saye-
sinde ne kadar heyecanlandığıydı. Vivian'ı düşüreceği durum
yüzünden fazlasıyla mutlu ve bir o kadar da sabırsızdı. Gerçi
sabırsızlığının nedeni sadece bu değil balonun üç gün sonra
yapılacak olmasıydı aynı zamanda. Tabii bu iki gün önceydi.
Yani acele etmeleri gerekiyordu.

Fredy bu mantıklı, harika plan için kızı kutlarken zafer
danslarına çok erken başladıklarını anlamalarını sağlayan bir
detay gelmişti akıllarına. Daha doğrusu o detay odaya gir-
mişti... *Morgan*... Daha en başından beri kapının arkasında
durup onları dinleyen dadı Fredy'nin son sözünü söyleme-
sini bekledikten sonra elindeki uzun süpürgeyle içeri girmiş
ve ikisinin de canına okuyacağına dair tehditler savurmuştu.
Sadece o ana özel olmayan çok öfkeli ve korkutucu bir hali
vardı. Garip ama Isabel bu korkutucu görüntünün kadının
ebatlarıyla ilgili olduğunu düşünürdü hep. *Morgan* çok kü-

çüktü... O kadar küçüktü ki bu ona insani olmayan bir gö-
rünüm veriyordu.

Genç kız o anları hatırlayınca yüksek sesle güldü.

Öyle korkmuşlardı ki neredeyse birbirlerine sarılacaklardı.
Hatta kavuşmak için aynı anda öne atılmışlar ama Morgan'ın
ürkütücü bir sesle, "Sakın denemeyin bile!" diye bağırması
üzerine tekrar geri sığmışlardı.

"Demek aklından böyle tilkilikler geçiyor Isabella... Ba-
ban duysa kesinlikle seninle gurur duyardı."

Isabel babasının bahsi üzerine yalvarmıştı. "Lütfen... Lütfen
Morgan bundan babama bahsetme... Bak kulağa kötü
geliyor olabilir ama..."

"Kulağa kötü gelmiyor deli kız. Bu tam bir rezalet!"

O sırada Fredy çekingen bir tonda, "Bu konuda onu zor-
ladım sayılır Morgan," diyerek araya girmişti.

"Ah... Eminim kafasına silah bile dayamışsındır Freder-
rick. Bana yalan söylemeyin. Sizi duydum. Sen ona nişanlım
ol dedin, bizim utanmaz da sana karın olmayı teklif etti... Ah
Tanrım, iyice zıvanadan çıktınız siz."

"Öyle söyleme Morgan. Madem bizi dinledin o halde
Fredy'nin zor durumda olduğunu duymuşsundur."

"Onunki sadece aptallık. Kime âşık olacağına dikkat et-
seydi de gözü para pulda olan bir kurnaza vurulmasaydı...
Gerçi kızı suçlamak hata olur. Senin gibi işe yaramaz bir çul-
suza varıp ne yapacaktı?" Sivri sözlerini genç adama doğru
attığı küçümseyici bakışlarla tamamlamıştı.

Isabel bunu hatırlayınca dayanamayıp tekrar güldü. Gülü-
yordu çünkü asıl bundan sonra olanlar olmuştu.

Morgan ortaya çıktığı andan beri planlarının suya düştü-
ğünden emindi genç kız. Yaşlı kadının öleceğini bilse böyle
bir şeye izin vermeyeceğini, kendisinden gizli olarak bir şey-
ler yapılma ihtimaline karşı tüm kaçış yollarını tıkayacağını
adı gibi biliyordu. Fakat hiçbir şey düşündüğü gibi gelişme-
mişti.

Fredy dadının acımasız ve biraz da gerçekçi sözleri üzeri-

ne karşılık vermek yerine kahrolmuşçasına çökmüş ve içine kapanmıştı. Isabel bir an için bunun bir rol olduğunu düşünmüştü. Hatta Morgan da öyle. Fakat genç adamın gerçekten üzgün olduğunu anlamaları fazla zamanlarını almamıştı. Bu bir oyun gibi görünse de içinde fazlaca acı ve keder vardı. Aşk acısı çekmek Isabel için olasılık dışı bir şeydi ama acıyı bilmeyen biri değildi. Fazla bekleyemeden arkadaşını teselli etmeye koyulmuştu. Ya da anaç Morgan izin verseydi niyeti buydu.

Morgan'a tapardı ve hislerinin karşılıklı olduğunu biliyordu. Aynı şey Fredy için de geçerliydi. Yaşlı kadın Fredy'nin saçlarını okşayıp o kendisinden beklenen soğukluğuyla değil de sınımsız, yumuşacık bir sesle, "Bu kadar çabuk ayartılmak utanç verici... Ah çocuğum, o aptal kız seni terk ettiği için çok pişman olacak," diye fısıldamıştı.

Sonrasında yaşananlar ise bir rüya gibiydi. Morgan Vivian denen kızın iyi bir dersi hak ettiğine inanıyordu. Hatta buna onları kapı arkasından dinlerken karar vermişti. Sadece biraz göz korkutmak istemişti. Gerçi planı hâlâ aptalca ve riskli buluyordu ama yine de *Fredy'nin Isabel ile evli rolü yapması* dışında herhangi bir şey olmadığı için durumu kabullenmişti.

Tabii tek bir şartla... Yanlarında olacaktı... Söylediğine göre ikisini oraya tek başına göndermek yerine bir Katolik ile evlenmeyi tercih etmişti.

Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesi inanılmazdı. Isabel daha iki gün önce babasını uğurladıktan sonra yol boyunca onu ne kadar özleyeceğini düşünüp kederlenirken, şimdi onu doğru düzgün düşünmediğini fark ediyordu. Ne var ki bundan şikâyetçi değildi. Artık vicdanı ile uğraşmak için uygun bir zaman olmadığı gibi buna vakti de yoktu. Zaten belirsiz akıbeti için yeterince endişeleniyordu.

Fredy çok geçmeden gelirdi. Genç kız duvardaki saati kontrol etti ve yatağına serdiği birkaç eşyayı sandığına yerleştirdi. Yolculuklarının yaklaşık bir gün süreceğini öğrenmişti ki *bu en fazla Bristol'a kadar giden Isabel için ciddi bir adım-*

dı. Henfield Kontu'nun Cambridge'deki malikânesinde yapılacak yaz balosu ertesi gün başlayacaktı. Eğer düşündükleri şekilde yol alacak olurlarsa yarın sabah eve varıp yerleşebilirlerdi.

Isabel sandığı sürtükleyerek odanın girişine çıkardı. Bunu yaparken pek zorlandığı söylenemezdi. Topu topu altı gündüz elbisesi, iki binici kostümü, birkaç şapka, ayakkabı ve yeterince iç çamaşırı ile hazırlığını tamamlamıştı. Maalesef akşam için uygun bir elbisesi yoktu. Planı yaparken ana hatlar üzerine düşünmekten detayları atlamışlardı, fakat Fredy bu konuda endişelenmemesini, ne gerekiyorsa bizzat ilgileceğini söylemişti. Genç kız ise bundan emin değildi. Arkadaşının bir vikontun oğlu olduğu gerçeği maddi durumunu pek parlatmıyordu. Babası Albert Preston oğlunun keyfi harcamalarına karşı biraz acımasızdı. Frederick en son kasabaya geldiğinde Isabel'e, Londra'daki terzisine olan borçları yüzünden ya borçlular hapisanesine gireceğini ya da sürgün edileceğini söylemişti. Kısacası genç kızın yeni elbiseler konusunda fazla ümitlenmemesi gerekiyordu.

"Şimdi neredeyiz?"

Fredy büyük bir nefretle Isabel'e baktı. "On dakika önce sorduğunda söylediğim yerden on dakika daha uzağız."

"Yani?"

"Faringdon dolaylarındayız."

Isabel karşısında öfkeden renk değiştiren adama pis pis sırtı ve arkasına yaslandı. Tıpkı bir pislik gibi davranıyordu... Harika...

"Molaya ne kadar kaldı peki?"

Genç adam ona cevap vermek yerine elindeki gazeteyle ilgilenmeyi yeğledi. Gürültülü soluk alıp veriş gazetenin bir köşesini kıpırdatıyordu. Isabel molaya ne kadar kaldığıyla il-

gilenmiyordu çünkü bunu zaten biliyordu. Yola çıkmadan önce güzergâhı ve tahmini varış sürelerini bellemiş, haritayı yalayıp yutmuştu. Sadece biraz ilgi istiyordu o kadar. Belki çabalarlardı. En azından Fredy de buna biraz kafa yormalıydı.

Genç kız yanında vızıldayarak uyuyan Morgan'ın üzerine doğru eğilip kadının neredeyse şeffaf göz kapaklarına odaklandı. Eğer üzerindeki damarlar olmasaydı yaşlı kadının bu nefesi berbat kokuyordu. Hızla geri çekilip burnunun ucundaki sineği kovalar gibi elini salladı ve tekrar Fredy'ye döndü. Genç adam hâlâ ilgisiz ve öfkeliydi. Buna hiç hakkı yoktu.

Aniden elini uzatıp kabaca gazeteye vurunca kâğıt büyük ölçüde yırtılarak Fredy'nin dizlerine düştü.

"Delirdin mi sen? Yola çıktığımızdan beri yapmadığın saçmalık kalmadı Isabel!" diye çıkıştı genç adam.

Isabel dadısı hâlâ uyukluyor mu diye kontrol edip karşısındaki kızgın adama kaşlarını çatarak baktı. "Şşşş... Biraz sessiz olsana!"

"Beni delirtiyorsun portakal kafa."

Genç kız gözlerini kısıp işaret parmağını tehditkâr bir tavırla salladı. "Beni sakın kışkırtma Frederick! Burada sana yardım etmeye çalışıyorum." Saç rengi gülünç olabilirdi ama *bu* onun bazı zamanlarda korkutucu olduğu gerçeğini etkilemiyordu.

Fredy hafiften geri adım atarak arkasına yaslandı ve sakince soludu. Ancak konuşmaya yeltenmedi.

"Sence herhangi birini bizim karı koca olduğumuza inandırmak mümkün mü?" Cevap beklemezsizin sözlerini sürdürdü. "Seni seviyorum ama kardeşim gibi. Şimdiye kadar ikimizi evliliğe sürükleyecek bir skandal çıkmamasının tek sebebi herkesin bizi kardeş gibi görmesi ve bizim de bunun aksi bir davranış sergilememiz... Anladın mı?" Fredy anlamış olsa bile renk vermeden onu süzmeye devam edince

sesini yükselterek ekledi: "Bana aptal gibi bakmayı keser misin?" Ses yüzünden dadısının uyanıp uyanmadığını kontrol ettikten sonra fısıldayarak konuşmaya başladı. "Karı koca gibi davranmalıyız diyorum... Diyorum ki bana bir portakala bakar gibi değil de Gretna Green'de evlenecek kadar arzuladığın kadın gibi bakmalısın Fredy." Bu kez bir cevap beklentisiyle sustu.

"Aslında Isabel... Sana bir portakala baktığım gibi baktığım pek söylenemez. Daha da kötü..."

Genç kız duymazdan gelip onun yanına oturdu ve aralarında yer işgal eden gazeteyi kenara koydu. Dışarıdan bakıldığında durumlarında bir terslik yoktu, hatta çok daha yakın anları da olmuştu daha önce. Ama şimdi Fredy'nin kendini işgal edilmiş gibi hissetmesine neden olan bazı şeyler vardı. Belki de bunun sebebi kızın çapkın bakışları ve dudaklarını doğal olmayan bir tavırla büzmesiydi. *Tanın aşkına ne yapmaya çalışıyordu bu kız?*

"Eğer düşündüğüm şeyin peşindeysen ancak rüyada görürsün portakal."

Isabel içerleyerek geriledi. "Bak, hayatım boyunca hiç öpüşmedim. Herkesi evli olduğumuza inandıracaksak en azından bunu yapmaya alışkınmışız gibi davranmalıyız. Eğer öpüşmeyi bile beceremezsek diğer şeyi yaptığımıza kim inanır ki?"

Mavi gözleri irileşen Fredy dehşete kapılarak pencereye doğru geriledi. Sanki kızın yüzünde sadece kendisinin gördüğü iblise bakıyordu. Oysa Isabel öyle sevimli, öyle tatlıydı ki... Kızıl, kıvrıkcık saçlarını sınıksı bir topuzla topladığı için zarif yüz hatları meydana çıkmıştı. Bal rengi gözleri penceden vuran ışıkla sıvı altına dönmüştü, çilleri de altın tozları gibi parıldıyordu. Havanın sıcaklığından olsa gerek yanaklarında tatlı bir pembelik vardı ve öpüşmek için uzattığı, biraz daha koyu pembe dudaklarıyla çok çekici görünüyordu. Tabii sadece görmek isteyenler için...

"Sence öpülmeyecek kadar çirkin miyim?"

Aklı hâlâ diğer şey meselesinde olan Fredy bu soruyu al-
gılamakta biraz gecikti. Toparlanınca pencereye yapıştığı
başını kaldırıp ilgisizce ona bakmaya çalıştı. Elinden gelenin
en iyisi buydu. "Sen hoş bir kızsın Isabel, Sadece seninle
bunları konuşuyor olmak rahatsız edici. Sakın senden tiksini-
diğimi düşünme!"

Isabel genç adamın bacağına sertçe tekmeledi. "Elbette
böyle düşünmüyorum. Ancak başka şeyler hakkında düşün-
müyorum... Oraya gittiğimizde de bana az önceki gibi ba-
karsan sadece kapı dışarı edilmekle kalmaz sahtekârlık ve
zinadan hapsi boylayabiliriz. Şimdi nefesini tut ve öp beni...
Hemen!"

Fredy bu kez hiç itiraz etmeden, sorguya yer vermeyen
talimatı yerine getirmek için kızı kendisine çekti ve yüzün-
de kabullenmez bir ifadeyle dudaklarını onunkilere hafifçe
değdirdi. Fakat hiçbir şey hissetmelerine vakit kalmadan, sa-
dece bir ya da iki saniye sonra Isabel yan taraflarından bir ka-
raltının geçtiğini fark etti. Sonra o karaltı Fredy'nin kafasına
çarptı ve oradan pencereye sekip sonunda sahibine döndü.
Arabada bir yün topunu bumerang gibi kullanabilecek tek
kişi Morgan'dı.

Yaşlı kadın sadece, "Ayrılın," dedi. İkili ayrılmakla kalma-
yıp koltuğun en uç iki noktasına kaydı hızla. Utançtan nere-
ye bakacaklarını şaşırılmışlardı. Özellikle de Morgan'dan yana
bakamıyorlardı. "Anlaşılan bir daha uyku yok bana."

"Morgan yanlış anladın. Biz sadece bir şey deniyorduk."
Cesur olan her zamanki gibi Isabel'di. Dadısına açıklama
yapmaya çalışırken ellerini ona doğru uzattı, fakat Morgan
kızın elini tutup az önce savaş aleti olarak kullandığı yünü sıkı-
ca geçirmeye koyuldu.

Yolculuğun bundan sonraki kısmı Oxford civarındaki
hana varana kadar birbirine değen şiş sesleri ve sıkıntılı işçi
kişilerle geçti.

Handa yemek ve acil ihtiyaçlarını karşılamak için dur-
muşlardı. Eğer hiç durmadan yola devam edecek olurlarsa

geç saatlerde Cambridge'e ulaşabilirlerdi ancak Henfield
Kontu'nun kapısını o saatte çalmalarının hiç gereği yoktu.
Bu nedenle geceyi geçirmek için Cambridge'e varmadan
önce bir handa konaklayacaklar, ertesi sabah da kalvaltılarını
yapıp makul bir saatte davete gideceklerdi.

Yolculuğun ikinci yarısında her şey normale dönmüş sa-
yılırdı. Başarısız öpüşme macerası unutulmuş, plana odaklan-
ılmıştı. Isabel akşam giyecek bir kıyafeti olmadığı için gün-
lük elbiselerini birkaç aksesuarla zenginleştirmeyi önerdiği
sırada Fredy şaşırtıcı bir haber verdi.

"Senin için bir şeyler aldım Isabel. Canını sıkma bu ko-
nuda."

Bu haber Morgan'ı bile etkiledi. Kadın bir şey söylemek
yerine örgü işini bırakıp kaşlarını kaldırdı. Yüzünde takdir
dolu bir ifade vardı. Isabel ise duygulanmıştı. Babası dışında
ilk defa birinden hediye almak içine dokunmuştu nedense.

"Teşekkür ederim Fredy." Onu öpmek için öne doğru
atılmıştı ki hemen vazgeçti. Zaten Fredy onu engellemek
için ellerini çoktan uzatmıştı bile. Isabel bunun çok fazla
üzerinde durmadan, "Ölçülerimi biliyor olman şaşırtıcı...
Minnettarım," dedi.

Bu arada genç adamın yüzünde beliren suçlu ifadeyi ka-
çırmıştı. "Elbise meselesini hallettiğimize göre diğer şeyleri
konuşmalıyız."

Bu hızlı konu değiştirme manevrasını önemsemeyen Isa-
bel genç adamın oynayacakları oyuna kafa yormaya başlama-
sından ötürü şaşkındı. Belli ki mesafe azaldıkça Fredy'nin
endişeleri artıyordu. Bunun üzerine başını hadi konuşalım
manasında salladı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum... Vivian ile
Henfield'in nişanları ilan edildi. Bu baloda da herkese mü-
kemmel bir çift olduklarını ilan edecekler... Bildiğim kada-
nyla düğün önümüzdeki ay olacak."

Isabel yüzünü buruşturdu. "Çok yakın... Peki sen bunu
engellemek için bir şey yapacak mısın?"

Fredy düşündürmüş gibi gözlerini belli bir noktaya sabitlemiş mişti. Aynı zamanda rahatsız ve öfkeli görüntüyü veriyordu. "Bunu müzden beri o herif Vivian'ın beynini en son gördüğümü müştür bile. Onları engellemem kolay değil..."

"Buna nasıl katlanacağım?"

Isabel son derece soğuk bir tavırla sormuştu bu soruyu çünkü arkadaşını anlayamıyordu. Sadece kitaplardan bildiği ve pek de anlam veremediği aşk denen şeyin insan kimyasını bozduğunu biliyordu. Fredy geldiğinden beri oldukça tuhaf davrandığına göre hastalığa kapılmış olmalıydı ve yakında diğer kurbanlardaki belirtilerin artarak kendini göstermesi gerekiyordu.

"Zorlanıyorum tabii. Ancak daha güçlü bir his beni tetikliyor portakal... Nefret ve öfke..."

Genç kız anlayışlı bir şekilde başını salladı. Nedense bu cevaptan hoşlanmıştı.

"Öfke ve nefret aptallığına aptallık katar Frederick. Sen sadece akıllı olmayı dene. Zorlandığın yerde ben ve Isabel sana yardım ederiz... Utanmaz bir kız olmasına rağmen Isabel zekidir." Morgan son cümlesini dile getirirken sesinde gururlu bir tını mı vardı?

Fredy yaşlı kadını duymazdan gelip, "Yaz balosu bir hafta sürecek. Bu süre zarfında mümkün oldukça karşılarına çıkmak için plan yapmalıyız," dedi. "Vivian'ın benden kaçmasına izin veremem. Sürekli ikimizi bir arada görmeli... Morgan lütfen şimdi söyleyeceğime kızma..." Isabel'e bakarak sözlerini ciddiyetle sürdürdü: "Onun yanındayken gerçek bir kadın gibi davranmalıyız... Beni anlıyorsun değil mi?"

Isabel kıkırdadı. "Ben de sana bunu anlatmaya çalıştım Fredy. Sana kendimi zorla öptürürken niyetim bal dudaklarından faydalanmak değildi."

Morgan'ın boğazından garip bir ses yükseldi. Gülmüştü sanki. "Siz ikiniz... Evli çiftler hayvanlar gibi ulu orta koklaşmazlar. Birbirinizin sırtını sıvazlamayıp kötü lakaplarınız

yinelemediğiniz sürece sorun yok. Kimse sizden öpüşmenizi beklemiyor." Morgan bilmiş bir son bakış atıp yeniden örgüsüne döndü.

Fredy ona yanıldığını, âşık çiftlerin bazı konularda son derece rahat olduğunu anlatmak üzereydi ki yaşlı kadının hayatı boyunca evlenmemiş bir kız kurusu olduğunu hatırladı. Muhtemelen doğduğu günden itibaren katar temizdi. Morgan'ı sevişirken gözünün önüne getirince dayanamayıp güldü.

Öte yandan Isabel düşünceliydi. Ortaya bir fikir atmıştı ama fikrin ciddiyetine yaraşır bir planları olduğu söylenemezdi. O da hedefe yaklaştıkça çocuksu coşkusunu kaybediyor, ne derece ciddi bir oyuna kalkıştıklarını fark ediyordu. Birilerine yakalanmaktan korkuyordu. Aynı zamanda yapacaklarının hiçbir işe yaramamasından...

Tam o anda kendi deliliği yüzünden sevdiklerinin başını yakabileceği endişesi yakasına yapıştı.

"Endişeli misin?"

Isabel arkadaşının bu sevecen sözlerine gülümseyerek karşılık verdi. Fredy doğru bir noktaya parmak basmıştı. Yine de itiraf etmek yerine gülümsemeye devam etti. Şu anda pek şaşmaz, güçlü hislerinin içine saldırdığı korkudan bahsedip ortalık bulandırmasına hiç gerek yoktu. "Anlatmaya devam et... Düşmanımızı tanımamız gerekiyor, öyle değil mi?" Hiç tanımadığı soyluyu düşman olarak görmesinin tek açıklaması arkadaşına karşı duyduğu büyük sevgiydi ve bu kesinlikle yeterliydi. Bazen kimin büyük olduğunu hatırlamaları bile gerekebiliyordu.

"Henfield hakkında hiçbir şey duymadığına emin misin portakal? Passy sana dedikodulardan bahsetmedi mi hiç?"

Morgan yeğeni Passy'nin adını duyunca homurdandı. Onunla pek gurur duyduğu söylenemezdi.

Isabel umursamaz bir edayla omuz silkip, "Hiç hatırlamıyorum. Mor satenden ceket giyen züppelerden biri olduğuna eminim," dedi. Hayatında daha önce mor satenden kostüm giyen bir erkek görmediğine değinmedi tabii.

"Onu hiç morlar içinde anımsamıyorum. Kendisinden nefret etsem de şıklığı konusunda hakkını yiyemem. Gerçi görüntüsüyle cemiyetin centilmen tanımına uyduğu pek söylenemez. Onun çok daha öte bir moda ve centilmenlik anlayışı var. Kumarda rakipsiz... Onunla düello etmek gibi aptallığa girişmek için ya çok âşık ya da çok sarhoş olmak gerekirmiş. Sadece ateşli silahlar konusunda değil kılıçta da mükemmelmış. Ne kadar yakışıklı olduğunu söylemem gereksiz. Tabii bir de uçsuz bucaksız bir serveti varmış. Vera bir dükün topraklarına eşdeğermiş diyorlar. Kısacası mükemmel bir adam kendisi..."

Fredy soluk almak için sustuğunda kendisine şaşkınlıkla bakan iki kadını gördü ve sanki sorun onlardaymış gibi anlamayan bakışlarla onlara karşılık verdi.

Kısa süreli bakışmadan sonra, "Henfield ile evlenmek istediği için Vivian'ı suçlamamak gerekiyor desene," dedi Isabel umutsuzca. İşte o zaman Fredy düşmanına karşı ne kadar az şansı olduğunu hatırlayarak neredeyse ağlayacakmış gibi yüzünü astı.

"Eğer dediğin gibiyse Vivian'ı aradan çıkarıp bu adamla sen evlenmelisin Frederick. Böylelikle borçlarından da kurtulursun."

Morgan'ın münasebetsizliği yüzünden gülmek için yer arayan Isabel kahkahalara boğuldu. Gözünün önüne gelen görüntüler eşsizdi.

Neyse ki Fredy yaşlı kadını görmezden gelme konusunda son derece başarılıydı. Henfield Kontu'nun eşsiz özelliklerini sıralamaya başlamadan önceki duruma gerileyip daha hesaplı açıklamalar yaptı. "Karisını birkaç sene önce kaybetmiş. Anlayacağınız dul kendisi."

Bu durum genç adamın en büyük silahı olmalıydı. Fredy'nin yüzünde ukala bir gülümseme ve küçümseyici bir ifade belirmişti. Arkalardan bir yerlerden Morgan'ın belli

belirsiz sesi işitildi. "Tecrübeli olduğuna göre kadını memnun etmeyi de bilir."

Isabel alaycı bir şekilde başını iki yana sallayıp kollarını kavuşturdu. Belli ki sonu belli bir savaşa girişmişlerdi. Şimdi tek temennisi foyaları meydana çıkmadan baloyu atlatmaktı. Tabii böyle düşündüğü için anında utandı. Fredy şu aralar bir sersim gibi davranıyor olabilirdi ama onun nasıl bir erkek olduğunu iyi bilirdi Isabel. Güçlüydü, zekiydi, hırslıydı ve çözüm üretme konusunda kusursuzdu. Son derece yakışıklıydı da. Hatta Isabel bir bayan olarak onun yanında sönük kaldığının son derece farkındaydı. Üstelik kadınlarla da arası çok iyiydi. Her ne olursa olsun aptal Vivian hata ettiğini anlayacak ve onun ayaklarına kapanacaktı. Hem hangi adamın Henfield kadar mükemmel olması mümkündü ki? Isabel bunun bir balon olduğundan kesinlikle emindi. Ortaya çıkarmak da onun işiydi. Eğer Vivian kendi kendine doğru yolu bulamayacaksa Isabel bulmasını sağlayacaktı. Adamın tüm açıklarını kollayacak, böylesine kusursuz görünmek için yaptığı pislikleri meydana çıkaracaktı. Evet, yola çıktığından beri bir planı olmadığı için hayıflanıyordu ama şimdi içi rahatlamıştı.

Yüzüne son derece kararlı ve hesapçı bir gülümseme yerleşti. Henfield Kontu rezil olmaya hazırlansa iyi olurdu. Eteğinin altındaki kusurları yakında herkes öğrenecekti.

Üçüncü Bölüm

Florence ya da mavi değil. Aksine huzursuz olduğu kitle söylenirdi. Biraz geyikmeye ihtiyacı varken otları kişni ağulayacağı bir davete hazırlanıyordu. Hazırlıkları, konuyu için para alan kürleri tarafından yapılıyor olması da kesitlikle kulranına engel değildi.

XI. Henfield Koutu Adrian Eaglestone için uzun seneler boyunca atalarının gerçekleştirdiği bu baloyu bir gelenek olmaktan çıkarmak çocuk oyuncuğuydu. Hatta bunu yapmak üzereydi. Ancak o buz mavisi gözler ve kusursuz bir saflıkla ışıldayan mükemmel simada beliren yalvarışı göz ardı edememişti. Sevgili nişanlısı Vivian'ı karmak yerine kendi kolu-nu karmayı tercih ederdi... Ne kadar da ilginç...

Müstakbel eşine karşı böylesine müşfik olmak onun için sıra dışı bir durumdu. Kadınlara karşı her zaman nazik davranmasına rağmen hep bir şekilde onları görmezden gelmeyi huy edinmişti. Bu kız ise farklıydı... Masum güzelliği ve tatlı sesi Adrian'a türlü çılgınlıklar yaptırabilecek bir büyü gibiydi. Bunu kabulleniyordu. Sarsıcı olsa da bu kızdaki deli gibi hoşlandığını kabul ediyordu... Oysa uzun bir süredir genç kızların hep çok sıkıcı olduklarını düşünmüştü. Aslında hâlâ aynı fikirdeydi ama söz konusu Vivian değilse tabii...

Adrian kendi sersemliğine alaycı bir şekilde gülüp karmışık boyun bağıyla ilgilenmeye koyuldu. Gözü az önce saate iliştiğinde vaktin bir hayli geçtiğini fark etmişti. Zaten

ilk misafirlerinin de geldiğini işitmişti. Vivian'ın hatırasının tattırdıklarını bir kenara bıraktığı an sıkıntıyla iç geçirmekten kendini alamadı. Tembelce bej rengi ceketini de giyip aynada son kez kendini kontrol etti ve konuklarını ağırlayacağı büyük salona indi.

Salon büyük ölçüde dolu olsa da konuk sayısı göz korkutacak kadar fazla değildi. Sadece saygın olarak nitelenebilecek sosyal kesim ve yakın dostlar vardı gözüne ilişen. Örneğin üzerine doğru gelen kadın son derece revaçta bir leydiydi. Hatta bir zamanlar atalarında küçük bir macera geçirmişti. Genç deli Virgil Kontesi'ni herkes tanıdı ancak yanındaki delikanlı onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Muhatemelen yakın bir dost ya da akraba sırası verilmiş yeni sevgiliydi. Daveti listesini sekreteri William Border hazırlanmış. Her türlü bir adlandı ve Adrian ona bu gibi konularda sonsuz güvenirdi.

Esmer güzeli kadının elini dudaklarına götürüp ona etkileyici bir bakış atarken Adrian'ın niyeti bir şeyler kanıtlamak değildi, fakat kadının o kendini beğenmiş ifadesinde birden ortaya çıkan çatlaklar keyfini yerine getirdi. Kadınlar üzerindeki etkisini iyi biliyordu.

Genç adam diğer konuklarla ilgilenmek için salonu şöyle bir turladı ancak bakışları girişeydi. Bu kavgımların en son ne zaman içini kıpırdattığını hatırlamamaya çalışıyordu bir yandan da. Derken onu fark etti...

Etrafına mavi bir ışık saçarak içeri girdi genç kız. Sarı saçları ise beyaz parıltılar yayıyor, melek gibi görünmesine neden oluyordu. Adrian bunun aşk olmadığını biliyordu ama ona bu şekilde bakmaya devam ettiği takdirde hislerinin yoğun bir tahrike yöneleceğinin de farkındaydı... Tanrı biliyor ya bu kıızı istiyordu.

Yavaşça yüzüne yerleşen vahşi bir gülümsemeye kıza doğru yaklaştı. Sevimsiz annesi Mary Walmond'u görmezden gelmeyi çok isterdi. Tabii yaltakçı sesini kesmeyi de... Yine bir şeyler diyordu kadın. Lanet olsun dedi içinden ve sahte

bir gülümsemeye sarışın kadının emni dudaklarına götürüp memnun olduğuna dair bir şeyler söyledi. Sonra kıza dönüp buz mavisi solgun gözlerine bakarak bilinçli bir şekilde onu uyardı. Dudaklarını müstehcen bir yakınlıkla eldivenli parmaklara değdirdi. Kendini beğenmiş tarafı kızın bundan etkilendiğini söylüyordu ancak emin olamadı. Bu hissi ortadan kaldırmak, onu tahrik etmek için bakışlarındaki yoğunluğu artırdı fakat sadece bir saniye sonra büyüğü bozan o çirkin sesi işitti. Vivian ne kadar eşsizse, annesi de o kadar basit bir kadındı.

“Lordum bizi davet ettiğiniz için çok memnunuz. Dillere destan malikânenizde misafir olmak şereftir.”

Adrian kibarca, “O şeref bana ait hanımefendi,” derken iki kadının arasına girmiş ve ellerini uzatmıştı. Salondaki herkes Vivian ile nişanını ve kısa süre içinde evleneceklerini biliyordu. Dikkatli bakışlar altında hanımları salonun içlerine doğru götürürken hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

Birdenbire ardı arkası kesilmeyen bir tebrik yağmuru başladı. Kimi gerçek, kimi buram buram sahtelik kokuyordu ama umurunda olduğu pek söylenemezdi. O sadece Vivian'a sahip olmaktan dolayı gurur duyuyordu.

İlk karşılaşmaları anı ve ondan nasıl etkilendiğini hatırladı. Yeniden evlenme kararı çok ani gelişmişti. Kızı katıldığı bir davette ilk kez gördüğünde gözleri kamaşmış, meleksi güzelliğine karşı güzel bir kadın için hissedebileceği bir hayranlıktan öte saygı duymuştu. Benzer şeyleri seneler önce de hissettiği için tanıdık duyguların kendisini nereye götüreceğini az çok tahmin etmişti.

Daha önce hayatına giren kadınların hepsi birer mücevher kadar güzeldi ancak ölen karısı hariç hiçbiri Vivian'ın sahip olduğu şeye sahip değildi. Saflık... Kız öyle tatlı, masum ve güzeldi ki Adrian ilk bakışta sarsılmış ve şaşkına dönmüştü. Onu etkilemek için yaptığı kurlara karşı kızın direnciyle yılmak yerine hırslanmıştı. Vivian'ın mutsuz ve kırılğan yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleştirmek tek amacı haline

geldiği zaman da niyetini ona ve ailesine bildirmiş, Walmond ailesinin onayını almıştı. Onu istiyordu ve alacaktı... Keşke bu kararlılığına rağmen içini sikan bilinmezliği yok edebilseydi. Keşke Vivian'ın yüzüne yerleştirmek istediği kalıcı gülümsemeyi bir an önce sağlayabilseydi. Ve keşke kendine karşı dürüst olabilseydi.

Adrian geçmiş hakkında düşünmekten hoşlanmıyordu. Özellikle de rüyalarının anlamına kafa yormak ya da karısı Eleanor'un hayaletinin hoşnutsuzluğu için endişelenmek istemiyordu.

Yine aynı şey oluyordu. Huzursuzluk verici bulutları bir solukta dağıtabilseydi bunu hiç düşünmeden yapardı. Bir anda çatılan kaşlarını gevşetti ve kendisini ilgiyle izleyen nişanlısına gülümsedi. Pek konuşmazdı Vivian. Genellikle suskun ve düşünceli haliyle çok narındı. Hal böyleyken Adrian da onu korumaktan başka bir şey istemiyordu. Tabii bu onu öpmeye isteğinin yanında epey hafif kalıyordu. Şimdiye dek hiç öpüşmemiş olmaları Adrian'ın tüntü düşündüğünde bir skandal olabilirdi ancak Vivian'a karşı hissettiği arzu, işlerin yolunda olduğunun kanıtıydı. Aslında çok şiddetli bir arzu değildi onunki. Nişanlısındaki el değmemiş hava onun için bir sınırdı ve o sınırın ötesine geçmek kıızı kirletmek gibiydi. Şimdiye dek kendini frenlemesi hiç sorun olmamıştı. Fakat bugün bir öpücük almalydı, almak zorundaydı.

Adrian öğle yemeği için kalan vakti kafasında tartıp sessizce yanı başında duran kıza doğru eğildi. “Sana etrafi gezdirmemi ister misin Vivian?”

Genç kız bir an itiraz edecekmiş gibi dudaklarını araladı ama annesinin belli belirsiz dürtmesiyle araladığı dudaklarını kapatıp çekingen bir sesle, “Elbette lordum,” dedi.

Adrian'ın Mary Walmond'a bir şey söylemesine gerek yoktu zira kadın hızla araya girip, “Evinizin ve civarın tününü duydum lordum. Kızım sizinle olmaktan zevk duyacaktır,” diye ciyakladı.

Genç adam da böyle olmasını umuyordu ancak konuşan

kışının nişanlısını yaltakçı annesi olmasından hiç hoşlanmıyordu. Öyle ki sırf kadını memnun etmemek adına tek kelime geri çekmeyi bile düşünmüdü. Yine de renk vermeden kolunu Vivian'a uzattı ve "Yarım saat içinde geri döneriz hanımefendi." deyip kızla birlikte bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktılar.

Hava güzel olduğu için öğle yemeği bahçede yenecekti. Yaklaşık yirmi çiftten oluşan misafir grubunu rahatlıkla ağırlayacak büyükçe bir masada son düzenlemeler yapılıyor. Adrian çalayan kalabalığından sıyrılmak için evin arka tarafına uzanan taş yola sapmayı yeğledi. Çimle kaplı geniş arazide inci gibi parıltıyan beyaz çardak yalnız kalabilmeleri için oldukça cazip görünüyordu. Genç adam sinsice gülümsedi ve kolundaki kızı çardağa yönlendirdi. İkisi de konuşma niyetinde değildi.

Koyu yeşil sarmaşıklar ve salkım şeklindeki pembe çiçeklerle bezeli olan çardak sevimli bir yapıydı. Adrian Vivian gibi bir kıza öpmek için daha hoş bir yer bulamayacağından neredeyse emindi. Sanki kız da aynı şeyi düşünüyormuş gibi yavaşça kolundan çıkıp onun karşısına dikildi. Pembe dudakları parlıyordu ve birbirlerine oldukça yakınlardı.

"Burası harika bir yer lordum."

Adrian hiç düşünmeden, "Asıl harika olan sensin," dedi. Sesi fısıltıdan öteye gitmemişti ancak etkisi Vivian'ı titretmeye yetti. Bu onun da öpüşmek için can attığı konusunda yeterince açık bir cevaptı. Genç adam iki eliyle birden çenesini kavrayıp kızın yüzünü kaldırdı. Karşısındaki ufak tefek bir kız olduğu için eğilmesi gerekmişti. Nihayet dudakları birleşmek üzereyken Vivian mırıltıya benzer minik bir ses çıkarınca Adrian hafifçe gülümsedi ve dudaklarını onun gül yaprağını andıran dudaklarına nazikçe dokundurdu. Ateşli olmak içinden gelmiyordu... O öyle narindi ki her an kırılabilirdi. Dudakları yüzeysel bir keşfe çıkarak kızın dudaklarının üzerinde gezindi. Karşılık alması bile daha fazlası için onu kışkırtmadı. Birkaç saniye daha değdi dudaklarına, sonra da başını kaldırıp ona baktı.

Huzurlu bir şekilde iç geçirmeden edemedi. Huzurluydu da zaten... Gözlerini hâlâ açmayan nişanlısına sevecenlikle son bir öpücük verdi ve mırıldandı. "Daha fazla yalnız kalmamak iyi olur tatlı Vivian. Hakkımızda can sıkıcı şeyler konuşulmasını istemem," diye mırıldandı. Genç kız itaatkâr bir tavırla başını sallayıp onun koluna girmekle yetindi ve geldikleri yoldan geri dönmeye koyuldular.

Böyle davranarak tek niyetinin onu öpmek olduğunu açık edişini umursamıyordu genç adam. Düşünmesi gereken şey onunla yalnız kalmasının Vivian'ın itibarını zedeleme ihtimaliydi... Ve kız böyle tatlı dudaklara sahip olduğu sürece Adrian onun için büyük bir tehditti.

Bahçeye çıktıklarında etrafta kimse olmamasına rağmen konuklar şimdi yavaş yavaş alanı doldurmaya başlamışlardı. Adrian zamanlama konusunda kendisini tebrik etti ancak birilerinin aralarında geçenleri görüp görmediğini anlamak için geriye doğru bakmayı da ihmal etmedi. O anda iki şey dikkatini çekti. İlki çardağın aşağısında daha önce fark etmediği iki kadın ve bir erkek vardı. İkincisi ise kadınlardan parlak kızıl saçlı olanı çıldırmış gibi ayağını yere vuruyordu. Çok geçmeden sakinleşti ve tutmakta olduğu şemsiyeyi çaresizce ellerini açıp bir şeyler anlatmaya çalışan adamın kafasına birkaç kez indirdi. Bu manzara karşısında Adrian ilgiyle kaşlarını kaldırdı. Durup onları izlemek istese de Vivian'ın huzursuz olması üzerine eve doğru yürümeye devam etti ve pek de saygın görünmeyen konuklarını geride bıraktı.

Öğle yemeği servisi neredeyse başlamak üzereydi. Adrian nişanlısını annesine teslim ettikten sonra yeni gelen misafirlerle ilgilenmeye başladı. Gözünden kaçan birileri olsa bile bu sorun değildi çünkü bir şekilde kendilerini göstermeyi başarıyorlardı. Düşündüğü gibi de oldu... Çatık kaşlı, uzun boylu ve yakışıklı sarışını tanıyordu. Bu genç adam Walcot Vikontu'nun oğlu Frederick Preston'dı. Fakat hali bir garipti. Selamlaşmaya değil de meydan okumaya gelmiş gibiydi.

Tavrı öyle ilgi çekiciydi ki Adrian onun yanında duran kadına dikkat bile edememişti. İkili yanına vardığında öfkeli sarıya yüzüne sahte olduğu belli olan bir gülücük yerleştiğini elini uzattı.

"Davetiniz bizi çok memnun etti. Harika bir eviniz var lordum."

Adrian başını eğerek adamı selamladı. "Ben de burada olmanızdan çok memnunum." Öyle değildi aslında.

Frederick Preston tekrar gülümseyip nihayet yapması gerekeni hatırladı. "Size eşimi tanıştırayım. Isabella Gwen... Preston."

Adrian müzmin bir bekâr olan Preston'ın evlilik haberinin verdiği şaşkınlıkla ilk kez kadına baktı. Eğer on beş dakika önce sorsalardı onu daha önce hiç görmediğini söylerdi ama şimdi öyle olmadığını biliyordu. Şayet bundan bir şüphesi varsa bile kadının elindeki birkaç teli fırlanmış şemsiyeye bakması yeterliydi.

Kadının komik reveransını klişe sözler takip etti. "Sizinle tanışmak onurdur lordum."

Adrian dayanamayıp güldü... Tanrı aşkına hangi akılsız herif yeni gelinini şemsiyesini kafasında parçalatacak kadar çileden çıkarabilirdi ki? Özellikle de karısının böyle tatlı bir sesi varsa...

Isabel öfkeden kesilen nefesinin bu kez şaşkınlıktan kesildiğini hissetti. Ağzı kurumuştur... Daha da kötüsü hayranlık dolu bir ıslık öttürmemek için kendini zor tutuyordu. Ne şahane bir adamdı şu Henfield Kontu. Kestane rengi saçlarını alnından geriye doğru taramıştı. Yeşil gözlerinin derinliğinde zümrüt kırıntıları ııldırıyordu sanki. Biraksalar saatlerce ona uzun uzun bakabilirdi, fakat kolunda hissettiği acı yüzünden toparlanması fazla uzun sürmedi.

Genç kız kolunu kısıran sahte kocasına tekme savurma isteğini bastırıp ev sahibine reverans yaptı ve "Sizinle tanışmak onurdur lordum," diye geveledi.

Lanet herif gülüyordu. Yüzünde ukala bir sırıtış vardı. Isabel'in hayranlığının öfkeye dönüşmesi çok sürmedi. Zaten bu adama karşı küçümseme dışında bir tepki vermemesi gerekiyordu.

"Evime hoş geldiniz leydim."

Isabel sakin olmaya çalışırken kontun uzanıp elini kavradığını güçlkle fark etti. Eldivenli parmaklarının adamın dudaklarının kısıcık temasıyla alev aldığı söyleyebilirdi. Duman çıkıp çıkmadığını kontrol etmemek için kendisini zor tutuyordu. Nihayet adam geri çekildi ve genç kız normale döndü. Hayır... Tanrı aşkına o zümrüt yeşili gözlerle bakarken nasıl normal davranabilirdi ki? Tekrar bastırılan ıslık öttürme güdüsünü engelleyip sona eren tanışma faslından sıyrılmak için bir adım geriledi... Tanrıya şükür...

Fredy'nin kanta söylediği son birkaç cümleyi duymazdan gelmek en kolayıydı. Tabii uzaklaşmak da...

Nihayet ihtiyaç duyduğu uyarı kısa süre sonra geldi. "Gitti Isabel, artık gevşeyebilirsin."

Isabel sarsıntısını belli etmemek için kaşlarını çatıp arkadaşına baktı. "Sayende gevşemem pek mümkün değil Fredy."

Bu kez Fredy de öfkeli görünüyordu. Kızı kolundan tutup kuytu bir köşeye doğru sürükledi. "Sayende başımda korkunç bir ağrı ve şiş var."

"Hak etmediğini söyleme zampara." Isabel elindeki şemsiyeyi arkadaşının kafasında paraladığı için hiç pişman değildi. Aksine daha fazlasını yapmadığı için pişman bile olabilirdi.

"Özür dilerim, aptallık ettim ama sen akşam için kıyafetinin olmayışını kabullenmiştin bile."

Isabel bu savunmadan nefret ediyordu. "Aptal olma Fredy. Uygun bir elbisemin olmayışını kabullenmiştim, fakat sen bana endişelenmememi çünkü ne gerekiyorsa yaptığını söyledin. Metresine aldığın ve parasını ödemediğin için terzi-

de rehin kalan fahişe kıyafetlerini bana kakalaman gerçekten elinden gelenin en iyisi mi?" Fredy saçlarını karıştırıp susmayı yeğleyince sözlerine devam etti. "Üstelik hiçbiri bana uygun bile değil. Bana yeni elbiseler almak için paranın olmadığını söyleseydin yakana yapışacak değildim."

Fredy bu kez itiraz etti. "Param vardı. Sence param olmasa o elbiseleri nasıl alabilirdim hiç düşündün mü?"

"Elbette paran vardı Fredy. Tek sorun verdiğin paranın daha önceki borçların için bir ödeme olmasıydı. Terzi asla eskilerinin ve rehin olanların parasını ödemedi yenilerini yapmayı kabul etmezdi... Tanrım, dilerim ki tek sorun elbiselerin renkleridir."

Isabel arkadaşının yüzünde beliren korku dolu ifadeyi görebiliyordu. Sonra Fredy belli etmemeye çalışarak onun göğüslerine baktı ve o an ifadesi allak bullak oldu.

Aynı anda Isabel'inki de tabii. Kızın söyleyecek o kadar çok şeyi, atacak o kadar çok tokadı vardı ki içi öfkeyle kaynıyordu. Yine de sakın kalmayı başarabildi ve Fredy'ye arkasını dönüp bakışlarıyla bahçeyi taradı. Tanıdık birini görmeyi beklemiyordu ancak Henfield Kontu'nun yanındaki sarışın, meleksi kızı fark edince hemen uyandı. Fredy'yi uyarmak için ona doğru döndü ama bir şey söylemesine gerek kalmamıştı zira adamın çarpılmış yüzü onun da aynı şeyi gördüğünü kanıtlıyordu.

Fredy için hissettiği üzüntüyü bir tarafa bırakacak olursa birbirine mükemmel derecede yakışan çifte bakmanın Isabel için de ufak bir infial etkisi yarattığını söylemek yalan olmazdı. Her ikisi de kusursuz ve aynı şeye aitti. O şeyin adını bilmiyordu genç kız ancak kendisinin oraya ait olmadığını bilincindeydi. Kıskanmıştı da hafiften...

"Onları görüyorsun değil mi?"

Isabel pek de hafiften kıskanmayan aksine açıkça kıskançlıktan çılgına dönen arkadaşının elini sertçe sıktı. *Bu* aralarındaki tartışmanın artık sona erdiği anlamına geliyordu ve her ikisinin de rahatlamasını sağlamıştı.

Genç kız sahte kocasının daha da rahatlamasına yardımcı

olmak için, "Görüyorum ve senin adına umutluyum," diyerek yalan söyledi. "İnan bana birbirlerine hiç yakışmıyorlar. Adam öylesine kaba görünüyor ki..." Sözlerine devam etmedi çünkü söylediği yalan içine dokunmuştu. Henfield kesinlikle kaba değil aksine bir hayli zarif ve şık görünüyordu.

"Sence yanına gitmeli miyim?"

Hiçbir şeyden emin olmasa bile Isabel'in bu soruya yanıtı hazırı. "Kesinlikle hayır. Hatırlarsan biz yeni evli bir çiftiz ve ben korkunç kıskanç bir kadıyım." *Anladın mı* diyen bir bakış atmak için arkasına döndü ve arkadaşına göz kırptı.

"Tanrım, beni gördü. Beni gördü."

Isabel planladığının aksine istemsizce Vivian'a baktığı an kalbine küçük küçük okların saplandığını hissetti. Daha önce tek bir bakışla bile kızdaki soğukluğu hissedebilmişken şimdi o yüzde açıkça özlemi görebiliyordu. Demek ki hâlâ bir umut vardı. "Şimdi, derhal ona bakmayı kes ve beni sahiplen!"

Fredy bu talimat üzerine tuhaf tuhaf kıza baktı. "Neyi kastettiğini anlayamadım."

Isabel gözlerini devirdi ve Fredy'nin boşa kalan elini çekip kendi beline doladı. "Bu güzel bir başlangıç olabilir." Sesi hissettiği sabırsızlık yüzünden biraz sertti ve yüzünde de aynı sabırsızlığın izleri vardı. Durumunu fark ettiği an kendince kadınsı ancak Fredy'ye göre komik bir biçimde dudaklarını büzüp arkadaşına yaslandı. Tıpkı yeni evli ve sevişen bir çift gibi görünmeleri son derece önemliydi. "Bak Fredy... Asla abartmamalıyız. Onu kıskandırmaya çalıştığımızı fark ederse Vivian'ı rüyanda görürsün."

Fredy gözlerini kıstı ve dikkatle sahte karısına baktı. "Onu pişman etme niyetindeyim ama birlikte olabilir miyiz emin değilim."

Isabel bir kez daha Vivian ve nişanlısının bulunduğu tarafa bakmadan Fredy'yi çekip kuytulardan çıktı. Daha normal görünmeye ihtiyaçları olduğunu hissediyordu. "Niyetimiz senin için en iyisini yapmak. Eğer *bu* Vivian'ı tekrar kazanman anlamına gelecekse o zaman bunun için çabalayacağız."

Şimdi... Amacımıza yoğunlaşmadan önce bizim için ayrılan odalara gidelim ve üzerimizdeki iki günlük giysilerden kurtulalım. Hem belki yıkanabilirsen baş ağrın da geçer.”

Fredy minnetle gülümsedi. Onları izleyen herhangi birinden kesinlikle şüphe etmezdi. Özellikle de büyük sevdiğini onlara bakan Vivian buna inanmaya dünden razıydı.

Ayrı odalarda kalacaklarına dair iyimser bir düşünceye kapılacak kadar aptal olan sahte karı koca - ki sorulsa aptal olduklarını reddederlerdi - hizmetçinin yeni evli çift için hazırladığı büyük ve tek yataklı odayı görünce bembeyaz kesildi. Bunu kesinlikle beklemiyorlardı.

Fredy'den deneme öpücükleri kapmak için çabalayan Isabel bile durumu kabullenebilmiş değildi. Bunu Morgan'a açıklamak ise başka meseleydi. Ancak korktuklarının aktırma dediği bir şeyleri açıklamak zorunda kalmamışlardı, çünkü o akıllı bir kadındı ve bu oda meselesini zaten tahmin etmişti.

Malikânenin bulunduğu topraklara girdiklerini belli eden işaretleri gördükten sonra yaklaşık bir saat kadar daha arabayla ilerlemiş olmaları Isabel'in büyük ve gösterişli bir eve varmak üzere olduklarını düşünmesine neden olmuştu ki yapıyı gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı kızın. En etkileyici olan şeylerden biri de devasa avluyu ortadan bölmeye bölün uzun havuzdu. Havuzun bir ucunda dikkat çektiği yuvarlak başka bir havuz vardı ve ortasında dans eden melek figürlerinin etrafından fışkıran sular sıcak havada iyiden iyine bunalan Isabel'i serin sulara davet etmişti. Sayısız pencerenin kaç tane odaya ait olduğunu söylemek imkânsızdı. Hatta fikir yürütmek bile zordu. Genç kız o an, “Acaba hangi odada kalacağım?” diye düşünmüş ve aklından geçenler karşısında görüştüğü bir heyecan hissetmişti.

İşte şimdi buradaydı. Odaya çıkmadan önce öğle yemeği için pek fazla vakitleri olmadığını haberini almışlardı. Fredy odaya girer girmez aceleyle giyinmiş ve onu hazırlanması için yalnız bırakmıştı.

Isabel etrafa bakındı. Geniş tavandaki işlemler bir kadın

tarafından yapılmış izlenimi veriyordu. Genç kız onlara bir anlam vermeye çalıştı ama beceremedi. Bath'daki evlerinin salonundan bile büyük olan şatafatlı misafir odası azametiyle saygı bekliyordu sanki. Büyük kapısıyla bir mağara ağzı ya da mitolojik bir canavara ait olabilirdi ancak tek bir fark vardı. İçerisi karanlık değil son derece aydınlık ve açık renk mobilyalarla döşenmişti. Tam da yeni evli bir çiftin sevişmek için tercih edebileceği sıcaklıkta bir odaydı. Keyifli olduğu bir anda bunu hatırlayıp gülmesi gerekiyordu.

“Isabel kıçını sandığın üzerinden kaldır ki sana bir elbise seçebilelim.”

Isabel adını duyar duymaz yerinden fırladı. Aslında o da ne giyeceğine kafa yoruyordu. Özellikle de akşam için. Fredy'nin aldığı giysiler göz almak şöyle dursun vasıfsız bir şekilde yatağın üzerinde duruyor ve genç kıızı düşünmeye sevk ediyordu. Lanet olsun dedi içinden ve kendi elbiselerinden birini seçmek için sandığını açtı. “Beyaz olanı giysem mi Morgan?”

“Hangi beyaz olan? Yıkana yıkana griden beyaza dönemi mi yoksa aynı sebepten beyazdan griye doğru seyreden mi?”

Isabel gözlerini devirdi ve “Gerçekten beyaz olanı. Hani babamın yeni aldığı var ya,” dedi.

Morgan sıra dışı bir şekilde sırıttı. “O elbise sana fazlasıyla yakışıyor. Bence uygun değil.”

Isabel şaşkınlıkla yaşlı kadına baktı. “Haklısın, güzel görünmek istemem anlamsız olur.”

“Aşağıdaki kurtların elinde kalmandan korkuyorum,” dedi Morgan son derece normal bir şey söylemiş gibi sakince.

“Morgan ben evli bir kadını.”

“Hayır, sen sadece bir çocuksun, kadın olmanın ne anlamı geldiği hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Sen benden farklı mısın sanki? Hayatın boyunca öpüşmedin bile.”

Morgan ters bir kelime söyleyecekmış gibi duraksadı, sonra sandığı karıştırmaya koyuldu.

Isabel seri hareketlerle kaşlarını indirip kaldırdıktan sonra, "Şu an hissettiğin ikilemi anlayabiliyorum Morgan," dedi. "Beni yalanlamak ve haddimi bildirmek istiyorsun ama akli başında ve saygın bir ebeveyn gibi davranmak zorunda olduğun için susuyorsun. Fakat hoş üzülmeye, eğer sadece öpüşmeyip hayatına bir dolu erkek görüşmelerinde herhangi bir değişiklik olur."

Morgan yine cevap vermediğine göre Isabel onunla ilgili yeni bir şey keşfetmiş oluyordu. Anlaşılan yaşlı kadın utanmış zamanlarda konuşmamayı tercih ediyordu. Bu hazinedeğeriindeki bilgiyi başka bir zaman kullanmak üzere gen plana attı ve asıl konuya odaklandı. "Mavi olana ne dersin? Bu kadar seçici olmak neyi değiştirir ki? Bir hafta boyunca buradayız ve benim topu topu altı elbisem var. Hepsini sırasıyla giymek zorundayım."

Morgan ona herhangi bir karşılık vermeden sandığı karıştırmaya devam etti. Sonunda Isabel'in en sevdiklerinden biri olan limon sarısı renginde, göğüs altından beyaz kurdele geçen karpuz kollu bir elbisede karar kıldılar.

Genç kız yıllardır kendi başına giyinip hazırlanmaya alışkın olmasına rağmen bugün dadısının tecrübesine ve sihrine ihtiyacı olduğunu bilmekten öte bunu hissetmişti. Bu yüzden Morgan ne yaparsa yapsın tek bir kelime bile etmedi ve tüm kontrolü ona bıraktı.

Topuzu seyahat süresince kafa derisini gerdiği için daha gevşek bir topuzla akıl almaz çılgınlıktaki bukleler hizaya getirildi. Alnına, şakaklarına ve ensesine dökülen minik lüleler güzel yüzünü maundan bir çerçeve gibi sarıyordu. Mevcut iki şapkasından beyaz olan da muntazam bir şekilde kafasına geçirildikten sonra aşağı inmeden önce son kontrolleri aynı karşısında yaptılar ve neticenin yeterince başarılı olduğu fikrine vardılar.

Fredy kapıda bekliyordu. Tüm bu karmaşa içinde iyi olan tek şey genç adamın bu gibi davetler konusundaki tecrübesi

ve mükemmel önderliğiydi. Üstelik arkadaşı her kızın yanında taşımak için can atacağı kadar yakışıklı ve mağrur görünüyordu.

Isabel merdivenlerden inerken yüzüne yerleşen hoşnut bir gülümsemeyle başını dikleştirdi. "Fredy... Ne yaptığımız önemli değil. Üzgünüm ama buradan elimiz boş ve rezil olarak da dönebiliriz. Fakat bu benim için şimdiden harika bir maceraya dönüştü bile... Ne dersin?"

Fredy kızın eldivensiz elini kaldırıp avcuna bir öpücük kondurdu. "Çok güzelsin!" Genç kız dalga geçmek için bir şeyler söyleyecekti ki izin vermeksizin sözlerine devam etti. "Öyle güzel ve tatlısın ki... Eğer Vivian'a âşık olmasaydım kesin sana olurum. Ve tabii sen Isabel olmasaydın... Ve saçların bu kadar parlak olmasaydı..." Isabel altını gözlerini kocaman açıp ona dehşetle bakarken Fredy de aniden tiksirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Tanrı biliyor ya, sana hiçbir şart altında âşık olmam mümkün değil portakal," diyerek son noktayı koydu.

Isabel'e ise derin ve rahat bir nefes almak dışında yapacak bir şey kalmadı... Böylesi kesinlikle daha iyiydi.

Uşakların ve hizmetçilerin arasından geçip yemeğin servis edileceği geniş bahçeye çıkarken her ikisi de sebepsizce gülümsüyordu. Belki de bunun nedeni güneşin her zamankinden daha parlak ve sıcak olmasıydı...

Dördüncü Bölüm

Kitap okumayı ve araştırma yapmayı seven Isabel için bu yemek binlerce kaynaktan daha fazlasını sunuyordu hiç şüphesiz. Genç kızın davette hangi sebeple bulunduğunu unutmaması hiç de zor değildi. Öyle ki bunu yapmış bile olabilirdi.

Büyük yemek masası yaklaşık kırk kişiyi ağırlıyordu ve bu kırk kişinin birer denek olduğunu söylemek hata olmazdı. İnsanları dikkatle incelemek kabalık olarak nitelenmeseydi son derece enteresan bazı tipleri sadece izleyerek değil dokunarak da kontrol etmek suretiyle inceleyebilirdi. Mesela hemen karşısında oturan ve kızıl sakalları göğsüne değmesine rağmen son derece kadınsı hareketleri olan üniformalı adam büyük savaşta komutanlık yaptığını dair hikâyeler anlatıyordu, hatta çok büyük başarılar elde ettiğinden bahsedenler de vardı ama Isabel ne kadar bakarsa baksın adamda o ciddiyeti göremiyordu. Belki de nedeni sadece kızıl sakallarıydı. Ne de olsa Isabel de kızıl saçları yüzünden pek ciddiye alınmıyordu.

“İnsanları böyle incelemen hiç hoş değil portakal.”

Isabel irkildi. Fredy’yi unutmak ne kadar da kolaydı.

“Buradaki herkesi tanıyor musun?”

“Hemen hemen herkesi.”

“Yanıdaki kadın ağzına düşecek neredeyse.” Bahsettiği kadının tam da dokunarak kontrol etmek istenecek kadar iri göğüsleri vardı.

Fredy tek kaşını kaldırdı. “Bakıyorum da kıskanç eş rolünü hızlı benimsedin portakal.”

“Bana portakal demeyi kes şapşal... Ve evet, sen seven ve gözü benden başkasını görmeyen bir eş olduğuna beni bile inandıramazsan Vivian’ın buna inanmasını bekleme.” Genç kız başıyla masaya yeni gelen Vivian’ı işaret etti. Yanında ona fazlaca benzeyen orta yaşlı bir kadın ve tabii ev sahibi Henfield Kontu vardı. Isabel kontu dikkatle izlemek isterdi ancak yanındaki koca bebek âşık olduğu kızı görür görmez erimeye başlamıştı. “Hemen gevşeme. Unutma ki sen bana âşıksın.”

Fredy rol icabı âşık olduğu kıza bakınca yüzünü buruşturdu.

“Şu anda her şeyin boşuna olduğuna inanmak üzereyim Fredy. Vivian kadar güzel olmasam da arzu duyulacak bir kız olduğumu biliyorum. Yani kimse seni bana âşık oldun ve evlendin diye suçlayamaz. Farkında değilsin ama yemeğe oturduğumuzdan bu yana kur yapanların haddi hesabı yok.” Bu bir yalandı tabii...

Fredy aniden korumacı bir tavırla kolunu genç kızın omzuna sardı ve muhtemel tehditlere korkutucu bakışlar attı. Bu sahiplenmenin sebebi her ne olursa olsun doğru hamleydi.

Isabel genç adamın kolunu sahiplenici bir tavırla omzunda hissettiği sırada Vivian’ın çekilircesine kendilerine baktığını ve neredeyse altüst olduğunu fark etmişti. Kadınsı yani kıskançlığın merkezinde bulunmanın hazzıyla tatmin olmanın eşiğine gelmişti. Demek ki Fredy’nin hastalıklı hisleri aynı ölçüde karşılık görüyordu. Tek mesele aradaki engelleri kaldırmaktı.

Genç kız tek engel olarak gördüğü muhteşem Henfield Kontu’na baktı istemsizce. Kendisine sorulsa ilk olarak bunun görev aşkı olduğunu söylerdi şüphesiz, ancak durum biraz daha karışıktı. Geldiğinden beri, daha doğrusu onu gördüğünden beri akli kısmen ondaydı. Çok yakışıklı bir adam olması cezbedici olabilirdi ama Isabel yakışıklılığa dirençli

sayılırdı zira arkadaşı Fredy manastır rahibelerini bile günaha sokabilecek kadar mükemmeldi. Oysa Henfield'in sahip olduğu şey bundan çok daha öteydi ve bu sadece kalp atışlarını hızlandırmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbi başka noktalar da da atıyormuş hissi veriyordu. Onu ilk gördüğü an telaş ve şaşkınlıktan ötürü pek kafa yoramadığı hissini, daha önce tatmasa da garip bir biçimde tanıdık ve özünden gelen bir his olduğunu tahmin ediyordu. Kim tahmin ederdi ki nefret etmeye dünden razı olduğu adama karşı yüz kızartıcı hislerle çekileceğini?

Isabel bundan hiç hoşlanmadı. Bu her iki anlamda da yoldan çıkarıcı bir histi. Ortada zarar görececek bir görev ve duygular varken en iyisi Henfield'a sadece gerekli haller dışında bakmamaktı. Fakat hâlâ ısrarla bakıyordu. Daha da kötüsü bakışlarının şiddetiyle karşı tarafa görünmez oklar göndermiş olmalı ki kont da dikkatle ona bakıyordu şimdi. İlk başta şaşkın ve soruşturan bakışlar birkaç saniye sonra tek kaşın da kalktığı alaycı bir ifadeye dönüşmüştü.

Genç kız hızla toparlandı ve Fredy'nin bir süredir kendisine bir şeyler anlatmaya çabaladığını ancak o zaman fark etti. "Ne demiştin?"

Fredy küçümseyici ifadesini gizleyerek sözlerini yineledi. "Bir plan yapmalıyız. Bu şekilde masanın iki ucundan birbirimize sessiz mesajlar göndermenin kimseye faydası yok."

Isabel dudaklarını büzdü. "Bunun için buradayız zaten. Ama önce herkesin yaptığı gibi doğal davranmayı deneyelim. Biliyorsun ki sen de ben de ses ayarı konusunda pek başarılı değiliz. Ayrıca tıpkı aptal âşıklar gibi davranıyorsun."

"Zaten öyleyim."

"İnan bana bu seni hiç de çekici kılmıyor."

"Bahsettiğin senin beni çekici bulmansa bir şey kaybetmiş sayılmam portakal."

Isabel dayanamayıp dirseğini adamın böğrüne sapladı. Acı çekmiş olmasını şiddetle diliyordu. "Ayrıca kafan da hiç çalışmıyor. Neden tüm akıllıca planları ben yapmak zorundayım

ki?" Dayanamayıp tekrar dirsek attığı sırada izleniyormuş hissine kapılıp yeniden Henfield'a baktı. Adamın yüzünde dirsek darbesini gördüğünü belli eden bir ifade vardı. Genç kız yaptığı şeyin etkilerinden kurtulabilmek adına Fredy'ye sırtışık bir edayla yanaştı ve çenesini kavrayıp onunla yüz yüze geldi. "Sadece minik bir öptük," der demez dudaklarını onunkilere hafifçe dokundurdu. Skandal çıkarmayacak kadar sade ancak *biz birbirimize deli gibi âşığız* mesajını mükemmel bir şekilde veren bir sahiplenme vardı halinde. En azından öyle olmasını umuyordu.

Isabel geri çekildikten sonra genç adama gülümsedi ve yeni servis edilen çorbasıyla ilgilenmeye koyuldu. Az önce söylediği gibi normal görünmeye ihtiyaçları vardı. Gerçi masadaki kırk kişinin otuzu kendilerine ayıplayıcı ve çeşitli imalar içeren bakışlarla bakıyorken bu ne derecede mümkündür, orası tartışılırdı.

"Akıllıca plandan kastın bu muydu Isabel?"

Isabel hoş kokulu çorbasından bir yudum almak üzereydi ki Fredy'nin alaycı sözleri yüzünden kaşık tutan eli havada kaldı. "Bize bakıyorlardı. Akıllarındaki son görüntünün seni tartakladığımı an olmasındansa böylesi daha iyi diye düşündüm." Kaşığı dudaklarına götürdü.

"Vivian acı çekiyor, bunu hissediyorum."

Isabel alaycı bir tavırla güldü. "Bunu anlamak için âşık olmana ya da hislerinin kuvvetli olmasına gerek yok Fredy. Kız gözlerini bizden alamıyor. Zavallı buz mavisi gözleri erimeye başladı bile."

"Onunla alay etmeyi kes."

"Sen de aptallığı kes ve neden burada olduğumuzu hatırla. Kız seni reddetti. Sırf parası var diye o züppeyle evlenecek, daha ne olsun?" Bunu söylerken bile konta haksızlık ettiğini düşünüyordu. Adamın zengin olduğu açıktı. Evi görmezden gelse bile sadece yemek masasındaki çeşitlilik, servet değerindeki porselenler ve Isabel'in dokunmaya kıyamadığı gümüşler... Hayır, düşündüğü kesinlikle bu değildi. Adam-

daki zenginlik parayla ilgili değildi. Öyle ki meteliksizin bir olsaydı bile Vivian'ın onu seçmesi sıra dışı olmazdı. Muhtemelen onunla evli olmak heyecanlı bir deneyim içeriyordu. Henfield'a kaçamak bir bakış attı, az da olsa tümitlenerek başlarının kesişmesini bekledi ama kont Vivian'a bakıyordu. Hem de ne bakış... Az önce Fredy'yi öptüğü için onu yadırgayan insanlar bu bakışı görmüyorlardı galiba. Adam resmen kıza bir tatlıya bakar gibi bakıyordu. Öpecek gibiydi, hem de ne öptücek... Hayal edince yanakları renklendi. Tutucu yan fikirlerini yadırgıyordu çünkü aklında geçenler toplumsal bir ayıplamayı gerektiriyordu. Üstelik bu daha başlangıçtı.

"Isabel eğer onlara biraz daha bakarsan yemin ediyorum kaplumbağa çorbasını kafandan aşağı dökerim."

Genç kız yine yakalanmıştı ve bu kez aklından geçenlerin izleri yüzündeydi. Karşılık vermeye ya da çıkışmaya gerek olmadığını düşünürken aklı Fredy'nin söylediği bir şeye takıldı. *Kaplumbağa çorbası mı?* Isabel'in bal rengi gözleri akşamüstü güneşi gibi yusuvarlak oldu ve kocaman açıldı. Kaşığı gürlütle masaya bırakırken gözlerini kâsesinden özellikle kaçıyordu. Öte yandan Fredy bunu beklermiş gibi keyifli ama Isabel'in bir taşkınlık yapmasına mani olmak için de tetikteydi.

Kaplumbağa çorbası meselesi ikisinin çocukluklarındaki karanlık bir noktaydı. Isabel sekiz yaşındayken - Fredy o zamanlar on iki yaşındaydı - bahçelerinde bulunduğu bir kaplumbağayı sahiplenmişti. Adı Mimi'ydi. İşin komiği Mimi bir erkekti ama Isabel bunu kabullenmek istememişti. Çünkü aralarında iki kız arkadaşın sıkı dostluğu olduğunu düşünüyordu. Küçük kız onu çok sever, hatta ona tapardı. Öyle ki onun için bahçeli bir ev bile yapmıştı. Bahçesini her sabah tembel hayvanın yemesi gerekenden çok fazla yemekle doldurur, evden getirdiği tatlılarla da hayvancağıza aklınca ziyafet verirdi.

Nihayetinde Mimi çok yemekten çatlayarak öldüğünde yaygara koparmıştı. En kötüsü de ona karşı son görevini ye-

rine getirmek, yani onu gömmek istediğinde Fredy sınıtarak karşısına geçmiş ve çok geç olduğunu, aşçının Mimi'yi çorba yapmak için kullandığını söylemişti. Küçük bir çocuğun, özellikle de ölü hayvanına büyük bir sevgiyle bağlı olan küçük bir çocuğun buna inanması mümkündür. Fakat Isabel'in Fredy'nin yalan söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Ta ki akşam yemeğinde masaya konan kaplumbağa çorbasını görene kadar... Attığı çığlıklar ve arkasından gelen kusura nöbeti babasını ve Morgan'ı bir hayli endişelendirmişti. Neticede çorbada kullanılan kaplumbağanın sevgili Mimi olmadığını şimdi biliyordu ancak o çorbanın zihninde yarattığı küçük afet asla yok olup gidemezdi. Kanıtı da şu an yaşadıklarıydı.

Şu anda kusacak ya da rezalet çıkaracak değildi. Derin derin nefes alacak ve çorba masadan kalkana kadar etrafa gülücükler saçacaktı. Üstelik çorba kötü de değildi, az önce tadına bakmıştı ve... Yüksek sesle inlemek üzereyken kendine hâkim oldu.

"Kusmak üzere değilsin umarım."

Isabel genç adama aksi bir bakış attıktan sonra kucağında kenetlediği ellerine odaklandı. Bu haliyle merak uyandıracaklarını düşünecek kadar uzunca bir süre ellerine bakmaya devam etti. O sırada yeni yemekler servis edilmeye başlanmıştı bile. Genç kız kaçamak bir bakışla ev sahibinin bulunduğu tarafa dönünce kontla göz göze geldiler. Adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı... Eğleniyordu ama daha önce endişelenmişti sanki. Isabel nedenini bilmediği bir utangaçlıkla başını çevirdi ve dikkatini servis edilen yemeğe verdi.

Tanrı'ya şükür sarsıntılarını kolay atlatan bir bünyesi vardı. Az önce Henfield'ın bakışlarından kaçınmasına neden olan şeyin tabağına konmak üzere olan dana rostonun mükemmel kokusu olduğunu söylemek hiç de zor değildi. Genç kız kaplumbağa çorbası olayı hiç yaşanmamış gibi aç ve sakin hissediyordu kendini.

Yemek adabı konusunda hiçbir sıkıntısı yoktu. Aksine babası onun bir leydi olacağından umudunu kesmeden önce

bu konuda son derece hassas davranmıştı. Sevgili halasının partimleriyle sarayda, prensin masasında bile asla utanmadan yemek yiyecek kadar bilgili sayılırdı.

Buraya gelmiş medenileri her ne olursa olsun, yemek ve diğer zenginliklerin keyfini sürmeyecek değildi. Elbette planladıkları gibi davranacakları bir sâhî zamanları olacaktı. Mesela yemek sonrası beyler şarap içmek için ayrıkhıklarında o da Vivian'ı köşeye sıkıştırabilirdi. Yüzüne simsi bir gülüş yayıldı. Elbalki dışarıdan bakıldığında öyle sevimli görünüyordu ki...

Hanımlara çay servisi yapılırken Fredy erkeklerle birlikte masadan ayrılmak yerine biraz daha Isabel'in yanında kalmak istediğini söyledi. Böylelikle Vivian'ı görme ve kendisini gösterme şansı daha fazla olacaktı. Düşündüğü gibi de oldu.

Isabel elinde bir fincan çayla bahçede ava çıkmış, diğer erkeklerin değil de Vivian'ın yanında olmayı yeğleyen Henfield'ı izliyordu tıpkı Fredy gibi. Sahte kocası yanındaydı ve bakışlarının kimin üzerinde olduğunu bilmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Ancak bu bir kördüğündü. Saatlerdir uzaktan uzağa birbirlerine bakmak dışında ne yapmışlardı? Üstelik nazlı Vivian artık onlar yokmuş gibi davranmaya başlamıştı.

Bu kabul edilir gibi değildi ki önce Isabel itiraz etti. "Yanlarına gitmeliyiz ve bir şekilde ikinizi bir araya getirmeliyiz."

Fredy itiraz etmeksizin genç kıızı kolundan çekti ve cesur, geniş adımlarla Vivian'ın olduğu tarafa doğru yürüdü. Tam arkalarında durup hafifçe boğazını temizlerken varlığını da belli etmiş oldu. Isabel'in görevi kızın ilk tepkisini görmek için ona bakmakken, bakışları bir anda konta kaydı. Zümrüdü gözlerinin yakından ne kadar etkileyici göründüğünü hatırlaması içinde hoş bir esinti yarattığı gibi aynı zamanda huzursuzluk da vermişti. Belki de adam ona bakmadığı için böyle hissediyordu.

"Lordumu birkaç hafta bir ziyafeti." Fredy'nin şayırtıcı bir biçimde samimi sözlerine kont başını eğerek teçekkür etti. "Ay-

rica şehirden uzaklaşmak için bundan daha iyi bir zamana düşünemiyorum. Ramberli Londra havasından sonra burası bir cennet diyebilirim."

Henfield kaşlarını kaldırıp gülmüştü. "Burası benim için de bir cennet Preston. Babamın da karsılda evi olduğunu biliyorum... Bath'da yanlış hatırlanıyor değil mi?"

"Evet, Bath'ı çok seviyorum ancak işlerime dolayısıyla Londra'da sıklıkla bulunduğum için eve gitme şansım pek olmuyor."

Isabel az kalsın gülecekti. İşlermiş... Fredy'nin işi olduğundan haberi bile yoktu.

Tam o sırada, "Evliliğiniz çok ani oldu sanırım. Hiç duymadım," dedi Henfield.

İşte bu sözlerle gülme isteğini bastırmak zorunda kalan Isabel, çok geçmeden kendisine de söz düşeceğini bildiği için doğrudan adama baktı ve onunla göz göze geldi. Öte yandan Vivian'ın bakışlarının ağırlığını da soğuk bir su dalgası gibi yüzünde hissediyordu.

"Ah, biliyorum çok ani oldu..." Fredy duraksadı. O sırada genç adamın sevdiği kıza imalı bakışlar attığından emindi Isabel. "Fakat engel tanımayan bir aşkı bizimki. İlk fırsatta kaçıp rahibin karşısına çıktık ve birbirimize ait olacağımız yeminleri ettik."

Arkadaşının yardımı ihtiyacı olmadığını görmek güzeldi. Yine de Isabel onun Vivian ile yalnız kalmasını garanti etmek zorundaydı. Tabii önce kadınsal merakını gidermeli ve sarışın meleğin dili var mı öğrenmeliydi. "Ben de sizleri tebrik etmek isterim lordum... Bayan Valmond..." Kont ve nişanlı mesafeli bir şekilde gülümseyerek ona baktılar. "Nişan haberiniz Bristol sınırlarına dayandı. Yaşadığım kasabada bile sizden bahsediyorlar. Herkes şimdiden mükemmel bir düşün olacağından emin gibi görünüyor." Güzel yüzü iyice solan Vivian bakışlarını yere dikti. Demek ki suçluluk duyuyordu ve hâlâ bir dili var mı belli değildi.

"Benim nişan haberim neredeyse tüm İngiltere'nin dilin-

de doluyor, sizinki ise bir sır... İlginç değil mi?" Kontun se-
sinde açık bir ima vardı. Evliliklerinin sahte olduğunu bilme-
diğinden emindi Isabel. Muhtemelen sadece yadırgıyordu.

Fredy bir şeyler söylemek için atıldı ancak Isabel daha
hüvi davrandı. "Lordum bunun tek bir anlamı var... Bütün-
ğimizin duyurusunu yapmakla geçireceğimize zamanı birle-
tme vakit ayırmağa yeğledik, değil mi sevgilim?" Fredy'nin
yüzündeki penibeliği giderek artmasına izlerken az kalsın
kâhitate atacaktı. Fakat kontun son sözlerini işitince bir-
önce gıltuek isanmesine nedeni olan penibelik kendi yüzüne
de yayıldı.

"Ne kadar yakın olduğumuzu yemek boyunca fark etmi-
haunefendi. Ayrıca sevgimizi gösterme şekliniz oldukça
dikkatimi çekti. Umarım yanınıza yedek şemsiye almışsınız-
dır."

Kont her şeyden bahsediyor olabilirdi. Ya da Londra so-
yetesinin yeni şakasıydı bu şemsiye iması. Yine de Isabel
onun Fredy'nin kafasında paralandığı şemsiyeye gönderme
yaptığından emindi. *Lanet olsun* dedi içinden.

"Sizi anlayamadım lordum," diyerek saçmaladıktan sonra
sinirli bir şekilde fincanını dudaklarına götürdü. Ne kadar sı-
cak olduğunu hatırlatan iri bir yudum alınca az kalsın boğu-
luyordu. Yine de bozuntuya vermedi. O sırada Fredy başka
bir konudan bahsetmeye başlamıştı, daha doğrusu konuyu
dağıtmaya çalışıyordu. Tüm sıkıntısına rağmen Isabel'in dik-
katinden kaçmayan şey, sevgili arkadaşının ve Vivian'ın vücut
dilleriydi. İkili birbirlerine doğru çekiliyordu sanki... Genç
kız onlara bir iyilik yapma isteğiyle kıvrılır hale gelmişti, ta-
bii bu kendisini de tatmin edecekti. Dilini yakan çayın iri yan
bir erkeğin göğsünü sızlattması ve adamın bir süre ortalarda
görünmesine mani olması kaçınılmazdı değil mi? Bu arada
kontun son sözlerine karşılık vermeye tenezzül etmediğini
de fark etmişti.

Küçük bir adam attı. Bu fazla dikkat çekici bir hareket de-
ğildi ama kont hemen dikkat kesildi. Isabel elindeki fırsat
yı değerlendirme isteğiyle doğru anın geldiğine karar kıldı

ve pervasız bir tavırla elindeki fincanı adamın göğsüne boca
etti. Düşünyormuş ya da fincana hâkim olamıyormuş gibi bir
hali de yoktu. Son derece bilinçli bir şekilde elini uzatmış ve
fincanı adamın üzerine döküvermişti. Ne yaptığını fark etti-
ğinde korkuya kapılarak başını kaldırdı ve o yeşil gözlerdeki
önce ateşini görünüp minik bir gışlık attı. Oysa yanarı adamını
gibi bile çakanıydı.

Adrian buna inanmıyordu. Deli kadın bile bile onu yak-
tıydı. Neredeyse kaynar olan çayı son derece özenti ve kası
bir hareketle göğsüne döküştü. O kadar şaşkıncı ki canı aci-
sı bile geri planda kalıyordu.

"Tanrım... Tanrım özür dilerim lordum."

Deli kız şimdi de eliyle gömleğini temizlemeye çalışı-
yordu. Bunu yaparken de gömleği göğsüne bastırıyor ve ca-
nının daha fazla yanmasına neden oluyordu. Adrian bileğini
kavrayıp kadını kendinden uzaklaştırdı. Bu sırada Preston
yaşadığı şoktan sıyrılmış halde kendince birtakım özürlü sı-
ralarken, Vivian da soğuk mizacına karşın dehşete düştüğünü
belli edersine söyleniyordu.

Adrian buna daha fazla tahammül edemeyeceğini bildi-
ğinden, "Tamam önemli bir şey yok, üzerimi değiştirip he-
men geleceğim," deyip sadece Vivian'a gülümsedi ve acele
adımlarla eve doğru yürüdü.

Tanrı'ya şükür etrafta pek fazla kimse yoktu. Olanlar da
yüzündeki korkutucu ifade yüzünden yanına yanaşmaya çe-
kinir haldelerdi. Ne var ki bu tam bir kurtuluş sayılmazdı.
Adrian avluda tıkırdayan ayak seslerini işitti. Takipçisi deli
kızıl Isabella Preston'dan başkası değildi. Hişimla arkasını
dönünce kadının tahmininden de yakınında olduğunu fark
etti. Zira hızını alamamış, Adrian'ın göğsüne toslamıştı.

Toparlanır toparlanmaz, "Nasıl oldu anlamadım, inanım
bana isteyerek olmadı," dedi.

Genç adam çayın dökülüş anını saniyesi saniyesine ha-
tırlamıyor olsaydı ona kolayca inanabilirdi. Kadın bir çocuk

kadar masum ve... Adrian başını iki yana sallayıp bir adım geriledi. "Sorun değil Bayan Preston. Lütfen eşinizin yanına dönün," dedi ve hızla arkasına dönüp içeri girdi.

Odasına gitmek için ön kapıyı değil de genellikle çalışanların kullandığı kapıyı tercih etmişti. Tüm hizmetkarlar ayak sesleri yaklaşmaya devam ediyordu. Adrian tam merdivenlere adım atmıştı ki kadının da yukarı çıkacağı korkusuyla duraksadı. "Ne istiyorsunuz anlamıyorum. Kabalasam mı rum, anlaşıldı mı?"

Kadın anlamış gibi görünerek duraksadı. Koştuğu için beyaz şapkası başından geriye kaymış, arkaya doğru gevşek-mahcup bir hali vardı ki Adrian o an ondaki şiddetin engellenemez bir şey olduğunu düşündü. Belki de bundan hoşlanıyordu. Birkaç saat önce deli gibi âşık olduğunu ima ettiği adamın kafasında şemsiyesini parçalamış, yemek sırasında dirseğini bir savaş aleti gibi kullanmış ve az önce de bir fincan kaynar çayı bile bile göğsüne dökmüştü. Belki de hastaydı...

Sonra birden yeniden hareketlendi ve öne doğru atılarak saçma sapan mazeretlerini sıraladı. "İnanın çok pişmanım... Size garip gelebilir. Yani bir kaza olduğuna inanmak isteyebilirsiniz ama..."

Kadın başını eğmiş halde duraksayınca Adrian ona bir adım yaklaştı ve sıkıntıyla söyleyecek bir söz aradı. Isabel Preston'daki tuhaflığın sebebi ancak bir kusur olabilirdi. Akli bir kusur...

Çok geçmeden beklenmedik bir anda deli kızıl başını kaldırıp iri gözlerini dikerek ona öylece baktı...

Adrian da öyle... Ve şok garip bir sızıyı beraberinde getirdi. İçinde, tam merkezinde bir yerde yangın çıktığını sandı. O gözleri daha önce görmüştü... Sadece görmekle kalmamış, uzun uzun bakmıştı onlara... Eleanor...

"Lordum?"

Adrian hızla kendini topladı. Rahatlayacağını bilse deli kızılı sertçe itip kendinden uzaklaştırabilirdi. Hem bunu hak etmişti de... Lanet cadı...

"Bayan Preston, rica ederim sonradan pişman olacağım bir şey söylemeden önce gidin buradan... Derhal..." Bir itiraz bekliyordu. Onu tanımıyordu ama itiraz edeceğinden neredeyse emindi. Yine de düşündüğü gibi olmadı ve kadın iki adım geriledikten sonra arkasını dönüp hızla dışarı çıktı.

"Morgan söyler misin ben ne yapacağım şimdi?"

Yaşlı kadın bile çaresiz durumdaydı. Hangi elbiseyi eline alırsa alsın geriye koyuyordu. Aslında elbiseler kötü değillerdi, hatta güzellerdi ama hiçbiri Isabel'e uygun sayılmazdı. Hem tarz hem de beden olarak.

Isabel tahta göğüslü bir kız sayılmazdı, hatta göğüslerinin dolgun olduğu söylenebilirdi. Avcunu doldururken kenarlardan taşan göğüslerinin küçük olduğu düşünülemezdi. Ne var ki bu elbiselere sahip olması gereken kadın için dolgun göğüs ifadesi gerçeği yansıtamazdı. Fredy'nin eski metresinin bir inek olması muhtemeldi.

"Yeşil olanımı daha çok sevdim. En iyisi onu sana uydurmak." Morgan zümrüt yeşili elbiseyi kızın üzerine tutup yüzünü buruşturdu.

Kadının aklından ne geçtiğini anlamak pek de mümkün değildi. Isabel sorgulamak yerine elbiseyi kolayca üzerine geçirdi ve düğmeleri ilikleme için Morgan'a arkasını döndü.

"Demek üzerine çay döktün?"

Genç kız dayanamayıp gülümsedi. Zaten o anları hatırladıkça gülüyordu. Ne delilik ama...

"Evet ama bir ara beni döveceğinden korktum. Bana öyle tuhaf baktı ki deli olan ben miydim yoksa o muydu karar veremedim. Nihayetinde Fredy ve Vivian yalnız kaldılar..."

Fredy bir an önce gelse de neler olduğunu anlatsa, meraklan-
ölüyorum.”

“O serseme hiç güvenmiyorum. Demedi deme kızın
oyunlarına gelmesi an meselesi.”

Isabel bu sözlere düşünmeden itiraz etti. “Aslına bakarsan
Vivian kötü bir kıza benzemiyor. İkimizi bir arada görünce
ölecek diye endişelendim. Sanırım Fredy’yi unutmamış.”

Morgan çok sıra dışı bir şey yaparak gurur dolu bir ifadeyle,
“Frederick kolay kolay unutulacak bir adam değil de on-
güvende hissetmemiştir.”

“Ah, hiç de düşündüğün gibi değil Morgan. Onu görmeli-
sin.” Elbisesini göstererek sözlerini sürdürdü: “Tam da bu
renk, harika gözleri var. En az Fredy kadar yakışıklı ve ondan
çok daha etkileyici bir erkek. Tek sorun çok sinir bozucu,
rahatsız edici ve ukala...” Bu arada aklına gelen şemsiye olayı
kızarmasına neden oldu. Öte yandan kont hakkında bu ka-
dar güzel şey söylediği için de pişmandı. Dadısının dikkatini
üzerine çekmek pek akıllıca bir hareket değildi ne de olsa.

Neyse ki yaşlı kadın ümitsiz durumdaki elbiseyle ilgi-
lenmeyi uygun gördü de Isabel’e kont konusunda karşılık
vermedi. “Koltuk altlarından ikişer parmak alırsam biraz
kurtarabilirim. Ama yine de yeterli değil. Lanet kadın bu gö-
ğüslerle nasıl hayatta kalıyor şaştım doğrusu.”

Isabel kıkırdadı. Gerçekten Morgan’ın bahsettiği kadar
vardı. Aynaya bakınca bunu daha iyi anladı. Koltuk altla-
rından mümkün olduğunca alınsa bile elbisenin yaka kısmı
bombeli duruyordu. Daha fazla daraltmaya kalktığında ise
yaka tamamen şekil değiştirip anlamsız bir görünüme bürü-
nüyordu. “En iyisi gündüz elbiselerimden birini süslemek,
ne dersin?”

Morgan ne yapabileceğinin kararını vermeye çalışırken
düşünceli bir şekilde gözlerini kısmıştı. Tek eli belinde, di-
ğeri de çenesindeydi. Sonra elini çenesinden çekip işaret par-
mağını sallamaya başladı. “Yok, daha iyi bir fikrim var.” Giysi

sandığının içine iyice eğildi ve birkaç saniye sonra iki tane ku-
maş parçası çıkarttı. Isabel mendilleri hemen tanıdı ancak
ne işe yarayacakları konusunda hiçbir fikri yoktu. “Gündüz
giysilerini süslemek için bize kurdele ve dantel gerekiyor.
Sen de biliyorsun ki elimizdeki tek süs benim tül bendim.”
Elbisenin pot duran kısımlarını iğnelerle tutturduktan sonra
şekil verdiği mendilleri kızın yakasından içeri, tam da göğüs-
lerinin altına doğru yerleştirdi.

Bu sırada Isabel’in hareketsiz kalmasının tek nedeni yaşa-
dığı şaşkınlıktı. Sadece birkaç saat önce kurtlara karşı dikkatli
olmasını söyleyen dadısı, şimdi o kurtlara karşı onu sergile-
meye çalışıyordu. “Bundan emin misin Morgan? Sence bu
çok davetkâr değil mi?”

Morgan biraz uzaklaşıp eserini inceledi. “Oldukça davetkâr
ama yine de kabul edilebilir. Siz yemekten ben de diğer
hizmetçilerle birlikteyim. Edindiğim bilgilere göre akşam
dansında tüm leydiler birer fahişeye benzeyecekmiş.”

Isabel güldü. “Sen bir hizmetçi değilsin Morgan, hatta sen
bu evdeki en saygıdeğer insansın.”

Morgan hiç itiraz etmeden bu sözleri kabul etti. “Elbette
öyleyim ancak bunu sadece birkaç kişi biliyor... Şimdi bırak
gevezeliği de seni diğerlerinden daha saygın fakat daha fazla
dikkat çeken bir kadına çevirelim... Tanrı aşkına bunun an-
lamını bilmiyor olman beni korkutuyor.” Oysa hiç de kor-
kuyormuş gibi bir hali yoktu.

“Sence altından kalkabilir miyim?”

Dadısı hafif bir kalkaha attı. “Elbette deli kız. Endişele-
rini Fredy için sakla... Ve tabii zümrüdü gözlü, en az Fredy
kadar yakışıklı, ondan çok daha etkileyici, çok sinir bozucu,
rahatsız edici ve ukala bir erkek olan Henfield Kontu için de
biraz ayırabilirsin.”

Isabel irkildi. Az önce kont hakkında tam da bu yorumu
yaptığında dadısının cevap vermeyişini ilgisizliğe yormuş
olmasına rağmen şimdi yanıldığını anlıyordu. Morgan’a ken-
disinin bile kafa yormadığı neyi açık etmiş olabilirdi ki? Lanet ol-

sun, yaşlı kadın o çipil gözleriyle neden öyle tuhaf tuhaf bakıyordu?
Yok... Muhtemelen abartıyordu... Muhtemelen... Ya da Henfield'a
bakarken kalp atışlarını hızlandıran şeyi kabullenmeli miydi? Du-

Beşinci Bölüm

Adımlarını özenli ve çok hesaplı atmak zorundaydı. Morgan görüntüde iyi bir iş çıkarmış olsa da Isabel pek rahat sayılmazdı. Sağ göğsünün altındaki mendil her an kayıp *sayın konuklar, işte buradayım* demek için fırsat kolluyordu. Göğüsleri fazlaca dolgun ve parlak görünüyordu. Özellikle de canlı yeşil kumaş ile oluşan tezat yüzünden daha da ön plandaydılar. Sadece ön planda da değil, açıkça öndeydiler zaten.

Akşam yemeğinin ardından balo salonuna geçeceklerdi. Isabel amaçsız bir kız olsaydı hiç düşünmeden geceyi odasında geçirmeyi tercih edebilirdi, fakat mümkün oldukça Vivian ve nişanlısı ile iletişim kurmalıydı. Gerçi öğlenki çay kazasından sonra adamın yüzüne nasıl bakacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. *Keşke şu lanet mendil yerinde dursaydı.*

Isabel'in planı yemek boyunca çok fazla dikkat çekmekti zira masa düzenine göre ev sahibinden bir hayli uzağa oturmuşlardı. Bu biraz rahat nefes almasını sağlayabilirdi ancak göğüsleri yüzünden kendini huzursuz hissediyordu. Morgan kullandığı mendillerin leydilerin giydiği korselerin işlevini yaptığını, yani yukarı kaldırarak göğüslerin daha dolgun görünmesini sağladığını söylemişti. Dekoltesini sergilemek isteyen her kadın bu hileye başvuruyordu, tabii bunun için mendil yerine korse kullanıyor olmaları farkıyla. Isabel'in o çeşit bir korsesi olmadığı gibi şimdiye dek öyle bir şeye de hiç ihtiyacı olmamıştı.

Genç kız diğer hanımlara bakınca gerçekten Morgan'ın

dediğinin doğru olabileceğini düşünüyordu. Bütün kadınlar ırılı ufaklı memelerini sergileyecek kıyafetler giymişlerdi. Hatta mülayim Vivian bile küçük göğüslerine aynı şeyi yapmıştı. Isabel için o kazın bir kriter olması şaşırıcıydı ancak diğerleriyle kıyaslandığında en fazla hanımefendi gibi gelenen oydu. *Neticede Isabel de bir hanımefendi* gibi görünüyordu.

Vivian demişken... Kız gerçekten harika görünüyordu. Beyaz elbisesi gözleriyle aynı renk kurdelelerle süslenmiş ve gümüş payetlerle canlanmıştı. Yakası Isabel'inki gibi düz kesim değil hafifçe oyuk ve daha cüretkardı. Tabii daha iri göğüsleri olsaydı onun da cüretkâr olduğunu söylenebilirdi. Tanrı aşkına akşamdan beri her çeşit meme hakkında fazlaca düşünmüş olması endişe vericiydi ve kadınları böyle dikkatli bir şekilde süzmeye devam ederse şüphe uyandırıcı olabilirdi.

Isabel yemek süresince başını tabağından kaldırmamaya özen gösterdi. Sadece Henfield Kontu'nun nasıl görüldüğüne bakmak için onun oturduğu tarafa döndü. Adam yine mükemmel görünüyordu. Koyu renk ceketinin gerçek rengini mum ışığında anlamak pek mümkün değildi ama siyah ya da laciverti muhtemelen. Gerçi ne olursa olsun önemli değildi çünkü her iki durumda da harika görünüyordu. Yüzü hakkında - özellikle de gözleri - bir fikir ileri süremiyordu çünkü hiç göz göze gelmediler. Sanki adam kasti olarak o tarafa bakmıyordu... Yine de Isabel onun gür saçlarının parıldayarak etrafa anormal ışıklar yaydığını farkındaydı. Ona biraz daha bakarsa yakalanacağı endişesiyle tekrar tabağına yöneldi.

Yemeğe inerken ve yemek süresince Fredy ile konuşma fırsatı bulamadı. Odalarından çıkarken tam kapının önünde Fredy'nin Londra'dan tanıdığı sevimsiz bir çiftle karşılaştılar. Yemek esnasında da aynı çift ile yan yana oturduklarından tüm vakti onlarla sohbet ederek geçirdiler. Tanrı şükür Isabel çiftin uzağında olduğu için gerekli hallerde konuşmak zorunda kalmamıştı.

Nihayet yemek sona ermek üzereydi. Saat tam dokuzu vuracakken genç kızın gözü büyük duvar saatine ilişti ve birkaç saniye sonra herkes balo salonuna geçmek üzere masadan kalktı. İşte tam o sırada Fredy ile yalnız kalma şansını yakalamış oldu.

"Meraktan çatlıyorum, neler oldu anlat hemen!"

Fredy keyifli ve biraz da gizemli bir gülücük atıp onu geride bırakan birkaç uzun adım attı. Isabel bir an şaşkınlıktan kıpırdamamış ve iyice geride kalmıştı. Ancak hemen toparlanıp bir hayli uzaklaşan sahte kocasının peşinden koştu. Bunu yaparken de elini sağ göğsüne bastırmıştı. Her şeye rağmen bir yanı yerini yadırgayan mendil konusunda son derece hassas ve dikkatliydi.

"Frederick hemen neler olduğunu anlat, çabuk!" Sesi ni bir hayli yükseltince genç adam susması için bir hareket yaptı. "Neler oldu? Öptün mü onu? Karşılık verdi mi? Terk edecek mi nişanlısım?"

Omuzları çöken Fredy bir süredir akıp giden konukların arasında ayakta dikildiklerini hatırlayınca kızı köşeye, daha tenha bir yere doğru çekti. "Biraz hızlısın portakal... Konuştuk sadece. Aslında bir süre hiç konuşmadık, hatta birbirimizi bakmadık bile. Sonra o annesinin bizi göreceği korkusuyla gitmek istedi ama ben izin vermedim."

"Eee?"

"Biraz öfkeliydi. İlk başta kızdım. Ne de olsa terk edilen benim ve bunu ona belli ettim. Sanırım fazla hırçın davrandım... Gözleri doldu." Isabel tiksindirici gibi yüzünü buruşturdu ama tek bir kelime dahi etmedi. "Önce beni tebrik etti ve mutlu olmamı istediğini söyledi. Tanrı biliyor ya o an onu sarımsı çok istedim. Sonra da beni suçlamaya başladı. Biliyor musun onu hiç o kadar ateşli görmemişim."

"Demek kızımızın damarlarındaki buz çözülmeye başladı." Isabel omuzlarını anlamsız ve coşkulu bir dansla kıpırdatmaya başladı.

Öte yandan Fredy anında korumaya geçti. "Hemen onu

saçlamasın olmaz değil mi? Bana kiskançlık denir ve benim durumumda bundan daha tatmin edici başka bir his olmaz.”

“Bana yeni bir şey söyle. Korkarım bize öyle bakmaya devam ederse seni kışkırdığını yakında herkes anlayacak.”

Fredy bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğledi. “Evliliğimin gerçek olup olmadığını sordu... Bir an gerçeği söylemeye düşündüm çünkü vereceğim cevabın onun için ne kadar önemli olduğu belli oluyordu... Sonra vazgeçtim... Bana reddedişini ve acımasızlığını hatırlamak aklımı başıma almamı sağladı.”

Isabel memnuniyetle başını salladı. Yelkenleri suya indirmek için erkendi ve verilecek hesaplar henüz bitmemişti. “Başka ne dedi? Ne zaman öpüştünüz? Her şeyi anlat.”

“Tanrı aşkına öpüşmek de nereden çıktı? Doğru düzgül konuşma şansımız bile olmadı. Lanet annesi birdenbire tepemize dikildi. Zaten sonra da ayrıldık.”

“Sadece bu kadar olduğuna hayatta inanmam. Saatlerce yok oldun... Bunca zaman neredeydin?”

Fredy gözlerini devirip gülümsedi. “Ah tatlı Isabel... Aklına neler geldi kim bilir? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ben de ata bindim. Henfield’in arazisi çok büyük, zaman nasıl geçti anlamadım bile.”

Bu yanıt Isabel’i pek memnun etmemişti doğrusu. Hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmeden, “Aklımdan daha ateşli şeyler geçtiğini bilmelisin çünkü...” dedi ve sözlerine devam edemeden hafifçe hopladı.

Gözleri kocaman açılan arkadaşına bakan Fredy endişeyle, “Ne oldu?” diye sordu.

“Düşüyor... Düşüyor, hissediyorum...” Kafası karışan Fredy, “Ne? Ne düşüyor?” derken tepelerine düşebilecek bir şeyler var mı diye tavana bakıyordu.

Isabel ise dümdüz edecek şekilde sağ göğsüne bastırıyordu. Mendili yakalamış olmasına rağmen yerine koymak için ya yakasından ya da eteğinin altından müdahale etmesi şarttı.

Önce etrafı kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kimse-lerin olmadığından emin olunca da elini yaka kısmına götürüp göğüsleri üzerinde gerilen kumaşı zorlayarak ince parmaklarını içeri kaydırıldı. Bu fazlasıyla müstehcen ve anlamlı bir hareketti...

Tam o sırada tavanda herhangi bir tehlike olmadığına kanaat getiren Fredy soran gözlerle ona baktı ve aynı anda dehşete kapılarak, “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı.

Genç kız anca göğsünü avuçlayabilmişti ve parmaklarını daha da aşağı kaydırması neredeyse imkânsızdı. Yüzünde zorlandığına dair komik ama sıkıntılı bir ifade vardı. “Gördüğün gibi mendili yerine yerleştirmeye çalışıyorum.”

“Ne mendili?”

“Soru sormasana. Metresine aldığın elbiseyi bana uydurmak için Morgan mendille göğüs altlarına destek yaptım ama lanet mendil düşmek üzere... Ah, eteğimin altından denemem gerek.”

“Asla, asla böyle bir şey yapmayacaksın Isabel!”

Isabel bu ikazı umursamaksızın elini yakasından çekti ve öne eğilip eteğine uzandı. Eteği biraz kaldırmıştı ki Fredy eline yapışıp ona engel oldu. Tuhaf bir pozisyonda kalakalmışlardı. Genç kızın sağ göğsü az önceki müdahale yüzünden diğerine oranla hafif taşmış, eteği de dizlerine kadar açılmıştı. Birbirlerine ateş saçan gözlerle bakıyorlardı.

“Çek elini üzerimden Fredy... Derhal.”

Fredy tam itiraz ediyordu ki kalın bir erkek sesi işitildi.

“Rahatsız etmiyoruz ya?”

Adrian bunun bir kavga mı yoksa oynaşmama mı olduğunu anlamakta zorlandı. Yeni evli çift atıştırmış gibi homurdanıp birbirlerine ters ters bakıyor olsa da vücut dilleri başka şeyler söylüyordu. Sanki az önce ateşli bir öpücüğü

suçlamasan olmaz değil mi? Buna kıskançlık denir ve benim durumumda bundan daha tatmin edici başka bir his olmaz.”

“Bana yeni bir şey söyle. Korkarım bize öyle bakmaya devam ederse seni kiskandığını yakında herkes anlayacak.”

Fredy bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğledi. “Evliliğimin gerçek olup olmadığını sordu... Bir an gerçeği söylemeye düşündüm çünkü vereceğimi cevabın onun için ne kadar önemli olduğu belli oluyordu... Sonra vazgeçtim... Benim reddetmesini ve acımasızlığını hatırlamak aklımı başıma almamı sağladı.”

Isabel memnuniyetle başını salladı. Yelkenleri açıp sürmek için merkezli ve ventilezlek hesaplar heruz bir kez hesapla. “Başka ne dedi? Ne zaman öpüştünüz? Her şeyi anlat.”

“Tanrı aşkına öpüştük de mercedes gülmeye. Doğru düşünme konuşma şansımız bile olmadı. Lanet annesi birdenbire tepemize dikildi. Zaten sonra da ayrıldık.”

“Sadece bu kadar olduğuna hayatta inanmam. Saatlerce yok oldun... Bunca zaman neredeydin?”

Fredy gözlerini devirip gülümsedi. “Ah tatlı Isabel... Aklına neler geldi kim bilir? Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, ben de ata bindim. Henfield’in arazisi çok büyük, zaman nasıl geçti anlamadım bile.”

Bu yanıt Isabel’i pek memnun etmemiştir doğrusu. Hayal kırıklığını gizlemeye gerek görmeden, “Aklından daha ateşli şeyler geçtiğini bilmelisin çünkü...” dedi ve sözlerine devam edemeden hafifçe hopladı.

Gözleri kocaman açılan arkadaşına bakan Fredy endişeye. “Ne oldu?” diye sordu.

“Düşüyor... Düşüyor, hissediyorum...”

Kafası karışan Fredy, “Ne? Ne düşüyor?” derken tepelerine düşebilecek bir şeyler var mı diye tavana bakıyordu.

Isabel ise dümdüz edecek şekilde sağ göğsüne bastırıyordu. Mendili yakalamış olmasına rağmen yerine koymak için ya yakasından ya da eteğinin altından müdahale etmesi şarttı.

Önce etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kimse-lerin olmadığından emin olunca da elini yaka kısmına götürüp göğüsleri üzerinde gerilen kumaşı zorlayarak ince parmaklarını içeri kaydırıldı. Bu fazlasıyla müstehcen ve anlamlı bir hareketti...

Tam o sırada tavanda herhangi bir tehlike olmadığına kanaat getiren Fredy soran gözlerle ona baktı ve aynı anda dehşete kapılarak, “Ne yapıyorsun sen?” diye fısıldadı.

Genç kız önce göğsünü avuculayabilmiş ve parmaklarını daha da aşağı kaydırması neredeyse imkânsızdı. Yüzünde zorlandığına dar kımık ama sakımlı bir ifade vardı. “Görüşüğün gibi mendili yerine yerleştirmeye çalışıyorum.”

“Ne mendili?”

“Soru sormasana. Merdesine aldığı elbiseyi bana uydurmak için Morgan mendille göğüs altlarına destek yaptı ama lanet mendil düşmek üzere... Ah, eteğimin altından denemem gerek.”

“Asla, asla böyle bir şey yapmayacaksın Isabel!”

Isabel bu ikazı umursamaksızın elini yakasından çekti ve öne eğilip eteğine uzandı. Eteği biraz kaldırmıştı ki Fredy eline yapışıp ona engel oldu. Tuhaf bir pozisyonda kalakalmışlardı. Genç kızın sağ göğsü az önceki müdahale yüzünden diğerine oranla hafif taşmış, eteği de dizlerine kadar açılmıştı. Birbirlerine ateş saçan gözlerle bakıyorlardı.

“Çek elini üzerimden Fredy... Derhal.”

Fredy tam itiraz ediyordu ki kalın bir erkek sesi işitildi. “Rahatsız etmiyoruz ya?”

Adrian bunun bir kavga mı yoksa oynaşmama mı olduğunu anlamakta zorlandı. Yeni evli çift atıştırmış gibi homurdanıp birbirlerine ters ters bakıyor olsa da vücut dilleri başka şeyler söylüyordu. Sanki az önce ateşli bir öpücüğü

yanında kesip sevişmeye başlamışlar ama sonra her ne olduysa birbirlerine öfkelenmişlerdi. Garip ama Adrian da öfkelenmişti. Öyle çok ahlaklılığa tanık olmuş ve bizzat işlerini bulmuştu ki çiçeği burnunda çiftin bu kaçamağı gırtlak bir hiç olmalıydı. Fakat Adrian açıkça öfkeliydi. Belki de bu gırtlak sadece Vivian'ın sahneye tanık olduğu içindi.

Nişanlısının iç çekışı saf bir dehşetin eseriydi. Mâni olsaydı kızın önüne geçer ve onun bu manzarayı görmemesini engellerdi. Aslında buna hiç gerek yoktu, ne de olsa evliliklerinde bu işin detaylarını ona seve seve öğtetecekti. Ancak şimdi şu densizlere birtakım kurallardan bahsetmeliydi.

"Rahatsız etmiyoruz ya?"

Preston çifti iki saniyede toparlandı. Hâlâ yakın ve nazik miydiler ancak deli kazılım eteği olması gerektiği gibi düşünüyordu. Tek sikinti, göğsündeki anormal çıkıntıydı ki Adrian o noktaya bakmadan edemiyordu.

"Lordum... Yanlış anladınız..."

Preston utançından sözlerine devam edemedi, aynı zamanda Vivian'ın varlığından rahatsız olduğu için gözlerini ondan alamıyordu. Aynı şekilde karısı da kıpkırmızı kalmış ve rahatsız görünüyordu. Tanrı'ya şükür gözlerini yandırmıştı de Adrian'ın onları görmesini engellemişti. Tanrıya şükür...

Adrian engellenmez bir şekilde onlara haddini bildirmek ve titiz bir çalışmanın eseri olan çay kazasının hesabını vermek için sabırsızlanıyordu. Ama önce Vivian'ı göndermeliydi. "Hayatım sen annenin yanına git, ben birazdan geleceğim."

Vivian sinirli bir şekilde başını salladı ve kimseye bakmadan salonun merkezine doğru hırslı adımlarla ilerlemeye başladı.

"Bay Preston... Evli ve tecrübeli gözler az önceki manzaryı hoş, hatta eğlenceli bulabilir ancak davetilerim arasında genç kızlar olduğunu unutmamamızda fayda var."

Adrian sözlerini Frederick Preston'a söylemiş olsa da bakışları deli kazılım üzerindeydi. Nedense onun tepkisini merak ediyordu. Kadın kızıl saçlı başını kaldırsın diye bekledi ancak kocası cevap vermekte gecikmedi. "Ortada bir yanlış anlaşılma olduğu açık lordum. Eşimle sadece ufak bir kazayı geçiştirmeye çalışıyorduk."

Konut bu açıklamanın tek bir kelimesine dahi mannasa da arsızlıkla başını salladı. "O halde sizin için bir şeyler yapamaz mıyız. Bu kazatın sizi fazlasıyla üzdüğü açık hımmefendi." Bunun Isabella Preston başını kaldırsın diye özellikle söylemişti. Gerçi nedeni bu kadar ısracı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hatırladığı kadarıyla eti seni o gözlerle bakıldığında çok da mutlu olmuştun. İşte yine oluyordu... Ah... Kesinlikle mutlu değildi... Kadının gözlerinin ölen eşinin gözlerine olan betzerliği şaşırtıyordu.

"Önemli bir şey değildi lordum... Geçti bile. Şimdi müsaade ederseniz odama gitmeliyim." Kadın zorla gülümseyip bir reverans yaptı.

Tam gidiyordu ki Adrian bunu istemediğini fark etti. Engelleyeceğini bildiği için pervasızca, "Bence birlikte gitemizde fayda var. Böylelikle rahatsız edilmeden birkaç vakit geçirebilirsiniz," dedi. Özellikle her kelimeyi vurgulamıştı.

Preston'ın öfkeli solugunu işiti ama asıl deli kızılım tepkisini bekliyordu. Nihayet ondan soğuk bir yanıt geldi. "Kazıklarımızın esenliğiyle bu derece ilgili olmanız çok hoş lordum, ancak bize karşı gösterdiğiniz normal olmayan ilgiyi gereksiz ve küstahça buluyorum."

Adrian gülümsedi. "Küstahça mı? Sızce bu küçük tavsiyem mi küstahlık yoksa terbiyesizlikleriniz mi? Bence iyi bir dersi hak ediyorsunuz. Bu dersi size ben veremeyeceğime göre sevgili eşinizden istemeliyiz." Son cümlemin aşırıya kaçtığına farkındaydı ve geri alamayacağına göre arkasında durması gerekiyordu.

Karşı atak için beklerken genç damat öfkeyle araya gir-

di. "Isabel'le daha düzgün konuşmanızı tavsiye ederim. Balık kalırsız," diye homurdandı.

Bu geçiştirebileceği bir hamle olsa da Adrian bunu yerinde ve haklı bulmuştu. Kimse karısıyla bu şekilde konuşamayacağı gibi öyle bir kaza anında kendisi de farklı bir tepki vermezdi. Tabii önce adamın dişlerini dökerdi. "Kalabalık oluşumuz, bu küçük anlaşmazlığı unutmam için yeterlidir umarım... Ve tabii özürüm de."

Muhtemelen barış eli karşılıksız kalmayacak, Preston yelkenleri suya indirecekti ama öfkeli kızıl buz gibi bir ses başladı. "Benimle ilgili bir konuda uzlaşmaya varmaz çok güzel. Fakat bir ders almam konusundaki bahsinizden hoşlanmadım. Aksine sizlerden birinin ders alması gerekir - ki şu an bunun için fazlasıyla uygun - o dersti vermedikten memnun olurum." Adrian'a bakıp kısık bir sesle sözlerine devam etti. "Ve lord hazretleri... Bu öyle bir ders olur ki tüm İngiltere muhteşem düğününüz yerine bundan bahsetmeler... İyi akşamlar..." İkinci ve son reveransın arkasından başıyla arkasını döndü ve balo salonu yerine misafir odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

Arasında bırakmış şaşkın adamlar ise o gidene kadar onu bakmaya sürdürdüler. Aralarından sadece bir tanesi kımıldadıkça giderken düşündüğü mendili fark etmişti ancak konuşmak yerine susmaya yeğledi.

"Onu öfkelenendirmek için ne yaptığımı merak ettim Preston." Genç damat anlamadığına dair boş bir ifadeyle baktı ona. Adrian'ın düşüncesi, onun karısının arkasından gitmemek arasında kalmıştı. Sonunda kadınlar konusundaki tecrübesini konuşturarak bir öneride bulundu. "Bence peşinden gitmek akıllıca olmaz. Bırak da yalnız kalsın."

Preston bu öneriyi bekliyormuş gibi gülümsedi ve bir baş salamından sonra balo salonuna yöneldi.

Adrian adam gözden kaybolana kadar gülümseyerek onu izlediğinin farkında değildi. Sonra arkasını döndü, yere düşen top haline gelmiş kumaşı aldı. Hâlâ sıcak olması ilginçti. Fakat buna sadece kısa bir süreliğine şaşırdı. Neden sıcak olmayacaktı ki? Deli kızıl o kadar öfkeli görünüyordu ki muhtemelen alev almıştı... Ona ders vermektan kast ettiği şeyin sert bir sevişme olduğunu anlamadığından neredeyse emin-di. Güldü... Düşünmeden mendili burnuna yaklaştırdığında onu uyaran tatlı bir gül kokusu aldı... Az önce merakını cezbeden alevler, şimdi içinde tuhaf bir ateş yakmıştı. Hafifçe silkelenip balo kalabalığına karışmak için herkesin yaptığını yaptı.

Salonda gözüne ilk ilişen kişi nişanlısı değil eski sevgililerinden Virgil Kontesi Miranda oldu. Bunun nedeninin aniden bastıran sevişme ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Kadının güzel vücudunu sergileyişini dikkatle izlerken bedeni gerildi. Dolgun göğüslerinin her bir hareketle dalgalanışına büyülenmiş gibi bakakaldı. Ne kadar güzel oldukları hâlâ aklındaydı. Yanındaki delikanlı ne kadar da toy dedi içinden. Delikanlının Miranda'nın çılgın istekleriyle baş etmesi pek de mümkün görünmüyordu. Adrian kadını odasına davet edecek olsa hiç şüphesiz olumsuz bir yanıt almazdı. Yapardı da... Keyifle gülümsedi ve bunu sonra düşünmek üzere geri plana attı.

Virgil neredeydi? Adrian kalabalık salonu bakışlarıyla tararken nişanlısının annesiyle birlikte bir köşede onu bekliyor olacağını düşünmüştü. Fakat düşündüğünün aksine Vivian dans ediyordu. Hem de Preston ile... Kısa bir an için bundan rahatsızlık duysa da bu durumu çok önemsemedi. Kimsele görürmeden geldiği yoldan geri dönerken eli az önce cebine koyduğu mendile kaydı. Gül kokusunu hissetmek için mendili tekrar burnuna götürürken gülümsüyordu. Hoş bir ko-

kuydu... O da hoştu. Tuhafı ama hoştu... Ve göğütlerini yavruağzı güllere benziyordu.

Isabel büyük yatağa uzanmış bekliyordu. Saatlerdir ya nızdı. Aniden kabaran öfkesi dinince sağlıklı düşünelim ve gereksiz yere kabalık ettiğine karar vermişti. Eğer yarın bah tüm eşyaları kapı önüne konulursa buna kim şaşırabilirdi ki? Aynı gün içinde adamı hem yakmış hem de ona hakaret etmişti. Gerçi hakaret etme konusunda haksız sayılmaz. Hafifçe ürperdi...

Bu iş bitip alacağı dersleri öğrendiğinde zavallı adamı alacağı ders yüzünden ondan bahsedeceği hakkındaki dini savururken de bahsettiği tam olarak yakın gelecekteki işine gelecekti. Isabel bu fikirle keyiflenmek yerine telaş ürperdi. Kont muhtemelen çok sinirlenecek... Lanetli pertisi titremeye döndüğünce yorgun çenesine çektir ve dişlerini karnına topladı.

Ruh hali ani hareketlere karşı çok da korumalı değilse oda kapısının hızla açılmasıyla korkuyla yerinden sıçradı. Nedense gelenin Henfield olduğunu düşünmüştü. Ancak normal olarak gelen Fredy'ydı ve şarkı söylüyordu... Isabel gerginliğine rağmen gülümseyerek yatakta doğuldu.

"Uyudun mu bayan asabi?"

"Uyudum ve hâlâ uyuyorum bay sersem..."

"O zaman Vivian ile aramızda geçenleri uyandırdığında zaratı..."

Isabel hızla yataktan kalktı ve Fredy daha odanın ortasına gelemeden onun koluna yapıştı. "Hadi anlat, neler oldu?"

Cevap olarak bir sarhoş kıkırdaması duyunca parmak ucuna yükselip arkadaşının nefesini kokladı. "İçmişsin sen?" dedi yüzünü buruşturarak. Bu bir tespit değil soruydu.

"Elbette içtim... Ya da mutluluktan böyle oldum."

Fredy bir dansçı edasıyla ceketini çıkarıp gelişigüzel bir şekilde fırlattı. Tam kendini yatağa bırakıyordu ki Isabel öne

çıkıp Morgan'ın onun için hazırladığı yer yatağını işaret etti. "Burası senin."

Fredy omuz silkererek yere oturdu. Keyfini bozmak pek mümkün görünmüyordu.

"Anlat hadi, neler oldu?"

Isabel hiçbir cevap alamayacağını düşündüğü sırada sessizlik nihayet Fredy'nin boğuk sesiyle dağıldı. "Beni seviyor-muş."

"Bunu tahmin ediyordum zaten. Eee..."

"Çok daha fazlası var hayatım... Çok daha fazlası. İki kez dans ettik. Henfield bütün gece ortalarda görünmediği için rahattık. Tanrı bilir hangi cehennemdeydi?"

Isabel meraklandı. Bu haber Fredy'nin macerasını bile gölgede bırakmıştı. Acaba kont çok kızdığı için mi gitmişti? Acaba yarın sabah canına okumak için kapısına dikilir miydi? Eğer öfkesi bu kadar şiddetliyse... Isabel sayısız titreme nöbetlerinden birine daha yakalandı.

"Sen beni dinlemiyor musun?" Fredy'nin sesi sitemliydi ama kızın titrediğini görünce, "Üzüyor musun? Bu geceliğe bir insan nasıl üşüyebilir anlamıyorum," dedi.

Isabel gayriihiyari geceliğine baktı. Ne vardı ki? Gayet kullanışlı ve rahattı. "Nesi var?"

Fredy kıkırdadı. "Nesi yok ki? Bir sürü fırın var. Sanki bütün İngiltere bu geceliği dikmek için bir araya gelmiş gibi görünüyor. Baksana kolları, boynu, etekleri, yakası bile fufurli... Merak ediyorum da bunu sana Morgan mı aldı?"

Isabel kızardı. Geceliği Morgan'ın aldığı doğrudu fakat bu tespitin kolaylıkla yapılması şaşırtıcıydı. "Bence gayet güzel!" Arkadaşının karşısına, tam da görüş alanına geçip elini beline koydu.

Kızın tavırlarındaki bakire izleri öyle çarpıcıydı ki Fredy tekrar kıkırdadı. Güzel olduğu tartışılmazdı ama biraz farklıydı Isabel... Özellikle şu anda her zamankinden farklı görünüyordu gözüne...

Kıvrık kız saçları beline dökülüyordu. Sanki bu haline

fon oluştursun diye kasti olarak arkasına koyulan mumlar, saçlarının etrafında bir ışık kümesi yaratıyordu. Zarif hatları, aydınlatan ışık kumaşı da inceltmişti gibi dursa da saçlarını solduğu gibi bakışları da yön değiştirdi. Çok içtiğinden kasinlikle emindi...

"Bir daha içmene izin vermeyeceğim haberin olsun."
"Yatsana artık sen!"

Isabel kaşlarını kaldırıp şüpheyle süzdü genç adamı. Yüzünde kendi standartlarına göre korkutucu bir ifade vardı. "Neden rahatsız oldunuz bayım? Yoksa utandınız mı?"
Fredy aceleyle ve biraz da telaşla, "Saçmalama," diye bağırdı.

Isabel'in aniden yerine gelen özgüveni tüm gediklerinden arınmıştı. Genç kız işveli bir edayla bacağına öne doğru uzandı ve beyaz geceliğinin eteğini bileklerinin biraz yukarısına kadar kaldırdı.

Eğer Fredy onun sadece yüzüne baksaydı muhtemelen oyun uzamadan biterdi, fakat Vivian ile geçirdiği tatlı saatlerden sonra eğilimleri gerçek ve tam bir erkeğinki gibiydi. Kızın eğlencesine katılıyor sayılmazdı. Hatta bu eğlencenin yanından bile geçmiyordu. Sadece, "Kes şunu," dedi tehditkar bir sesle.

Isabel ise oralı bile değildi. Karşısına geçmiş, komik bir dansla kalçalarını kıvrıyor, bir yandan da *Fredy benden utanıyor* diyerek düşük zekâ ürünü bir şarkı mırıldanıyordu.

Fredy utanmıyordu da yorganı üzerine bir an önce çekmezse utanacağını biliyordu. Derhal aklından geçeni yaparak yastığıyla başına kapadı.

"Tamam, hemen öfkelenme. Sadece eğleniyordum o kadar. Benden utanmadığını biliyorum. Biz kardeş sayılırız."

Fredy de aynı fikirde olduğu için öfkeliydi zaten. Kadınsızlık sorununa acil olarak bir çözüm bulmalıydı. Bir an önce sevişmek zorunda olduğu gerçeğinin kafasına dank diye vuruşuyla neredeyse fiziksel bir acı hissetti.

"Fredy?"

"Evet."

"Kızdın mı bana?"

"Hayır, uyu artık!"

"Ama bana Vivian'dan bahsedecektin."

Genç adam yastığı başından kaldırıp ona öldürecekmiş gibi bakarken ağzından tükürükler saçarak bir şeyler söyledi.

Isabel onun ne söylediğini anlamadı ancak Vivian hikâyesini unutmaması yönünde öfkeli bir şeylerdi tahminine göre. Ne zaman durması gerektiğini genellikle anlamazdı ama bugün anlamıştı. Yorganın altına girip başını yastığa gömer gömmez gözlerini kapadı.

Fredy ise içten içe köpürüyordu. Yüüstü yatmayı denedi ancak uyarılan erkekliği izin vermeyince küfür etti. Bunun sebebi Vivian'dı... O kadar yakınlardı ki nefesini kesmişti. Üstüne Isabel'in vurdumduymaz tavırlarıyla alev almanın eşliğine gelmişti. Bu deli kızda tuhaf bir şeyler vardı. Fredy'yi anlamsız şekilde uyaran bir şeyler...

"Lanet olsun size!"

"Ne dedin Fredy?"

"Uyumadın mı sen lanet cadı?"

"Sesin sana ait değilmiş gibi, dikkatimi çekti. Ondan uyandım."

"Dikkatini bana verme o zaman!"

Isabel başını kaldırmadan, "Bunun hesabını yarın vereceğini unutma Fredy. Şu anda sana harcayacak enerjim yok," dedi çatallı bir sesle ve genç adamın bu sözler üzerine homurdandığını duydu.

Birkaç dakika sonra Isabel iki erkek üzerinde yarattığı afrodisyak etkiden bihaber, tatlı bir uykuya dalarken, Fredy uzunca bir süre tavanı seyretti.

Altıncı Bölüm

Adrian sabahın erken saatlerinde, sadece birkaç hizmetçinin ayakta olduğu bir saate çıkmıştı dışarıya. Yeni yaz gününe neşi topraklarını ele geçirmeden, nemli sabah serinliğinde ata binmekten oldum olası çok hoşlanırdı. Birkaç saatlik arazi gezintisinden sonra niyeti eve dönmekti, fakat bunun yerine kiracılarının yaşadığı en yakın köye uğramayı yeğlemişti. Londra'dayken ihmal ettiği işler her zaman aklındaydı ama Cambridge'e geldiğinde onlarla ilgilenme şansını pek yakalayamıyordu.

Bugün bu farkındalıkla birkaç çiftçiyle görüşürken kendi gezisi, işini bilen ve topraklarıyla övünen bir toprak sahibinin günlük gezilerinden birine dönmüştü. İnsanların kendisini tanıdığını biliyordu fakat sevdiklerinden haberdar değildi. İlgisizliğinin bir kayıp olacağını düşünürdü oysa... Aksine köyde halk tarafından her seferinde bir kral gibi karşılanırdı istisnasız olarak. İnsan sarrafı yönü bunun bir rol olmadığını biliyordu. Adil bir toprak sahibiydi ve asla halkın refahını kendi çıkarlarının gerisinde tutmamıştı. Yine de ilgisizdi... İlgisiz mi ne zaman yok olduğunu biliyor olması bu etkiyi azaltır mıydı?

Eleanor ölmeden önce birlikte sıklıkla Henfield arazisini gezerlerdi. Bu özellikle karısı için büyük keyifti. Eleanor öyle yardımsever ve tatlıydı ki şimdi bile onu unutmayan köyde kadınları kendisine taziyelerini sunabiliyorlar, beş yıl önceki kayıp için ne kadar üzgün olduklarını söyleyebiliyorlardı.

Köyden ayrılırken, kısa süre önce içinde bulunduğu ka-

labalığı yukarıdan görmek için geri döndüğünde Eleanor'un anıları her zamankinden daha gerçekçi ve canlı olarak zihnine yerleşmişti. Bunun tek nedeni taziyeler değil sabahın köründe kalkmasına neden olan başka bir şeydi.

Kahvaltıya katılmayacağını misafirlere nazikçe bildirmek uşağının işiydi. Dışarı çıkacağından Vivian'ın da haberi yoktu çünkü bu çok ani alınmış bir karardı... Çünkü Eleanor iyi bir gece geçirmesine izin vermemişti. Neden?

Nahif, kibar ve sevecen eşi Eleanor'un hayattayken verdiği huzur yerine üzerine şimdi bir buhran gibi çöken hisler düşündürücüydü. Adrian bir kere bile olsun onun öfkelenmesini hatırlamıyordu. O öyle tatlıydı ki güzelliği sadece başak sarısı saçları ya da bal rengi gözlerinde değil içinden taşan bir şeydeydi... Ondaki güzellik mistikti. Adrian şu anda, kayıbdan beş sene sonra bile onu aynı sevgi ve saygıyla anabildiğine göre çok daha fazlasıydı Eleanor'un güzelliği. Yüreğine yerleşen sızı öyle tanıdık ki...

İlk görüşte çarpılmışlardı birbirlerine. Adrian bundan on sene önce, yirmi yaşındayken güzeller güzeli Eleanor'un bü-yüsüne kapılmıştı. O sıralar sosyeteye yeni takdim edilen karnısının ilk balosu ve ilk heyecanıydı. Adrian toy bir delikanlı olsa da onu gördüğü an iliklerine kadar hissettiği aşk hiçbir tecrübenin sağlayamayacağı bir öngörüydü.

Leighton Kontu'nun tek kızıydı Eleanor. Adrian şimdilerde Eleanor'un ağabeyi, bugünün Leighton Kontu Brendan Blackmore ile çok yakın arkadaş olsa da o sıralar ilgilendiği tek kişi Eleanor'du.

Kısa süre sonra evlenmişlerdi. O zamanlar Adrian'ın babası X. Henfield Kontu Samuel Eaglestone hayattaydı. Tek oğlu ve vârisi için görkemli bir düğün yapmış ve soyunun devamlılığını dilemişti. Ne var ki düşündükleri gibi olmamıştı. Beş senelik evlilikleri boyunca Eleanor birkaç kez hamile kalmasına rağmen çocuklarından hiçbiri doğuma kadar yaşamamıştı. Doktorlar da bu umutsuz çabaların, kadının sağlığını tehdit ettiği gerekçesiyle artık hamile kalmaması

gerektiğine karar vermişlerdi. Adrian canından çok sevdiği karısının kendisine bir çocuk veremiyor olmasına üzülmemişti, fakat Eleanor'un hayatını riske atmaktansa soyların soya devam etmesini göze almıştı. Yine de son hamileliğinin önüne geçememiş olmalarının tek açıklaması kader olabilir. Eleanor korkulduğunun aksine bebeğini dokuz ay boyunca karında taşımıştı ama Adrian doğum sırasında önce bebeğini, sonra da eşini kaybetmişti.

Bu trajik olayı atlatmak Adrian gibi güçlü bir erkek için bile kolay değildi. İlk sene neredeyse hayattan elini çekmiş, kimseyle görüşmemişti. O süreçte acısını paylaşan arkadaşlarının ve ilgisini bekleyen işlerin arasında kalıp kendine gelmişti. Tanrı biliyor ya en büyük destekçileri, en yakın arkadaşları Abbey Kontu Stephan Ramsey ve Eleanor'un kederli ağabeyi Brendan olmuştu. Şu aralar ikisi de ortak işleri nedeniyle yurtdışında olduğu için Adrian kendini şanslı hissediyordu zira Brendan'ın Vivian konusunda takındığı çocukça tavır ve Stephan'ın alayları ile uğraşmak istemiyordu.

Sonraki seneler acısı hafiflemiş olmasına rağmen her zaman Eleanor için kalbinin en özel yerinde bir mabedi olduğunu söyleyebilirdi ve o mabet Adrian yaşadığı sürece hep orada kalacaktı.

Onu düşünmediği zaman yok gibiydi. Belki de bunun sebebi rüyalarıydı. Sanki çektiği acıyı unutturmak için gülümseyen yüzüyle rüyalarına konuk olurdu karısı. Ancak bir süredir Eleanor'un huzursuz ve acı çeken soğuk simasından başka hiçbir şey yoktu hatırında. Rüyaları artık ışık saçmıyordu.

Dün geceki rüya ise diğerlerinden farklıydı. Eleanor huzursuz yüzünü göstermek bir yana tüm seslenmelerine rağmen ona bakmamıştı bile. Hayali sadece kabullenemiyormuş gibi başını sallamış ve uzaklaşarak yok olmuştu. Gitmesine alışkındı Adrian, ancak bu gidişi farklı kılan bir şeyler vardı. Ne olduğunu düşünmek istemiyordu.

Saati bilmese de hatları gittikçe netleşen güneş, ikindiye

geçtiklerini haber veriyordu. Hızını biraz arttırmak için atın sağrısına hafifçe baskı yaptı ancak doru atı Falcon keyfi olarak ileri atılıp bir ok gibi fırladı. Dörtmala gününün canlandırıcı etkisi Adrian'ın üzerindeki huzursuzluğu yok etmiş sayılırdı.

Çok geçmeden Henfield malikânesinin kuleleri girdi görüş açısına. Adrian çok fazla övünmeyi sevmeyen bir adam için bile böbürlenme sebebi olan bu görkemli yapıyı seviyordu. Henfield ataları tarafından dört yüz sene önce yapılan dört kuleli taş yapı geride kalan yüzyılda aslına uygun şekilde restore edilmişti. Böylesine büyük ve gri olmasına rağmen yemyeşil Henfield arazisine bu denli yakışması şaşırtıcıydı.

Adrian atını daha hızlı gitmeye zorlayıp eve dönme düşüncesindeydi ancak bugününün planının piknik olduğunu hatırlayınca kontrollü bir şekilde yavaşladı. Piknik alanı yakınlardaydı. Bilmiyor olsaydı bile sesleri takip etmesi yeterli olurdu.

Piknik örtüleri küçük bir derenin kıyısına, ağaçların gölgesine serilmişti. Bayanların bir kısmı geziye çıkmıştı, diğerleri ise dedikodu yapıyordu. Bulunduğu noktadan bakınca çoğunun birer çiçeğe benzediğini söylemek hata olmazdı. Adrian gülümsedi. Atını piknik alanına doğru sürerken beyaz elbisesi ve tatlı gülüşüyle parıldayan Vivian dikkatini çekti. Kız tek başına derenin üzerindeki tahta köprüden Adrian'ın bulunduğu tarafa geçiyordu. Genç adamın yüzündeki gülümseme derinleşti. Kızı bakışlarıyla takip ederken yalnız olduğundan iyice emin oldu. Annesinden iz yoktu.

Falcon fazla heybetli ve bazen hiç istemediği kadar gürültülü olduğu için atından indi. Nişanlısının kararlı bakışlarını takip edince onu neyin heyecanlandırıldığını görebilmişti. Biraz ilerideki çiçek öbeklerinin canlı renkleri Adrian için bir heyecan kaynağı olmasa da Vivian'ı açıkça etkilemişti. Bir ağaca yaslanıp kızın çiçekleri koparışını, her kopardığı çiçeği koklayışını izledi. Huzur verici bir kızdı Vivian ve bu haliyle ona kısmen Eleanor'u hatırlatıyordu.

Sadece izlemek bile damarlarındaki kanın akışını hızlandırmıştı. Dün akşamdan beri sakin değildi zaten. Nişanlısının belki de onu incitmeden tatmin edebilirdi. Belki birkaç öpücük almaya kadar sessizdi. Nihayet yanına vardığında boğazını temizleyip varlığını belli etti. Düşündüğü gibi Vivian bir kuş gibi ürktü.

“Lordum...” Genç kızın eldivenli eli çıplak sinesindeydi.

“Korkutmak istemedim ama daha fazla sessiz kalırsam ka-
balık etmiş olacaktım.”

“Beni mi izliyordunuz?” Korkusu o kadar açtı ki...

“Seni görüp de gözünü senden alabilecek kimse olamaz Vivian... Çok güzelsin.” Kıza iyice yaklaşarak çiçek tutmayan elini dudaklarına götürdü.

Vivian, “Teşekkür ederim lordum,” derken kızaran yüzünü yere eğmişti.

Bundan daha uygun bir an olamazdı. Sadece bir öpücük, daha fazlası değil. Hemen arkalarındaki bir ağacı gözüne kestirdi. Ağaç kalın gövdeli, gür yapraklı bir meşeydi. Nazikçe kızı oraya sürükleyip ağaç gövdesiyle bedeni arasına hapsedti. Kulağına çalınan kalp atışlarındaki telaşı umursayıp onu serbest bırakabilirdi ama bunu istemiyordu. Tek istediği Vivian’dan ateşli bir öpücük almaktı. İtiraz ya da engellenmeye fırsat vermeden dudaklarını kıza iyice yaklaştırdı ve “Bu hoşuna gidecek meleğim,” diye fısıldadı. Aradaki bir nefeslik mesafeyi kapamak hem çok kolay hem de çok doğaldı.

Adrian ona karşı nazik olmaya alışkındı. Bu yüzden hareketleri yumuşaktı. Ancak arzusu baskın gelince tutkusunu serbest bırakıp ağırlığını kıza verdi. Kasıldığını hissedebiliyordu fakat önemsemeden dudaklarını aralamasını sağladı. Ufacık bir baskı dışında tecrübeli dilini içeri kaydırmak için hiçbir engeli yoktu. Yaptı da... Ona sınıksız sarıldı ve aynı şekilde Vivian’ın da kollarını boynuna doladığını fark etti. Kız tecrübesiz bir yakınlıkla bağlanmıştı ona... Hali ilgi çekici

olmaktan uzaktı ama Adrian önemsemedi. İdare eden kendisiydi, yönlendiren ve zevk vermekte usta olan da öyle... Vivian’ın buzlarını eritmeye bu kadar yaklaşmışken kendi zevklerinin önemi yoktu. Şimdilik öğretmek ve öğrettiğinden emin olmak yeterliydi. Evlendikten sonra Vivian öğrendikleriyle onu memnun etmeliydi. Derken kız hırçınlaştı ve ona karşı koymaya çalıştı. Korkunun kokusunu duyabiliyordu Adrian... Onu zorlayabilirdi ama öyle bir adam değildi. Yavaşça kızı serbest bırakıp irileşen gözlerine baktı, sonra da bir ceylan gibi kaçmasına izin verdi. Vivian gerçekten şaşırtıcı derecede hızlıydı.

İzlendiğini anlamasını sağlayan şey, kendisini izleyen kişiyi görmesi değil hissetmesiydi. Adrian Vivian’ın tahta köprüden geçtiğinden emin olduktan sonra kıyıda başka bir ağacının arkasına saklanan kadını görebilmek için yana eğildi. O eğildikçe beyaz etek de gittikçe görünmez oluyordu. Adrian gidip onu olduğu yerden çıkarabilirdi ama bunun yerine talimat vermeyi uygun gördü.

“Sizi görebiliyorum, saklanmayı kesin!” Bir an için talebi karşılık görmeyecek sandı fakat sonra beyaz etek önce bir elbiseye, sonra da deli kızıla dönüştü. Adrian buna nedense şaşırmadı. “Beni mi izliyordunuz Bayan Preston?”

Isabella Preston gitmekle kalmak arasında bir süre tereddüt etti. Az önce Vivian’ın geçtiği köprüye bakıyordu ama onu bir şey engelliyor gibiydi. Adrian kollarını kavuşturup bekledi.

“Sizi izlemiyordum elbette... Sadece çiçek toplamak niyetindeydim. Sizi görünce ortaya çıkmamın kabalık olacağımı düşündüm ve...”

“Ve nişanlımla öpüşürken bizi gözetlemeyi uygun buldunuz,” diye tamamladı Adrian onun sözlerini. Kadının ağız itiraz etmek ister gibi açılıp kapandı. Aradaki mesafeden anlamak zordu ama kızarmış da olabilirdi. Adrian gülüşünü engellemekte kesinlikle başarısızdı. “O halde sizi yalnız bırakayım da çiçek toplayabilin.” Elini kibarca çiçeklere doğru

sallayıp onu yakınına çekme niyetindeydi. Aslında işe yara-
yacağını sanmıyordu fakat deli kızıl uysal bir kedi gibi ya-
naşmaya başlayınca yanıldığını anladı. "Bayan Preston, yanlış
Bence siz daha ilginç şeylerle tatmin olabilecek biri değilsiniz.
nız."

Parlak kızıl saçlardan birkaç ton daha koyu olan kaşlar me-
rakla kalktı. Bu sırada bal rengi o tanıdık gözler de irileşmişti.
"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım lordum."

Adrian o gözlerle bakmamaya özen göstererek onu baştan
ayağa inceledi. Nedense dün akşamki gibi heybetli görün-
de gayet hoştu. İncecik, zarif vücudu Vivian gibi kırılğan gö-
rünmüyordu. Vivian ile aynı boylarda olmasına rağmen Isa-
bella Preston'da bir katılık vardı. Saçları insanda gülme isteği
uyandıracak kadar parlak ve alnına dökülen bukleler kıvrıcık-
tı. Bir an parmağını o buklelerden birine geçirmenin nasıl bir
his vereceğini düşündü. Tecrübeleri kıvrıcık saçların yumu-
şak olmayacağı yönündeydi. Deli kızılınkiler de fark yarat-
mayacaktı muhtemelen. Dudakları minik ve dolgun, burnu
ise muntazamdı... Yüzünde hatırı sayılır miktarda çil vardı
ve bu çiller sadece burnun üzerine serpilmiş altın tozları gibi
değil geniş bir alana yayılmıştı. Aynı minik lekelerin vücudu-
nun diğer bölgelerinde de olup olmadığını anlama isteği, ka-
vırcık buklelerden birine parmağını geçirme isteğini bastırdı.
Açık yakasında ve göğsünün görünen kısmında fazla çil yok-
tu ancak onu çıplak görmeden anlamak ve karar vermek hata
olurdu. Birden bunun hoşuna gidebileceğini düşündüyse
de bu fikri hemen aklından çıkardı. O sırada Bayan Preston
kendisine bir şeyler söylüyordu.

"Benimle derdiniz ne sizin?"

"Derdim mi ne? Size karşı neden diğerlerinden farklı
davrandığımı düşündüğünüzü anlamıyorum."

"İleride piknik yapan hiç kimse hakarete uğramış gibi gö-
rünmüyor lordum. Herkesin keyfi yerinde..."

"Bana sizin de keyfiniz yerindeymiş gibi görünüyor ha-
nim efendi." Adrian onun yüzündeki meraklı ve ilgili ifadeye
özellikle gönderme yapmıştı. Kadının mutlu olduğu söyle-
nemezdi ancak rahatsız da değildi.

"Bu sizin görüşünüz. Yaşadığım yerde..."

Adrian kadının yaşadığı yerdeki güzel ve huzurlu yaşa-
mından bahsetmesini beklemeden araya girdi. "Sizi mem-
nun edemediğimi mi ima ediyorsunuz?" Cevap alamayınca
daha sakin bir tonda sözlerine devam etti. "Geldiğiniz yerde-
ki insanlar ile Londra sosyetesini kıyaslamamız hata olur. Ben
de dahil olmak üzere buradaki herkesin derisi fazla kalındır.
Etkilenmek için iğneden daha fazlasına ihtiyacımız vardır."

"Ya da bir fincan çaydan..."

Adrian güldü. "Demek size karşı sizce tuhaf davranma-
nın nedeninin üzerime kasten döktüğünüz çay olduğunu
düşünüyorsunuz. Öyle bile olsa bunun için beni suçlayabilir
misiniz?"

Isabella Preston hemen savunmaya geçti. "O bir kazaydı.
En azından düşünülmeden yapılmış bir hareketti."

"Hafiften bir itiraf kokusu alıyorum."

Deli kızıl bu sözleri duymazdan gelip konuyu değiştirdi.
"Yeri gelmişken çünkü çıkışım için de özür dilerim. Tavrım
son derece kabaydı. Umarım özürümü kabul edersiniz."

Adrian'ın ondan herhangi bir özür beklediği falan yoktu.
Öte yandan eğer bu samimi bir özür olsaydı hiç düşünme-
den kabul eder ve piknik alanına kadar eşlik edip kadının eğ-
lendiğinden emin olurdu, fakat öyle yapmacık ve kibirliydi ki
Adrian'da aniden onu sarsma ya da tokatlama isteği uyandı.
Oysa bayanlara karşı şiddeti hiçbir zaman haklı görmemişti.
Belki de sebebi daha önce şiddet uygulamak istediği bir ba-
yanla karşılaşmamış olmasıydı. Yine de bu dürtüyü bastırıp
alaycı bir şekilde, "Farkında mısınız hesabınız kabarıyor,"
dedi.

Genç kadın gözle görülür bir biçimde omuzlarını dikleş-
tirdi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Adrian sırttı. "Görebiliyorum, en azından deniyorsunuz. Fakat başarılı olduğunuz pek söylenemez." Deli kızın sağ ayağını sinirli bir tempoda yere vuruşu daha fazla gülmesine neden oluyordu.

"Özrümün bu kadar başarısız olma nedeni belki de özrü mü hak etmiyor oluştunuzdur lordum."

"Öyle bile olsa Bayan Preston, sizden özür beklemiyor- dum. Samimiyetsizliğiniz beni kışkırtıyor."

"Elimden gelen bu!"

"O halde kendinizi yormayın. Sivri dilinize karşı ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Derinizi kalın sanıyordum."

"Öyle ama siz de çok hünerlisiniz." Adrian kendini deli kızın dilinin en hassas yerlerinde gezindiğini hayal ederken buldu. Tuhaf olan bunu hiç yadırgamamıştı. Aralarındaki mesafenin hatırı sayılır bir biçimde kapanışını da öyle...

"Teşekkür etmem gerekmiyor sanırım."

Adrian hayır anlamında başını salladı. "İroniyi kaçırmadı- ğınızdan eminim."

"Lordum inanın bana kaçırmadım. Tıpkı sizden özür di- lirken aynı ironiyi sizin de kaçırmadığınız gibi."

Adrian hafif bir kakhaha attı. "Şimdi de açık sözlüsünüz. Başından beri sizden hoşlanmadığımı söylediniz ama görü- yorum ki durum tam tersi."

Bir anda gözleri parlayan Isabella Preston aklından geçen- lerin aksine, "Yanıyorsunuz," dedi. "Böyle bir durum söz konusu değil. Aksine bizi davet ettiğiniz için minnettarım."

"Bu sohbet nereye gidecek merak ediyorum Bayan Pres- ton." Son derece sakın görünmesine rağmen Adrian'ın için- de bir şeyler kaynıyordu. Bu canlandırıcı ve kışkırtıcı şey, onu deli kızıl ile çatışmaya, kavga etmeye teşvik ediyordu. Az önce onu sarsmak için koluna yapışmayı nasıl istediyse şimdi daha da şiddetli bir istekle boğuşuyordu. Kafasından geçen- leri dile getirmişçesine kadın birkaç adım gerileyip aralarına güvenli bir mesafe koydu.

Adrian farkında değildi ama Isabel'i gerilemeye teşvik eden asıl şey gözlerinde beliren ifadeydi. Genç kız onunla tartışırken asla korkmamıştı. Atışmalarından zevk bile almış- tı, fakat kontun o son bakışıyla keyfi endişeye dönüşmüştü. Gözlerinin içindeki zümrüt kırıkları eriyen buzlar gibi dağı- lıp sıcak bir yeşile karışırken kıvılcımlar çıkmış bile olabilirdi. Isabel açıkça onu öfkelenmişti.

Geride adım atmak tarzı sayılmasa da bu sohbetin nereye gideceği konusunda meraklı değil endişeliydi. Bu yüzden yüzüne sahte bir gülümseme kondurup, "Sanırım çiçekler beni biraz daha bekleyebilir. Rahatsız ettiğim ve nişanlığınızla özel anlarınıza burnumu soktuğum için özür dilerim," dedi sakın bir tavırla. Acele bir reveranstan sonra arkasını döndü ve koşma isteğini zorlukla bastırarak hızlı adımlarla piknik alanına doğru yürümeye başladı.

Adamın bakışlarından etkileniyordu. Kafasından neler geçtiğini bilmiyor olsa da rahatsız edici bir şeyler vardı kon- tun halinde. Üstelik öyle yakın ve gerginlerdi ki... Lanet ol- sun!

Niyeti ya da beklentisi onunla karşılaşmak değildi. Hatta onu görmeyi istememişti bile. Aklından geçen tek şey Vivian'ı yalnız yakalayabileceği bir an kollamaktı. Tam da istediği gibi kızı yalnız başına köprüden geçerken görünce peşine takıl- mış, kendini göstermek üzereyken de Henfield çıkagelmişti. Saklanması son derece içgüdüsel bir hareketti. Zaten adamın tavırlarındaki tuhaflığın vardığı noktaya bakıldığında en akıl- lıca olanı da saklanmaktı.

Öpüşürlerken büyülenmiş gibi saniyelerce onları izlemiş- ti. Yaslandığı ağaç tam da ikiliyi yandan görebileceği bir nok- tadaydı. Dolayısıyla ateşli kısa öpüşmenin neredeyse içine kadar girmişti. Vivian neden karşılık vermişti ki sanki? Fredy'ye aşık değil miydi yoksa? Ya da bunun sebebi sadece Henfield'ın karşı konulmazlığıydı.

Isabel piknik alanını geçerken öfkeyle mırıldanıyordu. Sa- bahtan beri aksilikler peşini bırakmamıştı. Sabahın köründe kalkmış, hemen yatağının dibinde yerde uyuyan Fredy'nin

kafasına basmıştı. Uykusundan aniden uyanan genç adam öyle öfkelenmişti ki neredeyse geceliğiyle kapı dışarı edecek gibi bağırarak adamı yatıştırıp kan çanağına dönen gözleriyle ilgilenmişti.

Kahvaltudan önce ata binen birkaç beyi izlerken iyi vakit geçirdiği söylenebilirdi, fakat olaya dahil olma isteği ağır basmıştı. Ertesi gün maalesef atla arazi gezisi programları olmadillere destandı, bunu öğrenmişti, ancak atları konusunda birileri eksik bilgi vermişti. Ahırlardaki at sayısını tahmin etmeye çalışmamıştı bile. Gerçi atların bir kısmı konuklara ait ama onlar da ayrı bir bölmede tutuluyordu.

Baş seyis ertesi güne kadar izinli olduğundan genç bir delikanlı ilgileniyordu atlarla. Isabel kadını tuzakların çoğundan bihaber olsa da cazibesinin farkındaydı. Dolayısıyla delikanlıyı etkilemesi çok zor olmamıştı. Çocukta güçlükle özel bir at gezisi izni kopardıktan sonra rahatlamıştı. Ancak bir sorun vardı: Seçtiği at kontun son derece sevdiği ve kimselere layık göremediği bir kısraktı. Seyis yamağı efendisinden izin almadan ata binmesinin mümkün olmayacağını söylemişti.

Isabel inatçı bir kız olabilirdi ama sınırları da bilirdi. Eğer o ata binmemesi gerekiyorsa binmezdi... Fakat onu kıskartan bir şeyler vardı. Bu yüzden ısrar etmiş ve delikanlıyı gece yarısı o beyaz kısağa binme konusunda ikna etmişti. Muhtemelen bu esnada çocuğa bazı mesajlar da vermişti.

Atları severdi. Ara sıra kasabaya atla gider ve babasıyla at gezilerine çıkardı. Fakat en başarılı olduğu konulardan biri ata binmek değildi. Hatta sıralama yapılırsa son derece bile alabilirdi. Üstelik gece vakti sorun çıkarsa sadece kendi başına değil seyisinkini de derde sokacaktı. Bu durumda tüm suç üstlenmeye mecburdu. Öte yandan o ata binmeye de mecburdu. Yarınki at gezisi sırasında eyerinden kayarsa kırılan birkaç kemiğin yaratacağı hayal kırıklığı, hissedeceği utanç yanında bir hiçti. Aynı şekilde bu gece yakalanırsa başına gelecek şey de umurunda değildi.

Isabel toprak yola çıktığında parmak ucunda yürümeye bir son verdi. Ahırlar görüş açısına girer girmez bir aşağı bir yukarı acele adımlar atan genç seyisi görebilmişti. Koşarak yanına gidince de az ileride sabırsızca kıpırdanan beyaz atı fark etti. Bu kadar büyük olduğunu düşünmemişti doğrusu. Ani bir güvensizlikle geriye doğru bakmaktan kendini alamadı. Vazgeçecekmiş gibi değil de etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Delikanlı da aynı düşünceyle etrafı yokladı. "Leydim, sadece bir saat için sizi idare edebilirim. Aksi halde..."

"Hiç merak etme. Seni hiç üzmeyeceğim," diyerek araya girdi Isabel tatlı bir ses tonuyla. "Olur da bir aksilik çıkarsa..." İstavroz çıkardı. "Seni hiç görmediğimi, hatta hain bir planla ahırlara girip atı aldığımı söyleyeceğim."

Çocuk tedirgin bir şekilde aceleyle başını salladı. Şimdi den pişman bir hali vardı. Belki de olmalıydı zira Isabel de ata yaklaştıkça pişman oluyordu.

İnce yeşil kadifeden binici kostümünü giymişti. Eteklerini toplayıp ata biraz daha yaklaştı. Bu sırada seyis ata bir şeyler mırıldanıyordu. Ancak işe yaramamış olmalı ki beyaz dev homurdandı. Bu Isabel'i duraksatmadı. Genç kız kararlı son adımını atıp atın başında bekledi ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını kestirmeye çalıştı. At ne kadar yüksek olursa olsun o güçlü bir kızdı. Seyisin yardımını beklemeden ayağını yerleştirip tüm gücünü bacağına ve kollarına vererek kendisini yukarı çekti. Yan eyere oturmak çok zor değildi ancak şimdi erkekler gibi bacaklarını iki yandan şarkıtması gerekiyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra emeline ulaştı gururla gülümsedi. Kendisini sağlama alınca başını dikleştirdi ve gülümsemesi derinleşti. "Gerisini ben hallederim." Gözden kaybolmadan önce çocuğa tatlı bir tebessüm göndermeyi de ihmal etmedi.

Dolunay vardı ve her yer fenerlerle aydınlatılmıştı. Fazla seyyis ortalarda görünmediği sürece, yakalansa bile güvensiz bölgede bulunduğu için olaydan fazla yara almazdı. Genç labilirdi. Neticede en endişe verici nokta kendi istekleri zülden zavallı bir çocuğun işinden olmasaydı.

İlk başta hissettiği endişe zaman geçtikçe yerini rahatlık ve bilgelik bırakmıştı. Öyle ki hal ve hareketlerinde omuz kollarına gerek bile görmeden başını dik tutup bakışlarını ileriye vermişti.

Tek sıkıntısı şiddetini arttıran rüzgâr olabiliyordu çünkü üstü tükürü topladığı saçları firketelerden kurtulup omuzlarına dökülmeye başlamıştı. Tamamen dağılmasını engelleyen tek şey iki küçük tokaydı. Bu Isabel'in üstesinden gelemediği bir sorun değildi, olmamalıydı. Genç kız tüm rahatlığına rağmen saçlarını toplamak için ellerini dizginlerden çekemediğinden topuzunun tamamen dağılmasını göze aldı ve birkaç saniye sonra tüm saçları havalandı.

Sonrasından yaşanan her şey bir anda oldu. Esinti öyle kuvvetliydi ki saçları önce arkaya uçtu, ardından aynı şiddetle öne, kısırağın gözlerine doğru savruldu. Bu zamana dek saçlarıyla ilgili bir sürü sorun yaşamıştı... Ciddiye alınmamıştı, gülünç duruma düşmüştü, göz kamaştırmıştı ama daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey saçlarından korkmamıştı... Bugüne kadar...

At aniden şaha kalktığı anda Isabel korkudan çığlık bile atmadı. Sadece dizginlere sıkı sıkıya tutundu ve ayakları yere basar basmaz bir ok gibi fırlayan kısırağın sırtından düşmek için dua etmeye başladı. Bu hayvanı durdurmaya yetermiydi, bilmiyordu...

Adrian'ın çalışma odasındaki işi bittiğinde saat gece yarısını geçmişti. Genç adam hemen yatağa gitmek yerine dışarıda puro içmeye karar vermişti. Biliyordu ki Henfield'in en

huzurlu olduğu gece saatlerinin tadını çıkarılmamak, özellikle böyle uykusuz bir gece için lüks sayılırdı. Ancak hava bugün çok garipti. Bunun sebebi belki de rüzgârdı.

Akların bulunduğu tarafa, evin arkasına doğru tembelce yürürken yoğun aromalı dumanı içine çekiyordu. Başını gökyüzüne çevirip kümeleneceğe başlayan bulutları izledi. Rüzgâr yağmuruyla geliyordu anlaşılan... Biraz daha ilerleyip toprak yolu düz bir çizgide takip etmeye koyulmuştu ki onu gördü.

Saçları arkasında bayrak gibi uçuşan kadın beyaz bir ata binmiş üzere doğru geliyordu. Başka bir dünyadaki savaştan fırlanmış gibi yüzünde vahşet izleri vardı. Sanki zavallı ruhları toplamaya gelen bir hasatçıydı...

Kadın tereddüt etmeksizin doğrudan üzerine gelmeye devam ederken Adrian'ın dudakları arasından önce purosunu, sonra da iki kelime düştü. "Yüce Tanrım!"

Kendine gelmesinin ve kadının attığı çığlıkların savaş çığlığı olmadığını anlamasının sebebi seyyisin Bayan Preston diye bağırışı ya da başka bir şey değil sadece anlık bir farkındalıktı. Deli kızıl!

Tanrı aşkına, deli kızılın Eleanor'un kısırağının sırtında ne işi vardı ve neden her ikisi de çılgına dönmüştü? Neler olduğunu anlamaya çalışırken atla göz göze geldi ve birkaç saniye boyunca bakiştılar. Hayvanın gözlerindeki dehşeti ömrü boyunca unutmayacağına yemin edebilirdi... Zavallı kısırağın gözleri dönmüştü ve neredeyse sadece akları görünüyordu. Lanet cadı dedi içinden ve iyiden iyiye kendisine yaklaşan atı durdurmak için kafasını çalıştırmaya başladı. Eğer deli kızıl bu hızla düşerse kesin boynunu kırardı. Tüm gücüyle haykırdı: "Dizginlere asıl... Dizginleri tüm kuvvetinle çek!"

Deli kızıl girdiği şoktan olsa gerek bir hayalet gibi ileriye bakmaya devam ediyordu. Adrian yeniden haykırdı ve nihayet bir tepki aldı. Kadın sıkıca tuttuğu dizginleri sertçe çekince kısırağın hızı da gözle görülür bir şekilde kesildi. Öte yandan aralarındaki mesafe iyice azalmıştı. Adrian gittikçe

hızını düşüren at tam yanına geldiğinde tehlikeyi hiçe sayarak atıldı ve dizginlere asıldı. Hayvanın epeyce yavaşladığını farkındaydı ancak yine de güçlü kısırağın toynakları altından kalma tehlikesi geçmemişti. Son kez tüm gücüyle dizginlerinden öne doğru fırlayıp az ilerideki çalılıkların arasına uçtu. Gıki bile çıkmamıştı...

Adrian düşüşün yumuşaklığına rağmen kalbinin tekleme mesini engelleyemedi. Hızla kadının fırladığı çalılara doğru koşup durumuna baktı. Tanrı'ya şükür deli kızıl oldukça konforlu bir yere düşmüştü. "Bayan Preston iyi misiniz?" Herhangi bir yanıt alamayınca yüzüstü yatan kadını sarsınca kendine doğru çevirmeye çalıştı. Öyle çok saçı vardı ki tersiyle düzünü ayırt etmekte zorlanıyordu. Nihayet saçlarını aralayıp yüzüne ulaştı. Gözlerinin kapalı olduğunu düşünmüştü ama altın rengi gözler birer küre gibi görünüyordu. "Bayan Preston beni duyuyor musunuz?" Kadın gözlerini kırpaksızın öylece duruyordu. Adrian bir kez daha sorusunu yineledi ve bu kez de karşılık alamayınca uzanıp hasar kontrolü yapmaya girişti. Omuzlarını kavramıştı ki Isabella Preston acıyla yüzünü buruşturdu. "İyi misiniz?"

Kadın ilk kez görüyormuş gibi yüzüne bakıyordu. Halinde fiziksel bir yaralanmadan çok şok belirtileri vardı. Adrian durumunu tekrar sorunca güçlükle dudaklarını aralayıp, "İyiyim," diyebilirdi.

O sırada seyis yamağı da nefes nefese kalmış bir halde yanlarına gelmişti. "Lordum çok üzgünüm... İnanın çok üzgünüm. Hanımefendi yaşıyor değil mi?"

Adrian genç seyise öldürücü bir bakış atıp çalılıkların arasından yatan kadına döndü. "Seninle sonra görüşeceğiz. Gözümün önünde olmamanda fayda var." Sesini yükseltmese de yeterince caydırıcı bir tonda konuşmuş olmalıydı ki delikanlı arkasında toz bulutu bırakarak koşmaya başlamış, kısırağı almayı bile akıl edememişti.

"Ben iyiyim... İnanın çok iyiyim."

Deli kızılın toparlandığını belli eden sesini duymak Adrian'ın endişelerini hafifletmiş sayılırdı. Hatta artık daha farklı hisler içindeydi... Öfke gibi...

Bir yarası olup olmadığını gerek bakışlarıyla gerekse elleriyle basitçe yokladı. Düşündüğü gibi birkaç ezik ve incinme dışında bir sorunu yok gibi görünüyordu. "Şanslıydınız Bayan Preston."

Isabella Preston yerinden doğrulmaya çalışınca Adrian onu yavaşça kucaklayıp çalılıkların arasından kurtarıma işine girişti. Saçlarını takıldığı dallardan ayırmak bir hayli zaman alacağına benziyordu. Bu sırada deli kızıl başını Adrian'ın göğsüne gömmüş, her iki eliyle de omuzlarını sıkıca kavramıştı. Şokun sebep olduğu titreme nöbetlerinden ötürü vücudu sarsılıyordu.

Adrian son saç tutamını inatçı bir daldan kurtarır kurtarmaz kadını yatırabileceği uygun bir yer aradı. Hemen arkalarındaki çimenlik hem yumuşak hem de güvenli görünüyordu.

Ne var ki deli kızıl yere inmeme konusunda direndi. Omuzlarını öyle sıkı kavrıyordu ki Adrian onun canının yandığını hissetti ve bir süredir bastırmaya çalıştığı öfkesi daha da şiddetlendi. Genç kadın ellerini sertçe üzerinden çekerken alçak ama korkutucu bir sesle, "Şımarıklığınız yüzünden sadece kendi başınıza dert açmıyorsunuz Bayan Preston. Yaptığınız aptallıktan başka bir şey değildi," dedi. Bir yanıt ya da ters bir karşılık beklentisiyle ona bakmaya çalıştı ama deli kızıl başını ısrarla göğsüne bastırmaya devam ediyordu. "Lanet olsun Bayan Preston. Tüm evi ayağa kaldırmadan önce konuşur musunuz?" diye çıkıştı sabırsız bir tavırla.

Isabella Preston işte o zaman başını yavaşça kaldırdı ve yaşlarla ışıldayan iri gözlerini kırpaksızın ona baktı. "Üzgünüm..."

Sessizce ağlıyordu... Yanaklarından usulca yaşlar süzülüyordu. Üzgünüm demişti ama üzgün sıfatı onun bu halini anlatmak için yeterli değildi. Yıkılmış görünüyordu... Öyle

mutsuzdu ki Adrian onu teselli etmek, ona hiçbir sorun ya-
merak etme demek istiyordu. Hayatı boyunca hiç görmemiş
kadar üzgün görünen o yüze kayıtsızlık ya da neşe vermiş
istiyordu... Ona bakmak kendisini de üzüyordu ve söyleye-
cek bir şeyi yoktu.

"Üzgünüm, çok üzgünüm."

Adrian derin bir nefes alıp onu tekrar göğsüne bastır-
kat kadın direndi.

"Lütfen ona bir şey yapmayın... Lütfen."

Sayıklıyor gibiydi. Adrian yavaşça yere çöktü ve kadın ka-
runcu saçlarının çevrelediği kırılğan yüzü kendisine çevirdi.
Yaşlar hâlâ akmaya devam ediyordu.

"Onun hatası değildi... Ben... Ben istedim... Hatta onu
tehdit ettim. Eğer kabul etmezse başına iş açacağımı söyle-
dim... Lütfen lordum, ona bir şey yapmayın."

Adrian bir an için onun neden ya da kimden bahsettiğini
anlayamadı. Fakat sonrasında gelen aydınlanma ile her şey bir
anlam kazandı. Lanet cadı seyis yamağından bahsediyordu...
Tüm derdi ve ağlayışları o delikanlı için miydi? Kont neden
se gülmek istiyordu... Deli kızıl canı yandığı veya korktuğu
için değil de ertesi gün kovacağı delikanlı için ağlıyordu.

"Lütfen onu kovmayın... Ben gideceğim. Yarın sabah üç
iş buradan gideceğim ve benden bir daha haber almayacağım-
nız. Söz veriyorum."

"Bunu sonra konuşuruz Bayan Preston." Adrian yalan
söylemekten hoşlanmazdı, dolayısıyla kovulacağı garantisi
olan biri için de farklı davranmayacaktı.

Ancak Isabella Preston ısrarcıydı. Adrian'ın bileğini sıkarak
kavrışında bir kararlılık vardı. "Söz verin bana, lütfen."

Bunu yapmak zorunda olmadığını bilmesi yapmayacağı
anlamına gelir miydi? Muhtemelen hayır. Adrian hiç düşün-
meden, "Söz veriyorum," derken tam da buna kafa yoruyor-
du. Bu kadar erken pes edişinin sebebi o altın rengi gözler-
deki saf yalvarıştı belki de.

Deli kızıl bir an için mutluymuş gibi göründü ancak yüzü
koyu bir kırmızılıkla kaplanır kaplanmaz gözle görülür bir şe-
kilde çöküntü yaşadı. Aynı anda hem utanç hem de perişanlık
içindeydi. "Tanrım... Çok özür dilerim." Yüzünü elleriyle ka-
payıp başını çevirdi. Başarısız bir ayağa kalkma çabası sonra-
sında yeniden başladığı pozisyona döndü.

Adrian ise tüm bu olanları kımıldamaksızın izliyordu. Sa-
dece biraz gerileyip aralarına mesafe koymuştu.

Nihayet kadın ayağa kalkmayı başaranca özellikle Adrian'a
arkasını döndü ve sayısız özürlerinden birini yineledi. "Dedi-
ğim gibi sabah bizi burada görmeyeceksiniz." Tam bir adım
atmıştı ki acıyla inledi.

Adrian hemen atılıp onu yakalayıp kendisine çekti. Düş-
memesi için onu sımsıkı bedenine bastırduğundan aralarında
kat edilmesi gereken hiçbir mesafe kalmamıştı. Solukları bile
birbirine uyumluydu, biri alırken diğeri veriyor ve kıpırdanan
göğüsleri uyumla hareket ediyordu. Tıpkı iç içe geçmiş iki be-
den gibi... Adrian daha önce kadının ikisini de bir bulut gibi
saran saçlarının yumuşak olmadığını varsaydığına inanamıyor-
du. Ne kadar kıvrık olursa olsunlar Isabella Preston'ın saçları
ipek gibi yumuşacık ve gül kokuluydu. Bunu görmezden gel-
di çünkü hâlâ öfkeliydi. Bu ondan uzaklaşması için en doğru
zamandı ancak o böyle bakmaya devam ettiği sürece kıpırda-
ması imkânsızdı. Korku ve utanç vardı yüzünde... Daha önce
kimsede görmediği *masumiyet* evli bir kadından çok çocuk gibi
görünmesine neden oluyordu... Çocuk gibi...

Adrian nasıl kendinden geçme noktasına geldiye aynı anda
toparlandı ve onu kendisinden tam zamanında uzaklaştırdı.
Tam zamanındaydı çünkü keskin kulakları kendilerine doğru
yaklaşan aceleci ayak seslerini işitmişti.

Gelen ufak tefek, buz gibi sesi olan yaşlı bir kadındı. "Isa-
bel, bu saatte burada ne yapıyorsun?"

Deli kızıl korkuyla hoplayıp aralarına birkaç adım mesafe
koydu. Konuşurken sesindeki titremenin nedeninin at kazası
olmadığı belli oluyordu. "Morgan ben... Ben geliyordum."

Morgan denen kadın beyaz kısrak ile arasına girmişti. Mesafe koydu. Hali ürkütücüydü. Belki de sebebi beyaz kısrak konuşabilmesi tam bir tezat oluşturuyordu. "Neler oluyor burada?"

Adrian hemen araya girdi. "Bayan Preston atan düğün bir koruyuculuk geldi. "Ata mı bindin ve yerine sen Sullivan?" Sesi hem sert hem de endişeliydi. Hanımına gözünde muazzam bir sevgi dikkat çekiyordu.

Öte yandan deli kızılın hizmetçisi olması gereken kadının hanımına hitabındaki kabalık ve ona seslenirken dile getirdiği şeyler bahsetmek yerine yine Bayan Preston adına konuştu. "Belki ki uyku tutmamış kendisini. Bence azarlamak yerine hanımınızı odasına götürmelisiniz bayan." Kadına bir hizmetçi gibi davranmak içinden gelmiyordu nedense.

Morgan Adrian'i duymazdan geldi. "Bir şeyin yolunu umarım. Yürüyebilecek durumda mısın?"

"Evet Morgan halledebilirim." Kız hizmetçisinin omuzuna abanarak onunla hareket etmeye başladı.

Adrian ise sıkıntı içinde onları izliyordu. Bu sahneyi ağırbaşlılığındaki ilerleyiş karnına iğneler saplanmasına ne kadar olacak kadar rahatsız ediciydi. Sıkıntılı, derin bir nefes alarak iki adım bile atamayan bayanları durdurdu. "Ben hallederim. Müderris eşiniz burada değil, bir centilmen olarak size odanız kadar eşlik edeceğim. Umarım bir mahsuru yoktur Morgan?" Yaşlı kadın itiraz etmediği gibi hemen kenara çekildi. Adrian bir kez daha hafif olan deli kızılın hizmetçisi kadını izledi. Kadının yüzünde bir şeyler vardı. Belki de Morgan'ın yüzüne bakarak...

Isabel ise bu sahneyi izlerken de Morgan'ın yüzüne bakarak...

Bir de Morgan'ın öfkeli nefes alış verişinin içinde yarattığı endişe vardı ki kendisini kötü bir gecenin beklediğinden hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Nihayet odasına vardıklarında rahat bir nefes aldı. Ne var ki Morgan ile göz göze geldiğinde içini yeni bir korku dalgası kapladı. Bir sorun vardı ve bu sorun kendisiyle ilgili değildi.

"Doktor istemediğinizden emin misiniz Bayan Preston? Başınızı vurmuş olabilirsiniz. Sizin için derhal bir..."

Morgan hemen Henfield'in sözünü kesti. "Hiç gerek yok lordum. Ben kendisiyle ilgilenirim. İlginize teşekkür ederiz. İyi geceler."

Bu sırada yaşlı kadının kapıyı açması üzerine kont kendisine gerçekten ihtiyaç duyulmadığını düşünüp bayanlara iyi geceler diledikten sonra oradan ayrıldı.

Isabel ile Morgan adamın ardından bakmaktasın doğruca odaya girdiler. Oda boştu... "Fredy nerede?"

Başını iki yana sallayan Morgan inanılmaz derecede kızgın görünüyordu.

"Vivian ile buluşmaya mı gitti? Lanet olsun Henfield ayakta... Onları görürse neler olur hiç düşünmüyor mu?" Morgan'ın yatağın kenarındaki masanın üzerinde duran bir kutuyu eline aldığı görünce hızla dadısının yanına gitti. "Bu da ne?"

Morgan sadece, "Sermi için," demekle yetindi ve yatağına oturdu.

Isabel kutuyu alıp salladı. Açma konusunda hevesli olmaması da yarınca meraklı ve kendisine çatik bakışlarla bakan komik bir kışkırtıcı ile göz göze geldi. "Mami?" deyiverdi. "Kim burada benim Morgan? Fredy mi?"

"Evet... Adanmış sermi için bir de ne var?" Isabel kışkırtıcı olarak alıp kışkırtıcı olarak yarınca benden Fredy'ye ne yazık ki her şeyi söylemişimdir.

Sevgili dostum portakal...

Sana bundan bahsetmem gerekiyordu ama korktum. Beni engellemek isteyeceğinden korktum. İlk defa böyle kendimi kaybediyorum. Lütfen beni anla...

Biz Vivian ile gidiyoruz... Kaçıyoruz. Dün ona bütün olanları itiraf ettim. Her şeyi annesinin zoruyla yaptığımı ve çok pişman olduğumu söyledi. Bunu tahmin ediyordum zaten...

Bizden uzunca süre haber alamayacaksın. Her şeyi gizledik ve aşkımızın tüm sorunların üstesinden geleceğine karar verdik.

Çok mutluyum. Tek endişem seni orada korumasız bırakmak ama sen nasıl olsa bir yolunu bulursun. Özellikle de Morgan yanındaysa. Artık orada kalman gerekmiyor. Sabah erkenden kimselere görünmeden yola çıkın. Kimse sizin hakkında bir şey bilmiyor. Eve gittiğinde eski yaşantınıza devam edebilirsiniz. Henfield sizinle uğraşmayacak kadar centilmen bir adam...

Şu anda ihtiyacım olan tek şey şans... Eğer beni affedersen şans meleklerini bana yollamayı sakın unutma portakal...

Mimi benim yerimi doldurur mu bilmiyorum ama kalın kabuğu sayesinde uzunca bir süre dayanacaktır.

Seni çok seviyorum... Vivian da öyle... Kendine iyi bak...

Sevgiler,

Mahcup ama çok mutlu arkadaşın Fredy...

Bu arada Mimi'nin bir erkek olduğunu unutma!

Yedinci Bölüm

Isabel gözünü kapıdan bir saniye bile ayıramıyordu. Her an biri gelip Henfield'ın kendisiyle konuşmak istediğini iletmesi mesajı getirebilirdi. Morgan sessizce, akıbetlerini bekler bir halde odadaki tekli koltuğa oturmuş derin derin nefes alıyordu. Genç kız saate göz attı. Öğlen olmak üzereydi. Şimdiye kadar kont nişanlısının kaçtığını öğrenmiş miydi acaba? Vivian nişanlısına Fredy'ninkine benzer bir mektup bırakmış mıydı?

Belki de sadece annesine söylemişti. Tanrım ne utanç...

Geceki kaza yüzünden çektiği ağrılara rağmen mektubu aldıktan sonra Morgan'la sabaha kadar hiç uyumadan işin içinden nasıl çıkabilecekleriyle ilgili bir sürü senaryo üretmişlerdi. İlk düşünceleri Fredy'nin de dediği gibi kimselere haber vermeden kaçmaktı ancak bunun başlarını belaya sokmaktan başka bir işe yaramama ihtimali bir hayli yüksekti. Henfield izlerini bulursa tüm oyunlarını bir bir ortaya çıkarırdı. Onunla buradayken, Isabel'i kimsenin tanımadığı sınırlar içindeyken anlaşmalı ve bu işin ani bir gönül meselesi olduğuna onu inandırmalıydı. Aksi durumda kontun Weston'a gelişini kim engelleyebilirdi ki?

Kont Isabel ile Fredy'nin evli olduklarına inandığına göre ikilinin Gretna Green'e gideceklerini düşünemezdi. Muhtemelen iki âşığın başka bir ülkede yasak aşklarını yaşayacaklarını düşünenecekti. Onları aramak için bir yerlerden başlamak isterse ilk işi limanları kontrol etmek olurdu. Tabii bu durumda eline hiçbir şey geçmezdi. Her ne kadar düşüncesizce

davranmış olsa da genç kızın Fredy'nin yakalanmasına razı gelmesi mümkün değildi.

Aklı hâlâ almıyordu... Planları bu değildi. Kızı kışkırtarak bel onların çekip gitmelerini bekleyecekti. Tamam, Isabel değil. Öncelikle Henfield'in foyalarının ortaya dökülmesi gerekliyordu. Sonrasında Vivian ondan soğuyacak ve Fredy'nin kollarına düşecekti. Düşme bile onu reddettiği için ömür boyu pişman olacaktı. Bunun için önlerinde koskoca bir hafızta vardı ama her şey sadece iki günde sona ermişti. Büyük bir aşk ya da aldatmaca hisler savaşı neden olacak bir kışkırtmaya dönebilirdi... Peki Isabel bu savaşı kaldırabilir miydi?

Saatlerdir aynı şeyleri tekrar edip duruyordu ancak bu yinelemeler için rahatlatmaktan çok uzaktı. Elinden geldiği kadar kontu kendisinin de mağdur bir yeni gelin olduğuna inandırmalı, sonra da yoluna gitmeliydi. Bu sayfanın böylece kapanacağını ummaktan başka bir çaresi yoktu. Fredy ile evli bir çift rolü yaptıklarını *asla ama asla* kimse bilmemeliydi. Eğer suç ortağı olduğu anlaşılırsa Henfield'in sinirini çıkaracağı tek kurban durumuna düşerdi ve suçu her ne olursa olsun Isabel o gazaba ermeye hiç niyetli değildi.

Sadece bir gün dedi içinden. Bir gün sonra acıya dayanamayan yeni gelin olarak Henfield'dan ayrılacak, sonra da normal yaşamına devam edecekti. *Bir gün...*

"Belki de Fredy'nin belirttiği gibi buradan ayrılmamız." Morgan ihtimaller içinde en çok üzerinde durdukları kaçış planını yineleyince Isabel *hayır* anlamında başını salladı. İçindeki gerçekçi ve mantıklı his kaçmaları durumunda Henfield'in elinden kurtulamayacaklarını söylüyordu. Zaten bunu gecedan beri tartışıyorlardı. *Hayır*, burada kalacaklardı.

"Morgan birazdan aşağı ineceğim. Kont çağırmasa bile ben ona gideceğim çünkü kocamın kaçtığından habersizmişim gibi davranmam inandırıcı olmaz. Hem bunu şimdiye kadar öğrenmediyse benden öğrenmesi mağdur ve öfkeli ge-

lin olarak inandırıcılığı artırır... Fredy ve Vivian da şimdiye dek yeterince uzaklaşmışlardır zaten."

Morgan Fredy'ye çok kızgındı. Yaptığının son derece düşüncesizce, tedbirsizce ve bencilce olduğunu tüm gece boyunca tekrar edip durmuştu. En çok da Isabel'in düştüğü durum yüzünden kızgındı. Lanet kontun özünde nasıl bir adam olduğunu kim bilebilirdi ki? Adam düşündüklerinin aksine bir centilmen gibi davranmak istemezse onu engellemek için ne yapabilirlerdi? Isabel de Morgan'dan farklı sayılmazdı. Arkadaşını eline geçirdiğinde ona ne tür işkenceler yapacağını hayal ederek bir hayli zaman harcamıştı. Ama şimdi kendi kızı söz konusu olduğu için Fredy'ye olan öfkesini geçici süreliğine zihninin arka kısımlarına itmişti.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum kızım. Peki ya sana inanzmazsa ne yapacağız?"

Isabel çaresizce ellerini iki yana açtı. "Başka çarem yok Morgan. Lütfen tanıdığım, her şeye bir çözümü olan Morgan gibi davranır mısın? Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu."

Çatık kaşları gevşeyen yaşlı kadının yüzünde sevecen bir ifade belirdi. "Bu beni biraz aşıyor Isabel. Fakat en azından onunla konuşurken yanında olabilirim."

Isabel tam dadısına itiraz edecekti ki kapı tıklatıldı. Çok güçlü bir vuruş değildi ancak genç kız kulaklarının dibinde kilise çanları çalınmış gibi irkildi. Yine de kapıyı açma konusunda çekingen davranmadı.

Gelen peruklu bir uşaktı. "Bayan Preston, lordum çalışma odasında sizi bekliyor." Sözler basit olsa da anlamları dile getirilişinden fazlastıydı. Henfield Kontu acilen seni bekliyor ve bir an önce kıpırdamazsan kendisi gelmekten kaçınmaz, diyordu sanki uşak.

Isabel hizmetkâra gülümseyip Morgan'a dönerek, "Ben yalnız giderim Morgan," dedi ve hızla dışarı çıktı.

Kontun çalışma odasının yerini bir gün önce öğrendiği için peşinden gelen uşağın yönlendirmesine gerek görmeden

doğruca merdivenlerden aşağı ahşap kaplı duvarlara
uzun koridorda ilerledi. Bileğindeki ağır yüzünden
liydi. Odaya vardığında uşağın içeri girmesini bekledi.
bir süte sonra ayak tekrar göründü. "Lord Hargrave
bekliyor."

O ana kadar buluşmasını tuttuğunu farkında değildi.
nâzlıca cesur ama aynı işi tuttuğuna göre tuttuğuna göre
ama aynı anda yoğun bir akama kaplı bir odaya
neden olan bir çarpılmayla sarıltıya.

Henfield odayı tarlamayı kesmiş, soğuk bakışlarla
sine bakıyordu. Köşedeki koltuklardan birine oturmuş
bir kadın huşarıyordu. Isabel Vivian'ın annesi olduğunu
min ettiği kadına bakınarakızın konta doğru yürüdü ve
bir reveransla onu selamladı. Arkasındaki kapı kapandı
yoğun akım daha etkili bir şekilde yüzüne ve her yerine
maya devam etti. Bunun sebebi ruh hallerindeki karanlık ol-
mahydi.

"Bayan Preston oturun lütfen."

Bu bir rica değil emirdi. Isabel istemsizce ürperdi. Birkaç
saniyelik duraksamanın ardından sarışın kadının en uzağın-
daki koltuklardan birine oturdu.

Henfield ise hâlâ ayakta ve ürkütücü bir biçimde hey-
betli görünüyordu. "Bayan Preston eşinizin nerede olduğun-
u biliyor musunuz?"

Şüphe ve kararsızlık kokan bu soruya karşılık Isabel sessiz
kalabilmeyi isterdi. Hatta birkaç saniye bunu başardı da an-
cak kontun karanlık bakışlarına karşı daha fazla direnemedi
ve gözlerini ona dikerek, "Bilmiyorum lordum," diyebilirdi.

"Burada olduğunu ama yerini bilmediğinizi mi yoksa git-
tiği için yerini bilmediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Isabel merakla konta baktı. Anlaşılan birileri olayın iş yü-
zünü henüz keşfedememişti. Genç kız eğer şartlar uygun ol-
saydı buna gülebilirdi ama şimdilik sadece adama bakmakta
yetindi.

"Cevap vermeyecek misiniz?"

O sırada Vivian'ın annesi acılı bir iş geçirecek şekilde bir
şekilde huşarıca Henfield ona tahammülsüz bir bakış attı.
Isabel aynı bakışı muhtemelen oluşturan için cevap veremiyordu
ama ne diyeceği konusunda kararlıydı. Hiçbir şeyden haberi
yokmuş gibi davranmaya ne kazanabileceğini tanıyacak şekilde
heray etti. Fakat sonuça bunun sadece daha fazla soruya ne-
den olacağını düşündüğünden doğruya söylemeye karar ver-
di. "O burada değil... Gitmiş."

Vivian'ın annesi artık katıksız bir şekilde ağlıyordu. Genç
kız onu duymazdan geldi.

Kont, "Bayan Walmond, isterseniz odanız kadar eşlik et-
menizi için size bir uşak çağırırım. Sarıldığınız belli oluyor,"
deyince kadın yüzünü mendili arkasına saklamaktan başka
hiçbir tepki vermedi, tabii hâlâ ağlamaya devam ediyordu.
Ancak Isabel kaçınılmaz olarak yine odaktaydı. "Nereye git-
tiğini biliyor musunuz peki?"

Tereddüt etmeksizin, "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Kayboldu öyle mi?"

Genç kız bu sefer suskun kaldı.

"Ne tesadüf ki nişanlım da kayıp... Ben ve Bayan Wal-
mond ikisinin birlikte gittiklerine inanıyoruz."

"Bazı şeyleri çözmüş olduğunuzu görüyorum lordum."

"Sizin benden daha fazlasını bildiğinizi düşünüyorum."

Isabel bunun bir suçlama olmadığını bilmesine rağmen yine
ürperdi. Neyse ki Henfield bir yanıt beklemiyordu. "Bu sa-
bah erken saatlerde Vivian annesine bir mektup bırakmış.
Mektupta sadece gittiğini ve peşine düşülmesinin gereksiz
olduğunu belirtmiş." Mektubu parmakları arasında birkaç
kez salladı. Isabel onun bu mektubu kaç kez okuduğunu ve
okurken neler hissettiğini merak etti. Nedense içinde ufak
bir sızı hissetmişti. "Size de bırakılan bir mektup var mı Ba-
yan Preston?"

Isabel inkâr etmenin gereksiz olduğunu düşündüğü için
dürüstçe, "Evet," demekle yetindi.

"Getirin lütfen."

"Bu mümkün değil çünkü onu yok ettim." Böyle söylemeye Morgan ile bütün gece düşündükten karar vermişlerdi. Fredy'nin bir mektup bırakmadan gittiğini söyleyecek olursa sorulara verecek cevap bulamayabilirdi. Neticede kont soracağıyu bulacağına göre Isabel bunu kendi itiraf ederse bir doğru olduğuna onu inandırmak için daha fazla zaman kazanırdı.

"Neden?"
Soru büyük bir öfkeyle sorulmuştu ama Isabel sinmedi. Sadece başını eğip ellerine baktı. "Çünkü öfkelenmişim. Gururum incindi ve mektubu parçaladım lordum." Yalanları için Gurur duymasa da soğukkanlılığı için kendisini tebrik ediyordu. "Eşim Vivian Walmond ile gittiğini ve onu aramamam yazmış." Başını kaldırıp konta bakarak sözlerine devam etti. "Birbirlerine âşık olmuşlar." Bunu adamın gözlerine bakarak söylemekten büyük bir haz duymasının nedeni Fredy'ye olan bağlılığı değildi kesinlikle. Keşke ne düşündüğünü anlayabilseydi.

Diğer taraftan Vivian'ın annesi artık rahatsız edecek kadar yüksek sesle ağlıyordu. Tutumu yüzünden hissettiği utançtan olsa gerek kimselere bir şey söylemeden odadan çıkınca Isabel rahat bir nefes aldı. Aynı şekilde kontun da rahatlığının fark etmişti.

"Sizin için üzücü olmalı Bayan Preston. Evliliğinizin bu kadar yeniyken..."

"Sizin için de öyle olmalı lordum. Nişanınızı herkese ilan etmiş ve evlilik için gün sayıyorken eminim bu sizi sarstırır." Son düşüncesi böyle bir durumdayken onu kızdırmak olmamalıydı ancak kendine hâkim olamamıştı.

"Haklısınız ama üstesinden gelebilirim. Peki siz ne yapmayı planlıyorsunuz? Kocanızın aksine ben sizi düşünüyorum."

"Buna gerek yok... Sizin için de sakıncası yoksa bugün evinizden ayrılmak istiyorum."

Henfield kızın tam karşısındaki koltuğa oturup buz gibi

gözlerle ona bakmaya başladı. "Öskeden çılgına dönmüş olmanız gerekirdi Bayan Preston... Sükûnetiniz beni endişelendiriyor."

"İçimden geçenleri size göstermeyecek kadar görgülü bir bayanım lordum. Gitmek isteme nedenimi artık daha iyi anlıyorum olduğunuzu umuyorum. Yalnız kalmak ve durumu kendince kabullenmek zorundayım."

Tam konuşmanın bittiğini göstermek için yerinden kalkıyordu ki kont oturması için bir el hareketi yaptı. Yüzünde soğuk ve araştırır bir ifade vardı. "Buraya gelirken kocanız nişanlığının da burada olduğunu biliyor muydu?"

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. "Bunu bilmiyorum ama öyle olmadığına eminim. Sizce bilseydi benimle paylaşır mıydı?"

Henfield gülümsedi ama bakışları hâlâ buz gibiydi. "Belki de siz bir şekilde öğrenmişsinizdir Bayan Preston. Sizi birkaç kez kocanıza karşı öfkeyle hareket ederken görmüştüm."

Isabel onun şemsiye olayından bahsettiğini biliyordu ancak anlamıyormuş gibi yaptı ve saldırgan bir tutum izledi. "İnanın bana niyeti başından beri bu olsaydı ve ben bunu bilseydim daha farklı davranırdım... Kocamın böyle bir niyeti olduğuna inanmıyorum. Bu... Bu aniden gelişen bir şeydi..." Konuşurken duraksaması istediği izlenimi veriyordu hiç şüphesiz ama rol yapmıyordu, aksine endişeden ölmek üzereydi.

"Diyorsunuz ki bu bir yıldırım aşkıydı ve buna karşı koyamadılar." Kont tuhaf bir şekilde güldü. "Bu öyle güçlü bir şeydi ki başlarına neler geleceğini umursamadan hareket edebildiler."

Isabel nefesinin kesildiğini hissetti. Endişelenmesine neden olan asıl şey sözlerinden çok Henfield'in sesindeki tınıydı. "Onlara zarar mı vereceksiniz?" dedi soluk gibi bir sesle.

Adamın kaşları merakla kalktı. "Bu sizi rahatsız eder mi? Her ikisinin de cezalandırılmasını sizin de isteyeceğinizi düşünmüştüm. Sizin yerinizde başka bir kadın olsaydı çılgına dönerdi."

Isabel başını dikleştirdi. "Elbette öfkeliyim ama bir şansım var. Beni terk ettiği için yapabileceğim tek şey Tanrı'ya dua etmek ve onun adaletine sığınmaktır."

"Tanrı bu konularda bazen çok yavaş davranabiliyor." "Sizin aceleyle alınmış kararlarınızdan daha etkili sonuçları olacağından eminim lordum."

"Bu beni tatmin etmiyor Bayan Preston. Sizin bu duruneler geçiyor?"

"Yanıyorsunuz, bunu kabullenmek için uzun saatlerim oldu. Oldukça kötü zaman geçirdim lordum. Müsaade eder-seniz odama gidip hazırlanmak istiyorum."

"Mektubu alır almaz beni uyarmalıydınız."

Isabel yerinden kalktı. "Size kocam nişanlımla kaçtı mı demeliydiniz? Lütfen kendinizi benim yerime koyar mısınız?"

Kont yerinden kalkıp kıza yaklaştı. "Kendimi sizin yerinize koyarsam ne düşündüğünüzü anlayabilecek miyim?"

"Şu an son derece rahatsız, endişeli ve incinmiş durumdayım. Öyle değilmiş gibi davranmıyor olmam sizi yanıltmasın. Rica ederim daha fazla sormayın... Açık değil mi? Kocam ile nişanlım birbirlerine çarpıldılar ve kaçtılar. Size daha ne söyleyebilirim? Benden alabileceğiniz başka ne gibi bir cevap olduğunu düşünüyorsunuz?"

Yalan söylüyor olsa da Isabel tüm bunlardan gerçekten kurtulmak istiyordu. Çıkıp gitmesini engelleyen bir his vardı içinde ve Henfield konuşmadan bu histen kurtulması mümkün değildi.

"Yanıtların sizde olduğunu düşünseydim Bayan Preston..." Henfield tekrar konuşmadan önce gözlerinde tehlikeli bir ışık yanıp söndü. "İnanın bana bu sohbet çok farklı bir seyir izlerdi... Bu yüzden içiniz rahat olsun. Niyetim canınızı daha çok sıkmak değil." Yakınlıkları nefes kesiciydi.

Isabel tüm kalbiyle ondan uzaklaşmak istedi fakat başarmıyordu. Fiziksel olarak gerilerse sırlarını açık edeceğim gibi hissediyordu. Tanrı'ya şükür sesli bir şekilde yutkunmaktan

başka heyecanlandığını belli edecek başka hiçbir şey yapmadı. Keşke Henfield'in üstü kapalı tehdidini umursamayacak kadar vurdumduymaz olabilseydi. Ne garip, halbuki her zaman öyle olduğunu düşünürdü.

"Kaç yaşındasınız Bayan Preston?"

Bu beklenmeyen soru karşısında Isabel irkildi. Son derece yumuşak bir tonda söylenen sözlerin amacını kestiremedi. Ukalık edip bir hanıma yaşının sorulmaması gerektiğini söyleyebilirdi, fakat onca yalan arasında dürüst olma şansı yakaladığı ender zamanlardan birini değerlendirmeye karar verdi. *Bu en azından biraz içini rahatlatılabildi.* "Yirmi bir."

"Çok genç."

Isabel onu kıskırtmak pahasına, "Nişanlımdan daha genç değil," dedi cüretle.

Yeşil gözler bir anda öfkeyle alevlendi, ancak sonra adam soğuk bir şekilde gülümseyip arkasını döndü. "Biliyor musunuz Bayan Preston... Eğer terk edilenlerden biri olduğunuzu bilmesem durumumuza sevindiğinizi düşünürdüm."

"Bunu söylemeniz büyük kabalık lordum."

"Nezaket konusunda birbirimizle yarışıyoruz o halde."

Isabel geri adım attı. "Özür dilerim. Durum sizin açınızdan da kabul edilmez. Herkes yakında evleneceğinizi düşünüyordu ve..." Aniden sustu. Aklını başına toplamasını sağlayan bir aydınlanma yaşamıştı sanki. Kabalığı için özür dilerken bile kabalaşıyor, aynı zamanda başını derde sokacak kadar pervasızca davranabiliyordu.

Başını eğmiş ilgiyle söylenenleri dinleyen kontun yumuşak hali kesinlikle inandırıcı değildi. Aksine ona son derece tehlikeli bir hava katmıştı. "Beni insanların ne diyeceği hiç ilgilendirmiyor. Yüzeysel kaygılarla zihnimi zehirlemeyecek kadar çok sorunla boğuşuyorum."

Isabel şüpheyle gözlerini kıstı. Birkaç saniye hiç konuşmadan birbirlerini süzmeye devam ettiler. Zümrüt gözlerde bir kırgınlık, keder görmek için daha derinlere bakmaya çalıştı Isabel, fakat sadece buz parçaları görüyordu. İşte o an

iki aşğın firarının Henfield'ın kalbini kırmadığını, onu sadece öfkeliendirdiğini anladı. Bu uyanış beraberinde korkuyu getirdi. Oynadıkları oyun ortaya çıkarsa kontun neler yapabileceğine dair endişeler tokat gibi yüzüne çarpınca birkaç adım geriledi. "Gitmeliyim..." diye geveleyip son kez özür diledikten sonra onay beklemeden odayı terk etti.

Öfke içini bir kurt gibi kemiriyordu. Her geçen saniye büyüyen şiddet arzusu boşlukları dolduruyor, sahte bir canlılık veriyordu. Sürekli ikaz halinde ve tetikteydi. Kandırılmış olmak o kadar rahatsız ediciydi ki beynine bir kurşun yemiş olmayı yeğlerdi.

Sebebi aşk değildi... Çünkü Vivian'ın gittiğini öğrendiği an ona karşı romantik olabilecek tüm hislerden arınmıştı. Canını asıl yakan o ikiyüzlü melek ve sevgilisi arınmış oyuna getirilmekte. *Ona oyun oynamaya cesaret edebildiklerine inanamıyordu.*

İnsanların ne diyeceğiyle pek fazla ilgilenmiyordu. Muhtemelen kısa süre sonra herkesin diline dolanacak skandal yüzünden sosyetenin en ilgi çekici ve belki de en merhamet duyulan adamı haline gelecekti. Son ihtimal bir nebze içini burktu. Acınacak durumda olmadığını daha kimseler konuşmaya başlamadan önce söylemek zorunda hissediyordu.

Adı her zaman skandallarla anılırdı. Neredeyse bunu hayatının bir parçası olarak kabul etmişti çünkü karısını kaybettikten sonra değişen şartlar uslu bir adam gibi davranmasına izin vermemişti. Kırdığı kalpler ve zedelediği onurlar yüzünden cehennemi garanti ettiğini bilecek kadar ne yaptığının farkındaydı. Şimdi ise başka biri onun onurunu zedelemek istiyordu... Hatta bunu başarmıştı da... *Lanet olsun!*

Aldatıldığını nasıl olmuştu da anlayamamıştı? Vivian kahvaltıda kendisine eşlik etmediğinde herhangi bir terslik

olduğunu aklına bile getirmemişti. Hizmetçilerden birine nişanlısının odasına kahvaltı götürmesini emrettiğinde planı kahvaltudan sonra onu ziyaret etmekte. Ancak kızı odasında bulamamıştı. O an bir sorun olduğunu düşünmemişti elbette, fakat Mary Walmond'u odalarının bulunduğu koridor-da etekleri alev almış gibi koşarken görünce meraklanmıştı. Önce kadını sakinleştirmiş, sonra da tüm direncine karşılık ağzındaki baklayı çıkarmasını sağlamıştı... Vivian gitmişti... Gitmişti, kaçmıştı ama kiminle olduğuna dair annesinin hiçbir fikri yoktu. Adrian onu sıkıştırıp gerçeği itiraf ettirmeye çalışsa da ilk başta kesin bir isim öğrenememişti.

Her nasılsa bir süre sonra Mary Walmond histerik hıçkırıklar arasında aklına gelen ismi mırıldanınca Adrian bunu ciddiye almamıştı. Frederick Preston yeni evliydi ve karısına âşıkı. Kont onun deli kızıla bakışındaki sevgiyi asla tartışamazdı. Karısına sanki bir mücevhermiş gibi büyük bir sevgiyle bakıyordu. Buna defalarca şahit olmuştu. Gerçi sıklıkla tartıştıklarına ve karısı tarafından tartaklandığına da tanık olmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Frederick Preston deli kızılı seviyordu...

Yine de tüm ihtimaller onu işaret etmişti. Kahvaltı sırasında ne onun ne de karısının ortalarda görünmediğini hatırlayınca iyice huzursuz olan Adrian'ı asıl ikna eden şey bir itiraftı. Mary Walmond, Preston'ın kısa süre öncesine kadar Vivian'ın peşinde koştuğunu ama kızının asla ona yüz vermediğini söylemişti. Adrian onların tanıştıklarını dahi bilmiyordu. Gerçi biliyor olsa bile bunun üzerinde durmayabilirdi çünkü Vivian gibi güzel bir kızın pek çok erkeğin kalbini çaldığının farkındaydı. Fakat onlar gerçeği saklamışlardı... Belki de her şey bir plandı... Belki de Henfield'da buldukları süre içinde gizlice görüşmüş ve daha da kötüsü sevişmişlerdi.

Adrian tüm bu hastalıklı fikirleri kafasından geçirirken sükûnetini asla kaybetmemişti. Neler olduğunu anlamak ve nişanlısının Preston ile kaçıp kaçmadığını öğrenmek için Isabella Preston ile konuşmaya karar vermişti.

Kimse onları çıkarken görmemişti. Saat kaçta ve hangi araçla ayrıldıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ahırlardaki atlar da öyle... Muhtemelen atları dışarıdan temin etmişlerdi ve bu da demek oluyordu ki ortada önceden beri düşünülen bir plan vardı. Sadece bu bile öfkeyle alev almasına neden olabiliyordu.

Elinde hiçbir şey yoktu. Nişanlısının kiminle ve neden gittiğini anlamıştı ama şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Onları dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilir, sonrasında o herifi öldürebilirdi. Vivian ise adının karışacağı skandal yüzünden bir daha asla ülkeye dönemezdi. Klasik ama kesin, içindeki öfkeyi söndürebilecek ve her iki taraf için de yeterince adil bir yöntemdi aklından geçen. Fakat böyle olsun istemiyordu. Birini öldürüp diğerini aforoz etmekle tatmin olamayacağını biliyordu. Ne var ki ikisini sevişirken düşünmeye de katlanamıyordu. İçinde kaynayan şeyi tatmin etmek için kendisinden bekleneni yapmak ufak bir haz yaratıyordu sadece... Öldürmek ve küçük düşürmek.

Çalışma odasındaki koltuğa iyice gömülürken kışlarını çantaca alındaki kırışıklıklar derinleşti.

Öyle bir şey yapmalıydı ki Preston bunu bilmeli, bunun farkında olmalıydı. Onu mahvetmek için babasını kullanmak da dahil kafasından bir sürü şey geçmişti. Belki de tüm dikkatini karısına vermeliydi. Preston deli kızılı terk etmiş olsa da Adrian onun karısı konusunda ne derece hassas olduğuyla ilgileniyordu. Açık olan bir şey varsa kadını kötü bir gelecek ve dedikodular bekliyordu. Kırılan kalbinin verdiği acıyı düşünmüyordu bile. Lanet herif bunu nasıl yapabiliyordu?

Tuhaf ilişkilerine rağmen Adrian o ikisi arasında asla inkâr edemeyeceği bir sevgi sezmişti. Birbirlerine bakışlarında, dokunuşlarında ve gülüşlerinde katıksız bir şeyler vardı. Ani evliliklerinin gerekçesi sadece aşk olabilirdi. Fakat aşkların yenisi karşısında yenilmişti.

Preston'un karısına karşı olan hislerinin sevgi olduğundan

nasıl eminse Vivian için olanlar konusunda da bir o kadar kararlıydı. Onları her şeyi göze alarak kaçırmaya teşvik eden şeyin gücü konusunda şüphesi yoktu, fakat niteliğinden emin değildi. *Aşk mı? Tutku mu? Arzu mu?* Bir adam yasal olarak ait olduğu kadından - belki de basit bir tutku yüzünden - vazgeçmek ister miydi? Eğer isterse ona tekrar döner miydi? Belki de...

Adrian aniden ayağa kalktı. Değişken bir ruh hali içindeydi. Öfke uzun süredir baskındı ama şimdi yerini garip bir dinginliğe bırakmıştı. Bu halini genellikle endişe takip ederdi ancak şimdi gülmek istiyordu. Asla düşünmemesi gereken şeylerin şimdi mantıklı gelmesi rahatsızlık vermiyordu.

Isabella Preston'ı düşündü. Sadece birkaç gündür tanıdığı kadının her özelliği zihnini doldurdu. Saldırgan tutumunu, alaycı yanını, kabalığını, sakarlığını, çarpıcı renklerini, tuhaf güzelliğini... Kokusunu ve gözlerini düşündü. Sanki oda gül kokusuyla dolmuştu. O an gülümsedi. Hiçbir vicdani rahatsızlığı yoktu... Kalp atışları hızlandı ve içten içe sıcakladığını hissetti.

Ortada ödenmesi gereken bir bedel varken kimse huzur bulmamalıydı... Hatta bu olaydaki en masum kişi bile...

Bir saattir yolda olmalarına rağmen Isabel geriye bakmadan edemiyordu. Sanki her an birileri tarafından durdurulacak, sonra da tüm foyası ortaya çıkacaktı.

Öğleden sonra kimselere görünmeden hazırlanıp yağmura rağmen yola koyulmuşlardı. Fredy ve Vivian Henfield'dan at ile ayrıldıklarından ötürü araba Isabel'le Morgan'a kalmıştı. Bu tek tesellileri ve olaydaki tek iyi şeydi.

Isabel ayrılmadan önce Henfield ile konuşmayı düşünmüş ama adamın şüphesi ve korkutucu bakışlarını hatırlayınca bundan hemen vazgeçmişti. Onu ikna etmiş olmalıydı.

Eğer kont kendisine inanmamış olsaydı bunu daha ilk anda söyler ve muhtemelen canına okurdu.

"Isabel artık sakinleşir misin?"

Genç kız Morgan'ın sakin ricasını duyunca geriye bakmamaması için rahatlatıyordu. Onun kendisi kadar gergin oluyordu ve yağmurun camlara vuran sesi bir müziğe dönene kadar gözlerini kapamaya devam etti. Ne var ki yaklaşan tonak sesleri tüm huzurunu kaçırmıştı.

Isabel korkuyla yerinden doğrulup dadısına baktı. Yaşlı kadın kaşlarını çatmış, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Birkaç saniye sonra bir at yanlarından hızla geçti ve arabaları ani hız kaybı yüzünden sarsıldı. Ve genç kız panikle dışarıda olanları görmek için pencereden bakmaya çalışırken araba tamamen durdu. Sonra at bakmakta olduğu pencerenin önünde belirdi ve binicisi gülümseyerek selam verdi.

Isabel'in adamı gördüğü an kalbi tekledi. Öyle çok korkmuştu ki arabanın perdesini çekip kapı mandalını sıkı sıkı kavramıştı. Ama bunun onu durdurmayacağına pekâlâ farkındaydı.

"Her şeyi anladı... Ne yapacağız Morgan?"

Morgan bir şey söylemeye fırsat bulamadan kapı açılınca ikisi de gerilediler. Hız kesmeyen yağmur arabanın içine doğru atıstırıyordu ama Henfield iri cüssesiyle kapı önünde siper olunca içeri giren su da kesildi.

"İyi günler hanımlar. Kaba tavrım için özür dilerim ama haber vermeden gidişiniz beni hayal kırıklığına uğrattı ve ben de size bunu bizzat söylemeye karar verdim."

Adam son derece normal bir şeymiş gibi Morgan'ın yanına oturup kapıyı kapattı. Isabel henüz konuşacak durumda değildi. "Bayan Preston, verdiğim davet henüz bitmedi. Ayarlanmanız beni gerçekten fazlasıyla üzer."

Genç kız cesaretini topladı. "Lordum, her şey normalmiş gibi davranmamı beklemiyorsunuzdur umarım. Hazırlanmaz hazırlanmaz gideceğimi söylemişim size."

"Ben buna müsaade ettiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de sizden müsaade istediğimi hatırlamıyorum."

Henfield gülümsedi. "Korkarım isteğinizi reddetmek zorundayım hanımefendi. Sizden ricam benimle eve dönmünüz."

Isabel tüm korkusuna rağmen başını dikleştirip kontun gözlerine baktı. Muhtemelen sonu gelmişti ama direnmeden yenilgiyi kabullenmeyecekti. Kaçmak zorunda kalsa bile o adamın evine bir daha gitmeyecekti. "Bakın, öfkeli olduğunuzu biliyorum ve..."

"İnanm şu an hiç öfkeli değilim."

Isabel buna tam itiraz edecekti ki Henfield'in gerçekten öfkeli olmadığını görünce susmaya karar verdi. Bir sorun olduğu ortadaydı ancak tam olarak ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Bayan Preston sizden isteğim..." Adam duraksadı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce yeşil gözlerinde cüretkâr bir ifade belirip kayboldu. "Kocanızdan haber gelene kadar bana eşlik etmenizdir."

Bir süredir sessizce köşesinde bekleyen Morgan soğuk bir tavırla araya girdi. "Bu saçmalık da nereden çıktı? Hemen arabadan inmenizi tavsiye ederim lordum yoksa bizimle eve kadar gelmeniz gerekecek." Arabanın tavanına vurduktan sonra arabacıya, "Gidiyoruz," diye seslendi ve kısa süre sonra araba yavaşça kıpırdamaya başladı.

Henfield'in rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti görmemek Isabel'i daha fazla geriyordu. Adamın gülen yüzündeki ifade genç kızın kanını donduracak kadar soğuktu. Bir terslik vardı... Lanet herif düşündüğünden de büyük bir şeylerin peşindeydi. Büyük çantasını sıkıca kavrarken hissettirmeden yolun kenarında kıvrılan koruya baktı. Kaçarsa orada izini kaybettirebilirdi. Bir süre saklanır, sonra tekrar yola çıkar ve en yakın yerleşim yerinde kendisine bir araba kiralardı. Yeterince parası vardı... Bir an Morgan için endişelendi ama sonra bundan vazgeçti. Başının çaresine bakmalıydı. Zaten

kimse onu olanlar yüzünden suçlayamazdı. O sadece bir hizmetçiydi. Kaçmalıydı... Kaçmazsa konita yem olardı.

Morgan'ın horhörtularına hiçbir karşılık vermeyen adamın son bir kez daha bakıktan sonra şimşek gibi bir hızla atılan kapısını açıp dışarı atladı. Aklında kalan tek şey Morgan'ın çığlığı ve kontun yüzündeki şoke olmuş ifadeydi.

Azaba neredeyse hareketsiz olduğu için ayaklarını sağlama bir şekilde yere basabilmişti. Koşmak ve yolunu bulma çabası çok oyuncuğuydu. Arkasına bakmadan koruya girer küçük tepsiyi aşıktan sonra aynı hızla ağaçların içine daldı. Yağmur doluydu.

Genç kız umursamadan koşmaya devam etti. Elma yeşili elbisesinin etekleri ve ayakkabıları çamur içinde kalmıştı. Ancak bu en son endişeleneceği meseleydi. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca hızını daha da arttırdı. Soluğu kesilene kadar çılgın gibi koştu... Ta ki küçük bir derenin kıyısına varıncaya dek.

Karşıya geçebileceği bir köprü görmek umuduyla etrafına baktı ama şans ondan yana değildi. Suyun akışı korkutucu olmasa da karşıya geçmek için bir hayli ıslanmayı göze almalıydı. İşin aslı bunu çoktan göze almıştı... Göğsü şiddetle inip kalkarken ayağını dikkatlice suyun içindeki kaygan taşlardan birine koydu. Çok zor olmaması gerekiyordu.

O sırada Henfield haykırdı. "Sakın bunu denemeyin Bayan Preston."

Isabel geriye doğru kısacık bir bakış atınca doğru yolda olduğundan emin oldu zira Henfield sırlıslam ve son derece tehlikeli görünüyordu.

Genç kız ikinci adımını atmak üzere kendini sağlama aldığı sırada kontun koşarak üzerine geldiğini hissetti ve ani bir refleksle çantasını geriye doğru savurdu. Çantanın kemiğe vururken çıkardığı sesi acı dolu bir inilti ve ağır küfür takip etti. Isabel yaşadığı panikle yalpalayınca suyun üzerinde hiç

de güvenle olmadığı anlayarak geri döndü. Ayakları toprağa basar basmaz Henfield'a doğru şöyle bir baktı, sonra geldiği yöne koşmaya başladı. Fakat sadece iki adım atabildiğinden eteğine asılan kurtarla ayakları yerden kesildi. Ve daha ne olduğunu anlayamadan kendini yüzüstü yerde yatarken bildi.

Zemin yumuşak olduğu için canı çok yanmamıştı ama bir an önce kalkmazsa yanmayacağını garanti yoktu. Ancak çamur yüzünden eteği ağırlaşmış, onu toprağa doğru çekiyordu... Belki de mezarına doğru. Kalkmayı denedikçe kendi ağırlığı iki katına çıkmış gibi çöktüyordu. Sirtüstü dönmeyi denedi ve tam bunu başardığı için kendisini tebrik edecekken Henfield'ın yaklaştığını gördü. Kalçalarının üzerinde geri geri kaçmaya çabalarırken eteğine takılıyordu.

O an artan panikle gördüklerine farklı anlamlar yüklemeye başladı. Eğer daha dikkatli baksaydı kontun elinin boynuna yapışmak için değil de yardım etmek için uzandığını anlar ve karşı koymak yerine kabullenirdi. Ama yaşadığı korku yüzünden sadece kendini korumak adına açıklanamayacak bir eylemle adama saldırdı, ayağa kalkmak yerine kontu da yere, üzerine doğru çekti.

Adam düşerken kabaca, "Lanet olsun sana!" diye söyledi.

Isabel az önce çamurlu elbiselerinin ağırlık yaptığını düşünmüştü, oysa şimdi üzerindeki iri adam yüzünden adeta yere mihlanmıştı. Kurtulmak için debelendi ama Henfield çok güçlüydü. Adam önce kollarını tek eliyle bileklerinden yakalayıp göğsüne bastırды, sonra da çırpınan bacaklarını dizleri arasında kısıtıp sabitledi.

Isabel bir kozaya sarılmış gibi hissediyordu kendini. Kıpırdatabildiği tek yeri başı ve tabii ki çenesiydi. "Bırak beni lanet herif."

Henfield öfkeyle, "Kıpırdanmayı kes yoksa narin kemiklerin zarar görecektir," diye söyledi.

Ne var ki bu tehdit Isabel'i sakinleştireceğine daha da öf-

kelendirdi ve kız tüm gücüyle çırpınmaya başladı. Bir yandan da ağzına gelen tüm hakaretleri sıralıyordu. "Beni kalmaya zorlayamazsın züppe. Bunun bedelini ödeyeceksin. Bırak beni, bırak..."

Ancak tüm çırpınışları, kurtulmak için yararsız birer çabadan öteye gidemiyordu. Bacakları var gücüyle Henfield'in dizlerini aralamaya çalışıyor, bunu yaparken yukarı doğru kalkan kalçaları adamın sert vücuduna çarpıyordu. Eğer er-nacağını bilebilirdi, fakat o öyle toy, öyle saftı ki tüm kurtulma çabalarının, üzerindeki güçlü bedeni uyardığını ve onu kışkırttığını anlayamamıştı.

Anladığında ise hakaret etmek için aralık duran dudakları çoktan kontun ateşli dudaklarına tutsak olmuştu bile...

Sekizinci Bölüm

Adrian iyi bir dayağı hak etmiş olmasına rağmen deli kızılı boğazlamaya değil ona yardım etmeye çalışıyordu. Patlayan dudasının intikamı için bile onun kalına dokunmayacaktı. Sadece onu çamurların arasından çekip çıkaracak, sonra da arabaya götürecekti. Fakat deli kızıl tıpkı bir gelincik gibi tıslayarak saldırıya geçmiş, onu alaşağı etmişti. Adrian'a da kadının keskin turnaklarından ve hareketli bacaklarından kaçınmak için onu elleri ve dizleriyle hapsedmekten başka bir seçenek kalmamıştı. Onu alıkoymak dışında kötü bir niyeti olmadığını Tanrı önünde yemin edebilirdi. Ancak neticede o da bir erkekti.

Altındaki yumuşak, narin beden vücudunun en duyarlı bölgelerini uyarırken Adrian buna mani olmaya çalışacak kadar aptal ya da isteksiz değildi. Hakaretlerini duymuyordu bile çünkü kızın tatlı dudaklarının her kıvrılışı tüm dikkati üzerine çekecek kadar ilgiye açıktı. Gözlerini Eleanor'un gözlerine benzetmişti defalarca ancak şimdi aynı fikirde değildi. Karısı hiçbir zaman öfkeyle alevler saçarak bakmamıştı ona. Yanakları sadece sevişirken böyle pembe bir renk alırdı ve sadece sevişirken vücudu altında böylesine şevkle kıvranırdı. *Ah Tanrım!*

Dudağındaki yaranın sızısı artan ısıyla birlikte yok olup gitmişti, fakat ağzına dolan kan vahşi çağrışımlara neden oluyordu. Burun delikleri genişleyince yağmur altında kalmış güllerin kokusu zihnine karıştı. Planı *bu* değildi ama şimdi

bundan daha iyi bir planı olmadığını düşünüyordu. Kadın dudaklarını her ne sebeple aralamış olursa olsun, Adrian sadece tek bir şeyi görebildi ve o an için en doğal olanı yaptı... Onu öptü...

Sadece bir saniyelik duraksamanın ardından deli kız daha şiddetli bir şekilde debelenmeye, yabancı bir hayran gibi çırpınmaya başladı. Adrian bu korku dolu tepki karşısında şaşırda da vazgeçmedi. Aksine onu daha sıkı sarmalayarak hareketlerini kısıtladı. Ancak dudaklarının baskısını hesapla biçimde hafifletmişti. Şimdi dudaklarını hissedebiliyordu... Yumuşak, sıcak ve kontrolsüzce titreyen dudakların dudakları altında kıpırdanmasını hissediyor ve sadece bunu düşünüyordu.

Bir eli kadının bileklerini sıkıca tutmaya devam ederken diğer elini hızını kesmeyen yağmurun altında sırlıklam olan kızıl saçlara bastırıldı. Böylelikle deli kızılın dudaklarından kurtulma şansı da kalmamıştı.

Adrian onu tamamen esir almıştı ama yine de fiziksel olmayan bir esaret istiyor, birkaç dakika öncesine kadar aklında olmayan şeyleri düşünüyordu. Bu yüzden dudaklarını zorbaca değil de dillere destan maharetiyle kullanmaya başladı. Ellerini gevşemişti. Bir eli hâlâ bileklerinde olsa da diğeri kadının ıslak yanağında nazikçe geziniyordu. Dudaklarını sadece öpmüyor, aynı zamanda araştırıyordu. Artık kadın kurtulmak için çabalamıyordu ancak nefes alış verişini kontrolsüz ve kesik kesikti... *Tanın aşkına korkuyordu.*

Adrian hafifçe geri çekilip onun irileşen gözlerine dikkatle baktı. Korku ve dehşetin izleri gözlerine anormal bir ışık katmıştı. Eğer şerefli bir adam olsaydı özür diler ve onu nereye istiyorsa oraya gönderirdi ama bunu yapmasını engelleyen bir şey vardı. Karşı konulmaz olan bu şey kendi gücünün ötesindeydi ve daha da önemlisi kendi istekleriyle birebir örtüşüyordu. Güven vermek için tek bir kelime edebilirdi ama bunun yerine içinden geldiği gibi davrandı ve öncekinden daha şiddetli bir arzıyla dudaklarını yeniden kızıl dudak-

larına bastırıldı. Kibar olmak için tüm iradesini kullanmasına rağmen bunu başarabileceğinden emin değildi çünkü hesapta olmayan tutku, yapmaması gereken şeyler için onu zorluyordu.

Kadının bileklerini sıkıca bıraktığını, ancak avuçlarının altında ısınan kıvrımlı bedeni okşamaya başladığı an fark etti. Diğer eliyle hâlâ deli kızılın yüzündeydi. Dudaklarının baskısını artırırken eli daha aşağılara, yuvarlak kalçalara doğru kaydı. Aynı anda dudaklarıyla hapsettiği dudaklar kızartıcı bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Kulağına tatlı bir melodi gibi gelen sessiz inilti bir itiraz değil kabullenme doluydu.

Adrian tüm engellerinin altüst olduğunu hissetti ve dudaklarının baskısını artırdı. Dili yumuşak dudakların arasından içeri kaydığı sırada kadın teslimiyetle kollarını onun boynuna doladı. Çok geçmeden şiddetli bir karşılık aldı ve arzu dolu iniltileri iştirken tüm kontrolünü kaybetti.

Onu korkutup korkutmadığını umursamıyor, sadece daha fazla yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Dilleri birbirine sürtünüyor, dudakları birbirini eziyordu. Adrian dayanmayıp alt dudağını ısırınca deli kızılın boğazından derin bir inilti yükseldi. Kadın altında kıvrıyor, bir yandan da elini saçları arasına daldırarak onu kendine bastırıyordu. Aceleci ve kızartıcıydı.

Adrian ağzına dolan kan tadıyla uyarıldığını hissetti. Yarasından sızan kan tutkunun tadıydı sanki. Daha fazlasını istiyordu, hem de hemen... Nerede olduklarının önemi yoktu çünkü arzu ikisini korunaklı bir çembere almıştı. Elini kadının bacaklarına doğru kaydırıldı ve çıplak tenine dokunur dokunmaz sırlıklam olmuş kumaşı sıyrıp pürüzsüz bacağına tamamen açıkta bıraktı.

İpeksi tenine dokunmak inanılmaz bir tahriki de tetiklemişti. Adrian düşünmeden, sadece içinden geldiği gibi onun çıplak bacağına kavradı ve beline doladı. Ardından sertleşmiş erkekliğini o en hassas noktaya bastırıp hareket etmeye devam etti. Şu anda çıplak olmak için neler vermezdi. Dudak-

ları minurluymuş gibi birbirine bağlıydı ama deli kızıl vücutlarının ateşli temasının verdiği tahrikle birlikte boynunu geriye doğru bükünce ayrıldılar.

Ancak Adrian ondan kopamıyordu. Dudaklarını onun yağmurdan sıırılsıklam olan boynuna bastırıldı. Sıcak tene iliyen yağmur, arzusunun tuzlu tadını yumuşatmıştı ama yine de sarhoş ediciydi. Açlıkla onun boynunu öpmeye devam ederken bir yandan da kadının kayganlaşan tenini okşamaya başladı.

Yoğun öpücükleri başından beri masum değildi ancak şimdi yoldan çıkmış bir seyirle tüm sınırları zorluyordu. Alışık karşılık mükemmeldi. Yumuşak tene değen dişler benzersiz bir acı ve zevki aynı anda veriyordu. Deli kızıl öyle ateşliydi ki Adrian oracıkta ona sahip olabilir ve aynı şekilde karşılık görebilirdi. Ne var ki düşündüğü gibi olmadı. Yağmur devam etmesine rağmen ağaçların arkasından onlara doğru yaklaşan sesleri duyabilmişti. Hemen arkasından biri seslendi.

“Isabel, neredesin?”

Isabella Preston önce kaskatı kesildi, ardından debelenmeye başladı. Adrian hiç beklemeden yana kayıp sürüşünü uzandı. Yağmurun sıcak yüzüne serin kırbaçlar gibi vurmasıyla az da olsa kendine gelmişti. Hemen başını çevirdi ve kadının toparlanmasına yardımcı olmak için ayağa kalktı. Fakat deli kızılın yardım ister gibi bir hali yoktu. Yardımını kabul etmeden zorlukla yerden kalkıp arkasını döndü. Yüzünü gökyüzüne doğru çevirmişti.

Adrian onun temizlenme çabalarını sessizce izlerken bakışları istemsizce çamurlu ve ıslak elbisenin meydana getirdiği hatlara kaydı. Bu görüntü ona az önce yaşadıklarını hatırlatıyordu. Derin bir nefes alıp arkasına dönmüştü ki konuşarak yaklaşan yaşlı kadın ve arabacıyı gördü.

“Isabel Tanrı aşkına, yüreğime mi indireceksin sen? Ne bu hal?”

“Morgan ben... Düşüm ve...”

Adrian hemen müdahale etme gereği duydu zira bu şarttı. “Bayan Preston çamurun cilde olan faydalarını duymuş olmalı. Geldiğimde yerde yuvarlanıyordu.”

“Bu konuda sizi de ikna etmiş olmalıyım lordum. En az benim kadar güzelliğinize düşkün görünüyorsunuz.”

Deli kızıl her an üzerine atılacakmış gibi duruyordu. Adrian nedense keyiflendi. Öte yandan Morgan denen hizmetçinin şüpheli bakışlarını üzerinde hissediyordu. “Nelere, ne derece düşkün olduğum hakkında fikir sahibi olduğunuz ortada hanımefendi.”

Kadının yüzü bu sözler üzerine daha da kızardı. Tam aksi bir cevap verecekti ki Morgan, “Üşüteceksin, hemen seni kurutmak lazım,” deyince sözlerini yutmak zorunda kaldı ve son bir kez Adrian’a bakıp sert adımlarla hizmetçinin yanına doğru ilerledi.

Gülümseyen Adrian birkaç adım gerilerinden, en az onlar kadar aceleyle arabaya doğru ilerledi. Bakışlarını deli kızıldan alamıyordu. Sebebi eşsiz güzelliği değildi ki savaştan çıkmış haliyle pek de güzel olduğu söylenemezdi. Elbisesinin bir zamanlar ne renk olduğunu hatırlamak için hafızasını bir hayli zorlaması gerekecekti. Lanet olsun, az önce neler olmuştu? Planları olduğunu kabul ediyordu ancak bu kadar hızlı ve hesapsız hareket etme niyetinde değildi. Onu öpmek zorunda olmadığını şimdi biliyordu ama o an en doğrusu ve en ihtiyaç duyduğu şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Ve bu kesinlikle hoş bir deneyimdi.

Genç kadın öfkeli görünüyordu. Aksi düşünülemezdi zaten... Nefret etmekte yerden göğe kadar haklı olduğu adam tarafından zorla öpülmüştü. Eğer Morgan yakınlarda olmasaydı bu konudaki hoşnutsuzluğunu belirtmekten kaçınmayacağı Adrian’a ara sıra attığı öldürücü bakışlardan belli oluyordu. Gerçi yaşlı kadın buralarda olmasaydı şu anda söylenmek yerine daha yaratıcı şeyler üzerinde çalışıyor olurlardı. Adrian kendi adına bundan fazlasıyla emindi. Tabii vicdanen bir o kadar da rahatsızdı.

Deli kızıl öfkenin verdiği tetiklemeyle herkesten önce arabaya varmıştı ama çamurlu elbisesi yüzünden içeri gire vuruyordu. Adrian en geride olmasına ve hiç de doğal olmayan bir şiddetle yağın yağmurun sesine rağmen onun hanımının omuzlarını sıkıp çamurlu saçlarını okşamaya yel-tendi ama eline bulaşan pislik yüzünden suratını buruşturup elini hızla indirdi. Arabacı ise çoktan yerine oturmuştu bile.

“Sen arabaya geç Morgan, benim bu pislikten biraz arınmam lazım.” Genç kadın lafını bitirmeden başını yağmura doğru kaldırdı ve saç köklerine kadar yüzünü ovuşturmaya başladı.

O sırada Adrian elbisesindeki çamurdan kurtulmak isteyen birinin neden yüzünü yıkamakla uğraştığına kafa yoruyordu. Morgan’a doğru baktığında ise yaşlı kadının birkaç tereddütlü sallanmanın ardından arabaya bindiğini gördü. “Bayan Preston içeri girin lütfen, ben arabanın temizletilmesini sağlarım.”

Deli kızıl başını indirip inanmayan gözlerle Adrian’a baktı ve kelimelerin üzerine basa basa nefretten yanan bir sesle, “Buna hiç gerek yok. Yakınlarda bir han olduğunu hatırlıyorum,” dedi.

Adrian içinde buldukları tuhaf duruma rağmen güldü. “Bu civarda fazlasıyla han olduğu doğru ama bu şu an için sizi ilgilendirmiyor.”

“Sakın sizinle döneceğimizi düşünmeyin.”

“Üzgünüm Bayan Preston ama eşinizden haber gelene kadar misafirim olmanız konusunda ısrarcıyım.”

“Delirdiniz herhalde. Fredy gideli bir gün bile olmadı. Benimle irtibata geçmesi en iyi ihtimalle seneler alır. Bunu yapmak isterse tabii.”

“O zaman şimdiden dua etmeye başlamalıyız Bayan Preston.”

“Benimle alay etmeyin. Konuklarınızdan herhangi biri

eşimin ve nişanlığının yokluğunu doğru yorumladığında hakkımızda neler konuşacaklarını düşünemiyor musunuz? Bu delilik!”

Adrian umursamaz bir edayla omuz silkti. “Bakarsınız bu dedikodular kocanızın da dikkatini çeker.”

Deli kızıl tam da deliliğine yakışır bir biçimde güldü. “Sizce beni terk edip giden adam, bana ne olduğunu umursar mı?”

Adrian son derece kararlı bir sesle, “Sizi umursamadığına asla inanmıyorum,” dedi. Sözlerinin onu şaşırttığına farkındaydı, bu yüzden açıklama gereği duydu. “Bana kalırsa Preston’ın aklı karışmış. Vivian’ın güzelliği ile başı dönmüş olmalı ki bunun için onu suçlayamam. Bence sizi evliliğe götüren gerekçeleri hatırlaması an meselesi.” Alaycı bir şekilde güldü. “Hata yaptığını ve bu hatanın başına büyük işler açacağını düşünebilir. Bu durumda kendini güvende hissetmek isteyecektir.” Kendi sözlerine inandığı pek söylenemezdi.

“Benim yanımda güvende olacağına inanacak kadar aptal olamaz. Onu gördüğüm ilk anda kendisine neler yapacağımı tahmin edecektir.” Bir an için duraksadığında bakışlarında tereddüt dolu bir ifade belirdi. “Ve tabii sizinle yüzleşmek de istemeyecektir.”

Adrian da buna inanmıyordu. Frederick Preston asla onunla yüzleşmeye cesaret etmeyecekti. Bunun farkındaydı ama kadının bu konuda tereddüt etmesini istiyordu. Ona gerçek niyetinden bahsetmek içinse henüz uygun bir zaman değildi.

“Fredy bana zarar vermek istediğinize inanmaz. Kendi suçu yüzünden beni cezalandırmak istediğinizi düşünmez bile.”

Adrian Isabella Preston’ın ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Kadın bir koz olarak kullanılıp kocasının günahlarının bedelini ödemek zorunda kalacağını düşünüyordu. Evet, ortada ödenecek bir bedel vardı ama bu kesinlikle yasal yaptırımları içermiyordu. Neler çevirdiğini ona anlatmak için dayanıl-

maz bir istek duydu Adrian ancak sessizliğini koruyup kadına dikkatle bakmak dışında hiçbir şey yapmadı. Isabella Preston sınırlıklam ve korkmuş görünüyordu, dahası ateşli öpüşmelerinin izleri tatlı dudaklarında somut bir şekilde duruyordu.

Adrian bunun üzerine ürperdi. Sessizliğinin onu nezdine ettiğinin farkındaydı ve bunu engellemek elinde olsa da kelime kıpırdatmadı. Deli kızılın tedirginliğinin çileden çıkmasıyla dönüşünü tüm detaylarıyla izlemeye devam ederken kadın nihayet patladı.

“Ne diye bana öyle bakıyorsun lanet herif?” Yüksek sesi hakareti yeterli olmayınca adamın göğsünü parmağıyla dürtmeye başladı.

Adrian kaşlarını ilgiyle kaldırmış, onu süzüyordu ama halinde rahatsız olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Rahatsız da değildi zaten... Yağmur ve göğsüne batan sivri parmak yüzünden son derece canlıydı fakat rahatsız değildi. Birden yağmuru hatırladı. Eğer biraz daha böyle dikilecek olurlarsa hasta olmaları kaçınılmazdı.

Aynı şeyi Morgan da düşünüyor olmalıydı ki kafasını pencereden uzatıp tam da bir ebeveyn gibi bağırdı. “Isabel hemen içeri gel!”

Ancak deli kızıl bu talimat üzerine daha da öfkelenmiş ve öfke saçan bir sesle, “Kapa çeneni Morgan. Henüz işim bitmedi,” diye haykırdı.

Morgan’ın cevabı gecikmedi. “Bana bir daha bağırsan seni saçlarından tavana asarım küçük hanım.”

Adrian ilgiyle Isabella Preston’a baktı. “Ah öyle mi? Bunu nasıl yapacaksın merak ediyorum doğrusu. Eğer o arabadan çıkarsan...”

Adrian genç kadının sözlerine devam etmesine mani olarak onu kolundan çekip arabanın arka tarafına doğru sürükledi. Ne söyleyeceğini merak etmiyor değildi ve yüzündeki ifadeye bakılırsa deli kızıl bir hayli kabalaşmak üzereydi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bırak beni!”
“Bayan Preston şirretliği kesin de yola koyulalım.”

“Şirretlik mi? Ben mi şirrettim?”

Adrian başını evet anlamında sallarken bakışlarıyla onun vere vurduğu ayağını işaret etti. Isabella Preston öfkelenmiş gibi bunu hep yapıyordu.

“Öyleysem bile bunun için beni suçlayamazsınız. Eve gitmek istiyorum.”

“Ben de misafirim olacağınız konusunda ıstar ediyorum.”

“Fredy’nin günahını ödeyecek kişi ben değilim. Hem kadınlar size bu konuda hiçbir hak vermiyor. Eminim yargıçlar nişanlıza sahip çıkmadığınız için sizi suçlayacaklardır.”

Genç kadın alaycı bir şekilde gültünce Adrian onun üzerine doğru yürüdü ve onu arabayla bedeni arasına hapsetti. Vücutları neredeyse birbiriyle temas halinde ve yüzleri çok yakındı. “Bunu göreceğiz Bayan Preston...” Tek elini arabaya dayayıp diğerini beline koydu.

Eğer söyleyecek mantıklı bir şeyi varsa bile Isabella Preston hepsini unutmuştu benziyordu. Dudakları söylenmeyen sözler yüzünden aralık, nefes alış verişisi ise sıkı. Gözlerindeki altın gittikçe büyüyen siyah kürenin etrafını ince bir halka gibi sarmıştı. Adrian onun heyecanını hissedebiliyordu... Kendi kanındaki tehlikeli sıcaklığı hissettiği an düşünceleri kısa süre önceki öpüşmelerine kaydı. Devam etmek istiyordu. Kadın tüm tuhaflığına rağmen baştan çıkarıcıydı ama Adrian’ın duraksamasına neden olan başka bir şey daha vardı halinde... Saflık... Masumiyet...

Adrian yerinden kıpırdamaksızın, “Benim atımla gidiyoruz,” dedi fısıldayarak.

Kısa bir duraksamanın ardından deli kızıl, “Yağmur yağıyor,” dedi. Fakat ağzını kapar kapamaz gök şiddetle gürülledi ve yağmur hiç yağmamış gibi aniden kesildi.

İkisi de şaşırılmıştı... Adrian hızla kendini toparlayıp birkaç adım geriledi. “Benimle geliyorsunuz Bayan Preston,” derken sesi hâlâ yumuşak ama hareketleri son derece keskindi. Deli kızıl daha ne olduğunu anlayamadan onu kucakladı

gibi Falcon'ın yanına götürdü ve bir pamuk çuvalının altına devasa atın tepesine oturttu.

Isabel öfkeden köpürüyordu. Bir süredir ağzını açıp bir şey söylemediği gibi kılıcı bile kıpırdatmamıştı. Sunan Henfield'a deşdirmemek için neredeyse insanüstü bir çabıyla kazık yutmuş gibi dimdik duruyordu. Adam da sessizdi. Yolu yarılanmış olmalarına rağmen Isabel yokmuş gibi davranıyor ve kusursuzca atını idare ediyordu.

Ancak genç kızın onu görmezden gelmesi imkânsızdı. Varlığı daha ilk andan beri dikkatini çekiyordu zaten ama şimdi aldığı nefes bile ilgi alanına girer olmuştu.

Öpüşmelerini unutmamasına imkân yoktu. Her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da ona her baktığında ya da daha kötüsü onu her hissettiğinde yakıcı dudaklarını ve cürekâr ellerini hatırlıyordu. Isabel ilk öpücüğünün daha nahif olacağını hayal etmişti defalarca, fakat Henfield ile aralarında geçenler kesinlikle nahif değildi. Aksine kaba ve fazlasıyla tutkuluydu. Bu öyle bir tutkuydu ki Isabel onu tarif edebilecek kelimeleri kullanmak için bile tecrübesizdi. Sadece tutku olduğunu biliyordu. Öyleydi çünkü uyluklarının arasında hissettiği şey ancak kitaplarda anlatılan tutku olabilirdi. Şimdi bile kalbinin hızla çarpmasına neden olan yakınlıkları yüzünden uzaklaşmakla sırtını onun sert göğsüne yaslamak arasında gidip geliyordu. Kavga etme ve ona zarar verme arzusu ise garip bir şekilde diğer hisleriyle son derece uyumlu ve bir o kadar baskandı.

Aynı zamanda korkuyordu da... Başına ne geleceği meşhul olsa bile bu konuda iyimser değildi. Fredy'nin yaptıklarının kanunlar önünde bir cezası olmalıydı. Eğer o burada değilse tüm bedeli sözde karısı ödemek zorunda kalır mıydı? Kontun açık olmayan amalarından çıkaracağı sonuç bu işten kolay kolay kurtulamayacağı yönündeydi.

Kont arabalarını durduğunda ilk olarak onun her şeyi öğrendiğini düşünmüştü. Hatta ondan kaçarken aklında olan şey kaçıma değil canını kurtarmaktı. Yere düştüklerinde ondan kurtulmak için çabaladığı her an can havliyle yapılmış bir mücadeleyle. Korkmuştu, hem de deli gibi...

Neyin peşindeydi? Bir kadını kocasının ahlaksızlığı yüzünden suçlayacak bir kanun var mıydı? Bu durumda gerçek karı koca olmamaları iyi miydi yoksa kötü mü? Henfield'ın niyeti Fredy'ye ulaşamadığı takdirde Isabel'i mahkûm etmek olabilir miydi? Kontun, Fredy'nin terk ettiği karısını arayacak kadar ısrakal olduğunu düşündüğüne inanmıyordu. Adamın niyeti başka bir şeydi ve bunu bilmemek endişelerini daha da arttırıyordu. *Lanet olsun, tüm bunlar bittiğinde hapse girebilirdi...* Fredy'nin başını ne kadar büyük bir belaya soktuğunu şimdi anlıyordu.

"Aptal, sorumsuz, lanet piç kurusu!"

"Pardon?" dedi Adrian Eaglestone.

Isabel yüksek sesle küfrettiğini fark ettiğinde sözlerini geri alamayacağını anladı.

"Bu tatlı sözlere layık olduğumu kanıtlamamı ister misiniz Bayan Preston?"

Isabel muhatabının o olmadığını söylemek üzereydi ki adamın sesindeki küstah ve uyarıcı tını yüzünden bundan hemen vazgeçti. Hatta daha ileri gidip onu kışkırttı bile. "Bunu bir süredir yapıyorsunuz zaten."

Henfield, "Daha da yaratıcı olabilirim," derken ona tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

Isabel sırtına değen kaya gibi sert göğsü hissetmeseydi bu sözlere ukalaca bir cevap verebilirdi elbette, fakat korku ve heyecan dürüst tarafını tetikleyince itiraf etmek zorunda kaldı. "Her ne kadar sözlerimi hak etmiş olsanız da onlar Fredy içindi."

Kont kamuldamamıştı ama Isabel onun gevşediğini hissedebiliyordu. "Şu haliniz içimi rahatlatıyor Bayan Preston. Sakinliğiniz bir hayli endişe vericiydi."

"Sizi mutlu etmek için hakaret etmeye devam mı ediyim?"

Adam güldü. "Kocanıza etmenizi tercih ederim."

Isabel ensesine vuran sıcak nefes yüzünden ürperdi ve kalbi deli gibi çarparken yanakları kıpkırmızı kesildi. Belli etmekten korktuğu için en iyi kalkanını, yani öfkeyi kullanıyordu. "Ben de beni rahat bırakmanızı tercih ediyorum ama ne düşündüğümle ilgilenmiyorsunuz. Aptallığınızın bedelini ödemek bana düşmez."

Henfield daha da yaklaşıp onun kulağına, "Benim aptallığım mı?" diye fısıldadı.

Isabel titrek bir nefes aldı. Kuruyan dudaklarını nemlendirdikten sonra adamı kızdıracağını umursamadan nefretle konuşmaya başladı. Kendi sözlerinin haklılığından nefretle değildi. "Elbette öyle. Nişanlı bir bayanın evli bir erkekte kaçması için sadece çok âşık olması yetmez. Kaybedecek bir şeyi olmadığına inanmasaydı sizi terk etmezdi... Onu mutlu edememiş olmalısınız." Nişanlı bayanların neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu oysaki... Lanet olsun alacağı cevabı adı gibi biliyordu.

"Saygın bir bayan nişanlısı olarak ona verdiklerimden memnun kalırdı Bayan Preston."

"Belki de sizden korkmuştur. Belki de sizin saygın bayanlara yanlış şekilde davranmaya eğilimli olduğunuzu fark etmiştir."

"Bana Vivian'ı mı savunuyorsunuz?"

"Elbette değil. Sadece..." Ne diyeceğini bilemiyordu. Her savunması bataklığın üzerindeki sırça köprüsünü zorluyordu. Bir de Henfield'in göğüslerinin altına baskı yapan kolu vardı ki genç kız soluk aldığına bile şükreder bir haldeydi.

"Saygın bir leydi neler bekler Bayan Preston? Nişanlıma karşı nasıl bir günah işlemiş olabilirim?"

Isabel hiç düşünmeden, "Onu en son gördüğümde korkmuş bir hali vardı," dedi soluk soluğa. "Belli ki bir ağaç dibinde kıştırılmak onu endişelendirmişti. Kaçmadan önce sizinle ilgili son hatırladığı şeyin bu olduğuna eminim."

Henfield keyifle kıkırdadı. Hâlâ gereksiz derecede yakınlardı. "Öptüklerimin onu memnun ettiğini bilecek kadar tecrübeli bir erkeğim Bayan Preston. En azından bu konuda onu mutlu edebildim... Peki sizin mazeretiniz neydi?"

"Anlamadım."

"Kocanızı yatakta memnun edemiyor muydunuz diyorum."

Isabel hiçkırır gibi şaşkınlık dolu bir ses çıkarttı. Bunu nasıl sorabilirdi? Sadece öpüştükleri için mi aralarında olması gereken saygı bağları kopmuştu? Muhakkak öyle olmalıydı. Henfield sınırları zorlayan bir adam olsa da yaptığı tüm saçmalıklara karşı şimdiki kadar beyefendiliğini korumuş sayılırdı.

Eğer arkası dönük olsaydı kontun yüzüne bir tokat atması kaçınılmazdı ama şu haliyle tek yapabildiği belini saran elden kurtulmaya çalışmak oldu. "Bundan sana ne? Bırak beni, Tanrı'nın belası."

"Beni kışkırtmayın."

Isabel başarısız kurtulma denemesinden sonra yorgun ve bezgindi. Yine de debelenmeye devam ederken, "Ne yaparsın? Hakaretlerinden ve aşığılamalarından sonra bir de beni döver misin?" diye söylendi.

"Bunu asla yapmam."

"İlk fırsatta sizden kurtulmanın yolunu bulurum."

"Bu sefer çantanız işe yaramaz. İçinde taş mı saklıyorsunuz? Neredeyse çenemi dağıtıyordu."

Isabel de artık çantasına güvenemeyeceğinin farkındaydı. Dere kenarında ani bir refleksle çantasını savurduğunda niyeti savunmaydı ama şimdi adamın yaralı dudağına bakınca bunun onu ne derece kızdırmış olduğunu tahmin edebiliyordu. Endişeyle çantasını sıkı sıkı kavramıştı ki bej rengi büyük bir keseye benzeyen bütüğüllü çantasındaki beklenmeyen kırıntıyla irkildi. "Lanet olsun, Mimi!"

"Mimi?"

"Mimi!" Isabel gözlerini kocaman açıp başını sallayarak adamı onayladı.

Çantaya bulanan çantanın bütçesini aceleyle açtı. Henfield'dan sakınmaya özen gösteriyordu ama sakınmaya da değildi. Sadece güzeline sokmaya gerek yoktu.

"Ne var çantada?" Isabel küçük kaplumbağayı çantadan çıkardı. Mimi mal halinden daha da illeği görünüyor.

"O kaplumbağayı çantamda mı taşıyorum?" Isabel adamın nasıl halini görmeye de cesareti değeri elatıyordu. "Bir saniye... Biz bana bir kaplumbağa ile mi varıyoruz?"

Genç kız herhatı bir insan olup olmadığını kontrol etmek için üzerine eğildiği Mimi ile ilgilenmeye kesip basmıştı. Ancak arkasını dönmeyi ve dönmeye de niyeti yoktu. Buna hiçbir şey olmamış gibi tekrar kaplumbağa ile ilgilenirken sakince mırıldandı. Sağmaladı tabii. "O beni taşıyordu."

Henfield keyifli bir kahkaha attı. "Oldukça ilginç." "Şimdi eğleniyorsunuz ama Mimi'nin kabuğu genelde indiğinde çok mutlu olmadığınızı hatırlıyorum."

"Peki sonrasını hatırlıyor musunuz?" Isabel utançtan cevap veremeyince Henfield daha anlamlı bir soru sordu: "Sizi memnun edebildim mi?"

Genç kız kaplumbağayı çantaya geri koyup derin bir nefes aldı. Mümkünse konuyu değiştirmek istiyordu zira fevri ve düşünülmemiş cevapları yüzünden sürekli faka basıyordu. Sorunun cevabına gelince... *Evet fazlasıyla memnun olmuştum.* "Eve gitmek istiyorum. Benden alabileceğiniz hiçbir şey yok. Fredy gitti... Beni terk etti."

Henfield aniden atı durdurdu ve kızı kendisine çevirdi. Isabel şaşkınlığını saklamaksızın adama baktı. Yeşil gözlerinde çakan kıvılcımlarla büyülenene kadar izledi onu. Köşeli çenesi ne kadar da çekiciydi... Ve dudakları...

Nihayet kont konuşmaya karar verdiğinde Isabel pelteye dönmüştü. "İsteseniz de istemeseniz de bana yardım ede-

cektiniz Bayan Preston. Ve her şey bittiğinde bana vermiş olduğunuz için şimdiden karşılıklı memnuniyet garantisi veriyorum."

"Ne demek oluyor bu?" "Bu sorunun cevabını bana korkuyla bakarak küçük kız değil de kısa süre önce atımda zevkle kıvırtılan kadına vermem yeğlemem."

Isabel geriye kaçınılmaz olarak elini kaldırdı ve adamın yüzüne buz gibi elini sulatan bir tokat indirdi. Arkasından hımm alamayıp ikinci bir tokat daha attı.

Bir kez daha elini savurmaya kalkınca Henfield sergilerinin kolunu tutup kask bir sesle, "İlk atışımı hak etmişim ama üçüncüsünü karşılıksız bırakmam," dedi.

Genç kız korkmamıştı. "Adi planlarına alet olmayacağım. Eğer beni bir kez daha öpersen yemin ediyorum pişman olursun."

"Buna hiç şaşırmadım. Şimdi uslu durun da yola devam edelim. Yağmur tekrar atıştırmaya başladı."

Isabel kötü bir şey söyleme niyetindeydi ama altına düşen iri damla yüzünden sustu. Sanki konuşursa yağmur hızlanacakmış gibi hissediyordu. Arkasını dönüp ann kafasına doğru kaymaya çalıştı. Sadece adamın uzağında kalmak istiyordu. Düşünmek, kafa yormak ya da kurtulmaya çalışmak için bile enerjisi kalmamıştı.

Neler döndüğü hakkında fikir yürütmek, olacaklar başına gelmiş kadar zoruna gidiyordu. Bu yüzden tekrar yola koyulduklarında kontun istediği uslu kaz gibi davranıp sadece Mimi'yi düşünmeye karar verdi.

Henfield hatasını anlayacaktı... Anlamalıydı... Anlardı... Öyle umuyordu... *Lanet olsun anlamazsa kahrından ölürdü.*

Dokuzuncu Bölüm

Isabel aynı günün akşamı ve ertesi günün büyük bir kasbında kendisini odaya kilitlemeyi uygun gördü. Morgan bile memişti. Oysa sorular sormalı ve ne yapacakları konusunda kafa yormaları gerektiğini ona hatırlatmalıydı. Yaşlı kadın odaya tepsiyle yemek getirmek ve çıkmadan önce tuhaf bakışlarla onu süzmek dışında varlığıyla pek renk vermemişti.

Isabel korkuyordu. Başına ne geleceğine dair kesin bir fikri yoktu ama düşündükçe aklına gelen senaryolar Henfield'in yatağını işaret ediyordu. Nedeni korudaki öpüşmeleri ve duyduğu son sözlerdi elbette. Karşılıklı memnuniyet garantisinin anlamını altında kıvranan kadına açıklayacağını söylerken muhtemelen tek bir şeyden bahsediyordu. Tecrübesinin olmamasının hiçbir önemi yoktu çünkü kadınsal içgüdüleri tehlikeyi işaret ediyordu. Belki de bu bir blöftü... Lanet olsun emin değildi. Ya gözünü korkutmaya çalışmadıysa?

Isabel düşünmekten aklını kaçıracaktı. Yine de kurban gibi bir köşede bekleyecek kadar değil... Kaçmanın bir yolunu bulması şarttı ve odada kapalı kalmanın kendisine hiçbir faydası olmadığını kaybettiği bir gün boyunca fazlasıyla anlamıştı. Bu süre boyunca anladığı diğer şey de Fredy'nin attığı kazık olmuştu. Isabel onu eline geçirdiğinde yapacaklarını düşünürken birkaç keyifli saat bile geçirmiş olabilirdi.

Akşam yemeğini kaçırmadığını umarak saate göz attı. Hızırılmak için yeterince vakti olduğunu görünce sandığını

açtı ve uygun bir kıyafet bulmak için derinlere daldı. Fredy'nin metresi için diktirdiği elbiselerden birini giymekten başka şans yoktu. İçlerinden gece mavisi renginde olanı çıkarıp yatağa serdikten sonra düşünceli bir ifadeyle bir süre inceledi. Ümitsizliğe kapılmak istemiyordu... Elbisenin derin kare yakası canını sıkmamalıydı ya da göz alıcı saten kumaştan yayılan mavi ışıklar yüzünden huzursuz olmamalıydı. Öyle olmadığına inanmaya başlamıştı ki odanın kapısı aniden açılınca korkuyla sıçradı.

Morgan homurdanarak bir şeyler söylüyordu ama Isabel'i gösterişli elbisenin karşısında kazık yutmuş gibi dururken görünce sustu. Sonra ihtiyatlı bir tonla, "Yemeğe inmeye mi karar verdin kızım?" dedi.

Yaşlı kadının karşısındakini rahatlatmaya çalışan bu nazik halleri Isabel'in hiç ama hiç hoşuna gitmiyordu. Normal şartlarda sertçe silkelenebilir ihtiyacı vardı ve bunu en iyi bilmesi gereken kişi, bunu bizzat yapması gereken kişiydi... Yani Morgan'dı. "Niyetim o ama bu tavus kuşu tüylerini andıran şeyi giyip giymeme konusunda kararsızım. Fakat ateş kırmızısı ya da koyu pembe olanı giymem mümkün değil. Sanırım en uygunu bu."

Bu sırada Morgan da Isabel'den aşağı kalmayan bir endişeyle elbiseyi süzüyordu. "Bence odanda kalman daha iyi. O adamın seni rahatsız etmesini engelleyebiliriz böylelikle. Ne kadar züppe olursa olsun saygın bir hanımefendinin odasına zorla girmeyecek kadar centilmen görünüyor."

Genç kız centilmen yorumuna karşı bir küfür etmek üzereydi ki son anda kendine hâkim oldu. O da Henfield'in kendisini zorla odadan çıkarmayacağını biliyordu ama *bu* kaçılmaz sonu ileri bir tarihe ötelemekten başka bir işe yaramazdı. Isabel'in kesin bir çözüme ihtiyacı vardı. Önce kaçış yollarını ve kontun planını öğrenecek, sonra da icabına bakacaktı. "Ne-yin peşinde olduğunu öğrenmeliyim Morgan. Bu odanın kapısı beni hapse atılmaktan korumakta yeterli olmayabilir." Ya da Henfield'in yatağına düşmekten diye içinden geçirdi.

Morgan'ın öpüşmeden ve sonrasında geçen konuşmalar-
dan haberi yoktu. Kadın sadece Fredy'nin suçunun sebep
olacağı kanun yaptırımları için endişeleniyordu. "Serseri
Fredy'ye nişanlısını kaptırdığı için o adamın kendini bir yer-
den atması gerekir. Bu senin suçun değildi."

Genç kız dadısına *bundan emin misin* der gibi bir bakış atar-
ken farkında olmadan gülümsedi. Buraya gelme nedenleri
neyse o olmuştu işte... Sadece zamansız ve Isabel açışından
hazırlıksız gerçekleşmişti o kadar. Yaşananlar aklına gelince
yine öfkelenirdi. "Öyle ya da böyle tehdit altındayız gelince
En azından adamın niyetini öğrenmem gerekiyor. Burada ka-
pılı kalmaya devam edersem başıma gelecekleri ancak başıma
geldiğinde anlayabilirim... İşte bu çok canımı sıkıyor."

Morgan gözlerini kıstı. Ne düşündüğünü anlamak göç-
tü ama korkutucu görünse de güven verici bir hali vardı. En
azından tanıdık Morgan gibiydi. "Fazla vaktimiz yok. Elbiseyi
sana göre uydurmam lazım." Kıyafete kısa bir bakış attıktan
sonra sözlerine devam etti. "Bunun yakası daha açık sanki."

Isabel istemeye istemeye üzerindeki elbiseyi çıkarmaya
koyuldu ve kısa süre sonra yakasından düşen saten elbise ile
Morgan'ın karşısına dikildi.

Düşündüklerinden de zor bir işti. Morgan kol altlarından
penslerle yakayı biraz daraltmıştı ancak zümrüt yeşili elbise-
deki gibi modeli korumak için Isabel'in göğüslerinden fazla-
sının sığabileceği bir boşluk bırakmıştı. Yine alttan bir desteğe
ihtiyaç duyacaklardı.

Isabel aynada henüz tamamlanmamış kıyafetine bakıp ka-
şlarını çatı. "Fredy beni gördüğün ilk yerde kaçsan iyi olur!"
diye söylenirken kızgınlığı hem elbiseye ve hem de içinde bu-
lunduğu ümitsiz durumdaydı. Üstelik siniri ocaktaki süt gibi
kabarıyor, öfke dalga dalga yukarıya çıkıyordu. "O aptal san-
şın Vivian da öyle... Yakaladığım yerde saçlarını elime dolayıp
beni düşürdüğü durumu anlayana kadar yüzünü duvara sür-
teceğim." Babasının birine çok öfkelenildiği zamanlarda söy-
lediği ama anlamını bilmediği tehditle şiddet eğilimini dış

vurdu. "Seni hadım edeceğim sorumsuz, korkak herif..."
Morgan öksürmeye başladı ama Isabel ona dönüp bakmadı
bile. Gözü mendil takviyesiyle dolgunlaşan göğüslerindekiydi.
Hatif kadınlar gibi görünüyordu ve bu sadece elbiseyle ala-
kalı değildi. Korudaki çamurlu öpüşmelerini ne zaman haur-
lasa öfkeleniyor, dahası vücudunun en özel yerinde o andan
beri kendisine tanıdık gelen sızıyı hissediyordu. Adama ver-
diği karşılık bir şeye ihanet ettiğini düşünmesine neden
oluyordu. En çok da kendine...

Elbise kullanılabilir hale geldikten sonra küçük bir ayak-
kabi krizi yaşadılar. Isabel kısıtlı sayı ve renkteki cıvı cıvı
ayakkabılarının arasından kullanmayı pek düşünmediği si-
yah, modası geçmiş bir ayakkabıyı giyerken elbisenin eteği
gereğinden fazla uzun olduğu için ilk kez memnun oldu.
Yine de Fredy ve Henfield'a, doğdukları günden yaşama ne-
denlerine kadar küfür etmeyi de ihmal etmedi. Hatta tüm
erkeklerle...

Yemek küçük balo salonunda servis edilecekti. Isabel aşağı
indiğinde masa donatılmış, bazı konuklar yerlerine geçmişti
bile. Genç kız alıcı gözle kadınların elbiselerini süzerken az
da olsa rahatladığını hissetti. Kimseden daha gösterişli ya da
sönük görünmeyişi, içinde bulunduğu durum düşünülü-
ğünde görünmez olmak gibi bir şeydi.

Henfield ortalarda görünmüyordu. Belki de hiç gelmezdi.
Artık iyiden iyiye dolan masaya sıkıntılı bir bakış atıp en az
dikkat çekeceği sandalyelerden birini gözüne kestirdi. Seçtiği
sandalye masanın en ucundaydı ve sadece sağ tarafında gös-
terişli esmer bir kadın - yanlış hatırlamıyorsa Fredy ondan
Leydi Margaret diye bahsetmişti - oturuyordu. Isabel başıyla
selam verip kadına soğuk bir şekilde gülümsedi. Fredy'nin
yokluğunu ilk kez bu kadar net hissediyordu ve bu sadece
lanet bir yemektir.

Birden onu gördü. Yüzünde her zamanki o soğuk ve uzak
ifade vardı. Koyu renk bir takım giymişti ama gömleği kar-
gibi beyazdı. Islakmış gibi parıltıyan kestane rengi saçları al-

nundan geriye doğru taranmıştı. Dişlerini sıkıyor olmalıydı ki köşeli çenesinde düzenli bir kıvrım vardı. Keskinlikle öfkeli ve tehlikeliydi.

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. Küçülüp saklanabileceği en çok istediği anda gözlerini ondan alamıyordu. Eğer kendisine hâkim olmasaydı bir gün önceki öpüştüğü tekrar hissedebileceği gibi elini dudaklarına bastıracaktı, fakat son anda durumunu fark etti ve dimdik bir vaziyette sandalyesine yaslanıp karşıya baktı.

"Eşiniz yok mu Bayan Preston?"

Isabel neredeyse hoplayacaktı ama hemen toparlandı ve kendisini ilgiyle izleyen otuzlu yaşların sonundaki esmer kadına Morgan ile üzerinden geçtiği yalın bir çırpıda söyleyemedi. "Eşim acil bir işi çıktığı için Londra'ya dönmek zorunda kaldı."

"Ah... Böyle güzel bir davetten erken ayrılmış olması ne büyük şanssızlık."

Genç kız onaylarcasına başını sallayıp çorba servisi yapan hizmetliye yer açmak için geriledi.

"Sizin yerinizde olsam onu yalnız bırakmazdım. Londra, aşkından dünyayı pespembe gören yeni bir damat için bile fazla cezbedici ve kışkırtıcı olabilir. Her yer avını bekleyen dişi kurtlarla dolu."

Isabel kadının sözlerindeki kötü niyetli imayı kaçırmadı elbette. Bunun üstüne genel durumundaki gerginlik de ekleneince, "Londra konusunda endişelenmiyorum hanımefendi. Tehlikeli kurtların büyük bir çoğunluğunun şu aralar Henfield arazisinde avlandığını duydum," dedi.

Leydi Margaret bu cevap karşısında kızacağı yerde keyifli bir kahkaha attı. "Haklısınız." Konuşmasını sürdürmeden önce ev sahibinin bulunduğu tarafa bakarak, "Henfield Kontu davet ettiği kişiler konusunda çok hassas. Her zaman kendini yakın hissettiği kişiler ile olmayı sever. Nedeni en tehlikeli kurt olmasıdır belki de," dedi kendinden som detayla emin bir edayla. Böylelikle kendisi hakkında da bir açıklama yapmış oldu dişi kurt.

Isabel bu sözlerle ne cevap verdi ne de Henfield'in bulunduğu tarafa baktı, fakat Leydi Margaret'in susmaya niyeti yoktu. Kadın sesini biraz alçaltarak, "Dünden beri nişanlı ortalarda görünmüyor. Annesi de öyle... İçimden bir his nişanın bozulduğunu söylüyor," dedi.

Genç kız bu kez dayanamayarak, "Bu üzerimize vazife değil leydim," dedi aksi bir tavırla.

Ancak kadın oralı bile olmadı. "Henfield'in o süt kokan kıza bu kadar katlanması bile inanılmazdı zaten. Güzel olması ayrıcalık değil ki Henfield'in etrafındaki kadınların hepsi göz alır. Ah..." Aklına yeni bir şey gelmiş gibi bağırdı. "Bu masada bile bize Henfield ile maceralarını anlatabilecek birileri vardır mutlaka." Bakışlarını hemen çaprazında oturan siyah saçlı bir kadına çevirmişti. Isabel o kadının Virgil Kontesi olduğunu biliyordu ama onun Henfield'in metresi olduğundan haberi yoktu. Mantıklı olması ve bunu hiç duymamış gibi davranması gerekiyordu ancak deli gibi merak içindeydi. "Hayatım bunları sana neden anlattığımı merak ediyorsundur. Açıkçası seni görür görmez sevdim. Çapkın Preston'ı yola getiren kadın takdir ister elbette... Hem görmüş geçirmiş birine benziyorsun."

Isabel az kalsın kahkahalara boğulacaktı. Görmüş geçirmiş olduğu tek şey Henfield'in ateşli öpüşü ve çiftleşen birkaç hayvandan ibaretti.

Leydi Margaret işveli bir tavırla iç geçirince masadaki birkaç yüz ona doğru döndü.

Isabel kaplumbağa çorbası olmadığından emin olduğu çorbasından iştahsız bir yudum alırken başını kâsesine eğmişti ve bu haliyle kendisini izole etmiş olduğunu umuyordu.

"Onun ne kadar muhteşem bir âşık olduğu kadın sohbetlerinin vazgeçilmez konusudur."

Isabel hafifçe öksürdü. Yanaklarına tehlikeli bir sıcaklık yayılmıştı. Yine de dayanamayıp sözlerini hıraretle bir şekilde sürdürmek isteyen kadına döndü. Farkında değildi ama gözlerindeki merak ateşiyle koca odayı aydınlatılabildi.

Leydi Margaret da fark etmiş olacak ki alaycı bir edayla gülümsedi ve kocası olduğu belli olan yaşlı soykardan iyice uzaklaşarak Isabel'e doğru eğildi. "Karı öldükten sonra geçecek değişim eminim birçok kişiyi sarsmıştır. Yaşı geçkin, narancılı anneler onu kızları için uygun bir aday olarak görmemek adının yanında yoldan çıkmadan duramazdı, tabii anneler de bunu iyi biliyordu."

Isabel dayanamayarak, "Peki ya Vivian?" diye sordu.

"İnan bana canım bunu ben de anlamış değilim. Tanışıkları baloda ben de vardım. Henfield kızın etrafında pervane oldu. Tabii kızın diğer talipleri de anında dağıldılar."

"Demek ki âşık olmuş."

"Aşk mı? Saf olma canım... Henfield'in kızı gördüğü an ne derece tahrik olduğunu bile söyleyebilirim sana."

Kadın edepsiz bir kahkaha atınca Isabel istemsizce kottu doğru baktı. Hiç beklemediği bir anda onunla göz göze gelmek sarstıcı bir deneyimdi. Yüzünde bir süredir yer eden sıcaklığın arttığını hissetti ancak bakışlarını ondan kaçıramıyordu. Derken Henfield gülümsedi. Sıcak değildi, samimi değildi ama derindi... Etkileyici bir şeyler vardı ifadesinde. Sanki sadece ikisinin bildiği o anı hatırlamıştı. Isabel zorlukla bakışlarını kaçırdı. O sırada Leydi Margaret konuşmaya devam ediyordu. Muhtemelen sözlerinin başını kaçırmıştı ama devami kesinlikle ilgisini çekti.

"Merhum Virgil Kontu ile düellonun eşliğinden döndüler. Gerçi bu gözli tutuldu ama benim bilmediğim hiçbir şey yoktur fark ettiğini üzere."

"Bu bir skandal olabilirdi."

"Adamın dört senedir hayatı skandallarla dolu. Fakat kadınlar onun bu karanlık tarafını seviyorlar." Isabel bu kadının içinde Leydi Margaret'in de olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi. "Ah ben ne kadar da kaba ve düşüncesiz bir kadımdım. Yeni evli bir bayanın aklını tehlikeli ve kışkırtıcı bir erkeğin nezaketleriyle doldurmaya çalışıyorum. Eminim ki eşim ile çok mutlusundur."

Isabel kadının sinsiliği karşısında kanının donduğunu hissetti ama hislerini gizleyerek donuk bir şekilde, "Mutsuz kadınların kışkırtıcı bulduğu bir erkek tarafından kafası karışmayacak kadar mutluyum hanımefendi," dedi.

Leydi Margaret bu sefer keyifsizce güldü ve ilk defa ilgisini çorbasına verdi. Sonrasında ise hiç konuşmadılar.

Dans başladığında saat onu biraz geçiyordu. Isabel hiçbir şeyi umursamadan odasına çıkmak ve oraya sığınmayı tercih ederdi. Zaten gergin olan sinirleri dedikoducu kadın yüzünden daha da gerilmiş ve Henfield'a karşı olan endişesi iyice artmıştı. Skandalları umursamayan bir adam olduğuna göre Isabel'in ne düşündüğünü de umursamayacaktı. Genç kız gerçeği belki de hiç öğrenmeye çalışmamalı, bir şekilde buradan kaçmalıydı. Herkes salondayken gitmek istediğini ama zorla alıkonulduğunu söylese kontun onu bırakmaktan başka şansı kalmazdı. Lanet olsun, kafasını bir yerlere vurmak istiyordu.

Salonun dışında kalan balkonlardan birini gözüne kestirdi. Niyeti biraz hava almak, sonra da Henfield'in yanına gitmekti. Taktiği açıktı... Artık onu kızdırmayacak, aksine ona karşı çok tatlı davranacaktı. Nezaket böyle bir durumda iyi bir savunma olabilirdi çünkü ihtiyacı olan şey birilerinin de kendisine nazik olmasıydı. Korkuyordu ve korktuğu zamanlarda rahatlatılmaya ihtiyaç duyardı.

Balkonun taş korkuluklarına iyice yaslanıp gücünü kollama verdi. Başını yıldızlı gökyüzüne doğru kaldırmıştı. Eğer içinde bulunduğu durum daha iç açıcı olsaydı burada olmaktan keyif aldığı bile söylenebilirdi. Hatta bunu başarmak üzereydi de... Ama hemen arkasından gelen derin sesi duyunca ihkildi.

"Atlamak niyetinde misiniz Bayan Preston?"

Isabel hızla arkasına döndü. Atlamak aklından geçmemişti tabii ama kont elindeki şarap kadehiyle duvara yaslanmış hafiften sınırtken nedense bu pek de kötü bir fikir değilmiş

gibi geldi bir an için. Fakat toparlandı. En azından taktiğini hatırladı. Nezaketin ilk kurallarından biri gülümsemektir... Güldü ya da sadece dişlerini gösterdi.

Henfield'ın kaşları ilgiyle kalktığına göre ilginç bir görüntü sergiliyor olmalıydı.

"Güldüğünüzü görmek şaşırtıcı."
Isabel dayanamayıp, "Size rağmen değil mi?" dedi ama sonra pişmanlıkla sözlerini sürdürdü. "Demek istediğim pek de hoş olmayan şartlar altında ikimizin de istemediği bir durumdaydık. Fevri davranışlar ya da şımarıklıklar lüzumsuzdu."

İyiden iyiye şaşırmış gibi görünen kont eşikten geçip balkona adımını attı. Genç kız onun yakınlığını herhangi bir tema hissi tanıdık ve tehlikeliydi. Düşünmeden, sadece kapana kısılmış bir hayvanın yapacağı gibi korkulukların birleştiği köşeye doğru geriledi. Tabii anında bu yaptığından nefret etti.

"Bir işler çevirdiğiniz belli oluyor Bayan Preston."

Isabel zor da olsa gülümsedi. "Bir şeyler çeviren sizsiniz lordum."

"Sizi üzmemekten hoşlanmıyorum."

Isabel'in yüzündeki gülümseme soldu. "O halde gitmeme izin verin lordum."

"Yapamam." Kont ona bir adım yaklaştı.

"Neden?"

"Ödenmesi gereken bir hesap var hanımefendi." Gözleri gece karanlığında korkutucu bir şekilde parlıyordu. Eğer biraz önceki gibi gülümsüyor olsaydı Isabel rahatlayabilirdi ama adamın yüzünde neredeyse öfkeli bir ifade vardı şimdi. İlk girdiğinde büyük olduğunu düşündüğü balkon kontun yaklaşan her adımıyla küçülüyor ve iki kişilik bir tabuta dönüyordu sanki.

Genç kız cesaretini toplayıp başını dikleştirdi. Konuşmak için hazır duruma geldiğinde Henfield ile aralarında sadece

bir kol mesafesi kalmıştı. "Mantıklı düşünürseniz yapmaya çalıştığımız şeyin yanlış olduğunu fark edebilirsiniz."

"Fiziksel saldırıdan sonra yeni taktiğiniz bu mu Bayan Preston? Sağduyu ve nezaket..."

Isabel nezaketle ilgili ne varsa hepsini unutmak üzereyken dişlerini sıkı. "Kendimi savunuyordum... Ve evet, birinin sağduyulu davranması gerekiyor."

Kont Isabel'in içini korkuyla dolduracak şekilde gülümserken boğuk bir sesle, "Ne yazık ki eşiniz ve nişanlım kaçtıkları gün sağduyu bu evi terk etti. Sağduyu yok, mantık yok Bayan Preston... Sadece ikimiz varız..." dedi ve gitti.

Adrian salonun en karanlık köşesinde tam olarak gizlenmiş sayılmasa da çatık kaşlarıyla yanına gelmek gibi bir düşüncesi olan kişileri tekrar düşünmek zorunda bırakacak bir şekilde dokunulmaz görünüyordu. Elinde bir kadeh konyak, gözlerinde öfke vardı. Burada kalma nedeni Henfield misafirperverliği değildi elbette... Niyeti beklemek ve izlemektir...

Balkondaki karşılaşmalarından sonra Isabella Preston'ı ortalarda görmemişti. Muhtemelen onu korkutmuştu ve belki de kadın kaçmanın bir yolunu arıyordu. Buna ihtimal yoktu elbette çünkü deli kızılın her hareketinden haberi vardı. Ne zaman yemek yediğinden, hizmetçisinin odasına hangi sıklıkla girdiğinden, dün gece odasına gelen küvetten... Bu akşam yemeğe inmeden önce biliyordu inmeye niyetli olduğunu ama bunu bilme sebebi casusluk değil içgüdüleri idi.

Deli kızıl bir kurban gibi beklemekten sıkılmıştı anlaşılabilir. Adrian ona karşı suçluluk hissediyordu. Kocasının tarafından ne duruma düşeceği umursanmadan terk edilmiş olmak yeterince kötüyken bir de istemediği bir misafiriğe mecbur bırakılıyordu. Üstelik onu bekleyen şeyden de haberi yoktu.

Adrian farkında olmadan gülümsedi. Ona karşı acımasız olmak istemeyişi yapmayı düşündüklerinin yanında küçük bir detaydan ibaretti. Üstelik ne zaman Vivian'ı hatırlasa bir his daha da güçleniyordu. Acımasız olmaktan genellikle rahatsız olmazdı... Bu sefer de durum değişmeyecekti.

Zihni her ne kadar Isabella Preston ile meşgul olsa da Adrian Virgil Kontesi'nin salına salına yanına gelmekte olduğunu fark edecek kadar kendindeydi. Aynı zamanda yeterince uyarılmıştı ve tetikteydi.

"İyi geceler lordum."

Adrian, "İyi geceler leydim," derken kadının mavi saten eldivenli elini dudaklarına götürdü. Kasti olarak uzatığı birkaç saniye boyunca bakışlarını kadının yüzünden ayırmaksızın titreyen göz kapaklarını ve aralanan dudaklarını keyifle izledi. "Eğleniyorsunuzdur umarım."

Dul kontes elini ateşten çeker gibi Adrian'ın avcundan kurtarıp gülümsedi. "Çok keyifli bir balo. Bu konuda kimse elinize su dökemez biliyorsunuz."

Adrian kibarca teşekkür edip tekrar salona, dans edenlere doğru döndü.

"Nişanlığımızı iki gündür göremiyorum. Bir rahatsızlığın mı var acaba?"

Adrian insanların dedikodu yapmaya başladıklarını biliyordu, fakat herkes neler olduğunu öğrenene kadar işin gerçek yüzünü saklayacaktı. Bu nedenle sadece, "Nişanlığım ve annesi acilen gitmek zorunda kaldılar," derken tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı.

"Ah, çok ilginç!"

Kontesin sesinde bu kısacık cümleden çok daha fazlasını iması gizliydi ancak Adrian bunu umursamadı. Zaten istese de umursayamazdı zira deli kızıl az önce salona teşrif etmişti ve şu anda Albay Crownel ile dans ediyordu.

Mutlu görünmüyordu ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Sadece duruma katlanıyormuş gibi bir hali vardı ancak albay kalın bryıklarının altındaki bir şeyler söyleyince gülümsedi. Adri-

an da öyle... Dans komusunda pek iyi olduğu söylenememişti, belki de sadece gerginliğiydi.

Balkonda ve yemekte dikkatini çeken elbisesinin eteği dans ederken etrafında dalgalanıyordu. Elbisede ona ait olmayan bir fazlalık ya da eksiklik vardı ama Adrian ne olduğunu çözemedi. Derin kare yakasından taşan dolgun göğüsleri her adımda kabarıyordu. Öyle cüretkâr bir manzaraydı ki bu Adrian ağzının kurduğunu, kasıklarının ısındığını hissetti. Akli bir önceki gün çamurlar içinde yuvarlandıkları ana kaydı. Ateşli bir kadındı... Onu öpmeden önce de biliyordu bunu. O saçlara sahip bir kadının karnı herkesinkinden daha kızıl ve sıcak olmalıydı. Aptal Preston nasıl olmuştu da ona sahipken tecrübesiz Vivian'ı isteyebilmişti?

"Onu tanıyor musunuz?" Adrian eski metresinin varlığını tamamen unuttuğu. Ona *sen de nereden çıktın* der gibi balıncı kadın sorusunu daha açık bir şekilde yineledi. "Çapkan Frederick Preston'ın yeni gelininden bahsediyordum. Onu tanıyor musunuz?"

Adrian şaşkınlığını ustaca gizledi. "İlk kez bu davette görüyorum."

"Bunu fark ettim. Bir süredir kendisini yakından tanımayla çalışır gibi bir haliniz var." Kontes alaycı gülüşünü kırmızı şarap dolu kadehinin arkasına gizledi.

"Bu seni rahatsız mı etti Miranda?" İlişkileri bitüğünden beri ona ilk kez adıyla hitap etmişti.

Gözlerinde bir kıvılcım çakan kadın kadehini müstehcen bir tavırla araladığı dudaklarına götürdü. Deli kızılkinden aşağı kalmayan dekoltesinden görünen göğüsleri anormal bir hızla imp kalkmaya başladı.

Adrian tahrik olan bir kadının değişen kokusunu bile ayırt edebileceği tecrübeye sahipti. Eğer derin bir suluk alırsa misk kokusu kesinlikle burnunu dolduracaktı.

"Ben odama çekilsem iyi olacak. Bu gece biraz yorgunum."

Adrian imayı kaçırmadı elbette. Kontesin reveransından

Önceki davetkâr bakışlarına tepeden bir gülüşle karşılık verdi.
sonra geçebilmesi için kenara çekildi.

Bu sırada albayla dansını bitiren Isabella Preston pistin dışına doğru yürüyordu. Adrian gözden kaçırmamak için tüm dikkatini ona vermişti. Tedirgin bir şekilde etrafına bakışını kenetlediği ellerinin titreyişini ve aralarındaki mesafeye rağmen dikkat çeken bal rengi gözlerindeki endişeyi aklının bir köşesine kazıdı.

Deli kızılın her hareketini izlemesi için bir çalışmanı görevlendirmişti. Kadın kaçmaya çalışırsa bundan haberi olacaktı ama onun en azından bu gece o niyette olmadığından emindi. Durumu düşünüldüğünde az da olsa içinin rahatladığını hissetti ancak kasıklarındaki ağır hâlâ yerindeydi. Dinlendirmek elindeydi ama o zor olana yöneliyordu. Kadchini başına dikip konyağın son bir yudum aldı ve hiçbir şeyden habersiz, yeni başlayan valsini tadını çıkaran misafirlerinin arasından geçip salondan çıktı.

Saat gece yarısını geçeli çok olmuştu. Adrian misafir odalarının bulunduğu bir alt kattaki koridorda ağır adımlarla ilerlerken hiçbir tereddüt hissetmiyordu. Fakat bir kapının önünden geçerken kısa süreliğine duraksadı. Hissettiği tereddüt rahatsızlık verince yürümeye devam etti ve koridorun sonundaki odanın tam önünde durdu. Ne istediğinden emin olan bir kadına ikisinin de ihtiyacı olan şeyi verecekti. İlişkilerinin geride kaldığı doğrudu ama şu sıralar hiçbir şey normal değildi.

Kontesinin kapısını tıklatmaya gerek görmedi ve içeri girdiğinde kadını çırılçıplak bir halde yatakta uzanırken buldu. Miranda onun ne zaman geleceğini biliyordu ya da saatlerce böyle beklemeyi göze almıştı. Koltuklarının kabarması gerekiyordu ama Adrian'ın hissettiği tek şey küçümsemeydi. Yine de bu his çok uzun sürmedi zira kontes hatırladığından da güzel görünüyordu. Geç bir saat için fazlasıyla mum ve gece lambası vardı etrafta. Işık kadının beyaz teninde titreyordu.

Adrian vakit kaybetmeden gömleğini başının üzerinden çıkarıp yatağa yaklaştı. İkisi de konuşmayacaktı çünkü kur yapmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Genç adam dizini yatağa dayayıp ağırlığını tek kolunun üzerine verince Miranda'nın bacakları aralandı ve boğazından ufak bir inilti yükseldi. Adrian dudaklarını kadının aralık dudaklarına bastırmak üzereyken dışarda bir tıkırtı işitti. Ses öyle hafifti ki yanılıyor da olabilirdi ama yanılmadığını biliyordu. Miranda da gerildiğini fark etmişti. "Bir sorun mu var?"

Adrian yataktan kalktı, sessizce kapıya doğru yürüdü ve az önce yere attığı gömleğini alıp kapıyı yavaşça araladı. Koridor odadan daha karanlıktı ama gözlerinden bir şey kaçması pek mümkün değildi. Zaten koridordaki davetsiz misafir de saklanmak için çabalamıyordu.

Yine oydu işte! Deli kızıl yere eğilmiş, tam karşısındaki odanın kapısının altına elini uzatmıştı. Düşürdüğü şey her neyse birkaç saniye sonra emeline ulaştı ve bozuk bir parayı Adrian'ın da görebileceği şekilde havaya kaldırıp, "Nihayet seni bulabildim," diye fısıldadı. Adrian az önce duyduğu metalik sesin bu bozuk paradan geldiğini şimdi anlıyordu.

Isabella Preston yerinden doğrulurken Adrian kapıyı kapatıp Miranda'ya, "Ufak bir sorun var," dedi.

Kontes telaşlı değil de hayal kırıklığına kapılmış gibi görünüyordu. Güzel dudaklarını şımarıkça büzdü ve görüntüsüne yaraşır bir şekilde, "O zaman hemen hallet ve geri gel," dedi.

Adrian olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken gömleği üzerinde değil elindeydi. Parmak uçlarına basarak yürüyen deli kızılı ilgiyle izlemeye başladı. Odasına girmek üzereydi ama Adrian'ın buna izin vermek gibi bir niyeti yoktu. Aniden omzuna dokunup bir çığlık riskini de göze alamazdı. Bu yüzden sadece onun duyacağı şekilde hafifçe boğazını temizledi. Ancak herhangi bir tepki alamadı... Deli olduğu kadar kulaklarında da bir sorun vardı anlaşılana. Adrian ikinci kez boğazını temizleyince deli kızıl zıncı diye durdu. Nihayet...

Adrian onun ilk kez ne giydiğine dikkat etti. Üzerinde gri bir elbise vardı, ayakkabıları ise çamur içindeydi. "Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?" Deli kızılın yutkunurken çıkardığı sesi duyunca dayanamayıp güldü, yine de sesindeki ciddiyetten ödün vermedi. "Sizi dinliyorum Bayan Preston."

Genç kadın çok geçmeden ona doğru döndüğünde yüzünde korku dolu değil meydan okuyan bir ifade vardı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içmeye inmişim," dedi. Ken omuzlarını dikleştirmişti.

Ne var ki her geçen saniye huzursuzluğu artıyor gibiydi. Adrian bunun sebebini onun karşısında yarı çıplak dikiliyor oluşuna bağladı. Yine de deli kızılın endişesini dışı vurmasını izlemek o kadar keyif vericiydi ki pantolonunu da çıkarmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden gelen pınarlar vardır ama gecenin bu saatinde dışarı çıkmak yerine odanıza istetmeniz gerekirdi." Deli kızılın odasında bir sürahi su olduğundan adı gibi emindi ama bunu onun yüzüne vurmak yerine ne gibi bir mazeret sunacağıyla ilgiliniyordu. Fakat kadın cevap vermeyip sadece yumruklarını sıkı. İşte o an Adrian bozuk parayı fark etti. Gerçi sıkı yumrukların tuhaf şekline bakılırsa o bozukluklardan cinde fazlaca vardı. "Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki paralarla ne yapıyordunuz?"

Genç kadının dehşete kapıldığını görebiliyordu. Lanet olsun onu üzmemek istemiyor ama bundan vazgeçemiyordu... Belki de onu rahat bırakmalıydı. Hemen. Şimdi. Ancak tam buna niyetlenirken deli kızıl gerçekten delirdi.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen yemin ediyorum seni rezil ederim. Herkese o kadının odasına girdiğini anlattırırım. Beni tehditle alkoyduğunu söyleyirim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Onuncu Bölüm

Isabel onu gördüğünde odasının bulunduğu kata yeni gelmişti. Eğer biraz daha hızlı olabilseydi derhal odaya girebilir ve hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirdi ama ne yeterince hızlı ne de yeterince ilgisizdi.

Saat ikiyi geçiyordu. Tüm hizmetçilerin yattığından emin olduktan sonra dışarı çıktığında etrafta düzenli saat uyarısı ve kendi soluk alıp verisi dışında tek bir ses bile duyulmuyordu. Amacı ona iki gün önce at hazırlayan seyis yamağını bulmak ve ertesi gece kaçabilmek için Fredy'nin atlarıyla arabasını dışarı çıkarmasını istemektir. Hatta bunun için ona para bile verecekti çünkü en son yaptığı karşılıksız yardımın başına bela olduğunu tahmin ediyordu. Gerçi kont onu söz verdiği üzere işten atmamıştı ama ikinci bir şans vermemesi kuvvetle muhtemeldi. Her neyse, onu bulamamıştı işte.

Elinde toplamda bir pound eden bozuk paraları ile odasına geri dönmeye niyetlenirken Henfield'in karanlık gölgesini görünce korkuyla merdivenin basamağına uzandı. Lanet herif gidene kadar soluk bile almayacaktı. Peki ya bir kat daha aşağı inmeye karar verirse ne yapacaktı? Merdivenler karanlık ama basamaklara boylu boyunca uzanan Isabel'i gizleyecek kadar değil. Hem öyle bile olsa adam üzerine basabilirdi... Tanrı korusun...

Neyse ki Henfield aşağı inmek yerine koridora sapınca rahatladı fakat bu rahatlık kısa süreli ve geçiciydi. Nereye gidiyordu bu lanet herif? Isabel bir an için onun kendi odasına git-

Adrian onun ilk kez ne giydiğine dikkat etti. Üzerinde gri bir elbise vardı, ayakkabıları ise çamur içindeydi. "Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?" Deli kızılın yutkunurken çıkardığı sesi duyunca dayanamayıp güldü, yine de sesindeki ciddiyetten ödün vermedi. "Sizi dinliyorum Bayan Preston."

Genç kadın çok geçmeden ona doğru döndüğünde yüzünde korku dolu değil meydan okuyan bir ifade vardı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içmeye inmişim," derken omuzlarını dikleştirmişti.

Ne var ki her geçen saniye huzursuzluğu artıyor gibiydi. Adrian bunun sebebinin onun karşısında yarı çıplak dikiliyor oluşuna bağladı. Yine de deli kızılın endişesini dışı vuruşunu izlemek o kadar keyif vericiydi ki pantolonunu da çıkarmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden gelen pınarlar vardır ama gecenin bu saatinde dışarı çıkmak yerine odanıza istetmeniz gerekirdi." Deli kızılın odasında bir sürahi su olduğundan adı gibi emindi ama bunu onun yüzüne vurmak yerine ne gibi bir mazeret sunacağıyla ilgilieniyordu. Fakat kadın cevap vermeyip sadece yumruklarını sıkı. İşte o an Adrian bozuk parayı fark etti. Gerçi sıkı yumrukların tuhaf şekline bakılırsa o bozukluklardan elinde fazlaca vardı. "Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki paralarla ne yapıyordunuz?"

Genç kadının dehşete kapıldığını görebiliyordu. Lanet olsun onu üzmemek istemiyor ama bundan vazgeçemiyordu... Belki de onu rahat bırakmalıydı. Hemen. Şimdi. Ancak tam buna niyetlenirken deli kızıl gerçekten delirdi.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen na girdiğini anlatırım. Beni tehditle alıkoyduğunu söylerim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Onuncu Bölüm

Isabel onu gördüğünde odasının bulunduğu kata yeni gelmişti. Eğer biraz daha hızlı olabilseydi derhal odaya girebilir ve hiçbir şey görmemiş gibi davranabilirdi ama ne yeterince hızlı ne de yeterince ilgisizdi.

Saat ikiyi geçiyordu. Tüm hizmetçilerin yattığından emin olduktan sonra dışarı çıktığında etrafta düzenli saat tıkırtısı ve kendi soluk alıp veriş dışında tek bir ses bile duyulmuyordu. Amacı ona iki gün önce at hazırlayan seyis yamağını bulmak ve ertesini gece kaçabilmek için Fredy'nin atlarıyla arabasını dışarı çıkarmasını istemektir. Hatta bunun için ona para bile verecekti çünkü en son yaptığı karşılıksız yardımın başına bela olduğunu tahmin ediyordu. Gerçi kont onu söz verdiği üzere işten atmamıştı ama ikinci bir şans vermemesi kuvvetle muhtemeldi. Her neyse, onu bulamamıştı işte.

Elinde toplamda bir pound eden bozuk paraları ile odasına geri dönmeye niyetlenirken Henfield'in karanlık gölgesini görünce korkuyla merdivenin basamağına uzandı. Lanet herif gidene kadar soluk bile almayacaktı. Peki ya bir kat daha aşağı inmeye karar verirse ne yapacaktı? Merdivenler karanlık ama basamaklara boylu boyunca uzanan Isabel'i gizleyecek kadar değil. Hem öyle bile olsa adam üzerine basabilirdi... Tanrı korusun...

Neyse ki Henfield aşağı inmek yerine koridora sapınca rahatladı fakat bu rahatlık kısa süreli ve geçiciydi. Nereye gidiyordu bu lanet herif? Isabel bir an için onun kendi odasına git-

tiğini düşündü, hatta kapısının önünde duraksayınca bunun emniyet oldu... Ama sonra adam ilerlemeye devam etti... Genç kız başını baykuş gibi dikip nereye gittiğini anlamaya çalıştı. Bulunduğu yerden söylemek güçtü ama yine de anlamış sayılardı. Yemekte Leydi Margaret'ın Virgil Kontesi ile ilgili dokümanları hâli kulaklarında çalılıyordu. Bir zamanlar sevgili olduğunu düşünmüştü ama şimdi görüyordu ki ilişkileri hâli de devam ediyordu. Küçümsemeye, ayıplama, öfke ve son olarak da kışkırtıcı aynı anda hissetti. Fakat bunun nedeni üz-teneydi. İki işgün odasını basmak için duyduğu duyulmuştu ki hiçbir zaman yapamayacağı bir şekilde ayakları birbirine dolandı. Çöğük atmadığı için şanslıydı ancak dengesini korumak için kollarını kanat gibi çırparken sıkı sıkıya tuttuğu paralardan biri elinden fırladı ve yuvarlanarak Henfield'in girdiği odanın tam karşısındaki odanın kapısının altına girdi.

Hayır... Almayacaktı. Açıktan öleceğini bilse, burada iki gün daha kalmak zorunda kalsa dahi o parayı almayacaktı. Fakat almalydı. Elindeki her kuruşa ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Beş adımlık yolu eteklerini belinde toplayıp, paralarının ucunda zıplayarak iki adımda kat etti ve hemen paranın kaybolduğu kapının altına doğru eğildi. Tanrı'ya şükür para erişebileceği bir mesafedeydi. Birkaç saniye içinde paraya ulaştığında büyük bir zafer kazanmış gibi hissediyordu. Parayı yukarı kaldırıp, "Nihayet seni bulabildim," derken sırtıyordu.

Yavaşça yerinden kalkıp daha fazla ses çıkarmamaya özen göstererek odasına doğru ilerledi. Adımları öldürücü bir yavaşlıktaydı ama az kalmıştı. Tam kapının tokmağına uzanmıştı ki onu duydu. Buz kesti, düşünme yetisini kaybetti... Kaçamıyordu... *Lanet olsun, sevişmiyor muydu bu adam?*

"Gecenin bu saatinde dışarıda ne yapıyorsunuz Bayan Preston?"

Isabel sesli bir şekilde yutkundu. Verecek cevabı olsa dahi

bunu dile getirecek durumda değildi. Ancak Henfield bir kez daha ona hitap edince konuşmak zorunda olduğunu fark etti. "Sizi dinliyorum Bayan Preston."

Akşamı dönerken yüzünde korktuğuna dair hiçbir iz olmaması için omuzlarını dikleştirip aynı anda adama tepeden bir bakış attı. "Sizi ilgilendirmez ama söyleyeyim... Su içme-ye imtiştim."

Tanrı bana yardım et! Tanrı bana yardım et! Adam ne-neyse çıplaktı. Gömleği yoktu, çiplaktı... Kışkırdı... Kolları, öksel karnesi... Lanet, lanet, lanet... Yine yutkundu ve başını harika detayları yeterince aydınlatmayacak kadar karanlık ve daha da iyisi yanaklarındaki kızarıklığı gizleyebilecekti.

"Henfield arazisinde harika su kaynakları, tepelerden gelen pınarlar vardır ama gecemin bu saatinde dışarı çıkmak ye-rine odanızı istetmeniz gerekirdi."

Ne diyor bu adam? Ne pınarı? Ah lanet olsun! Dışarı çık-tığını anlamıştı. Muhtemelen çamurlu ayakkabılarından... Isabel onun her detayı fark eden gözlerini yumruklayabilmek için neredeyse ölebiliyordu. Kendine hâkim olmak adına yumruklarını sıkıdığı anda avcunun içindeki paraların etine damga gibi geçtiğinden emindi.

"Söyler misiniz Bayan Preston... Elinizdeki paralarla ne yapıyorsunuz?"

Para? Parayı gördüğüne inanamıyordu. Nasıl? Isabel buna öyle çok şaşırdı ki ağzı sudan çıkmış balık gibi birkaç kez açılıp kapandı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu... Ne mazereti vardı? Tanrı aşkına bundan ona neydi? Hesap vermesi gereken Isabel değildi ve bunu Henfield'in da hatırlaması gerekiyordu. Bu yüzden kelimelerin her birini vurgulayarak, üzerine basa basa zehrini kustu. Zaten parayla ilgili söyleyecek çok fazla bir şey de yoktu.

"Seni züppe! Eğer yarın sabah gitmeme izin vermezsen yemin ediyorum seni rezil ederim. Herkese o kadının odasına girdiğini anlatırım. Beni tehditle alıkoyduğunu söylerim. Bunu yaparım, yemin ederim yaparım."

Isabel adamın değişen ifadesini dikkatle inceledi. Yanlız mı görüyordu? Henfield gülüyor muydu? *Ah lanet olsun!* Ona vurabileceği bir şeyler bulma umuduyla etrafına bakarken öfkeden köpürmek, taşmak üzereydi. Adi herifin omuzları bastırmaya çalıştığı kahkahalarla hareket ediyordu. Isabel ona vuracak kadar yaklaşma riskini alamayacağı için öfkelerini soğutacak başka bir yol buldu. Odasının kapısını açıp tek ayakta durdu. Kapıyı açtıktan sonra, "Piş kurusu," diye tısladı ve hızla içeri dalıp kapıyı adamın yüzüne çarptı. Tanrı'ya şükür Henfield tokmağa asıldığında kilidi ancak çevirebilmişti. Soluk soluğa kapıya yaslanıp gözlerini yumdu.

"Bayan Preston önünde sonunda o kapının dışına çıkacaksınız."

Isabel korkudan çığlık atacak durumda olsa da bunu ona belli edecek değildi. En iyi savunmanın saldırı olduğu bu durumda elindeki tek silahı kullanacaktı... Yani çenesini. "Git başından adi pislik. Sevgilin soğumadan önce onunla ilgilen ve ben yokmuşum gibi davran." O sessiz gülüşü işittiğinden emin olmak için kulağını kapıya iyice yasladı. Lanet herif hâlâ gülüyordu.

"Arzuları tavan yapmış ateşli bir gelin kadar kızışmanın anlamını bilecek pek fazla kimse yoktur değil mi? Ama hiç merak etmeyin, bu konuda sizinle uzun bir görüşme yapmayı düşünüyorum. Şimdi iyi dinlenin. Çok yakında gücünüze fazlasıyla ihtiyacınız olacak. İyi geceler Bayan Preston."

Isabel uzaklaşan ayak seslerini duyana kadar yerinden kıpırdamadı. Adamın uzaklaştığından emin olduğunda ise dizlerinin bağı çözülerek yere çöktü.

Isabel başparmağının tırnağını yeme işini bitirince işaret parmağına geçti ve aynı titiz çalışmayı ona da uyguladı. Geride sekiz tırnak daha olduğu için kendini şanslı hissetmeliydi.

ama endişeler için kemirirken daha fazla devam edemeden eli kucacağına düştü. Boğazına nefesini kesecek kadar iri bir yumru oturmuştu ve bütün gece uyumadığı için gözleri yanmıyordu. En kötüsü de başındaki şiddetli ağrı ile göğsündeki sıkışma hissiydi. Acilen hafiflemeliydi, acilen...

"Morgan... Bir erkek bir kadına gücünü koruması için dinlenmesini tavsiye ederse genellikle ne demek ister?"

Isabel bu üstü kapalı soruyu sorduğunda yaşlı kadın her an kaçma durumlarına karşı kızın giysilerini sandığa yerleştirmekle uğraşıyordu. Açıkçası coşkulu bir tepki vermemişti çünkü soruda dikkatini çekecek bir ayrıcalık yoktu. "Onu umursadığını söylemek istiyordur herhalde."

"Ah... Hiç sanmam. Başka?"

Morgan bu kez Isabel'e ağağıdan yukarıya doğru bir bakış atıp, "Sen ne duymak istiyordun?" diye sordu.

Gen kız sadece esrarengiz bir şekilde başını sallayarak dalgın bir halde karşı duvara baktı. Yatağın üzerine bağdaş kurup oturmuştu, duruşunda bir savunmasızlık, yanaklarında ise tuhaf bir kırmızılık vardı. "Peki bir erkek bunu, yeni evlenmiş kadınların kızışmış olduklarını ima edip... Şey... Bu konuda uzun bir görüşme yapacakları tehdidinden sonra söylemişse... Yine aynı şeyi mi derdin?"

Son sözleri dile getirirken sesi alçalmıştı ama Morgan baştan sona her kelimeyi duymuş, sonunda haykırmıştı: "Ne dedi ne dedi?"

Isabel kucağında kenetlediği ellerine bakarken utançtan ses çıkaramıyordu. Zaten buraya kadar bile iyi idare etmişti.

Morgan az önceki çıkışından sonra daha sakin bir sesle, "O adam sana aynen bunları mı söyledi yoksa bana sadece anladığını mı söylüyorsun?" dedi. Bu arada Isabel'in yanına, yatağa oturmuştu.

Isabel her bir kelimeyi çok net bir şekilde hatırlıyordu ama bunları dadısına söyleyip söylememe konusunda kararsızdı. Ne var ki umutsuz yalnızlığı ve peşini bırakmayan korkuları yüzünden babası kadar güvendiği tek kişiye sığınması gerek-

tiğini biliyordu. Utancını bir kenara bırakmak için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Başını kaldırmadan, neredeyse kelimeleri yutarak ufak bir itirafta bulundu: "Beni öptü."

"Bunu biliyordum."
Isabel aniden başını kaldırıp dehşetle Morgan'a baktı. "Nasıl? Nereden biliyordun?"

Morgan buruşuk yüzünü korkunç bir hal alana kadar iyice buruşturdu. Isabel o küçük gözlerden bir şeylerin kaçabileceğini nasıl olmuştu da düşünebilmişti? "Ondan kaçtığın görünüyordun. Seneler önce papazın küçük oğlu eteğinin altındakine bakmaya çalışırken sizi yakaladığımda da bana o şekilde bağır mıştın. Erkeklerle ilgili seni utandıran bir şeyler olduğu zaman çok öfkeleniyorsun."

Isabel kulaklarına inanmadığını belli edecek şekilde sesini yükseltti. "Sen gerçekten çok değişik bir kadınsın Morgan."

"Sadece elimde büyüyen ya da büyüdüğünü sanan bu sersem kızı çok iyi tanıyorum. Bana yalan söylediğinde kokusunu aldığımı biliyor musun Isabel?"

"Bilmiyordum ama hiç şaşırmadım."

Yaşlı kadın Isabel'in başını omzuna yaslayıp saçlarını okşadı. "Hadi bana neler olduğunu anlat da sana yardım edebileyim. Sen zeki ve zorluklardan yılmayan bir kızsın fakat bazı konularda çok saf olabiliyorsun. Şimdi bana 'Sen ne anlarsın, evli bile değilsin' diyebilirsin ama bu saçlar boş yere ağarmadı. Bizzat tecrübe etmediğim şeyleri yaşayan insanlar o kadar yakınımıydı ki en az onlar kadar sevindim ve üzüldüm... Şimdi seni dinliyorum."

Isabel ilk kez ağladı... Oysa ağlamak gibi bir niyeti yoktu. Ancak kalbi bir süredir öyle ağırlaşmıştı ki bir yandan ağlayıp bir yandan olanları anlatırken hissettiğinden habersiz olduğu bir sürü gerçekle yüzleşti. Fredy'nin mutlu olmasına sevinirken, arkadaşının bencilliği ve sorumsuzluğu yüzünden bu mutluluğa gölge düşüp düşmeyeceği konusundaki endişele-

rini dile getirdi. Dahası yaşlar yanaklarından süzülen huzursuz edici olduğunu fark ettiği korkularından bahsetti... Ve son olarak da *ondan*...

Onu ilk gördüğündeki ateşi anlattı. İlk öptükten bahsetti ama kendini ne kadar kaybederse kaybetsin bazı detayları yine de kendisine sakladı. Kontun dudaklarının sadece dudakları üzerinde dolaşmadığını söyleyemedi... Kendini başka bir kadın gibi hissettiğini de... Bunu önce kendine açıklamalıydı çünkü...

"Beni korkutuyor Morgan." Artık ağlamıyordu ancak kuruyan yaşlar yüzünden yanakları yumurta sürülmüş gibi gerindi. "İlk başta beni Fredy'nin işlediği suç yüzünden hapse atılmakla tehdit edeceğini düşündüm biliyorsun. O ihtimal yüzünden az sıkıntı çekmedim. Rol yaptığımız ortaya çıkarsa bir de sahtekârlıkla suçlanabilirdik, fakat sonra adamın niyetinin bu olmadığını anladım."

"Sana bir daha elini sürmeye kalkarsa gerçek Morgan ile tanışmak zorunda kalır." Yaşlı kadın Isabel'in kıvrık saçlarını tatlı tatlı okşamaya devam ederken sesi de pek tatlı çıkıyordu.

"Dün gece onu Virgil Kontesi'nin odasına girerken gördüm. Tam odama gidiyordum ki merdivenlerden indiğini fark edince saklandım."

"Senin ne işin vardı dışarıda?"

Isabel durumu kısaca özetledi. "Kaçmanın bir yolunu arıyordum ama bir işe yaramadı."

"Bir daha bana sormadan hiçbir şey yapmayacaksın... Ayrıca burada hapis değiliz Isabel. Konuklardan birine bile durumumuzdan bahsetmemiz yeterli."

"Bunu ben de biliyorum. Hatta Henfield'ı bu konuda tehdit ettim. Eğer bir an önce gitmeme izin vermezse onu tezil edeceğimi söyledim."

Morgan güldü. "Akıllıca... Ne dedi peki?"

Isabel derin bir nefes alıp başını dadısının omzundan kaldırdı. Halinde açık bir bezginlik vardı. "Aslında hiç ko-

nuşmadı, sadece güldü. Ben de deliye döndüm ama elinde kafasını dağıtacağım bir şey olmadığı için küfredip emindim odama kilitledim. En sonunda onu kızdırdığımdan emindim ancak o gülmeye devam ediyordu... Gerçi son sözleri söylerken keyifli miydi bilemiyorum."

"Sevgilisinin yanından çıktığına göre keyifli olması daha yüksek bir ihtimal."

Isabel Morgan'ın imasındaki müstehcenliği duymazdan gelip düşünceli bir şekilde burnunu kaşırken gözlerini devirdi. "Henfield kontesinin yanında çok kalmadı. Sanırım koridor-da gezdiğimi duydu ve beni suçüstü yakalamak için dışarı çıktı. Sonra da gitti. Gittiğini biliyorum çünkü ayak sesleri merdiven yönüne doğru uzaklaşıyordu... Evet evet..."

O an fark etmemişti ama şimdi Henfield'in üst kattaki kendi odasına ya da Virgil Kontesi'nin odası dışında bir yerlere gittiğinden emindi. Rahatlamaya benzer bir hisle omuzları gevşedi, kalbi heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi hızla atmaya başladı. Sanki göğsündeki taş, beyaz bir kuşa dönmüş içeride çırpınıyordu. Neden böyle olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama bu hoşnutsuzluktan haberdar olmak bile bir kabulleniş sayılırdı. Hayır... Hiç sanmıyordu. Ense kökünden bir tutam saça sertçe asıldı ve içinden saymaya başladı.

"Yine neden cezalandırıyorsun kendini?"

Isabel Morgan'a kötü bir bakış atıp gereksiz isyanlarından birini yineledi. "Beni bu kadar iyi tanıman her zaman hoşuma gitmiyor Morgan."

"O adam yüzünden kendini kötü hissetmeye başlarsan, gerçekten kendini kötü hissetmen gereken şeyler yaparsın Isabel... Hadi şimdi aşağı inip sana yiyecek bir şeyler bulalım çünkü nefesin liman çöplüğü gibi kokuyor."

"Bazen çok kaba olabiliyorsun Morgan."

"Yaşlı olmanın en güzel yanı da bu... Senden küçüklere kibar davranmak zorunda kalmıyorsun. Hadi kalk da karnımı doyuralım deli kız."

Isabel'in karnı Morgan'a destek çıkarcasına götürülmesi bir şekilde guruldadı. Sabah iştahı olmadığı için sadece bir dilim kızarmış ekmeği ucundan ısırıp bırakmıştı. Sonrasında da yemek yemek aklına bile gelmemişti. Yine de aşağı inmenin düşüncesiyle bile midesindeki boşluk büyüyormuş gibi hissediyordu. "Ona yakalanmak istemiyorum."

Yaşlı kadın yataktan kalkıp Isabel'in karşısına dikildi ve parmağını kızın burun hizasında sallayarak, "Korkaklık etme! Henfield endişe ettiğin şeyler için gündüz vakti malikânenin mutfağını kullanmaya çalışmayacaktır," dedi.

Isabel saç köklerinden ayak parmaklarına kadar kızardığını hissetti. O an söyleyecek bir sözü yoktu fakat çok uzak olmayan bir gelecekte, güneşin keskin ışıkları mutfak masasının, kalbini ve çıplak tenini ısıtırken dadısının sözlerini hatırlayacaktı...

Aşağı inmeden önce Morgan kısa bir araştırmayla kontun sabahları beri dışarıda olduğunu öğrendi. Isabel bu haberle öyle rahatlamıştı ki karnını doyurmak dışında tek bir tasarı bile yoktu.

Konukların bir kısmı bahçedeki güneşlikli koltuklarda oturmuş dedikodu yapıyor, bir kısmı da avluda geziniyordu. Kadınlar geniş şapkalarına rağmen yağmur sonrası keskinleşen güneşten korunmak için şemsiyelerini açmışlardı. Erkekler ortalarda görünmediklerinden Isabel onların ava gittiklerini tahmin etti. Çünkü hatırladığı kadarıyla bugünkü program avdı. Muhtemelen Henfield da onlarla birlikteydi.

Rahat bir nefes alıp bahçeye açılan geniş kapıdan dışarı süzüldü. Morgan yemek için bir şeyler hazırladığında haber vereceği için niyeti çok fazla uzaklaşmamaktı. Çimenlik bir alanın ortasındaki kameriyede kahkahalar atan kadınlara doğru gülümseyerek baktı. Kendini onlara yakın hissetmiyordu ama neşeleri bulaşıcı gibiydi. Leydi Margaret'in tiz sesini ayırt etmekte zorlanmadı. Son karşılaşmalarında yaşadıkları gerilimi hatırlayınca birkaç saniye duraksadı fakat sonra korkaklık

etmekten vazgeçip yaklaşmaya devam etti. Tam da hanımları selamlamak için ağzını açmıştı ki Fredy'nin adını duydu ve dudakları arasından bir şaşkınlık nidası döküldü.

"Frederick Preston ile müstakbel gelin Vivian Valmond'ın Londra'dayken ilişkileri varmış ve burada da görüşmeye devam ediyorlarmış." Leydi Margaret Isabel'in varlığından habersiz, küçümseyici kakırtılar eşliğinde sözlerine devam etti. "Henfield bunu öğrenince ikisini de kovmuş. Sanırım onları yatakta basmış. İnanabiliyor musunuz?"

Isabel çığlık atmamak için elini ağzına bastırды ama keydilerden bazıları kendilerini engellemeye gerek görmemiş. Sonra yaşlı bir kadın - Isabel kadını kesinlikle tanıymıyordu - son derece kendinden emin bir şekilde, kalın sesinin bahçeyi doldurmasına aldırmadan, "Cybill hayatım bilgiyi kimden aldın bilmiyorum ama pek doğru değil," deyince Isabel derin bir nefes aldı fakat kadının sonraki sözlerini işitince nefesi kesildi. "İkisi gittiler doğru ama onları kont kovmadı çünkü zavallı adamın bu ilişkiden haberi bile yoktu. Bir gece plan yapıp kaçtırmışler. Hem de tedbirsizce... Bilirsiniz hizmetçi tayfasında haberler veba gibi yayılır."

Kahkahalar yükselirken Isabel'in varlığı dedikodu çalgınlığına kapılmış kalabalık tarafından fark edilmekten çok uzaktı. Ne var ki genç kız kaslarını oynatmaya çalıştıkça, daha fazlasını duymak isteyen beyni tarafından felce uğratılıyordu. Fark edilecekti. Nihayet kaçınılmaz olarak biri ondan bahsetti. Zavallı diye girdi söze...

"Zavallı yeni gelin de hâlâ burada. Ben olsam yerin dibine geçerdim." Acımasız kahkahalar yeniden yükselince Isabel toparlanıp geriye doğru bir adım attı. Tam yok olmak üzereydi ki topluluktan biri tarafından fark edildi. Kadının önce gülümsemesi dondu, sonra da mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Çok geçmeden tüm başlar ona doğru dönünce Isabel acıma, alay ve küçümseme dolu yüzlere aptalca bakakaldı ve o an için en doğru geleni yaptı... Tek kelime etmeden arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

İçeri girer girmez gözleri Morgan'ı aradı. Belki de bir an önce odasına çıkmalıydı. Belki de kaçıp gitmeliydi... Artık mükemmel bir nedeni daha olduğuna göre burada kalması mümkün değildi. Misafir odalarına giden merdivenlere yöneliyordu ki yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca vazgeçti.

Morgan'ı bulmalıydı. Mutfığa giden koridora doğru hızla ilerledi. Tanrı'ya şükür etrafta varlığını sorgulayacak kimse yoktu. Hemen köşeyi döndü ancak çok fazla ilerleyemeden dadısı ile burun buruna geldi.

"Ah Tanrı'ya şükür buradasın... Morgan konuşmalıyız."

Yaşlı kadını kolundan çekip peşinden sürüklemeye başladı. İlk tercihi odası olsa da yalnız kalabilecekleri herhangi bir yer de işini görürdü. Ne yazık ki ilk düşüncesi gerçekleşmeyecekti çünkü az önce dedikodu partisi yapan kadınlar gürültülü sohbetlerine malikânenin girişinde devam ediyorlardı. "Lanet olsun, geliyorlar."

Isabel onlarla karşılaşma niyetinde değildi elbette. Biri onu trabzana bağlasa bile kolunu kesip orada bırakacak durumdaydı. Morgan'a sessiz olmasını işaret edip parmağıyla buldukları koridorla birleşen başka bir koridoru gösterdi. Bu kısmı biliyordu çünkü daha önce buradaki odalardan birinde bulunmuştu. Eteklerini toplayıp hızla kendini diğer tarafa attı.

Diğerlerinden ayrılan odayı hemen gözüne kestirmişti ama bu son seçeneğiydi. Kadınların seslerini dinleyip gittiklerinden emin olana kadar burada bekleyebilirdi ve niyeti de buydu ancak sesler azalacağı yerde artmaya başlamıştı.

Isabel öfkeyle ayağını yere vurunca Morgan, "Neler oluyor?" diyerek dikkatini çekti.

"Biliyorlar Morgan... Her şeyi hem de. Burada konuşamayız." Başıyla Henfield'in çalışma odasının kapısını gösterdi. "O burada değil."

Morgan onaylamayarak başını salladı fakat buldukları yere doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca çaresiz bir halde

Isabel'i takip ederek, gürültüyle açılan büyük maun kapıdan içeri girdi.

Isabel'in ilk fark ettiği şey daha önce buraya girdiğinde de dikkatini çeken o yoğun, erkeksi kokuydu. Sanki o hâlâ içeriden diken diken ederken hafifçe irkildi ve kısa süre önce terk ettiği gibi duran çalışma masasına endişeyle baktı. Kapıyı açtığını aksine yavaşça kaparken bakışları baştan aşağı koyu renk mobilyalarla kaplı odada gezindi. Kimse yoktu... Ama yine de sordu, "Kimse var mı?"

Adrian elindeki kitabı aldığı rafta koyup diğerine uzandığı sırada çalışma odasının kapısı herhangi bir izin olmaksızın açıldı. Bu öyle şiddetli bir girişti ki kapı arkasındaki duvara vurduğunda Adrian'ın bulunduğu taraftaki rafta sıralı olan kitaplar bile yerinden oynadı.

Gelene saygısızlığının haddini bildirmek için dışarı çıkmayı düşündüğü sırada içinde kabaran ikaz hissi ya da giren kişiye ait titrek nefes alış verişler beklemesine neden oldu. Kütüphaneden uzaklaşıp çalışma odasıyla koleksiyon kitaplarını tuttuğu özel bölüm arasındaki girişte durdu. Çok geçmeden kapının kapatıldığını ve umut dolu o soruyu işitti. "Kimse var mı?"

Deli kızıl?

Adrian kendini gösterebilir ya da varlığını belli edebilirdi fakat az önce hissettiği ikaz ve içgüdüleri ona durmasını söylüyordu. Birkaç saniye soluk bile almadan bekledi. Bir şeyler döndüğünden adı gibi emindi ve bu dolap başına iş açacak olsa bile çözmeye çalışırken yaşayacağı canlılık hissini tatmak istiyordu. Sessizliğini, varlığını bir buhardan daha etkisiz kılacak kadar uzattı ve sonunda *tedbirsiz kızıl* sanki tehlikeden çok uzakmış gibi konuştu: "Buraya kimse girmez. Sanmıyorum..."

Bu doğruydü. Adrian beylerle birlikte ava gitmekten vazgeçtiğinde uşağına uzun saatler boyunca çalışacağını ve çok acil bir şey olmadığı sürece rahatsız edilmek istemediğini söylemişti.

"Herkes neyi öğrenmiş Isabel?"

Konuşan kişi Morgan olmalıydı. Adrian kulak misafiriği boyunca bu kadının gerçekte kim olduğunu öğreneceği için garip bir mutluluk hissetti. Halbuki şu ana kadar onunla ilgili düşündüğünden bile haberi yoktu.

"Fredy ve Vivian'ın kaçtığı tabii... Az önce bahçede konuşurlarken duydum."

Adrian bunun er ya da geç olacağını bilmesine rağmen duyduklarından hoşlanmadı.

"Bu kötü olmuş."

Isabella Preston yaşlı kadının sakinliğinin aksine heyecanla, "Elbette kötü oldu," dedi. "Henfield'in ne kadar sinirleneceğini düşünsene. Tanrı yardımcım olsun, tüm öfkesini benden çıkarmaya çalışırsa ne yaparım? Şu halde bile buna dünden razı."

Adrian keyifsizce güldü. Bu sözleri duyunca ona ne kadar yüklendiğini anlamıştı. Vicdani bir ağırlığın koyu bir bulut gibi tepesinde belirmediğini hissetti.

"Morgan buradan gitmem gerekiyor. İlk başta ötünde sonunda beni bulur diye gitmemeye karar vermişim ama şimdi öyle düşünmüyorum. Bu gece ya da yarın sabah gitmem gerekiyor."

"İyi, gidelim o zaman. Ben arabacıyla konuşayım da Fredy'nin arabasıyla atlarını çıkarmanın yolunu bulsun. Eşyalar için sonra endişeleniriz."

Adrian'ın kaşları ilgiyle kalktı. Demek bu gece çok eğlenecekti... Ya da bırakıp gitmesine izin verecekti... İzin verir miydi?

"Hayır Morgan. Geçen sefer olanları hatırlıyorsun. O züppe herkesi dikkatli olması konusunda uyarmıştır zaten."

Demek bunun farkındaydı... *Akıllı kız!*

On Birinci Bölüm

Henfield yaz davetinin son gece yarısı, Isabel kalan tüm konuklardan önce Henfield topraklarını terk etmek için hazırdı. Gitmek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı zira ev sahibi ertesi gün ayrılacak olan misafirlerini bırakıp onun peşine düşmek istemeyecekti. En azından tüm iyimserliğiyle Isabel böyle düşünüyordu. İyimserdi çünkü iyimserliğiydar olanlar çok saçmaydı... Kontun tuhaf ilgisi, imaları ve korkutucu diğer tüm detaylar. Muhtemelen bunları abartan kendisiydi... Öyle olmalıydı. *Keşke buna kalbini de inandırabilseydi.*

Morgan'ı ikna etmek kolay olmamıştı. Henfield'in çalışma odasında yaptıkları durum değerlendirmesi, odaya çıktıklarında neredeyse bir tartışmaya dönmüştü. Dadısı bir ebeveyn mi yoksa bir sırdaş mı olacağına karar veremediği için uzunca süre direnmişti. Ancak Isabel'in yoğun ısrarları sayesinde en doğrusu olmasa da en uygununun bu olduğuna ikna olmuştu. Ayrıca ikisi de Isabel'in namusu söz konusuyken kontu arabacıdan daha tehditkâr buldukları konusunda hemfikir idi. Son olarak gelecek arabacının yaşı geçkin biri olması şartı da yerine getirilirse Morgan huzura erebilecekti.

Isabel bire çeyrek kala dadısı ile odada vedalaştıktan sonra tıpkı bir hırsız gibi dışarı süzülürken geride hiçbir pürüz bırakmadığından neredeyse emindi. Planı sabaha karye girmekti fakat gelecek olan arabacı ile yapılan sıkı pazarlık sonucu yirmi şilin kâra karşılık üç saat daha erken yola çıkmaya

karar verilmişti. Isabel parasının bir kısmı cebinde kalacağı için mutluydu. Öte yandan erken gitmenin faydalarının da farkındaydı, yine de evden ayrılacağı saatte bazı beyefendilerin hâlâ yatmamış olma ihtimaline karşı endişeliydi. Ancak korktuğu olmamıştı. Herkes ertesi sabah yola çıkacağı için erkenden yatmış olmalıydı.

Gecenin bu saati ev hiç olmadığı kadar sessizdi. Bu yüzden her hareketine ayrıca özen göstermesi gerekiyordu. Fazla yükü yoktu. İçine sadece bir elbisenin, geceliğin, Mimi'nin ve para kesesinin sığabileceği küçük bir çanta almıştı yanına. Bu sayede pencerelerden birinden hiç zorlanmadan dışarı çıkabilecekti. Şansını geçen gece gizlice ata binmeye giderken kullandığı pencereden yana kullanmaya karar verdi. Neyse ki pencere tıpkı bir önceki sefer olduğu gibi rahatlıkla açıldı. Tedbir olarak başını dışarı uzatıp fenerlerin aydınlattığı arka bahçeyi uzunca bir süre gözledi.

Rüzgârla kıpırdayan ağaç dalları arasından bir baykuş ötüncü korkuyla sıçradı. Öyle gergindi ki baykuşun koca gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Tek şahidin o olduğunu umarak iki bacağını aşağı sarkıtıp pencere pervazına oturdu. Neredeyse iki metrelik yükseklik gözünü korkutmamalıydı ki daha yükseklerinden atlamışlığı da vardı.

Tereddüt anını daha fazla uzatmadan kontrollü bir şekilde kendini aşağı bıraktı. Yere bastığında tabanlarında sızı, kalbinde korku, aklında en zoru başarmış olmanın tatmini ile derin bir nefes alıp koşmaya başladı.

Hiç durmadan, peşinde bir kurt sürüşü varmış gibi koşmaya devam etti. Arazi o kadar büyüktü ki arabacının onu almadan gitmeyeceğinden emin olsa da vaktinde yetiyeceği için endişeleniyordu. Fakat korktuğu gibi olmadı... Büyük demir kapıyı görür görmez kapının diğer tarafında bekleyen arabayı da seçebildi. Araba tek bir at tarafından çekilen köhne bir şeydi ve yolcu kabininin dışına asılan fenerin aydınlattığı kadarıyla hiç sağlam görünmüyordu. Yine de bu-

mun için endişelenmeye fırsat dahi bulamadan dahi bir
bir soruyla burun buruna geldi.
Lanet olsun, koskoca Henfield malikânesinin kapısını

Bekçi kulübesi demir kapının hemen yanında
bir bekçi olacağını nasıl düşünmemişti?
Genç kız bekçinin varlığını unutmuştu çünkü onu
sadece Henfield'a geldiği gün görmüştü. Fikrik için dışarı
çıkıntılarında da orada olmadığına yemin edebiliyordu.

Kapıyı önce görebileceği bir çalıģın arkasına saklanıp
kulübeyi izlemeye başladı. Garip ama oldukça ıssız görünüyordu.
Ne bir ışık ne de bir hareket dikkatini çekince önce
yaklaştı. Boştu... İnanılmaz ama boştu. Neredeyse bir nefes
çığığı atıyordu ki sevinci yok olup gitti. Kapı? Kapıyı nasıl
açacaktı? Üç metreden daha yüksek olan işlemeli demir kapı
kapalı görünüyordu. Lanet olsun, tüm bunları baştan düşünmediği için aptal olmalıydı.

Bir umut parmaklıkların arasından geçmeyi düşündü.
Bildığı kadarıyla bir insan kafasının sığıdığı her yerden geçebilirdi.
Koşarak kapıya yaklaşırken bildiği tüm duaları sıralıyordu... *Tanı aşkına!*

Kapı açıldı. Demir kapıda sadece Isabel'in değil bir an bile geçebileceği kadar bir açıklık vardı. Eğer düşüncem için vakti olsaydı bu durum ve bekçinin yokluğu üzerine şüphelelenebilirdi ama neyse ki yoktu. Kapının diğer tarafına geçtikten sonra geri dönüp kapıyı kapamaya çalıştı ama bu düşündüğünden de zordu. Nihayet başardığında birkaç adım uzaklaşıp geride bıraktığı yapının kulelerine baktı. Heybetli ve korkutucu görüntüsünü aklının bir köşesine kazırken sebepsiz bir huzursuzluk hissediyordu. Sonra o his tam da daha rahatsız edici bir boşluk tarafından yutulduğu sırada, bir süredir esmesine rağmen ilk defa o an üşütten rüzgârının hissetti ve korunmak, uzaklaşmak için kendini arabasının içine attı.

Bunun bu kadar kolay olması aslında tam da istediği gibi olmadığını düşünmesine neden olsa da bu fikri kafasından

atmaya çalışarak başını koltuğa yasladı. Bekçinin beklenmeyen kayboluşunun ya da kapının sanki Isabel kaçsın diye açık bırakılışının sebebi her ne ise artık onu ilgilendirmiyordu. Yarım saatir yoldaydı ve peşine düşen kimse yoktu.

Arabacı ile birkaç kelime edebilmişti sadece. Morgan'ın tercih edeceği gibi yaşlı birine benzemiyordu ama neye benzediği de belli değildi çünkü adam yüksek yakalı eski bir pelerinin ve büyük bir şapka takmıştı. Isabel onunla konuşmak için başını pencereden dışarı uzattığında adam ona doğru bakmadığı gibi sorulan sorulara duman yutmuş gibi çıkan seslerle kısa yanıtlar vermişti. *Evet bayan, hayır bayan, emredersiniz bayan...*

Bu hiç sorun değildi çünkü Isabel de konuşmak istemiyordu zaten. Yola çıktıklarında adama Harpenden civarındaki hanlardan birinde kalmak istediğini söylemişti. Muhtemelen bu isteğiyle onu şaşırtmıştı ama daha işlek ve genel güzergâh üzerindeki bir hanı tercih edemezdi. Gerçi Morgan sabah hiç olmadığı kadar göz önünde dolaşarak varlığıyla Isabel'in kaçışının düşünülmesini engelleyecekti ancak işi şansa bırakmaya gerek yoktu.

Endişe, şüphe ve paranoyaklıkla geçen ilk saat boyunca Isabel başını pencereden bir an için bile ayırmadı. Takip edilemeyeceğini düşündüren iyimserliği mesafe açıldıkça artacağına azalıyordu. Belki de tek sorun gereğinden hızlı bir şekilde türeyen fikirleriydi ve bastırılan uyku daha ilginç şeyler türetmesine neden oluyordu. Mesela az önce yanlış bir yola girdiklerini düşünmüştü ama emin değildi. Arabacıya sorabilirdi ancak bunu istemiyordu. Muhtemelen yanıyordu... Hatta bundan şüphesi yoktu. Kendi kendine hiçbir sorun olmadığını mırıldanırken gözlerini dinlendirmek için kapadı. Sadece birkaç dakikalık bir moladan sonra toparlanacak ve hana kadar tüm dikkatini yola verecekti. Ne var ki iki gündür uykusuz kalan bünyesi bu rahatlığa kendini kaptırmada gecikmedi ve Isabel dakikalar sonra tombul bir buluttan diğerine hopladığı saçma bir rüyanın ortasına düşüverdi.

Uyanmasına neden olan şey ani bir sarsıntıydı. Gözlerini açtığı anda sadece bir dakikadır kapalı olduklarına hayatı üzerine bahse girebilirdi, fakat koltuktaki yarı yatar pozisyonuna ve sırtındaki ağrıya bakılırsa yanılıyordu. Duruşunu düzeltmeden önce tüm kaslarını gererek sesli bir şekilde esnedi.

“İyi uyumuşum,” diye mırıldanırken ancak pencereden dışarı bakmayı akıl etti ve donakaldı. Arabanın durmuş olması mı daha ilginçti yoksa buldukları yer mi bilmiyordu ama duruma genel olarak bakıldığında birtakım felaket senaryoları üretmek hiç de zor değildi.

Hissettiği paniğe yenilmemeye çalışarak sanki bir işe yaraması mümkünmüş gibi diğer pencereye uzandı. Az önce hafifçe aydınlanan ağaçlardan başka bir şey görmemişti ancak bu tarafta küçük bir kulübe vardı. Ne ya da kime ait olduğunun önemi yoktu çünkü bunları bilmek başının belada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Kaçmak en temel içgüdüydü ve işe yarayıp yaramayacağı belli değildi.

Harekete geçmek için yeterince beklemişti. Tek bir saniye daha kaybetmeksizin kapı mandalına uzandı, fakat kapı tam o anda açılıverdi. Isabel öyle çok korktu ki gerilerken çığlık bile atamadı, sadece boğazından garip bir ses yükseldi.

Kapıyı açan arabacıydı. Adam tamamen gölgede kaldığı için yüzünü görmek imkânsızdı ama meydan okuyan duruşu kesinlikle sözlerden daha açıklayıcıydı. Tecavüze mi uğrayacaktı? Öldürülecek miydi? Öyle bile olsa direnmeden kendini teslim etmeyecekti.

Az önce kaçmasını söyleyen içgüdü şimdi saldırı diye bağırdı ki Isabel hiç itiraz etmedi... Arabacının elini uzatmasına bile fırsat vermeden korkunç bir çığlık eşliğinde duvarlarından büküldüğü bacaklarını upka bir yay gibi kullanarak adamın üzerine atıldı.

Bu öyle sert bir çıkışı ki adama çarpıp çarpıp itisi de yere düşecek gibi oldu. Fakat arabacı buna izin vermedi ve hemen toparlanıp kızı kendi lehine bir pozisyonda hıyarını. Isabel kollarının bu kadar kısa sürede etkisiz hale gel-

mesinin verdiği şokla bir süre hiç kıpırdamadı ama sonra can havliyle çarpınmaya başladı. Ayaklarını hiç durmadan savurup başıyla ona vurmaya çalışıyordu. Tam birkaç isabetli tekme savurmaya başlamıştı ki kendini tamamen savunmasız bir halde, sırtı adamın göğsüne dayalı olarak buldu. Arabacının hızı ve gücü karşısında şoke olmuştu. Başına geleceklere karşı hiçbir şansının olmadığı gerçeğiyle çoktan yüzleşmişti fakat ilk düşüncesi hâlâ geçerliydi. Kolay kolay teslim olmayacaktı...

Sessiz korulukta Isabel'in sık nefes alıp veriş ve mücadelesinin zorluğunu yansıtan iniltileri duyuluyordu. Ne var ki tek bir kelime dahi etmeyen adamın soluğu bile hızlanmamıştı.

Derken genç kız ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve çığlık atmaya başladı. Ancak ağzını kapatan büyük el yüzünden çığlığı başladığı gibi kesildi. Kulübeye doğru sürüklenişine mani olmak adımı çarpınışlarını arttırdı. Ayakları yere basmıyordu ve sırtı hâlâ ona dönüktü. Bir yandan kalçasıyla adamın karnına doğru darbeler indirirken diğer yandan topuğuyla baldırına vurmaya çalışıyordu. Lanet olsun ki saldırısı bir keleşimden daha etkisizdi. Yine de korkunun verdiği gücü küçümsememek gerekirdi. Isabel hayatının bağlı olduğu mücadelede zayıf durumda olabilirdi ama asla vazgeçmeyecekti.

Tek elini bileğini kırma pahasına çekip kurtardı ve arkaya doğru uzatıp adamın ensesindeki saçlara asıldı. Etkili olmadığını görünce tırnaklarını haydudun etine geçirip derisini boylu boyunca yırttı. Acı dolu inilti kulağına tatlı bir melodi gibi geldi. Arabacının ilk defa canını yakıtından emin oldu ve ağır bir bedel ödeyeceğini bilmesine rağmen sevindi.

Küçük kulübenin tahta kapısına vardıklarında ayaklarını kapıya bastırıp sırtıyla adamı itmeye çalıştı. Bu upka duvara dayanmaya benziyordu ama pes etmedi. Bu sırada adam uzatıp kapının kilidini çevirince Isabel'in de desteğiyle kapı so-nuna kadar açıldı. İçeriden gelen sıcaklık yüzüne cehennem

adeşi gibi çarptı. Kültübeğe girmemek için az önce kurtulduğu gibi kırıya sıkı sıkıya tutunsa da çok fazla düşünmeden içeri sokuldu ve kapı girtilirle arkasından kapandı.

Tek kurtuluşunun dövişmek olduğuna inandığı için anı-cadelesi boyunca sadece kaslarını ve umaklarını kullanmıştı. Sözleriyle onu ikna edemeyeceğini biliyordu ama böyle çok yorulmuştu ki belki işe yarar umuduyla, "Burak beni, İhtiden," diye fısıldadı nefes nefese kalmış bir halde.

Yalvarmak istememişti fakat kurtulmak istiyordu. Cevap alamayınca tekrar debelenmeye başladı. Yorgunluktan bitap düşmüş olmasına rağmen vahşi bir hayvan gibi savaşçı başını gülle gibi arkaya savurmayı denedi. İşe yaramıyordu lanet olsun...

Tam adamın kollarında nefessizlikten boğulacağını düşünmeye başlamıştı ki aniden serbest kaldı. Öne doğru sen-deledi ve hemen önündeki masa olmasaydı yüzüstü yere kapaklanacaktı. Masayı her iki eliyle sımsıkı kavrayıp derin derin nefes aldı. Arkasındaki ayak seslerine odaklanmıştı ama dönüp bakamayacak kadar çok korkuyordu. Böyle bir durumda daha ne kadar cesur olabilirdi ki? Savaşmadan bırakmayacağını söylerken bir şanslı olduğuna inanmıştı ancak şimdi olmadığını biliyordu. İstemsiz yaşlarla dolan gözlerini kendini savunabileceği bir şey bulabilmek umuduyla çaresizce masanın üzerinde dolaşıyordu.

Birden omzuna değen parmakları hissetti. Kaskatı kesil-mişti ama bir yandan da titriyordu. Titrek nefesler alırken göğsündeki sarsıntı şiddetlenerek artmaya devam ediyordu. Ağlamayacaktı... Korkak bir kurban gibi ağlamayacaktı. Yü-reğindeki cesaret kırıntılarının verdiği zayıf dirençle yavaşça arkasını dönmek üzere harekete geçti. Dizlerinin bağı çö-zülmeden bunu başarabileceğinden emin değildi ama de-neyecekti. Siyahlar içindeki adamın gözlerine bakabilmek için başını yavaşça yukarı kaldırırken yalvarmak ya da zarar vermek arasında gidip geliyordu, fakat o gözlere odaklandığı an düşünceleri esen rüzgârla dağılan yapraklar gibi uçuştı ve yerini sessiz bir boşluk kapladı.

Zümrüt gözleri gördüğünde ilk hissettiği şeyin ferahlık olması ne kadar da ilginçti. Oysa bu duruma düşünme nedeni-nden kaçmak istemesi değil miydi? Tannı aşkına bunu neden yapıyordu?

Duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Neden yaptın bunu?" diye sordu.

Henfield soğuk bir tavırla güldü. "Siz benden kaçmama-nızı söylemişim Bayan Preston?"

Isabel yaşadığı korkunun hesabını sormak ister gibi şid-detle bir tokat attı adama. "Korkudan ölüyordum lanet herif. Beni öldüreceğini sandım."

Henfield tokattan hiç etkilenmemişe benziyordu, hatta bunu bekler gibi bir hali vardı. Sabit bakışlarla kızın yüzünü incelerken ifadesindeki tuhaflık nefes kesiciydi. "Sizi öldür-meyi asla düşünmedim Bayan Preston... Belki bir kez istemiş olabilirim ama bu gece değil." Elinin tersiyle onun yanağını okşayıp sözlerine devam etti. "Bu gece başka planlarım var."

Isabel arkasındaki masa olmasaydı kaçmaya kalkışabilirdi belki ama onu engelleyen tek şeyin bu olmadığını biliyor-du. Babası ormanda avcıyla göz göze gelen ceylanın korku-dan taş kesildiğini anlatmıştı bir hikâyesinde. Sonunda avcı ceylana kıyamayıp onu serbest bırakmıştı ancak Isabel kendi hikâyesinin sonunun böyle olmayacağını zümrüt gözlerde görebiliyordu. Kapıldığı kapan ölümüne neden olacaktı... Bu gece bir şeyler bitecekti biliyordu.

İçini dolduran saf korku kısa süre önceki ölüm korkusuna hiç benzemiyordu. Daha yoğun ve ihanete uğramış gibi hissetmesine neden oluyordu. Korkmaktan nefret ediyordu, sebebi her ne olursa olsun. Gücünü toplayamamıştı, yine de kurtulmaya olan özleminin verdiği yadsınamayacak güçle Henfield'ı itti. "Gitmek istiyorum."

"Ben izin verene kadar olmaz."

"Bunu yapamazsın. Bu bir suç!"

"Beni ihbar edin o zaman ama unutmayın, bu geceden sonra sizi rahat bırakmamı istemeyeceksiniz." Isabel ona

Kont çarpık bir şekilde güldü ve "Söz veriyorum çok yakında aksi için yalvarıyor olacaksın... Bella..." diye karşılık verdi. Bu ismi söylerken kasıtlı olarak duraksamış ve sesi nefesiyle beraber bir his gibi kızın tenine çarpmıştı.

Isabel bu hitap karşısında gözle görülür biçimde ürperdi. Ancak bunun sebebi korku ya da endişe değildi. Sadece tek bir kelimeydi onu çarpan... Daha önce kimse ona bu isimle seslenmemişti. Hazırlıksız yakalandığı hisler, içinde bir ateş gibi büyürken kaçmayı denedi. Fakat belini saran güçten kaçınması imkânsızdı. Ondan korkuyordu çünkü ona karşılık vereceğini biliyordu. Bunu istiyordu... İstedğini biliyordu ancak o an gelene kadar ne kadar istediğinden emin değildi.

Dudaklarının birbirine dokunmasıyla havada bir cızırtı oluştu. Aniden ayrılıp birbirlerine baktıklarında ikisi de sersemlemiş görünüyordu. Soluk soluğa ve şaşkın...

Sonra sadece ikisinin görebildiği bir güçle birbirlerine doğru çekildiler ve dudakları şimşekler çaksa bile umursamayacakları bir şiddetle birleşti.

Dudaklarını zorlayan güce karşı Isabel itiraz etmek yerine tatlı bir iniltiyle teslim oldu ve dudaklarını araladı. Nezaket yoktu ama buna gerek de yoktu... Bu öyle şiddetli bir ihtiyaçtı ki hissettikleri günlerce susuz kalmakla bile kıyaslanamazdı. Daha yakın olmak zorundaydı...

Kollarını adamın boynuna sıkıca dolayıp parmak ucunda yükseldi, fakat daha ne olduğunu anlayamadan ayakları yerden kesildi. Tanrı aşkına bunları yaptığına inanamıyordu... Sızlayan dudakları arasından içeri giren dile diliyle karşılık verirken elleri gür saçların arasına kayıp onu daha da kendine çekiyordu.

Adamın sırtında gezinen ellerinin daha aşağılara, kalçalarına doğru kaydığını hissedince bedenini ona daha da bastırarak yakınlıklarını arttırdı.

Ve bu hareket üzerine tahrik olan kont yoldan çıkmış bir tutkuyla inledi.

Isabel hayatı boyunca böyle kışkırtıcı bir ses duymadığı-

nı biliyordu. Böyle bir şey yaşamadığını da... Yine de onun zorbalığından hoşlanıyor ve bundan utanmıyordu. Derken çığına dönmesine neden olan dudaklar hızla uzaklaştı. Genç kız itiraz etmek üzereyken adamın dudaklarının boynuna değdiğini, dişlerinin keskin bir his bırakarak ilerlediğini hissetti... Sonra o hissi sıcak dilinin çıldırtıcı baskısı takip etti yukarılara doğru. Dudaklar kulak memesine deydğinde Isabel küçük bir çığlık attı. Kalbi artık tüm vücudunda çarpıyordu... Ama özellikle bir yer küçük bir nabızmışçasına çırpınırken içindeki ateşin çıkış noktası gibi yanıyordu. Saçları serbestçe sırtından aşağıya dökülüyordu. Bu ne ara olmuştu farkında bile değildi.

"Ateş gibisin..."

Tam olarak öyle hissediyordu zaten.

"Öp beni Bella..."

Isabel itiraz etmeksizin dudaklarını onunkilere bastırıp ve alt dudağını dünyanın el leziz tatlısına yaraşır şekilde emip son mükâfatını almak için hafifçe dişleri arasında kıstırdı. Bu yaptığının onu ne hale getirdiğini anladığında sertçe kapıya yapıştırılmış, bacakları adamın beline dolanmıştı bile. O şeyi hissedebiliyordu...

"Bunu istiyor musun? İçinde hissetmeyi..." dedi Henfield kızın dudaklarına doğru.

Isabel bunun üzerine sadece şiddetle titredi.

Tatlı bir öpücük düşünmişti sevdiği adamdan bir zamanlar. Bundan sonra istemeyecekti çünkü az önce kendini keşfetmişti. Doğasıyla yüzleşmiş ve ne istediğini öğrenmişti. Onun da dediği gibi... Ateşinin gücünü görmüştü.

Oda etrafında silinip yok olmaya başlayana kadar öpüşmeye devam ettiler. Isabel yavaşça yatağa bırakıldığını fark etti ama onun sıcaklığından hiç mahrum kalmadı.

Adam ağırlığını ona vermemeye çalışarak boylu boyunca üzerine uzandı. Bacaklarının arasına yerleşirken bile onu öpmeye devam etti. Birbirlerinin tadına bakarken vücutları uyumlu hareket ediyordu. Tüm tecrübesizliğine rağmen

Isabel onun ne istediğini biliyordu. Korkuyordu... Arzusun yanındaki zayıf bir dirençten başka bir şey değildi korku. Ancak bacaklarının arasındaki o noktaya tatlı bir ritimle dokunan sertlik ikaz gibiydi.

Nasıl bu hale gelebilmişti? Tüm bunları yapabilecek kadar düştüğüne göre ne istediğinin hiçbir önemi yoktu çünkü o değersizdi. Babasının yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

Sadece saniyeler önce hissettiği sıcaklık dondurucu bir soğuğa dönmüş, oda içeri ilk girdiği anki karanlığa bürünmüştü.

Bu farkındalıkla çırpınmaya, öleceğini düşündüğü zaman yaptığı gibi savaşılmaya başladı. "Bırak beni gideyim."

Henfield bu ani değişiklik karşısında şaşırıyorsa bile halinin inanılmayacak kadar çekici görünüyordu. "Gerçekten gitmek mi istiyorsun Bella?" Isabel telaşla başını sallayınca gülümsemişti. "O zaman sana bir şans vereceğim."

Bahsettiği şansın neye benzeyeceğini biliyordu Isabel... Baştan çıkaracaktı onu yeniden. "Oyunlarından sıkıldım." Cesur görünmeye çalışırken bir çocuk gibi davranışının farkındaydı ama bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Üstelik kısa süre önce yaşadıklarının etkisinden henüz çıkabilmiş değildi.

"Bu son oyun... Eğer buna karşı koyabilirsen seni azat edeceğim."

Isabel ona nasıl karşı koyabilirdi ki... Sadece konuşurken bile böylesine etkileyici olan bir adamın baştan çıkarmaya çalıştığı rakibi olarak ne kadar şanslı olabilirdi ki? Belki de sadece deneyecek tek bir şans vardı...

Kızın sessizliğini olumlu bir cevap olarak gören Henfield yavaşça onun üzerine doğru eğildi.

Isabel beklediği arzu dolu öpüş için kendisini hazırlamışken, o tıpkı bir kelebeğin ipeksi dokunuşu gibi nazik bir engellemek arasında kaldığı söylenemezdi çünkü hissettiği şaşkınlık donup kalmasına neden olmuştu.

"Gül gibi kokuyorsun."

Adamın bir tutam kızıl bukleyi dudaklarına götürüşünü hayretle karşık bir heyecanla izlerken Isabel'in iddiayı kaybetme noktasına gelmesi saniyeler sürmüştü.

"Seni terk ettiğine inanmıyorum... Bunu bir kez tattuktan sonra..." Dudakları şimdi kızın boynunda, çığınca atan nabzının üzerindeydi. "Ona da bana olduğu gibi karşılık verdim mi Bella?"

Isabel nefes nefese, "Bana Bella deme!" diye fısıldadı. Baştan çıkmadığını öfkесinin şiddetiyle kanıtlayabileceğine inanacak kadar zavallı durumdaydı. Acaba bu bir büyü müydü? "Neden Bella? Tahrik mi oluyorsun?"

Genç kız hırsla başını çevirdi ama bu büyük bir hataydı zira boynunun bir kuşu andıran zarafeti tüm güzelliğiyle adamı baştan çıkarıyordu. Karşı konulmaz bir ustalıkla hareket eden dudakların sadece boynuna dokunmakla kalmasını ne kadar da çok isterdi Isabel. Buna alışabilmeyi başarmış sayılırdı ama o dudaklar smesine, göğsünün kabartısına doğru hareket ederken bedeni neredeyse alev almak üzereydi. "Oyun oynamak istemiyorum," diye fısıldadı nefesi kesilerek.

"O zaman karşı koy," dedi Henfield.

Isabel çırpınmasını nelere mal olduğunu kısa süre önce öğrenmişti. Bu yüzden itirazını hareketleriyle değil de bakışlarındaki nefretle dışa vurdu. Fakat yüzüne alaycı bir gülümsemeye bakarı adamı, bu durumdan etkilenmiş gibi görmüyordu. Aksine artık daha cesurdu.

Elbisesinin yakasını bir araya getiren kurdele Isabel daha ne olduğunu anlayamadan çözüldü. Karşı koyması gerekiyordu ama şaşkın ve itiraf etmesi zor olsa da merak içindeydi. Çok geçmeden göğüs altına kadar inen üç düğmeden ilki çözülmüncе hafifçe ırkıldı. Isınan tenine sıcak bir öpücük değdi önce... Ve evet... İkinci düğme de çözülmüştü... Şiddetli nefes alıp veriş yüzünden göğüsleri anormal bir hızla imp kalkıyordu ve bu yoldan çıkmış bir adam için mükemmel bir ayartıydı.

"İpek gibi..." Adrian çözdüğü her düğmeden sonra çıplak kalan tene tatlı bir öpücük bırakıyordu.

Isabel üçüncü düğmenin çözülmesiyle birlikte türedi ana korkudan değil. "Henfield kes şunu lütfen..."

Adam baştan çıkarıcı öpücüklerini kesip, "Bana Adrian dersene olabilir," dedi acımasız bir alaycılıkla.

Isabel buna cevap veremedi. Zaten adam da kışkırtıcı öpücüklerine devam ederken vereceği cevapla pek ilgilenmiyordu.

Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyordu bu adam? Göğüsleri arasındaki oyukta gezinen dilin verdiği o ıslak, sıcak his ölüme neden olacaktı neredeyse. Isabel çaresizlik içinde karşı koymaya çalıştı ama her kıpırdanışı çıplaklık içinde karşı. Eğer ölümlerle burun buruna gelseydi asla yalvarmaz aksine savaşırdı, fakat bu öyle bir şeydi ki her hareketi başka bir tuzaktı. Belki de sadece yalvarmakla kurtulabileceği bir tuzak. Çaresiz bir halde, "Adrian lütfen..." diye fısıldadı.

Henfield yavaşça başını kaldırıp dudakları dudaklarına değecek şekilde ona yaklaştı. "Adrian lütfen ne... Bella?" dedi inanılmaz çekici bir gülümsemeye.

Dudakları aralanan Isabel'in gözleri arzuyla beklediği öpüşe odaklandı. Ancak Henfield onu öpmek yerine elbisesinin üzerinden göğsünü kavrayıp sertçe sıkınca bıçak yarısı kadar keskin bir hisle sarsıldı ve nefesinin kesildiğini hissetti. Bu ahlaksız okşayışlar devam ettiği sürece bir daha nefes alabileceğinden bile emin değildi.

"Ne istediğini biliyorum... Öyle ateşlisin ki sadece birkaç öpücükle insanı mahvedebiliyorsun. Henüz içine girmedim bile..."

Dudakları bu kadar yakinken sözcüklerin etkisi daha yakıcı olabiliyordu.

"İçimden bir his üstte olmaktan hoşlandığın söylüyor... İçinde hızla gidip gelirken tatlı göğüslerinin ne kadar güzel görüneceğini tahmin edebiliyorum... Zevkten şıgık atar-

ken güzel saçlarının sırtından aşağı bir çağlayan gibi döküleceğini de."

Saçlarından bir tutam alıp dudaklarına bastırınca nedense bu hareket inandırıcı derecede etkileyici geldi Isabel'e. Duyduklarını tecrübe etmek bir yana bunların olabileceğini bile bilmiyordu, fakat birbirlerine bu kadar yakinken onun bahsettiği her şeyi yaşamak istiyordu.

"Eğer kocana bana verdiğin karşılığı verseydin seni terk etmek bir yana bacaklarımın arasından çıkmazdı ateşli kızılım benim..."

Yüzü zaten pembeleşmiş olan Isabel bu sözler üzerine kıpkırmızı kesildi. Fredy ile evli olmadığını öğrense Henfield ne yapardı acaba? Tecrübesiz aptal bir bakire olduğunu bilse çekip gider miydi? Bırakır mıydı onu? Fakat bu varsayımlar üzerine düşünmeye fırsat bulamadan hiç beklemediği bir şey oldu.

Göğsünü sıkın el birbirine yapışık vücutları arasından ustaca süzülüp aşağıya, Isabel'in ateşinin çıkış noktası diye tabir ettiği o sıcak noktaya kaydı. Kumaşın üzerinden de olsa adamın elini en mahrem yerinde hissetmek ona hem zevk hem acı veriyor, kıpırdamasını imkânsız kılıyordu. Yine de sağduyu hâkimdi çünkü Isabel henüz kim olduğunu unutmamıştı. "Yapma!" diye bağırdı elini itmeye çalışırken. Başaramayacağını düşünüyordu fakat düşündüğü gibi olmadı.

Henfield elini yukarılara doğru kaydırıp ve kızın çenesini avcumun içinde hapsedti. Bu kez yüzünde bir gülüş değil aksine öfke ve hırs vardı.

Isabel daha öncekilere benzemeyen bir korkuyla kaskatı kesildi. Bunu nasıl anladığını açıklayamazdı, sadece bir içgüdüydü. Lanet olsun, o her şeyi biliyordu... Ve bildiğini saklama gereği görmedi.

"Durmamı istemenizin nedeni bekâretiniz olabilir mi Bayan Sullivan?"

On İkinci Bölüm

Isabel dehşete kapılarak adama bakakaldı. Aynı anda aklından bir sürü şey geçerken hangisine odaklanması gerektiğini düşünüyordu. İtiraf ederse bu bir hafifletici sebep olabilir miydi? O kıvılcımlar çıkan gözlere bakılırsa hayır... Uzun süreli sessizliğinin adamı nasıl da kızdırdığını görebiliyordu. Daha fazlasına cesaret edemeyeceği için bir korkak gibi inkâr etti.

"Ne... Neden bahsediyorsunuz siz?"

Çenesini kavrayan parmakların artan baskısı dışında Henfield herhangi bir tepki vermeden ona bakmaya devam etti.

Isabel canının acısını görmezden geldi çünkü adam yumuşayacakmış gibi görünmüyordu. Bastırılmaya çalıştığı korkuya yenilerek, "Kalkın tizerimden lütfen," diyebilirdi.

"Valanımızın ortaya çıkarılacağını mi sandınız Bayan Sullivan?"

Isabel onu aksine itiraz edebilecek bir yol bulabilirdi belki fakat adamın gerçek sıradanlığı biliyor olması altında düşünülenden fazlasını bililiğini ortaya koyuyordu. Peki ama nasıl? Sınırlardan atacağı her adımı cesaretle açıklığı ayrıntı ince çizgiyi aşmadan atıyordu ama adeta dönüp kalmıştı.

"Yatağıma girdiğimizde öğreneceğimi gerçeği benden daha ne kadar saklayacaksınız?"

Isabel verecek bir cevabı olmasa da itiraz edecek bir nokta yakaladığı için hemen saldırıya geçti. Başını serçe silkeleyip

çenesini sıkın parmaklardan kurtularak, "Seninle yatağa gireceğimi de nereden çıkardın?" diye bağırdı.

Henfield cevap vermek yerine manidar bir şekilde güldü ve yakınlıklarına dikkat çekmek adına hafifçe kapırdandı.

Genç kız öleceğini zannettiği zaman korkmuştu ama şimdi onu en çok korkutan adamın tehditkâr gülümsemesiydi. Aklından ne geçtiğini tahmin etmeye çalışırken bir sürü şey düşünüyordu ve en kötüsünün hangisi olduğuna karar veremediği için tam olarak başına neler geleceğini kestiremiyordu. "Gitmek istiyorum," dedi çaresizce. Bir yandan da ne pahasına olursa olsun çırpınmaya devam ediyordu. Ne var ki isteği de karşı koyuşları da kontun umurunda bile değildi. Gözleri ancak nefretle açıklanabilecek bir öfkeyle ışıldarken onun ne hissettiğiyle ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Gideceğiniz zamana ben karar vereceğim."

Bu basit bir vaat değildi... Açık bir tehditti ve etkisini artıran korkunç bakışlar altında son derece rahatsız edici olduğu da bir gerçektir.

"Tamam, her şeyi anlatacağım ama bu şekilde ol..." Uzlaşmacı bir tavırla başladığı sözler dudaklarına kapanan dudaklar yüzünden yarım kaldı. Kasa süre önce nezaketten uzak öpücükleri paylaşmışlardı ama bu seferki acı vericiydi. Isabel dudaklarına sürülen dişlerin ve ağızının derinliklerine kayan ilim yapıtları karşısında soluksuz kalmıştı. Canı yanıyordu ama daha çok rahatsız edici olan yağlanıyor oluyordu. Gözleri bunu engelleyemiyor oluyordu verdiği acıyı yaşları ile bölüdü. Dahası bu sadece fiziksel bir zarfak değil onun düşünüşlerine olan bir zarfak. İşte bunu katlanıyordu. Böyle yağlanırken bile onun öpücükleri şeklinde onu öpmek ve daha fazla yağlanmayı göze almak istiyordu. Tüm bunların olmasını engelleyen ise sımsıkı tutunduğu madde ve gururuydu...

Hi Tuzlu ağzını daha fazla deneyimliyordu. İlk başta hoyrat olan dudaklar hâlâ kaba olmalarına rağmen şimdi ustaca baştan çıkartıyordu. Isabel hep böyle yoldan çıkmaya hazır bir

kız mıydı? Şimdiye dek koruduğu saflığını yitirmek için her zaman bu anın gelmesini mi beklemişti?

Henfield'in bedeninin her iki tarafında bükülü olan dizleri titremeye başladı ve onu uzaklaştırmak için omuzlarına dayadığı elleri teslimiyetle boynuna dolandı. Yazık ki direnci buraya kadardı... Dudakları içten karşılıklar için kıpırdamaya başlamadan önce tatlı bir iç geçirdi. Sanki aralarında hiçbir sorun yokmuş gibi, iki sevgili gibi, bunu her zaman yapmaya alışkınlanmış gibi tatlarına vardılar birbirlerinin.

Genç adam artık hoyrat değildi ve dokunuşlarında Isabel'in içine işleyen bir samimiyet... Sahiplenme ve hükmediş vardı. Ellerinden biri kızın kalçasıyla dizi arasındaki çıplak teni okşarken dudakları boynunda ve kulaklarında geziniyordu.

Isabel kulak memesine geçen dişlerin verdiği hazla inledi. Kesik solukların hızlandığını duydu. Ne var ki bunlar hiç yaşanmıyormuş gibi kulağına fısıldanan sözleri işittiğinde ise kaskatı kesildi.

"Hâlâ benimle yatağa girmeyeceğinizi söyleyebilir misiniz Bayan Sullivan?"

Bir an için kaskatı kesildiyse bile kendinden beklenmeyen bir güçle onu üzerinden itti ve bir kedi gibi hızla yataktan fırladı. Aklından geçen kaçmak değil hesap sormaktı. Ona baktıkça bu isteği daha da artıyordu çünkü adam bir dirseğinden destek alarak doğrulmuş sırtıyordu.

Isabel güç dengesini umursayacak sağduyuya sahip olmadığı için hakaret etti. "Seni pislik herif! Başına ne geldiye çoktan hak ettin."

"Benim dersimi vermek gibi kutsal bir görev üstlendiğinize göre asıl siz başımıza gelecekleri umursamıyor olmalısınız Bayan Sullivan." Duruşunu hiç bozmamış olsa da artık sırtıtmıyordu.

"Korksaydım seni ilk gördüğüm an kaçıp giderdim."
"Beni ilk gördüğünüz an kaçıp gitmediğinize pişman olacaksınız hanımefendi."

Isabel soğuk bir tavırla güldü ve "Fredy için değer," diye cesurca karşılık verdi. O an sadece kaçmak istiyordu oysaki. "Frederick Preston'ın sizin için aynısını düşünmediğini bilmek acı olmalı."

Genç kız benzer şekilde düşünmesine rağmen, "Tüm bunları göze almıştık," diyerek gerçeği çarpıtı.

Henfield yavaşça ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak kızın tam karşısında durdu. Isabel bu hamlenin üzerine kaçmamak için tüm gücünü harcayıp kılını bile kıpırdatmadan öylece bekledi. Yüzüne bakmak öyle zordu ki... Özellikle de gözleri öfkeden kor alevler gibi parlarken.

"Konuşmaya başla. Kimsin? Vivian ve Preston'ı nereden tanıyorsun?"

Isabel istemsizce bir adım geriledi. Adamı endişeli bir şekilde incelerken hangi halinin daha korkutucu olduğunu düşündü bir an için. Baştan çıkarmaya çalıştığı an mı yoksa sorguladığı an mı?

Kolundaki acıyı hissedene kadar ona boş boş baktığını fark etmemişti. Kurtulmak için kolunu çekmişti ama bu daha fazla canının yanmasına neden oldu.

"Cevapları almadan hiçbir yere gidemeyeceğinizi anlamamız için nasıl bir önlem almalıyım? Eğer niyetiniz altuma yatmaksa ben de buna sıcak bakıyorum çünkü ancak o zaman şömüne karşısındaki bir kedi kadar uysal oluyorsunuz." Bu sözler üzerine gömleğini başının üzerinden çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Isabel tokat yemeye bile razıydı ama onu böyle görmek istemiyordu. İşkenceye karşı dayanıksızlığı yeterince kötülükten, işkence türüne olan zaafı tam bir utanç kaynağıydı. Öyle ki az önceki hakareti bile duymazdan gelebilmişti. Oysa ona uysal bir kedinin nasıl olmadığını göstermek için can atıyordu.

Heyecanını belli etmemeye çalışarak bakışlarını yana çevirdi ve kuruyan dudaklarını nemlendirdi. O an ilk kez buldukları odanın neye benzediğini görebilme şansı buldu.

Burası bir avcı kulübesi olmalıydı. Odanın gecenin bu saatinde bile yeterince aydınlık olma nedeni yanan şömineydi ama Isabel onun ne ara yakıldığını bilmiyordu. Muhtemelen Henfield planını yaparken bunu da düşünmüştü. "Neredeyiz?" Henfield homurtuya benzer bir sesle, "Hâlâ benim topraklarımnda," dedi. "Ayrıca soruları soran benim."

Isabel celladına ürkek bir bakış attı ancak bunun bir hata olduğunu anlaması çok sürmedi. Neden soyunmuştu ki san-ki? Eğer ona giyinmesini söylerse muhtemelen pantolonunu da çıkarırdı. "Beni tehdit etme!" dedi ona bakmamaya çalışarak.

"Konuş!"

Isabel artık inkâr edemeyeceğine göre gerçeği söylemek zorundaydı... En azından bir kısmını. "Bildığın gibi istimin Isabella Sullivan." Adam *Gwen* diye ekleyince ona kötü bir bakış attı. "İşin özeti şu ki... Onlar birbirlerini seviyorlardı, ben de birleşmelerine yardım ettim."

"Biraz daha detay verin Bayan Sullivan."

"Eğer nasıl tanıştıklarını soruyorsan hiçbir fikrim yok. Bunu kendin araştırıp öğren." Adamın yüzündeki öfkeyi görmek istemediği için arkasını dönüp bir süredir yapmayı düşündüğü üzere yakasını düzeltmeye çalıştı fakat daha bir düğmeyi bile ilikleyemeden kendisini burnundan soluyan Henfield ile yüz yüze buldu.

"Nasıl tanıştıkları umurumda değil. Şu an hangi cehennemde oldukları ya da birbirlerini ne kadar sevdikleri de öyle... Ben bu işteki payımızı öğrenmeye çalışıyorum hanımefendi. Öğrenmeliyim çünkü ödeyeceğiniz bedelin adil olmasını istiyorum."

Genç kız omuzlarını dikleştirdi ve cesaretle, "Bu olaydaki en masum kişi olduğumu düşünürken de beni cezalandırmak niyetindeydin. Bana adaletten bahsetme," dedi.

Bu çıkışı eğlenceli bulmuş olmalı ki gülümseyerek, "Bu olaydaki en masum kişi olmayı dileyeceksin Bella," dedi kont.

"Bana Bella deme!" diye haykırdı Isabel.

Henfield tek kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Elini koyu renk saçlarının arasından geçirip ilgiyle kızı süzerken ilgisinin ne yönde olduğunu söylemek güçtü.

Isabel buna kafa yorarak baş ağrıtmaktansa önünde sonunda itiraf edeceği gerçeklere yoğunlaşmayı uygun buldu. "Fredy benim arkadaşım. O Vivian'a deli gibi âşık ama sen çıkıp onu elinden aldın."

Adam samimi bir şaşkınlıkla ona baktı. "Bundan haberim bile yoktu," dedi. "Bayan Sullivan eğer ikisi arasında dediğiniz gibi büyük bir aşk olsaydı şu anda bunları konuşmuyor olurduk. İkisi çok daha önce evlenmenin bir yolunu bulurlardı."

"Aksine... Aşkları o kadar büyüktü ki size rağmen kaçtılar. Vivian bir hata yaptı ama pişman oldu."

"Sizin sayenizde."

"Beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz."

"Anlaşılan o ki siz de beni fazla küçümsüyorsunuz hanımefendi."

Isabel bu üstü kapalı tehdit karşısında panik yapmaksızın sakince, "Eğer ben araya girmemiş olsaydım sizi sevmeyen bir kadınla evlenmiş olacaktınız ama," diyerek lafı yapıştırdı. "Teşekkür ederim."

Isabel alay ve küçümseme dolu bakışlardan kaçınmadan baktı ona. Üzerine basa basa söylediği her kelimenin arkasındaydı. "Eğer bu oyunu oynamasaydım Fredy'nin senin karşısında şansı olur muydu sanıyorsun?"

Henfield ne söylemek niyetindeyse bundan vazgeçti ve bir an için susup sadece ona baktı. Karışık bir bulmacayı çözmeye çalışmış gibi bir hali vardı ancak çok geçmeden yitirginde Isabel'in nefret ve korku hisleri içinde haurlayacağı tuhaf bir ifade belirdi yeniden. Gözleri kısılmış, burun kanatları genişlemişti. Dişlerini sıkıttı, çenesindeki kıpırtıdan belli oluyordu.

İçinde buldukları gergin ortamı solunak, onun düş-

manlığını kazanmanın bedelini ödemek zorunda kalacağı gerçeğiyle acı ve soğuk bir biçimde yüzleşmek gibiydi. Eğer şansı ve fırsatı olsa çılgık çılgına bu cehennem sıcaklığındaki odayı terk ederdi. Tıpkı düşündüğü gibi uzaklaşmak için geriye doğru korkak bir adım atmıştı ki Henfield'in fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuştuğunu duydu.

"Kendini yardım meleği sanan züppe bir fahişeden başka bir şey değilsiniz Bayan Sullivan." Isabel yaşadığı şaşkınlıkla iç çekmeyle çılgık atma arasında bir ses çıkardı ama kont henüz sözlerini bitirmemişti. "Attan düştüğünüz o lanet geceyi de siz planladınız değil mi? Ben size yardım ederken o ikisi rahatça kaçabilsin diye ayarladınız her şeyi."

Isabel haklı olduğu noktaları gözden hiç kaçırmazdı. Bu yüzden hemen atıldı. "Bu tam bir saçmalık. Ben ertesi günkü gezide komik duruma düşmemek için çalışıyordum sadece."

Henfield bu açıklamayı duymazdan gelerek, "Bir daha hiçbir sorumu ikiletmeden cevap vereceksin... Kimsin? Vivian ve Preston ile ilişkin ne?" derken onu kolundan çekip masanın kenarında duran tahta bir sandalyeye zorla oturttu ve kızı düzleşene kadar da omuzlarına bastırdı.

Bir cellat gibi tepesinde dikilen adama bakan Isabel şansı olup olmadığını yoklamak istercesine kapıya doğru kaçmak bir bakış attı, fakat kapı yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı sanki. "Fredy ile ben çocukluktan beri birbirimizi tanırız. Bir gün âşık olduğumu ama sevdiği kadının başkasıyla nişanlandığını söyledi." Sustu çünkü az sonra Fredy'nin sahte nişanlılık teklifine karşılık sahte evlilik teklif ettiğinden bahsetmesi gerekebilirdi. Sandalyesi birden havaya kalkınca az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu ki korku dolu bir çılgık attı. Henfield fiziksel işkenceye de başlamış, tam anlamıyla sandalyeyi arkadan silkeliyordu. Genç kız dehşetle arkasına doğru baktı ve "Ağzımın üzerine düşersen sana ne anlatabilirim sanıyorsun?" diyerek detone bir sesle bağırdı.

"Konuşmaktan çok düşüntüyorsun. Eğer iki cümle arasında iki saniyeden fazla bir sessizlik olursa yalan söylediğini

düşüneceğim ve yalancılara nasıl davrandığımı bilmek dahi istemezsin."

Isabel ne kadar korktuğunu belli etmek yerine alakasız bir şekilde, "Saçlarımı toplamam lazım," deyince kont sessiz bir şekilde küfredip yanından uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra döndüğünde elinde ne işe yaradığı belli olmayan bir çubuk vardı. Isabel daha ne olduğunu anlamadan Henfield eğildi ve bir kısmı kızın yüzünü kapatan, büyük çoğunluğu da sırtından aşağı dökülen saçlarını toplayıp başının arkasına sıkıca tutturdu. İşini bitirince de uzanıp Isabel'in boynuna sıcak bir öpücük kondurdu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Devam et," dedi sertçe.

Eğer bir şans verilmiş olsaydı önce şaşkınlıktan çılgık atar, sonra da ondan hesap sorardı ama itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar tehditleri ciddiye alıyordu. Sesli bir şekilde yutkunup açıklamalarına devam ederken, "Fredy davete Vivian'ın da katılacağını bir şekilde öğrenmiş ve kendisini davet ettirmenin bir yolunu bulmuş..." dedi. "Benden de ona eşlik etmemi istedi. Hepsi bu..."

Henfield sandalyenin etrafından dolanıp kızın tam önünde durdu ve çömeldi. Şimdi neredeyse aynı hizadaydılar ancak Isabel bundan hiç hoşnut değildi. Hemen arkasındaki şömineden gelen kuvvetli ışık adamın yüzünü tüm netliğiyle aydınlatıyor, aralarındaki kısa mesafe çıplak teninden gelen o erkeksi kokunun burnuna dolmasını kolaylaştırıyordu.

"Karı olarak?"

Isabel onaylamak için aceleyle başını salladı.

"Sevgili misiniz?"

O kadar yakınlardı ki Isabel bu soruya normalden daha fazla alınganlık gösterdi ve "Saçmalama," diye bağıarak tepkisini belli etti. Adamı sertçe kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama bu sadece bir deneme olarak kaldı tabii.

"Sizi öpüşürken görmediğim çok az an hatırlıyorum."

"Bu koca bir yalan. Sadece sen ve Vivian bize bakarken..."

manlığını kazanmanın bedelini ödemek zorunda kalacağı gerçeğiyle acı ve soğuk bir biçimde yüzleşmek gerekiyordu. Eğer şansı ve fırsatı olsa çığlık çığığa bu cehennem suçundan dolayı odayı terk ederdi. Tıpkı düşündüğü gibi uzaklaşmak için geriye doğru korkak bir adım atmıştı ki Henfield'in fısıltıdan biraz daha yüksek sesle konuştuğunu duydu.

"Kendini yardım meleği sanan züppe bir fahişeden başka bir şey değilsiniz Bayan Sullivan." Isabel yaşadığı şaşkınlıkla iç çekmeyle çığlık atma arasında bir ses çıkardı ama kont henüz sözlerini bitirmemişti. "Attan düştüğünüz o lanet geçeyi de siz planladınız değil mi? Ben size yardım ederken o ikisi rahatça kaçabilsin diye ayarladınız her şeyi."

Isabel haklı olduğu noktaları gözden hiç kaçırmazdı. Bu yüzden hemen atıldı. "Bu tam bir saçmalık. Ben ertesi günkü gezide komik duruma düşmemek için çalışıyordum sadece."

Henfield bu açıklamayı duymazdan gelerek, "Bir daha hiçbir sorumu ikiletmeden cevap vereceksin... Kimsin? Vivian ve Preston ile ilişkin ne?" derken onu kolundan çekip masanın kenarında duran tahta bir sandalyeye zorla oturttu ve kızı düzleşene kadar da omuzlarına bastırdı.

Bir cellat gibi tepesinde dikilen adama bakan Isabel şansı olup olmadığını yoklamak istercesine kapıya doğru kaçmak bir bakış attı, fakat kapı yavaş yavaş uzaklaşmaya başlamıştı sanki. "Fredy ile ben çocukluktan beri birbirimizi tanırız. Bir gün âşık olduğumu ama sevdiği kadının başkasıyla nişanlandığını söyledi." Sustu çünkü az sonra Fredy'nin sahte nişanlılık teklifine karşılık sahte evlilik teklif ettiğinden bahsetmesi gerekebilirdi. Sandalyesi birden havaya kalkınca az daha yüzüstü yere kapaklanıyordu ki korku dolu bir çığlık attı. Henfield fiziksel işkenceye de başlamış, tam anlamıyla sandalyeyi arkadan silkeliyordu. Genç kız dehşetle arkasına doğru baktı ve "Ağzımın üzerine düşersen sana ne anlatabilirim sanıyorsun?" diyerek detone bir sesle bağırdı.

"Konuşmaktan çok düşünüyorsun. Eğer iki cünden arasında iki saniyeden fazla bir sessizlik olursa yalan söylediğini

düşüneceğim ve yalancılara nasıl davrandığımı bilmek daha istemezsin."

Isabel ne kadar korktuğunu belli etmek yerine alakasız bir şekilde, "Saçlarımı toplamam lazım," deyince kont sessiz bir şekilde küfredip yanından uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra döndüğünde elinde ne işe yaradığı belli olmayan bir çubuk vardı. Isabel daha ne olduğunu anlamadan Henfield eğildi ve bir kısmı kızın yüzünü kapatan, büyük çoğunluğu da sırtından aşağı dökülen saçlarını toplayıp başının arkasına sıkıca tutturdu. İşini bitirince de uzanıp Isabel'in boynuna sıcak bir öpücük kondurdu ve sonra hiçbir şey olmamış gibi, "Devam et," dedi sertçe.

Eğer bir şans verilmiş olsaydı önce şaşkınlıktan çığlık atar, sonra da ondan hesap sorardı ama itaat etmesi gerektiğini bilecek kadar tehditleri ciddiye alıyordu. Sesli bir şekilde yutkunup açıklamalarına devam ederken, "Fredy davete Vivian'ın da katılacağını bir şekilde öğrenmiş ve kendisini davet ettirmenin bir yolunu bulmuş..." dedi. "Benden de ona eşlik etmemi istedi. Hepsi bu..."

Henfield sandalyenin etrafından dolanıp kızın tam önünde durdu ve çömeldi. Şimdi neredeyse aynı hizadaydılar ancak Isabel bundan hiç hoşnut değildi. Hemen arkasındaki şömineden gelen kuvvetli ışık adamın yüzünü tüm netliğiyle aydınlatıyor, aralarındaki kısa mesafe çıplak teninden gelen o erkeksi kokunun burnuna dolmasını kolaylaştırıyordu.

"Karı olarak?"

Isabel onaylamak için aceleyle başını salladı.

"Sevgili misiniz?"

O kadar yakındı ki Isabel bu soruya normalden daha fazla alınganlık gösterdi ve "Saçmalama," diye bağırarak tepkisini belli etti. Adamı sertçe kendisinden uzaklaştırmayı denedi ama bu sadece bir deneme olarak kaldı tabii.

"Sizi öptüğümde görmediğimi çok az an hatırlıyorum."

"Bu koca bir yalan. Sadece sen ve Vivian bize bakarken..."

"Bu da haklı olduğumu gösterir çünkü gözümü sizden pek alabildiğimi söyleyemeyeceğim Bayan Sullivan."

Isabel boş bulunup, "Bu doğru mu?" diye sordu safça. Ne var ki toparlanması çok sürmedi. "Biz sevgili değiliz, anlamıyor musun Fredy sevdiği kadınla gitti."

"Aynı odada kalıyordunuz." Henfield anilim kapıdanıdan doğrucu Isabel'in karanlıkta kalan gözlerine bakıyordu.

"O yerde yatıyordu ama." Bunları ona neden açıkladığını bilmiyordu.

"Ne kadar da omurlu bir davranış." dedi kane alaycı bir tavırla. Yerinden yavaşça doğrultmaya başladı ama elleri omdaydı. "Sizi kavga ederken gördüğüm o akşam bana ne dediğinizi hatırlıyor musunuz Bayan Sullivan?"

Isabel ne dediği bir yana adamın hangi geceden bahsettiğini bile anlamamıştı.

"Bana öyle bir ders verecektiniz ki herkes muhteşem düğüntümden değil de bundan bahsedecekti, hatırlıyor musunuz?"

Ah elbette hatırlıyordu. Eğer şimdi başına bu denli iş açacağını bilseydi ona haddini bildirmekten başka hiçbir şey düşünmediği o ana geri döner, sözlerini geri alır, üzerine de özür dilerdi.

"İşlerin bu noktaya geleceğini hiç düşünmediniz değil mi? Hiçbir şey olmamış gibi kaçıp gideceğinizi sandınız. Beni aptal yerine koyacağınızı..."

Henfield onun çenesini kavradı. Başını sağ omzunun üzerine doğru hafifçe eğmişti ve kestane renkli saçları alınına düşmüştü. Bu haliyle çok genç ama tehlikeli derecede çekici görünüyordu. Isabel içinde buldukları duruma rağmen çamurlar içinde ya da gece boyunca öpüştikleri anlar da dahil olmak üzere onu hiç böyle dağınık görmediğini düşünecek kadar etkileniyordu onun her halinden. Oysa tehdit altındayken şu anda düşünüyor olduklarını düşünmemesi gerekirdi. Akibeti hakkında bir şey bilmiyordu ancak şimdi yeterince

endişeli değildi. Özellikle de çenesini sıkın parmaklar yavaşça, okşar gibi boynuna doğru kayarken.

Kızın boynunu hafifçe sıkarken, "Çok kötü bir oyun oynadın hayatım," diye fısıldadı kont.

Bu nefes kesecek kadar sert bir hareket değildi ama Isabel nefes alamıyordu. Hava bir düğüm gibi içinde takılıp kalıyordu sanki. Parmakların baskısı artınca insanı bir illeyle havayı hızla içine çeken, fakat bu boğazından tuhaf bir ses gelmesine neden oldu. Karşılığında adamın acımasızca gülüşünü görmesi ise içinde korkudan başka bir şeylerin hissetmesini tetikledi. Kendini bu kadar zayıf hissettiği için isyan ve öfkeyle dolmuştu. İki eliyle adamın bileğine asılıp nefret dolu bakışlarını ona doğru çevirdi. Tırnaklarını tüm gücüyle sıcağa bastırırken hafifçe gülümseceği ve cüretkâr bir şekilde, "Ama işe yaradı, öyle değil mi?" dedi.

Adamın öfkesi yeşil gözlerindeki anormal parlaklık ve birbirine değen dişlerinden yükselen gıcırtyla somutlaştı. Ve bir yeterli değilmiş gibi Henfield onu son derece basit bir hareketle sandalyeden kaldırıp geriye doğru sürükledi. Bir eli hâlâ boynundaydı ve moraracağından hiç şüphesi yoktu kızın.

Ancak Isabel bunun için çok fazla endişelenmeden kendini yatağın üzerinde buldu. Bu öyle sert bir düşüştü ki yatağa birkaç kez yaylandı. Sonra onun ağırlığını hissetti. Yatağa isyanla gıcırdayan sırtüstü kaçmayı denedi ama Henfield buna izin vermedi.

"Çok ileri gittin deli kızıl..." dedi tuhaf ve bir o kadar boğuk bir sesle. Yüzleri birbirine değecek kadar yakındı. Isabel'i asıl korkutan sözlerden çok o ses tonuydu zaten... Ve bir de yakınlıkları. "Başına gelecekleri istiyorsun değil mi? Beni çileden çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamış olmana rağmen devam ediyorsun çünkü istiyorsun... Beni istiyorsun."

Isabel başını hızla yana çevirip titrek bir sesle, "Hayır... Yaptıklarımın seninle bir ilgisi yoktu," dedi. Yanağına sürtünen dudaklar bir işkence aletinden farksızdı.

"Kafandan neler geçtiğini biliyorum küçük bakire... Ama çok yakında seni bu yükten kurtaracağım."

Isabel hissettiği korku ve aşağılanmayla derin bir nefes denedi. Başına gelenlere inanamıyordu... Az sonra olacaklara da...

Ne var ki düşündüğü şey gerçekleşmedi. Henfield yaklaşacağı yerde uzaklaşırken Isabel şaşkınlıkla ona bakıyordu. Nihayet üzerinden kalkmıştı ama bu rahatlamasını sağlamıyordu elbette. Tepesinde dikilen adamın sırttan yüzünü, içinden geçen tüm çalkantılı hislerle izliyordu sadece.

"Şimdi dinlenin Bayan Sullivan. Birkaç saat sonra Henfield'a döneceğiz."

Isabel onun kulübeden çıkışını şaşkınlıkla izlerken az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyordu bir yandan da. Dinlen demişti ama nasıl? Uyuması mümkün değildi çünkü daha önce hiç hissetmediği kadar tehdit altındaydı. Özellikle de böyle, gökteki yıldızlar gibi sere serpe uzanmışken. Ağır kayalarını altında kalmış kadar zorlanarak yerinden doğrulmayı denedi, fakat sonra vazgeçip sürünerek başını yastığa koyacak kadar yukarı çıktı. İçgüdüsel bir hareketle dizlerini kırıp karnında toplarken ellerini çenesinin altında birleştirdi. Gözleri bir falcının küresinden bile daha yuvarlak ve parlaktı. Uyuması mümkün değildi... Bu gece asla uyumayacaktı... Asla. Ancak sadece birkaç saniye sonra uyuyakaldı.

Her derin uykunun huzur dolu olması gerekmiyordu. Rüyalar, özellikle de kâbuslar her zaman en derin uykular da gelirdi çünkü. Isabel gözkapaklarını zorla aralayıp bulanık bakışlarını sabit bir noktaya dikti. Nerede olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı yoktu çünkü tüm varlığıyla onu hissediyor, görebiliyordu. Bakışlarını diktiği yerde, tatsız anılarının

olduğu sandalyeye oturmuş doğrudan ona bakıyordu Henfield. Bacak bacak üstüne atmış, rahatça arkasına yaslanmıştı. Düşünmeden izlediler birbirlerini... Ve süre uzadıkça huzursuzluk baş gösterdi. Genç kız yavaşça kıpırdanıp yerinden doğrulmaya çalıştı ancak hissettiği yorgunluk ve tuhaf kırgınlık yüzünden başarılı olamadı.

Üzerinde ince bir battaniye vardı. Onun işi olmalıydı. Tabii bunun için kimseye teşekkür etmek gibi bir niyeti yoktu. "Dinlenebildin mi?"

Isabel bu sözleri duymazdan gelmeyi yeğleyip başını tam aksi yöne çevirdi. Garip ama ona karşı ciddi bir içerleme içindeydi. Küskündü fakat bu kimin umurundaydı değil mi?

"Saat on ikiyi geçiyor. Artık yola koyulmanız gerekiyor."

Isabel saati duyunca içten bir tepki vermeden edemedi. "Ne? O kadar oldu mu?"

Henfield kalkıp onun yanından geçerek kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıkana kadar önce, "Bir an önce hazırlanın, araba sizi bekliyor Bayan Sullivan," dedi.

Isabel sabaha karşı yaşadıklarını düşününce içinde bulunduğu anın sükunetini tuhaf buluyordu. Dışarıdan gelen kuş cıvıltıları ve yakınlarda bir yerde akan sığın sesleri huzur vericiydi. Sanki daha önce hiç huzursuz olmamış gibi hissediyordu kendini ama bundan hiç hoşnut değildi. Hızla üzerindeki battaniyeyi bir kenara fırlatıp yataktan indi ve aklına gelen ilk şey pencereye koşmak oldu.

Henfield dışarıda büyükçe bir arabanın tepesinde oturan arabacıya bir şeyler söylüyordu. Tanrı aşkına bu araba da nereden çıkmıştı ve tabii gelirken bindiği köhne araba ve sıksa at neredeydi? Isabel detaylardaki inceliği gördükçe şeytani bir düşmanı olduğunu anlayabiliyordu. Eğer kont her şeyi bir gün önceden planlamadıysa yeni arabanın burada olmasına imkân yoktu. Daha nelerle karşılaşacağını Tanrı bilirdi.

Oda gündüz aydınlığında gözüne daha sıcak gelmişti, fakat demir kafesli pencereler ve tek çıkış kapısı hissettiği

"Morgan için endişelenme. Evine gider gitmez seni gören-
de öldüğünü öğrenecek," dedi ve arkasına yaslandı.
"Nasıl?"

"Bir adamımı Morgan'ın arkasından gönderdim. Senin
için endişelenmeye fırsat bulamadan nerede olduğunu öğre-
necek."

Kafası karışan Isabel, "Tüm bunlara ne gerek vardı ki?"
diye sordu. "Morgan burada olduğumu duyar durmaz vakit
kaybetmeden gelecektir. Madem onun bilmesini istiyordun
neden bu kadar zahmete girdin?"

Henfield'in yüzü kocaman bir gülümseme ile aydınlandı.
İnanılmaz ama bu haliyle gerçekten mutlu görünüyordu. "Ah
sevgili Bella... Bunu gerçekten anlamadın mı yani?" Bella de-
diğine göre *bu* kesinlikle iyi bir şey değil diye düşündü genç
kız. "En az dört gün boyunca Henfield sadece ikimizin ola-
cak." Isabel anlıyor ama bunu düşünmek istemiyordu. Ko-
nuşmak ise şu an onun için o kadar uzak ve ulaşılmazdı ki.
"Eğer bir şeyi kafama koymuşsam bunu hiç kimse engelleye-
mez ama herhangi bir pürüz çıkmayacağını da garanti etmek
isterim. Morgan ile birbirinize çok bağlı görünüyorsunuz.
Bu yüzden seninle ilgili planlarımı duyduğunda bunu engel-
lemek için her şeyi yapacağına inanıyorum."

Isabel farkında olmadan Mimi'yi kucaklayıp göğsüne bas-
tırdı. Tabii bu hareket karşısındaki züppenin dikkatinden
kaçmamıştı. Alaycı bakışlarının hiç önem yoktu çünkü onun
karşısında daha aptal durumlara da düşmüştü. Hiç şüphesiz
az sonra soracağı sorunun cevabı da o eşsiz anlardan birinin
yaşanmasına neden olacaktı. "Niyetin ne?"

Anlamlı bir sessizlik oldu. Dışarıdan gelen ritmik sesler
ikisi var olduğu sürece silik ve zayıftı zaten... Isabel yalnız
olduğunu hissediyordu... Duyduklarından sonra ise bundan
iyice emin oldu.

"Şimdiye kadar sana hareketlerimle anlatamadığıma göre
açıkça söyleyeyim. Şu andan itibaren benimsin. Sadece bana
aıtsın ve bu gece sevgili Bella... Benim odama taşıyorsun."

On Üçüncü Bölüm

Başından beri korktuğu şey *bu* değil miydi? Henfield ilk
kez bu kadar açık ve netti. Isabel normal şartlarda hem dü-
şünüp hem konuşabilirdi ama şimdi öylesine yoğun duygu-
lar içindeydi ki bu yoğunluk onu boğuyordu. Sudan çıkmış
balık gibi ağzı açılıp kapanırken de tam olarak bu görüntüyü
veriyordu zaten.

"Neden bu kadar şaşırdığınızı anlamadım."

Isabel alaycılığa ne kadar tahammülsüz olduğunu bu söz-
lerle iyice anlamış oldu ve hızla adamın üzerine atıldı. Mimi
yere düşünce çıkan tok sesi bile duymamıştı. Düşünebildiği
tek şey ona zarar vermektir ve beynini kullanabilecek durum-
da olmadığı için tırnaklarının işe yaramasını umuyordu. Ne
var ki düşündüğü gibi olmadı çünkü Henfield bu saldırıyı
bekliyormuş gibi ustaca bir hareketle kollarını hapsedip onu
zorla yanına oturttu. Isabel bilekleri kontun tek eline hapsol-
muş durumdayken çırpınmaya devam ediyordu.

"Uslu dur!"

Isabel ağlamaya ne kadar yaklaştığını hissettikçe daha fazla
çıldırıyordu. Aynı anda hem öldürmek hem de sıcaklığına
sığınmak için yanıyordu ve bu çelişkili hisler başını döndü-
rüyordu. Bu kadar zayıf hale gelmesine neden olduğu için
Henfield'dan öylesine nefret ediyordu ki bunu göstermenin
neye mal olacağı umurunda bile değildi. Böyle düşünürken
çırpınışlarını arttırdı ama kont da aynı ölçüde kontrolünü
arttırdı ve onu kolları arasında sımsıkı hapsetti. *Bu diğer sa-*

rılışlarındaki ateşten uzak, sadece önlem amaçlı bir hareketi sadece. Muhtemelen Henfield çıldıran atlarını da böyle terbiye ediyordu.

Isabel göğüslerinin hemen üzerinden baskı yapıp omzunu saran kolu iki eliyle uzaklaştırmayı denedikçe zayıf düşüyüverdi lanet olsun. Neyse ki o sınırı geçmeden Henfield nu fark etti. Ağlamak mı? Asla...

"Bir kere daha kaçmayı denememeni tavsiye ederim."

Genç kız yanındaki zorbanın tehditkâr sözlerine karşılık gururla çenesini kaldırdı. Aralarında bir anlaşma olmamıştı ama kont da bir şekilde onun sakinleştiğini ve artık savaşmıyacağını anlamış gibi gevşemişti. Aslında sakinleşmiş değildi ama mekânın savaşmak için uygun bir yer olmadığını anlamıştı. Elbette değerlendirebileceği fırsatlar bulacaktı. Önce bir şoktan çıksın...

Isabel hain planlar yapmayı kestiği an ayağının dibinde sırtüstü debelenen Mimi'yi gördü ve yeniden ağlamak istedi. Hatta yerde olma sebebi kendisi değilmiş gibi zavallı hayvanı büyük bir nezaketle eline alırken gözleri dolu dolu olmuştu bile. Üstelik Henfield da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Zavallı hayvana kaplumbağa muamelesi yapmayı denerseniz olmaz mı? Eminim dışarıda huzurlu bir hayatı özlüyordur. Baksanıza, şu anda benden bile kızgın görünüyor."

Isabel adamın hiç de kızgınmış gibi görünmeyen yüzüne ters bir bakış atıp karşı koltuğa oturdu. Mimi'nin her daim öfkeliymiş gibi duran ifadesini incelediğinde ise içten bir üzüntü hissetti. Eğer utanmasaydı Mimi'nin buruşuk suratından biri de kendisini küçük bir kaplumbağa ile karşılaştıran Henfield'ın aynı öpücüğü talep etme olasılığıydı.

Başını pencereye çevirip asabi bir tavırla, "Başıma gelenler için önce kendini suçla. Eğer hak etmeseydin bunların hiçbirini olmazdı," diye söylendi.

Isabel ne kadar asabiye Henfield tüm sakinliğiyle. "Kaderci mantığınız kendi durumunuzu kabullenmenize yardımcı olacağı için şanslısınız Bayan Sullivan," diyerek karşılık verdi. Sonra gazetesinden kalanları hisşirdatarak düzeltti ve ilgisini ondan uzaklaştırdı.

Ancak Isabel kendini yeterince ifade edemediğini düşünüyordu. Bu yüzden içinde fokurdayan öfkeyle, "Bu benim kaderim değil ve henüz hiçbir şey kaybetmedim," deyiverdi.

"Henüz... Bayan Sullivan ama..." Cebinden çıkardığı saatine şöyle bir baktıktan sonra sözlerini sürdürerek, "Ama geceye şunun şurasında sadece yedi saat kaldı," dedi ve durumun ciddiyeti hakkında Isabel'e ufak bir ipucu vermiş oldu.

Yolculuğun geri kalan bölümü son derece sessiz ama gergin geçti. Isabel kasıtlı olarak konta bakmadığı zamanlarda ona doğru çekilerek önce kendine ihanet ediyordu. Karşı taraftaki durum ise oldukça sakin ve sanki Isabel yokmuş gibi seyrederken, her ikisi için de en iyisinin bu olduğu söylenebilirdi.

Nihayet malikâne arazisine girdiklerinde yeni bir gerginlik baş gösterdi. Isabel bir gece önce demir kapıdan çıkarken bir daha buraya girmeyeceğinden neredeyse emindi ama şimdi yanıldığını acı bir biçimde hatırlıyordu. Araba kapıyı geçerken bekçiyi fark etti ve belki de olanlar hakkında hiçbir fikri olmayan adama nefret dolu bir bakış attı. Gururlu ve mesafeli uşaklara özel o donuk ifade bozulup yerini şaşkınlığa bıraktığında ise adice bir zevk duymaktan kendini alamadı.

Kaçarken fırtına gibi koşarak kat ettiği yolu arabayla kısacık bir zamanda tüketirken hem korku hem de öfke doluydu.

Araba mermer avlunun bitimindeki uzun mermer merdivenlerin önünde durdu. Isabel belli etmeden Henfield'a baktığında onun kendisini izlediğini gördü ve yanaklarına rahatsız edici bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Nedenini bilmiyordu çünkü adamın yüzünde herhangi bir ima yoktu... Sadece bakıyordu. Durumun dayanılmazlığını fark edip

rılışlarındaki ateşten uzak, sadece önlem amaçlı bir hareketi sadece. Muhtemelen Henfield çıldıran atlarını da böyle terbiye ediyordu.

Isabel göğüslerinin hemen üzerinden baskı yapıp omuzunu saran kolu iki eliyle uzaklaştırmayı denedikçe zayıf düşüğünü hissediyordu. Çığlıklar atarak hiçkırıklara boğulmak üzereydi lanet olsun. Neyse ki o sınırı geçmeden Henfield sertçe sırtını koltuğa bastırdı da aniden ne durumda olduğunu fark etti. *Ağlamak mı? Asla...*

"Bir kere daha kaçmayı denememeni tavsiye ederim." Genç kız yanındaki zorbanın tehditkâr sözlerine karşılık gururla çenesini kaldırdı. Aralarında bir anlaşma olmamasına ama kont da bir şekilde onun sakinleştiğini ve artık savaşmaya yacağını anlamış gibi gevşemişti. Aslında sakinleşmiş değildi ama mekânın savaşmak için uygun bir yer olmadığını anlamıştı. Elbette değerlendirebileceği fırsatlar bulacaktı. Önce bir şoktan çıksın...

Isabel hain planlar yapmayı kestiği an ayağının dibinde sırtüstü debelenen Mimi'yi gördü ve yeniden ağlamak istedi. Hatta yerde olma sebebi kendisi değilmiş gibi zavallı hayvana büyük bir nezaketle eline alırken gözleri dolu dolu oluyordu bile. Üstelik Henfield da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Zavallı hayvana kaplumbağa muamelesi yapmayı denerseniz olmaz mı? Eminim dışarıda huzurlu bir hayatı özlüyordur. Baksanıza, şu anda benden bile kızgın görünüyor."

Isabel adamın hiç de kızgınmış gibi görünmeyen yüzüne ters bir bakış atıp karşı koltuğa oturdu. Mimi'nin her daim öfkeliymiş gibi duran ifadesini incelediğinde ise içten bir üzüntü hissetti. Eğer utanmasaydı Mimi'nin buruşuk suratından biri de kendisini küçük bir kaplumbağa ile karşılaştıran Henfield'in aynı öpücüğü talep etme olasılığıydı.

Başını pencereye çevirip asabi bir tavırla, "Başıma gelenler için önce kendini suçla. Eğer hak etmeseydin bunların hiçbirini olmazdı," diye söylendi.

Isabel ne kadar asabiyse Henfield tüm sakinliğiyle, "Kaderci mantığınız kendi durumunuzu kabullenmenize yardımcı olacağı için şanslısınız Bayan Sullivan," diyerek karşılık verdi. Sonra gazetesinden kalanları huşurdatarak düzeltti ve ilgisini ondan uzaklaştırdı.

Ancak Isabel kendini yeterince ifade edemediğini düşünüyordu. Bu yüzden içinde fokurdayan öfkeyle, "Bu benim kaderim değil ve henüz hiçbir şey kaybetmedim," deyiverdi. "Henüz... Bayan Sullivan ama..." Cebinden çıkardığı saatine şöyle bir baktuktan sonra sözlerini sürdürerek, "Ama geceye şunun şurasında sadece yedi saat kaldı," dedi ve durumun ciddiyeti hakkında Isabel'e ufak bir ipucu vermiş oldu.

Yolculuğun geri kalan bölümü son derece sessiz ama gergin geçti. Isabel kasıtlı olarak konta bakmadığı zamanlarda ona doğru çekilerek önce kendine ihanet ediyordu. Karşı taraftaki durum ise oldukça sakin ve sanki Isabel yokmuş gibi seyrederken, her ikisi için de en iyisinin bu olduğu söylenebilirdi.

Nihayet malikâne arazisine girdiklerinde yeni bir gerginlik baş gösterdi. Isabel bir gece önce demir kapıdan çıkarken bir daha buraya girmeyeceğinden neredeyse emindi ama şimdi yanıldığını acı bir biçimde hatırlıyordu. Araba kapıyı geçerken bekçiyi fark etti ve belki de olanlar hakkında hiçbir fikri olmayan adama nefret dolu bir bakış attı. Gururlu ve mesafeli uşaklara özel o donuk ifade bozulup yerini şaşkınlığa bıraktığında ise adice bir zevk duymaktan kendini alamadı.

Kaçarken fırtına gibi koşarak kat ettiği yolu arabayla kısacık bir zamanda tüketirken hem korku hem de öfke doluydu. Araba mermer avlunun bitimindeki uzun mermer merdivenlerin önünde durdu. Isabel belli etmeden Henfield'a baktığında onun kendisini izlediğini gördü ve yanaklarına rahatsız edici bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Nedenini bilmiyordu çünkü adamın yüzünde herhangi bir ima yoktu... Sadece bakıyordu. Durumun dayanılmazlığını fark edip

Mimi'yi çantasına tıkaştırdıktan sonra giüükçe küçülen arabadan kaçmak için kapıya uzanmıştı ki kapı kendiliğinden açıldı ve keskin gün ışığı içeri doldu. Elini gözlerine siper edip girişe yerleştirilen merdivenden uçarcasına indi ve eve doğru uzanan mermer merdivenlere yöneldi.

Daha ilk basamakta yürütmenin gereği olarak arkaya doğru savurduğu bir elinin Henfield'in sıcak avcuna hapsoldüğünü hissedince irkilerek başını arkaya çevirdi. Ancak hareketinin keskinliği yüzünden bir üst basamağa atmaya niyetlendiği ayağının taşa takılmasına engel olamadı. Yeri öpmesine çok az bir mesafe varken belinden kavrayan Henfield sayesinde dengasını buldu, fakat bu kez de başka bir sorunla burun burnuna geldi.

Dikkatli bakışlar düşmekten kurtulan ahmak kız ile onun kahramanı hallerinden daha fazlasını sezebilirlerdi zira Henfield terli değildi ve tuhaf bir şekilde bu sadece fiziksel bir yakınlık da değildi.

Isabel Henfield'in belini kavrayan kollarını sıkı sıkıya kavradığını fark etmesine rağmen kıpırdamak istemiyordu. Zaten kıpırdarsa dudakları yanlışlıkla onun dudaklarına değebilirdi... Onun dudaklarına...

Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra bakışlarını yukarıya, kara ormanlar kadar kararlı yeşil gözlere çevirdi. Duygusal olmasa da anlamlı birkaç saniye boyunca bakışlar, fakat Henfield aralarındaki o şey her ne ise yerle bir edecek ukala sözleri hızla sarf ediverdi.

"Kollarıma atlamak için geceyi bile bekleyemeyişin gururumu okşadı Bella..."

Isabel önce bakışlarını, sonra da ellerini çekip hızla geriye doğru bir adım attı ve düşüp düşmeyeceğini umursamadan aceleyle merdivenleri çıktı. Hizmetçi ordusunun ilgi dolu bakışları altında büyük girişten geçerken hem huzursuz hem de utanç içindeydi. Benzer hislerle arkasından takip eden varmış gibi daha bir gece önce kaldığı odaya uzanan merdivenleri de koşarak geçti ve sonunda o an için sığınak olarak gördüğü odaya daldı.

Nedense kollarını açmış bir vaziyette onu bekleyen dadısı ile karşılaşacağını ummuştu ancak odada Morgan'sızlık dışında başka bir boşluk daha vardı. Sebebi çözi sandığını da gitmiş olmasıydı belki de. Odanın ortasında öylece kalmış, sandığının en son bulunduğu yere bakarken gözleri dolmuştu. Ağır ağır büyük yatağa doğru ilerledi ve çökeceğine kendisini bıraktı. Ancak henüz rahatlamaya fırsat bile bulamadan kapı pat diye açıldı.

İçeri orta yaşlı bir hizmetçi ve elinde örtüler taşıyan iki uşak girdi. Isabel'i gördüklerinde ise şaşkınlıklarını gizlemekten ona uzun uzun baktılar. Genç kız da onlara aynı şekilde karşılık verirken siyah üniformalı hizmetçi öne çıkarak, "Leydim kusura bakmayın lütfen. Odanın boş olduğunu sanyordum," dedi.

Isabel anlayışla başını salladı. "Öyle olması gerekiyordu zaten." Bu arada hizmetçi ona hâlâ boş gözlerle bakmaya devam ediyordu. Isabel onlara burada zorla tutulduğunu söyleyebilirdi ama bunun bir işe yaramayacağını farkındaydı.

Hizmetçi arkasında duran uşakların elindeki beyaz örtüleri işaret etti. "Odayı kapatmak için gelmiştik. Sizin için yukarıyı hazırladık leydim."

Yukarı derken nereyi kastediyor olabilirdi? Eğer kontun odasına taşınacak olsaydı kadın bunu ima ederdi. Öte yandan böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğine olan kuvvetli inancı için biraz olsun rahatlatıyordu. Muhtemelen bu sadece bir blöftü. Bu sebeple itiraz etmek yerine, "O halde bana odamı gösterir misiniz?" dedi.

Kadın itaatkâr bir tavırla başını salladı ancak yüzünde garip bir ifade vardı. Hatta hafiften pembeleşmişti sanki. Isabel tek kaşını kaldırıp kaçır gibi odadan çıkan hizmetçinin peşinden ilerledi.

Huzursuzluğuna rağmen bir üst kata daha önce hiç çıkmadığı için merakına engel olamıyordu. Bu kadın diğer kat-

lardan daha özel olmasını beklemişti ama yapı olarak hiçbir fark olmamakla birlikte üçüncü katta olduklarına dair herhangi bir iz de yoktu. Belki sadece uzun hole sık aralıklarla yerleştirilmiş tabloların yarattığı bir zenginlik vardı dikkat çeken.

Karşılıklı sayısız odanın yanı sıra koridorun en sonunda, aydınlıkta kalan oda gözünden kaçmamıştı. Diğer uçtaki oda ise *sakin bana yaklaşmayın* mesajları veren karanlık bir mağara ağzı gibiydi ki Isabel merak dahi etmeden hizmetçinin peşinden ilerledi. Hangisine taşınacağı ihtimali üzerine düşünürken kadın en uçtaki odaya doğru yürümeye devam edince kalbi teklemeye başladı. Hizmetçi odanın kapısını açtığı anda ise olduğu yerde öylece kalakaldı. Diğerlerinden kolaylıkla ayrılan bu odanın kime ait olduğunun söylenmesine gerek yoktu elbette... Kaldı ki Henfield gibi birini tarif ederken *sağdan ikinci odada kalan adam* ifadesinin yavanlığı bile Isabel'e hangi odada kalacağını açıkça söylüyordu.

Kaçma isteğini güçlükle bastırıp yavaşça, korkakça, hatta ölüme giden bir kurbanın yaşadığı tüm hislerle birkaç adım daha attı ve başını eşikten içeri uzattı.

Maun mobilyalarla kaplı kasvetli odanın sahibi kadar karanlık havası bir bulut gibi etrafını sardı. Aynı zamanda içinde fokurdayan o tükenmez öfke iyice kabardı ve sıkılmakta olduğu dişlerinin arasından nefretle fısıldadı. "Piç kurusu, adi herif!"

Koşarak koridoru geçip merdivenleri de aynı hızla kat ederek zemin kata indi. Etrafta davetten kalma karmaşayı düzene sokmaya çalışan kalabalık bir hizmetçi ordusu vardı. Onlara az sonra nasıl bir gösteri yapacağını umursamadan önüne gelen ilk hizmetliye sordu. "Lordunuz nerede?"

Genç ve peruklu uşağın ondan bir baş uzun olması hiç önemli değildi zira Isabel çok öfkeliydi. Akıllı delikanlı da aynı fikirde olmalıydı ki soruyu ikiletmeden parmağıyla Henfield'in çalışma odasının bulunduğu koridoru işaret etti ve Isabel hızla arkasını dönüp birkaç saniye içinde odaya daldı.

Oda upki en son girdiğinde olduğu gibi boştu. Lanet herifin yanan purosunun dumanı olmasa onun buraya hiç girmediğini bile düşünebilirdi Isabel. Büyük masadaki kül tablasında duran puroyu dikkatle eline aldı. Daha yeni yakıldığı belli olan puroyu incelerken Henfield'in nereye gitmiş olabileceğini düşünüyordu bir yandan da... Sonra dayanılmaz bir dürtüyle puroyu ağzına yaklaştırdı ve küçük bir tereddütten sonra dudaklarının arasına yerleştirdi. Isabel'in beklenmeyen ayartılara karşı her zaman bir zaafı vardı. Tuhaf ama bu onun tadına bakmak gibi bir şeydi. Böyle hissetmesinin nedeni tütünün saran yaprakta Henfield'in tadının olması değil adamın tadının zaten o koyu renkli yaprağa benzemesiydi. Bayıldığı o erkeksi koku geldi aklına ve burnu tütün dumanıyla doldu. Dumanın kendi ağzından çıktığının farkında bile değildi. Aptalca bir kıkırdamanın ardından yeni bir nefes çekip hızla dışarı verdi. Baş dönüyordu...

Derken hiç beklemediği bir anda masanın sağ tarafında kalan kitap raflarının bulunduğu yerden bir öksürük sesi geldi. Isabel'in yeni bir nefes almak üzere olduğu puroyu tutan eli havada, tam da aralık dudaklarının hizasında asılı kaldı. İşte ancak o zaman rafların arasından kendisini keyifle izleyen Henfield'ı görebildi. Purodan tüten duman perdesinin arkasından anlamlı birkaç saniye boyunca - ya da Isabel'in gözleri dumandan yanana kadar - birbirlerini süzdüler.

Bu ani farkındalık kafasına gülle gibi inince Isabel nerede, neden ve ne durumda olduğunu idrak edebilse de puronun parmaklarının arasından kaymasına mani olamadı. Elbette aptallığı bununla bitmedi... Pahalı İran halısının üzerine düşen puroyu ayağının altında bir güzel ezdikten sonra yanık iplik ve tütünün iğrenç kokusunu derin derin içine çekti. İşte o an acımasız dünya ile yüzleşip iki adım geriledi. Korkuya kapılmış halde, "Özür dilerim..." derken aklında odada bulunma nedeni yoktu, sadece kendini mahcup hissediyordu. Neyse ki Henfield halıyla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu, fakat Isabel için bu sadece kısa süreli bir rahatlamaydı

çünkü adam yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi gerektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerine de durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakurusuydu. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyorlar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmişti? Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra etrafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırmağa başladı. "Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir neden ararken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika anlardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umurumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğinizden eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise kapiya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davranıp kapiya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal

yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hmmm... Şu mesele," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sinir bozucu olabilmek için sağ kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmıştım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığının suç olmadığını söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç kıızı isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağırdı Isabel çıldırılmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu* Isabel'i gerçekten delirtiyordu. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen. Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıkıştı Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eşyalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanıyordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacımız olabilecek birkaç

çünkü adam yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi gerektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerinde durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakurusuydu. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyorlar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmiş? Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra etrafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırılmaya başladı. "Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir neden ararken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika anlardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umurumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğizden eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise kapıya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davranıp kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal

yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir niyetim yok," dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hmmm... Şu mesele," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sinir bozucu olabilmek için sağ kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmışım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığının suç olmadığını söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç kıza isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağrdı Isabel çıldırılmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu Isabel'i gerçekten delirtiyordu*. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen. Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıktığı Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eşyalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanıyordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunuzu mu düşünüyorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacımız olabilecek birkaç

... yaklaştıkça başka konularda endişelenmesi ge-
rektiğini hatırlıyordu.

Birden tuhaf bir şey hissetti. Aslında bu daha önce üzerin-
de durmadığı ama beynini sürekli kemiren bir tahtakurusuy-
du. *Henfield her şeyi nasıl öğrenmişti?*

*Bazı geveze kuşlar nerede nasıl konuştuklarına dikkat etmiyor-
lar derken acaba saklanıp onları dinlediğini mi ima etmişti?*
Elbette...

Öfkeden soluğu kesilince önce konuşamadı ama sonra et-
rafına tükürükler saçmayı umursamadan bağırmaya başladı.
"Sen bizi dinledin... Basit bir hizmetçi gibi gizlendin ve bizi
dinledin. Eğer bir centilmen olsaydın kendini gösterirdin
ama elbette öyle yapmadın çünkü sen ne bir centilmen ne de
iyi birisin... Lanet pislik bunu yapmamalıydın."

Henfield sadece, "Neden?" diye sormakla yetindi. Halin-
de gerçek bir şaşkınlık vardı.

"Neden mi? Nedeni şu..." Isabel mantıklı bir *neden* aran-
ken kısa süre duraksadı ve sonra en makul gerekçesini dile
getirdi. "Çünkü hanımları dinlemek hiç de kibar bir davranış
değil." Kartlarının daha güçlü olmasını dilediği o harika an-
lardan birini daha yaşıyordu...

Henfield bu kez keyifle güldü. "Sizce kibar olmak umu-
rumda mı sanıyorsunuz?"

"Olmadığını biliyorum."

"O halde bunu konuşmaya gerek yok. Kibarlığa gerek
duymamam dışında benimle ilgili başka şeyler de bildiğiniz-
den eminim Bayan Sullivan." Tehditkâr bir tavırla ona iki
adım daha yaklaşarak niyetini hafiften belli etti. Isabel ise
kapıya yeterince yakın olduğu için fazla gerileyemedi çünkü
koca kapının açılma mesafesini de düşünmek zorundaydı.

Aynı şeyi kont da düşünüyormuş gibi ondan önce davra-
nıp kapıya doğru ilerledi ve kilidi çevirdi.

"Ah Tanrım... Sakın bana dokunma!"

Genç kız odanın ortasına doğru kaçınca Henfield pis pis
sırıttı. "Bu gece sadece dokunmakla kalmayıp sizinle skandal

yaratacak şeyler yapacağım. Hem siz de bunun için gelmemiş
miydiniz?"

Isabel onu duymazdan gelip ister istemez geliş nedenine
dönmek zorunda kaldı. Gururla başını dikleştirip cesaretle
adamın gözlerine bakarak, "Senin odana taşınmak gibi bir
niyetim yok." dedi.

Henfield yavaşça odayı turlarken, "Hımm... Şu mese-
le," diye mırıldandı.

Isabel onun gibi sakin ve sınırlı bozucu olabilmek için sağ
kolunu feda etmeye hazırdı. "Evet o mesele... Buraya kadar
gelmem bile hataydı. Derhal gitmek istiyorum."

"Bu mümkün değil ve size gerekçelerini anlatmıştım."

"Ah... Şu uyduruk gerekçeler. Yaptığının suç olmadı-
ğın söyledin ama şu an berbat bir suç işliyorsun. Bir genç
kızı isteği dışında evinde tutuyorsun ve..." Sözlerine devam
edemeden sustu. *Ve onu yatağa atmaya çalışıyorsun* diyebilecek
kadar cesur değildi.

Tanrı'ya şükür Henfield da cümleyi tamamlamadı. Fakat
genç kızın hoşuna gitmeyecek başka cümleler kurdu. "Bunu
kimse umursamayacaktır... Kanatlarım altında olmak için
can atan o kadar çok kadın var ki."

"Git onlardan birini kaçır o zaman," diye bağırdı Isabel
çıldırılmış gibi bir ses tonuyla.

Kontun kaşları garip mizah anlayışına yakışacak şekilde
kalktı. Yine hafiften gülümsüyordu ve *bu* Isabel'i gerçekten
delirtiyordu. "Bayan Sullivan çenenizi boşa yormayın lütfen.
Eşyalarınız odama yerleştirildi bile."

"Buna hakkın yok... Bir saniye..." diyerek öfkeyle çıkıştı
Isabel ama sonra kontun söylediği bir şey aklına takıldı. "Eş-
yalarım mı?" diye sordu. "Eşyalarım Morgan ile gitti sanı-
yordum."

"Biliyorum ama bahsettiğim yeni elbiselerinizdi?"

"Yeni elbiselerim mi? Nasıl? Ne zaman?"

"Plan yapabilenin sadece kendiniz olduğunuzu mu düşünü-
yorsunuz Bayan Sullivan? Dün ihtiyacımız olabilecek birkaç

şey sipariş ettirdim... Ve beden konusunda yanılmadığına eminim." İlgili bakışları Isabel'in göğüslerine kaymıştı.

Isabel öfkeden köpürüyordu. "Sen nasıl bir şeytansın?" Henfield ise gittikçe daha çok rahatlıyordu. "Yolculuk sizi yormuş olmalı. Biraz dinlenmek iyi gelecektir."

"Ancak senden kurtulduğumda iyi olabilirim."

"Bu seçeneklerimiz arasında yok maalesef."

"Beni zorlamaya devam edersen seni pişman ederim."

Henfield alaycı bir şekilde güldü. "Nasıl? Yoksa kaplum-bağanızla bana vurma niyetinde misiniz yine?"

Isabel elinde anormal bir hızla sallanan çantasına bakıp iç geçirdi. Mimi'nin canına okumuştur lanet olsun. Yine de bunu şu an için göz ardı ederek, "Bilmek istemezsin," dedi.

Kont yavaşça yaklaşmaya başladığında kızın aklından geçen ilk şey kaçmak oldu, fakat bir korkak gibi görünmemek için kıpırdamaksızın bekledi. Aralarındaki mesafe öyle daralmıştı ki buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Tanrı aşkına ne kadar da uzun boyluydu...

Harika kokusu burnuna doldukça tüm dertlerinden arınıyor ve bu duruma düşmekten nefret ediyordu... Lanet olsun ona nasıl karşı koyacaktı ki?

"Bella..."

Bella olmak istemiyordu. Şimdi değil... Çenesi göğsüne değene kadar başını eğip bekledi. Omuzlarını kavrayan ellere tepkisiz kalmak utanç vericiydi ama öyle güçsüzdü ki... Ne zaman yakınlaşırsalar uçlarda geziniyordu. Ya öfkeden çıldırıp ona saldırıyor ya da uysal bir kuzu gibi kurban olacağı anı bekliyordu. Oysa o ikisi de değildi... O Isabella'ydı.

Boynuna değen dudaklar acı verici bir haz veriyordu. Evet, bundan da nefret ediyordu... Özellikle de o dudakların ipek gibi, tüylerini diken diken eden tatlı temasının içinde yarattığı fırtına yüzünden kendini bir yerlerden atmak istiyordu.

"Şimdi odamıza gitmeni istiyorum. Biraz dinlen ve gece için beni bekle."

Isabel için büyü sona ermemiştir elbette ama Tanrı'ya şükür

öncelikleri aklını başına toplamasını sağlamıştı. Henfield'in kulağına doğru söylediği sözler nerede ve ne durumda olduğunu hatırlatan ziller gibiydi.

Ani gelen uyanışla birlikte hızla geri çekilmesi belki de gün içinde yaptığı en akıllıca hareketti. "Asla... Asla seninle aynı odada kalmayacağım ve asla bana dokunmayacaksın."

Henfield'ı bu şekilde defalarca tehdit etmiş, ona bu şekilde defalarca blöf yapmıştı ve alacağı tepkiyi tahmin ediyordu. *Alaycı bir sırıtış...* Ne var ki bu sefer düşündüğü gibi olmadı. Adamın yüzü hiddetle karardı ve Isabel kıpırdamaya fırsat dahi bulamadan ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Oda deli gibi dönmeye başladığında da olayı tam olarak kavrayabilmiş değildi. Ancak kapı kilidi dönüp koridordan gelen soğuk havayı hissettiğinde Henfield'ın kucagında olduğunu anlayabilirdi.

Tepki vermesi kaçınılmazdı. Elinden geldiğince kıvrılıp bükülerek kendini kurtarmaya, ayaklarını yere deydirmeye çalıştı ama evin yüksek tavanlı giriş kısmına vardıklarında ister istemez çabalamaya bir son verdi çünkü hizmetçi kalabalığı son gördüğünden bu yana yer değiştirmemiş gibiydi. Genç kız daha fazla rezil olmayı göze alamadığından yüzünü adamın göğsüne gömüp hareketsiz kalmayı yeğledi.

Adam merdivenlerden ikişer ikişer çıkarken Isabel nasıl göründüklerini tahmin edecek kadar kafasının çalışmasına lanet etti ve gözleri o an yaşlarla doldu. Bu kez gözyaşlarına hâkim olabileceğini sanmıyordu ki bunu istemiyordu da.

Henfield'ın odasına sadece eşikten göz atmıştı ama içeri girdiğinde hissettiği şey kesinlikle özeldi. Sanki kokunun kaynağına, özüne inmiş gibiydi... Oda tıpkı burnunu yapıştırdığı Henfield'ın boynu gibi kokuyordu.

Ayakları yere değdiğinde hafifçe sendeledi ama genç adam tedbirli davranarak ona koluyla destek oldu. Isabel yaşlar yüzünden görüşü bulanık bir halde Henfield'ın kollarının arasında tüm kırılganlığıyla ona bakıyordu.

"Gözyaşların işe yaramaz Bella."

Isabel adamin kollarmın arasinda biraz gerilimceye gelin.
"O zaman geyret beni."
Henfield'in yüzünde geysani bir gülümseme belirdi. "Şa-
sıracaksın Bella... Herin de gök."
"Kasercüğün o değıldi."
"Oyle gök geyiracaksın ki sabah uyanıldığında aklında sade-
ce daha fazlasını istemek olacak."
"Bu mümkün değıl..."
Kız pembeden koyu kırmızıya dönen yüzünü saklamak
için başını eğdi. Ancak Henfield onun gözlerime bakma ko-
nusunda kararlıydı. Isabel'in ense kökündeki saçları kavrayıp
durumla örtügen dogal bir geylet vardı. Şimdi yüzleri gök
daha yakındı. Henfield'in ona yukarıdan bakışı ve gövdesini
imsiki sarışı acık bir sahiplenme gösterisiydi. "Yapabileceğ-
lerim karışında hiçbir şansın yok tadi bakire..."
Isabel hissettiği heyecanla yurkununca boynundaki kapıru
Henfield'in gözünden gezdirirken hafifçe gülümsecdi ama bu
kızım beyaz teninde gezdirirken hafifçe gülümsecdi ama bu
hiç de sempatik bir gülüncük değıldi. Isabel'e göre babasının
uzak ülkelerden geürdiği kitaplarında görüğü vahşi hayvanla-
rı haurlatan bir geylet vardı halinde.

"Gözlerim beni büyüüyor Bella. Altın gibiler ama şimdi
karamlik bir küreye dönmüşler. Kara küremi etralım sararı
aldım bir bileziği andırıyorlar bana... Sebabi korku mu? He-
yecan mı? Yoksa her ikisi mi? Seni heyecanlandırmak istu-
yorum ama bendem korkuğumu bilmeğ hoşuma gidiyor...
Korkulışın da zaten..." Bu sözleri arından kızı serbest
bırakıp bir adim geriledi.

Isabel serbest kaldığıni idrak ettiğ an geysie doğıru birkağ
adım attı. Yüzünde artık o büyülenmiş ifade değıl aksine öfke
vardı. "Sen gerçekten de apal bir adamsın."
Henfield eğilene girip, "En yakın dostlarını da hep aynı
şeyi söyliyorlar," dedi. "Her neyse, benim biraz galsimam
gerekiyor. Siz de isersiniz dinlenin ya da..." Yaragın lüzetini

Bu söze inat kocaman bir damla kızım yanından genc-
değıldi.
"Yanlis zamanın göz yaşları bunlar Bayan Sullivan." Sis
tonu sert olsa da adamın Isabel'i tuşusunda ve onun boynunu
okşayışında acılı bir gelin gibi ağlasaydınız şimdi güvenli eviniz-
de kendinizi kutuyor olurdunuz. Yani artık işe yaramaz..."
Yanaklarından yaşlar süzülen Isabel başını beklemlenye
ona doğıru kaldırmıştı. Dokunuşundaki yumuşaklığa razımen
Genç kız dayanamayıp, "Lütfen," diye fısıldadı ancak bunu
ne için söylediğini bilmiyordu ve Henfield'in başı tereddüde
kendisinin kine yaklaşıncı onun da bilmediğini fark etti.

"Şimdi dinlen biraz."
"Dinlenmek istemiyorum, gitmek istiyorum, lütfen."
"Gideceksiniz ama şimdi değıl, işimiz bitince..."
Isabel işimiz bitince sözünü duyar duymaz hissettiği rahat-
sızlığı belli ederceğine kaşlarını gattı. "Benim seninle işim
biti."

"Şimdi sıra bend, son derece adil bir hami..."
"Ayı sey değıl, bunu yapmak zorunda değılsin."
"Bunu bir zorunluluk olarak görmediğimi anladığınu
sarıyorđum Bayan Sullivan..."

"Gururum kıldığı için böyle acımasızca davranıyorsun..."
"Özür diletim ama bunu yapmak zorundaydım."
Henfield kıkırdadı. "Bunu yapmış olduğum için sana u-
ğaklıtur bile edebilirim. Şu an mahiriz dercede eşimey-
rim çinkü."

Isabel kabaran öfkesini bastırmaaya çalışıp yumuşak bir
sesle, "Ofken geğığnde pigman olacaksın... Seni gök işi-
nmiyorum ama içimden bir his böyle bir adam olmağığm
söyliyor," diyerek bıof yaptı. Onu hiç tanııyordu ki...
"Ah... Yamlıyorsunuz günkü ben tam da öyle bir ada-
mım."

işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Sizin için seçtiklerime bir bakın." Ve genç kızı dünyası darmadağın bir halde odada bırakıp hızla dışarı çıktı.

Isabel'in az da olsa kendine gelebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Bu arada kapının kilitlendiğinin ve odaya hapsedildiğinin farkındaydı. Bu yüzden kapıyı açma girişiminde bulunmak yerine büyük yatağa doğru yürüdü. Bordo renkli işlemeli yatak örtüsünün üzerinde dikkat çekici bir şekilde parlayan tül kumaşlardan birine ister istemez dokundu. Yumuşak ipeğin tatlı ve serin dokusundan bir an için keyif aldı ama *bu* aynı zamanda bir uyanıştı.

Dehşete kapılarak ince beyaz kumaşlardan birini eline alıp havaya kaldırdı. O kadar inceydi ki odanın diğer tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Aceleyle krem renkli bir diğerine el attı ama bu çok daha korkunçtu, üzerinde hiç işleme olmadığından Isabel kumaşın ardından odayı daha net görebiliyordu.

Koyu renkli olanlara uzandı ancak her birinin kumaşı öyle inceydi ki Isabel hem dehşet hem de şaşkınlık içinde kaldı. Bunları giymek hem ahlâksızlık hem de akılsızlık zira giyilecek bir tarafları yoktu. Birden yeni bir uyanış yaşadı... İstemsizce en ince kumaşlı geceliği üzerine tutup aynanın karşısına geçti. Şu an üzerinde olan elbisenin gri kumaşını net olarak gösteren bu lanet şeyin çıplak tenindeki detayları saklaması mümkün olabilir miydi?

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılırken hızla kapıya koşup sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına haykırmaya başladı. "Çıkarın beni buradan!"

On Dördüncü Bölüm

Aniden gözlerini açtı. Uyanma nedeni neydi bilmiyordu ama bu sorun değildi çünkü zaten uyumaması gerekiyordu.

Mumların hepsi tükendiği için odayı sadece pencereden süzülen mehtap aydınlatıyordu. Isabel yavaşça yerinden doğrulup etrafına bakmaya çalıştı fakat uyku mahmurluğu ve yetersiz ışık tam olarak görmesini engelliyordu. Kabaca gözlerini ovuşturup tekrar baktı... Ümit ettiği ama beklemediği üzere oda boştu. Ayağa kalkıp temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kilitliydi... Sanki hiç açılmamış gibi.

Şüphesiz kaşlarını çatıp odanın tüm kuytularını kontrol etti. Henfield'in karanlık bir köşede oturup kendisini izliyor olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Sonuç değişmedi, odada yalnızdı... Derin bir nefes alıp rahatça kapıya yaslandı. Rahatlamasına rahatlamıştı ama kafası karışmıştı. Henfield gün boyunca *gece ile ilgili* tehditler savururken öyle ciddiye ki Isabel bu rahatlığının geçici olmasından endişeleniyordu.

"Niye gelmedi bu lanet herif?" diye mırıldanırken gerçekten şaşkındı.

Geceliklerin üzerinde yarattığı infial hayatı boyunca zihninde kalacaktı çünkü o andan beri türlü davranış bozuklukları sergilemişti. Kapının açılmayacağını anladıktan sonra odayı dolaplardan çekmecelere kadar araştırmış ve savaşmak için kullanabileceği bir şey bulurum umuduyla darmadağın etmişti. Ne var ki işe yarar bir kalem dahi bulamamıştı. Sanki

işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Sizin için seçtiklerime bir bakın." Ve genç kıızı dünyası darmadağın bir halde odada bırakıp hızla dışarı çıktı.

Isabel'in az da olsa kendine gelebilmesi için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Bu arada kapının kilitlendiğinin ve odaya hapsedildiğinin farkındaydı. Bu yüzden kapıyı açma girişiminde bulunmak yerine büyük yatağa doğru yürüdü. Bordo renkli işlemeli yatak örtüsünün üzerinde dikkat çekici bir şekilde parlayan tül kumaşlardan birine ister istemez dokundu. Yumuşak ipeğin tatlı ve serin dokusundan bir an için keyif aldı ama bu aynı zamanda bir uyanıştı.

Dehşete kapılarak ince beyaz kumaşlardan birini eline alıp havaya kaldırdı. O kadar inceydi ki odanın diğer tarafını rahatlıkla görebiliyordu. Aceleyle krem renkli bir diğerine el attı ama bu çok daha korkunçtu, üzerinde hiç işleme olmadığından Isabel kumaşın ardından odayı daha net görebiliyordu.

Koyu renkli olanlara uzandı ancak her birinin kumaşı öyle inceydi ki Isabel hem dehşet hem de şaşkınlık içinde kaldı. Bunları giymek hem ahlâksızlık hem de akılsızlık zira giyilecek bir tarafları yoktu. Birden yeni bir uyanış yaşadı... İstemsizce en ince kumaşlı geceliği üzerine tutup aynanın karşısına geçti. Şu an üzerinde olan elbisenin gri kumaşını net olarak gösteren bu lanet şeyin çıplak tenindeki detayları saklaması mümkün olabilir miydi?

Gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açılırken hızla kapıya koşup sanki tüm hayatı buna bağlıymışçasına haykırmaya başladı. "Çıkarın beni buradan!"

On Dördüncü Bölüm

Aniden gözlerini açtı. Uyanma nedeni neydi bilmiyordu ama bu sorun değildi çünkü zaten uyumaması gerekiyordu.

Mumların hepsi tükendiği için odayı sadece pencereden süzülen mehtap aydınlatıyordu. Isabel yavaşça yerinden doğrulup etrafına bakmaya çalıştı fakat uyku mahmurluğu ve yetersiz ışık tam olarak görmesini engelliyordu. Kabaca gözlerini ovuşturup tekrar baktı... Ümit ettiği ama beklemediği üzere oda boştu. Ayağa kalkıp temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdü. Kilitliydi... Sanki hiç açılmamış gibi.

Şüpheyle kaşlarını çatıp odanın tüm kuytularını kontrol etti. Henfield'in karanlık bir köşede oturup kendisini izliyor olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

Sonuç değişmedi, odada yalnızdı... Derin bir nefes alıp rahatça kapıya yaslandı. Rahatlamasına rahatlamıştı ama kafası karışmıştı. Henfield gün boyunca gece ile ilgili tehditler savururken öyle ciddiymiş ki Isabel bu rahatlığının geçici olmasından endişeleniyordu.

"Niye gelmedi bu lanet herif?" diye mırıldanırken gerçekten şaşkındı.

Geceliklerin üzerinde yarattığı infial hayatı boyunca zihninde kalacaktı çünkü o andan beri türlü davranış bozuklukları sergilemişti. Kapının açılmayacağını anladıktan sonra odayı dolaplardan çekmecelere kadar araştırmış ve savaşmak için kullanabileceği bir şey bulurum umuduyla darmadağın etmişti. Ne var ki işe yarar bir kalem dahi bulamamıştı. Sanki

unsuru olabilecek her türlü eşyayı kaldırmıştı. Isabel yine de pes etmemiş ve odadaki tek vazoyu kırıp eline göre bir parçasını savunma amacıyla kullanmak üzere saklamıştı.

Yalnız kaldığı süre boyunca odaya sadece bir hizmetçi gelmiş ve yemek getirmişti. Bir de Henfield'in çalışma odasında kalan çantasını. Genç hizmetçi odanın - özellikle Henfield'in kıymetli giysilerinin - halini görünce dehşete düşmüşse de yorum yapmak yerine tepsiyi masaya bıraktıktan sonra kaçarcasına odayı terk etmişti.

Isabel'in içinden yemek yemek gelmiyordu. Kaldı ki içinemaması gerekiyordu. Ancak karnı öyle çok acıkmıştı ki yemek karşılığında o tepsinin üzerine boylu boyunca uzanıp kendini Henfield'a sunabilirdi. Neticede tüm yemeği kısa sürede tüketmiş ve anında pişman olmuştu. Tek tesellisi Mimi'nin de karnını doyurmuş olmasıydı.

Akşam olduğunda derhal mumları yakıp kapının önüne koyabileceği bir şeyler aramıştı. Ne yazık ki hiçbir mobilya tek başına kırılabileceği kadar hafif değildi ki olsaydı bile Isabel kontun gücü karşısında zavallı mobilyanın hiçbir şansı olmadığını biliyordu. Durumun ciddiyetini anladıktan sonra çaresiz bir halde yatak örtüsüyle aynı renkte olan bordo bir koltuğa oturup beklemeye başlamıştı. Göğsüne bastırıldığı Mimi ve kucağına koyduğu kırık vazo parçası ile güvende sayılırdı. Kırık porseleni sardığı ipek kumaşın servet değerindeki gömleklerden birinin parçası olması ise içini rahatlatan tek şeydi.

Saatler ölüm sessizliğindeki odada olması gerekenden çok daha hızlı akarken gece yarısına doğru Isabel koltuğun üzerinde neredeyse yatar pozisyona geçmişti. Koltuk ya da yatak arasında hiçbir fark olmadığını düşündüğü için de rahat görünümünü büyük yatağın üzerine örtüleri kaldırmadan emneten oturup akıbetini beklemeye karar vermişti.

Uykuya daldığında henüz gece yarısı olmamıştı. Birkaç

saat daha vakti olduğunu düşünürken büyük karşılaşmaya kendini elinden geldiğince hazırlayabileceğini düşünmüştü. Fakat şimdi bakınca durumun daha karışık olduğunu görüyordu. Saat ikiyi geçiyordu ve Henfield gelmemişti... Belki de onu yeterince istemediğine karar vermişti...

Genç kız bunun harika bir ihtimal olduğunu düşündükten yeterince içten sayılmazdı fakat *bu* şu anda kendisine bile edemeyeceği kadar büyük bir itiraftı.

Koşarak yatağa sıçradı ve yatağın bir köşesine yığılmış gecelikleri ayağıyla yere attıktan sonra yastıklardan birini kemiren Mimi'yi kucağına alıp dalgınca mırıldandı. "Sanırım evin efendisinin yapacak daha önemli işleri çıktı... Bu harika değil mi?" Mimi'nin buruşuk kafasına bir öpücük kondurup başını pencereden görünen karanlık geceye çevirdi. Farkında değildi ama perişan görünüyordu...

Adrian Henfield'a geri döndüğünde saat sabaha karşı ikiyi gösteriyordu. Çalışma odasının karanlığında geceyi izlerken fazlasıyla düşünceliydi. Öğleden sonra bazı işlerini halletmek için şehir merkezine gitmiş, sonra da geri dönmemişti. Aslında planı tam olarak da buydu...

Akşama doğru Cambridge'de olduğu zamanlar ziyaret ettiği kulüplerden birine uğrayıp birkaç kadeh içmişti. Aynı zamanda nabız yoklamak istemişti. Kimse nişanlısıyla ilgili durum hakkında bir şey bilmiyordu ya da Adrian'ın gazabından korktuğu için kimse konuyu açmıyordu. Her neyse... Adrian halinden memnun sayılırdı.

Aslında değildi. Şehir merkezine giderken niyeti işlerini halletmenin yanı sıra biraz da rahatlamaktı ama bu sadece alkölün vereceği türden bir rahatlama değildi. Acilen sevişmesi gerekiyordu.

Deli kızılın korktuğu üzere bu ihtiyacını onunla giderecek

değildi. Gerçi bunun için yapıp tutuşuyordu ancak evlenmemiş bir kıza sonrasında düşeceği durumu umursamadan yatağa atacak kadar pislik bir herif değildi. Hatta o kız bunu sonuna kadar hak etse ve Adrian bunun için ölse bile...

Ondan hoşlanmıyordu bile... En azından konuştuğu, saldırdığı ve hakaret ettiği zamanlarda... Bu da ondan gerçekten hoşlanmadığının kanıtıydı zira kız sürekli bunları yapıyordu. Ne var ki ondan en çok hoşlandığı zamanlar da hep bu sarıyaş durumundayken seyrediyordu. Kollarında çırpınıp zarar vermeye çalışırken olduğu gibi, Adrian gülerken elini ensesindeki turnak izlerine götürdü. Çizikler oldukça derindi. Fakat bunun için deli kızılı suçlayamazdı. Aksine kendisini böyle canla başla koruduğu için bir tebriki hak ediyordu. Tabii nedenden o duruma düştüğü göz ardı edilirse.

Adrian ona dersini verirken attığı her adımdan müthiş bir keyif almıştı. Arabacı ile anlaşması için kendi adamlarından birini gönderip yüklü bir para karşılığında adamın köhne arabasını satın almak için en kolayıydı. Arabacının yerine geçerken kısa süreli bir tereddüt yaşamıştı zira deli kızılı onu tanıma ihtimali vardı. Fakat kız kuşku lanmamıştı bile. Hatta açık kapı ya da bekçinin yerinde olmaması bile onu şüphesiz düşürmemişti. Belki de parlak zekâlı biri yoktu karşısında...

Onu kaçırmak, daha doğrusu onun kaçırıldığına inanmasını sağlamak vicdanını zerre kadar rahatsız etmemişti. Hatta gereksiz bir merhamet göstermiş bile olabilirdi. Yaşayacağı ölüm ya da işgal korkusunun onun gibi deli için yeterince sarsıcı olup olmayacağı tartışılırdı ama tutsaklık hiç şüphesiz asi mizacına derin bir darbe vurmuştu.

Kızın çarpıcı tezatlarını çok iyi biliyordu. Aynı anda hem ateşi hem de saflığı temsil ediyordu ancak düşününce bunların çok da tezat olmadığına karar verdi. Isabella Selliam katıksız bir ateşti ve Adrian yanmak üzereydi. Tanrı'ya şükür iradesi ve onu tüm bu oyunları oynamaya teşvik eden ölesi, zaaflarının karşısında güçlü birer savaşçı gibi dimdikti. O ateşli kızıla hak ettiği dersi vermediği sürece diğer istekleri-

nin önemi yoktu. Ancak ondan hoşlanmadığı kadar, hoşlandığı gerçeğini kabul etmeliydi. Hatta çok daha fazla... Bu da planının işleyişini fazlasıyla zorluyordu. Bu zekâlı oyunda eli güçlüydü ve şimdiye dek idare etmiş olabilirdi, fakat ortadaki destede hâlâ dört tane daha as vardı... Tutku, karşı konulmaz masumiyet, zaaf ve ihtiyaç...

Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Özellikle de yapması gerekenleri yapmadığı için. Vivian ve Preston kaçuklarında hissettiği öfkenin karşılığında fazla kibar davranışları bile söylenebilirdi. İkisi ile ilgili acımasız planlar yapmayı keseli çok olmuştu ama onları mükâfatlandırmak da pek akıllıca bir tavır sayılmazdı.

Kayboldukları ilk an ana kıtaya kaçuklarını düşünmüştü ama şimdi hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gittiklerinden ne-redeyse emindi. Eğer bunu daha önceden akıl etseydi ikisini sınıra varmadan bulur ve ilk öfkenin ateşiyle kafasındaki vahşet planlarını uygulardı. Şu anda komuta daha soğukkanlı bir şekilde bakabiliyordu. Yine de hiç şüphesi yoktu ki ikisi de başlarına düşecek o taşı korkuyla bekliyordu, fakat Adrian tuhaf bir şekilde sakin ve tepkisizdi.

Öte yandan deli kızıl yaptıklarının bedelini ödemek için buradaydı. Adrian ise ona karşı hâlâ merhametli davranmak zorunda hissediyordu kendini. Oysa o kadı da en az kaçık sevgililer kadar suçluydu... Belki de daha çok... Çünkü diğerlerinin mazeretleri kalplerine söz geçirememekken - ki Adrian bunu düşündüğüne bile inanmıyordu - deli kızılın yaptıklarında hiçbir haklılık göremiyordu. Kaldı ki kız merhamet dilenmek yerine baş kaldırmaya devam ediyordu. Bu her anlama gelebilirdi... Bir savunma ya da güç gösterisi olabilirdi ama Adrian'ın hissedebildiği tek şey muazzam bir kaşırma ve sabırsızlıktı. Ödenecek bedel işlenen suç için yeterli değildi ancak bunu şimdilik sadece Adrian biliyordu. Gerçi ona bu derece yaklaşım dokunmasına rağmen hiçbir şey yapmayacak olduğu düşünülürken bedeli kimin ödendiği sorusu akla geliyordu.

değildi. Gerçi bunun için yanıp tutuşuyordu ancak evlenmemiş bir kızı sonrasında düşeceği durumu umursamadan yatağa atacak kadar pislik bir herif değildi. Hatta o kız bunun sonuna kadar hak etse ve Adrian bunun için ölse bile...

Ondan hoşlanmıyordu bile... En azından konuştuğu, saldırdığı ve hakaret ettiği zamanlarda... Bu da ondan gerçekten hoşlanmadığının kanıtıydı zira kız sürekli bunları yapıyordu. Ne var ki ondan en çok hoşlandığı zamanlar da hep bu sa-vaş durumundayken seyrediyordu. Kollarında çırpıp zarar vermeye çalışırken olduğu gibi. Adrian gülerken elini ensesindeki tırnak izlerine götürdü. Çizikler oldukça derindi. Fakat bunun için deli kızılı suçlayamazdı. Aksine kendisini böyle canla başla koruduğu için bir tebriki hak ediyordu. Tabii neden o duruma düştüğü göz ardı edilirse.

Adrian ona dersini verirken attığı her adımdan müthiş bir keyif almıştı. Arabacı ile anlaşması için kendi adamlarından birini gönderip yüklü bir para karşılığında adamın köhne arabasını satın almak için en kolayıydı. Arabacının yerine geçerken kısa süreli bir tereddüt yaşamıştı zira deli kızılın onu tanıma ihtimali vardı. Fakat kız kuşkulananmamıştı bile. Hatta açık kapı ya da bekçinin yerinde olmaması bile onu şüpheye düşürmemişti. Belki de parlak zekâlı biri yoktu karşısında...

Onu kaçırmak, daha doğrusu onun kaçırıldığına inanmasını sağlamak vicdanını zerre kadar rahatsız etmemişti. Hatta gereksiz bir merhamet göstermiş bile olabilirdi. Yaşayacağı ölüm ya da işgal korkusunun onun gibi bir deli için yeterince sarsıcı olup olmayacağı tartışılırdı ama tutsaklık hiç şüphesiz asi mizacına derin bir darbe vurmuştu.

Kızın çarpıcı tezatlarını çok iyi biliyordu. Aynı anda hem ateşi hem de saflığı temsil ediyordu ancak düşününce bunların çok da tezat olmadığına karar verdi. Isabella Sullivan katıksız bir ateşti ve Adrian yanmak üzereydi. Tanrı'ya şüktir iradesi ve onu tüm bu oyunları oynamaya teşvik eden öfkesi, zaaflarının karşısında güçlü birer savaşçı gibi dimdikti. O ateşli kızıla hak ettiği dersi vermediği sürece diğer istekleri-

nin önemi yoktu. Ancak ondan hoşlanmadığı kadar, hoşlandığı gerçeğini kabul etmeliydi. Hatta çok daha fazla... Bu da planının işleyişini fazlasıyla zorluyordu. Bu zevkli oyunda eli güçlüydü ve şimdiye dek idare etmiş olabilirdi, fakat ortadaki destede hâlâ dört tane daha as vardı... Tutku, karşı konulmaz masumiyet, zaaf ve ihtiyaç...

Bu durumdan hiç ama hiç hoşlanmıyordu. Özellikle de yapması gerekenleri yapmadığı için. Vivian ve Preston kaçtuklarında hissettiği öfkenin karşılığında fazla kibar davrandığı bile söylenebilirdi. İkisi ile ilgili acımasız planlar yapmayı keseli çok olmuştu ama onları mükâfatlandırmak da pek akıllıca bir tavır sayılmazdı.

Kayboldukları ilk an ana kıtaya kaçtuklarını düşünmüştü ama şimdi hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gittiklerinden neredeyse emindi. Eğer bunu daha önceden akıl etseydi ikisini sınıra varmadan bulur ve ilk öfkenin ateşiyle kafasındaki vahşet planlarını uygulardı. Şu anda konuya daha soğukkanlı bir şekilde bakabiliyordu. Yine de hiç şüphesi yoktu ki ikisi de başlarına düşecek o taşı korkuyla bekliyordu, fakat Adrian tuhaf bir şekilde sakin ve tepkisizdi.

Öte yandan deli kızıl yaptıklarının bedelini ödemek için buradaydı. Adrian ise ona karşı hâlâ merhametli davranmak zorunda hissediyordu kendini. Oysa o cadı da en az kaçak sevgililer kadar suçluydu... Belki de daha çok... Çünkü diğerlerinin mazeretleri kalplerine söz geçirememekken - ki Adrian bunu düşündüğüne bile inanamıyordu - deli kızılın yaptıklarında hiçbir haklılık göremiyordu. Kaldı ki kız merhamet dilenmek yerine baş kaldırmaya devam ediyordu. Bu her anlama gelebilirdi... Bir savunma ya da güç gösterisi olabilirdi ama Adrian'ın hissedebildiği tek şey muazzam bir kıskırtıma ve sabırsızlıktı. Ödenecek bedel işlenen suç için yeterli değildi ancak bunu şimdilik sadece Adrian biliyordu. Gerçi ona bu derece yaklaşip dokunmasına rağmen hiçbir şey yapmayacak olduğu düşünülürken bedeli kimin ödediği sorusu akla geliyordu.

Aslında sorunun cevabı çok açıktı zira Adrian hâlâ uyarılmış hisler ve tatmin olamamanın fiziksel zorluklarıyla mücadele ediyordu. Yağmur altında öpüşürken hissettikleri çarpıcıydı ancak son gece yaşananların içinde yarattığı kesinlikle bir fırtınaydı.

Onu kaçırdığında öncelikle korktuğunu hissetmek istemişti. Sonra, ölüm tehdidi ortadan kalktığına da üzerinde cinsel bir baskı kurmayı denemişti. Başarmıştı da... Bunun tek tarafı olduğunu öngörmemişti hiçbir zaman fakat kendi üzerinde bu kadar şiddetli bir etkisi olacağını da düşünmemişti.

Bella diye geçirdi içinden. İstemsiz bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. Ateşli hatıralar gözlerinin şöminedeki alevler gibi parlamasına neden oldu. Onu düşünmek ne kadar tuhaf olsa da ondan nefret etmesi gerektiğini unutmamasına neden oluyordu... Oysa bu odada kulak misafiri olduğu şeylerin çok daha azı için bile çok daha acımasız olabilirdi.

Vivian'ın hatıraları iyice silikleşmişti. Aslında bu bir süredir böyleydi. Eski nişanlısı için hissettiği özel hisler ihanetle birlikte yerini yokluğa bırakmıştı. Ondan nefret etmiyordu. Sadece kızmıştı çünkü aptal yerine koyulmaktan nefret ederdi. Aynı şekilde deli kızla olan kızgınlığının da temelinde bu vardı. Tabii bu sadece küçük bir noktaydı...

Adrian boyun eğdirmenin her yöntemini çok iyi bilirdi ve bunun için çok uğraşması gerekmezdi. Aynı şeyin Isabella Sullivan için de geçerli olması gerekirdi ama kız aptal cesareti ve kırılmaz direnciyle güçlü bir savaşçıydı. Korku her bir gözeneğinden havaya yayılan koku kadar yoğun olsa da pes etmiyordu. Katil ya da tecavüzcü olması muhtemel arabacıyla savaşı takdir edilesiydi ama Adrian için kırılmaz değildi.

Zaaflarını biliyordu çünkü deli kızıl bunları fazlasıyla açıklamıştı. Teninin ne kadar hassas olduğunu, ufak bir doku nuşa nasıl tepki verdiğini ve ateşini görmüştü. En güzeli de kızın ateşli doğasıyla mantığının çatışmasıydı ki işkence de işte burada başlıyordu. Bedeni isterken, aklı karşı koyuyor-

du... Adrian'ın bunları anlıyor olması tamamen içgüdüsel. O kızın başkalarına göre tahmin edilemez, değişken tavırları Adrian için kuralları ezbere bilinen bir oyunun adımları gibiydi. Onu özümsemişti ve bunun her anından müthiş keyif alıyordu.

Bir an öpüşüne karşılık verirken, diğer bir an yırtıcı bir kediyeye dönüştüğü ya da tatlı, tuzlu çeken yalancı fısıltıların hemen arkasından gelen saldırgan tutumu Adrian'ı şaşırtmaktan uzaktı. Onu tanımastı, daha önce onun gibi biriyle tanışmış olmasından kaynaklanmıyordu. Sadece tanıyordu işte...

Ancak Adrian o kızla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bu yüzden yaşadığı yere onu araştırması için birini göndermişti. Ailesi, evi, komşuları ve tüm alışkanlıkları hakkında her şeyi öğrenmeliydi. Sonucun önemsiz birkaç detaydan fazlası olmaması umurunda değildi.

Şimdi yukarıda korku içinde bekliyor olmalıydı. Bunu sadece düşünmek bile Adrian'ı keyiflendirmeye yetti. O şeffaf gecelikleri gördüğü an deli kızılın yanında olmak için neler vermezdi. Keyifle güldü...

Planlarını öğrendikten sonra yaptığı tek şey arabacıyı takip ettirmek değildi. O meseleyle bizzat ilgilenirken şehirdeki kaliteli butiklerden Isabel için gecelik ve birkaç elbise temin edilmesini sağlamıştı. Tercihlerin görmüş geçirmiş bir kadına göre yapılmasını özellikle vurguladıktan sonra satın alınanları görme şansı olmamıştı ama yukarıdan gelen çığlık sonucun etkileyici olduğunu kanıtliyordu. Gerçi tutsağının çığlığını duyduğunda aklına sadece kötü bir şeyler olduğu fikri gelmiş ve korkuyla yukarı fırlamıştı. Fakat daha önce odaya giren kat hizmetçisinin kapıdaki halini görünce meselenin korkulmaya değer olmadığını anlamıştı.

Onun için endişelenmekten hoşlanmıyordu. Şimdi bile hatırlayınca gülümsemesi kaybolup gitti, yerini hoşnutsuz bir ifade aldı. Deli kızıl onun hiçbir şeyi değildi ve dersini aldıktan sonra hayatından çıkıp gidecekti. Adrian'ın aklında

lanması gerekiyordu.

Eleanor öldükten sonra ilişkiye girdiği kadınlara karşı ihtiras hissetmişti. Birlikte oldukları sürece hepsi Adrian'ın sonsuz koruması altındaydılar. Tatmin karşılığı olsa da bu gibi konularda sosyal algı kadını alacaklı konumuna getiriyordu. Adrian için onlar adına endişelenmek centilmenliğin gereği idi ama Isabella Preston söz konusu olduğunda durum karışıyordu zira o kıza karşı - özellikle mağdur olduğunu düşündüğü ilk zamanlarda - pek de centilmence davranmamıştı.

Onu yatağına alma gibi bir düşüncesi yoktu. Aslında ehlileşmesi için bu seçeneği değerlendirebilirdi ve bu fikrin cezbedici yanı gittikçe ağır basıyordu. Kulübede sınırdan dönmenin ne demek olduğunu anlamıştı. Onu alevler içindeyken, üstelik kendisi de aynı alevlerle kavrulurken bırakmak hayatının en zor anlarından biriydi. Bacaklarının arasındaydı... Geri çekilenin Adrian olması daha da kahrediciydi ama tek çıkar yol buydu.

Kızın kocası tarafından terk edilen masum bir kadın olduğuna inandığı sırada onu yatağına atmakta hiçbir sakınca görmezken, kurnaz cadının tüm yalanlarını öğrendikten sonra onu korumak zorunda olmaktan hoşlanmıyordu.

Evet, ona dersini vermek için çıldırıyordu fakat ömrü boyunca pişman olması ya da toplum dışına itilmesini istemiyordu. Korkması yeterliydi ve korkmuştu da...

Korkmaya devam etmesi gerekiyordu çünkü Adrian bedensel tatminin yanından geçmese de ateşli kızıla haddini bildirmenin zihinsel tatminini yaşamalıydı. Acı verecek kadar zayıf olan bu teselliyle avunmalıydı. Birkaç güne kalmaz zaten onu gönderecekti. Ayrıca aşırı korumacı Morgan'ın geri dönüş yolunda kanatlanacağına hiç şüphe yoktu.

Kısacası Isabella Preston ile birkaç gün daha eğlenecek, sonra da onu başından defedecekti. Şanslı kız kılıcın keskin ucunu tam olarak hissedemeyecekti bile. Oysa o kılıç

Adrian'ın göğsünde düzgün bir kesik açıp gittikçe derine inerken, ödenmesi gereken bedellerle ilgili o soru yeniden kulaklarında çınlıyordu.

Bu gece ve sonraki birkaç gece için kendi odasının hemen yanındaki başka bir odada kalmayı planlıyordu. Elbette deli kızılın bunu bilmesine gerek yoktu. Her an açılacak kapının endişesiyle diken üzerinde olmalıydı ki cinsel gerilimin başrolde olduğu korkuyu iliklerine kadar tatmalıydı. Adil olan buydu zira Adrian da aynı sebepten sancılar çekiyordu. Dürüst olmak gerekirse sıkıntısının üstesinden gelmek için herhangi bir kadınla geçireceği ateşli bir sevişme işe yarayacaktı çünkü kanını kaynatan iksir Isabella Preston'ın gül kokan teninde ve dudaklarındaydı...

Derin bir nefes aldı. Uykusuz ve yorgundu. Bir gece önce deli kızıl mışıl mışıl uyurken yanına uzanmak istemişti ama onu engelleyen bir şey olmuştu. Sanki sadece dakikalar önce sevişen kendileri değilmiş gibi Adrian ondaki savunmasızlığa kapılıp tahta sandalyede uyuklamıştı. Hatıralar şimdi gülümsemesine neden oluyordu ama Adrian o an hiç de keyifli olmadığını çok net hatırlıyordu.

İnsani zaaf lar etkisini iyiden iyiye arttırırken odadan çıktı. Merdivenleri tembelce adımlarken kafasından hangi odaya gitmesi gerektiğini geçiriyordu. Oklar deli kızılı gösteriyordu lanet olsun... Neyse ki Adrian belinden aşağısı tarafından yönlendirildiği toy delikanlılık zamanlarını atlatmıştı...

İki odanın birleştiği köşede duraksadı. Farkında olmadan kilitli kapının anahtarını elinde çeviriyordu. Derken kapının diğer tarafındaki hafif ayak seslerini işitti. Emin olmak için yaklaşp ellerini maun kapıya yasladı. Alın kapıya değiyordu ve bu şekildeyken onu duymak çok kolaydı. Kızın nefes alış veriş i şiddetliydi... Adrian onun da kapıya yaslandığını hissetti. Öyle ki kalp atışlarını duyabilecek durumdaydı neredeyse. Gülümsedi ve bir adım uzaklaştı. Uzunca süre dikilip beklerken kızın da aynı durumda olduğunu biliyordu. Parmaklarının arasında çevirdiği anahtar gözünün hizasına kal-

dırıp hayatın anlamını gösteren bir bilmeceymiş gibi dikkatle incelemeye başladı... Neyse ki toparlanması çok sürmedi de doğru odanın yerini hatırladı. Açmak istediği değil de açmak zorunda olduğu kapıyı aralarken dudakları çarpık bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılmıştı.

Isabel tutsaklığının ne zaman sone ereceğini bilmiyordu. Kahvaltı için gelen kıza çıkışmış ve dışarı çıkmak istediğini söylemişti ama hizmetçi ona korkuyla baktıktan sonra tıpkı dün akşam olduğu gibi tepsiyi bırakıp hızla uzaklaşmıştı.

Çıldırarak üzülmüştü. Dün gece kapının önünde varlığını hissetmişti ama tam olarak emin değildi. Zaten sonrasında gözünü kırpmadan beklemişti. Nihayet tekrar uyuduğunda ise neredeyse gün ağarmıştı.

Üzerindeki elbise iki günlük acımasız kırışıklıklar yüzünden çok kötü görünüyor olsa da Isabel asla onun aldıklarına dokunmayacaktı. Hatta çantasındaki diğer elbiseyi bile giymeyecekti.

Öğle sıcağı kendini iyiden iyiye hissettirdiği sıralarda Isabel büyük pencereyi zorlukla açıp başını dışarı uzattı. Misafirlerin eksikliğinde fazlasıyla sakin görünen Henfield'in eşsiz manzarasını izlerken sıkıntılarının bir an için yok olup gittiği söylenebilirdi. Ancak büyük kapıdan çıkan doru at ve binicisini gördüğü an korkularını, heyecanlarını ve zaafalarını hatırlayınca aniden odanın güvenli loşluğuna dalıp içeride hızlı adımlarla turlamaya başladı.

Kontun gittiği yerde ne kadar kalacağını bilmesede sadece gittiğini bilmek bile içini rahatlatıyordu. O burada değilken güzel havanın tadını çıkarmak istiyordu. Hem Mimi'nin de hava alması gerekiyordu zira hayvan doğal olmayan koşullarda oldukça ilginç tavırlar sergiliyordu. Acınası gözlerle kapıya bakarken bakışlarıyla kapıyı oynatabilecek kadar derin bir ifa-

desi vardı. Tam o sırada hafif bir *klık* sesi duyuldu. Arkasından kapıyı güleç yüzlü bir kız açtı.

"Leydim dışarı çıkmak ister miydiniz?" diye sordu kız. Isabel şüphe dolu kısıp gözlerle süzdü onu, fakat kız herhangi bir blöf ya da oyun izi taşımayan komik, çilli yüzüyle tam bir saflık abidesine yaraşır biçimde gülümsüyordu.

Kıza bir şey söylemeye gerek görmeden yatağın üzerinde pinekleleyen Mimi'yi kapıya çıktığı gibi dışarı çıktı ve koşarak merdivenlerden indi. Arkasındaki hizmetçinin başını umursamadan girişe kadar koşmaya devam etti. Korkulduğunun aksine kaçmaya çalışmıyordu... Sadece mutlu olmuştu.

Uşaklardan biri saygıyla yanına yaklaştı ve temkinli bir şekilde, "Lordum günü dışarıda geçirmek istediğinizi söyledim. Sizin için arka bahçeye servis açtık leydim. Soğuk limonatanızı da birazdan servis edeceğim," dedi.

Isabel emrivakilerden hoşlanmazdı ama bunu sevmişti. Başıyla adamı onayladıktan sonra hemen arka bahçeye uzanan yolu takip ederek kendini dışarı attı ve tatlı havayı, başını döndüren derin nefeslerle içine çekti. Şahsına özel hazırlanmış yumuşak koltuklardan birine kendini bıraktıktan sonra Mimi'yi de çimlerin üzerine koyup arkasına yaslandı. Küçük sehpaye bırakılan meyve tabağından bir salkım üzüm karpıp iştahla yerken Mimi'yi de beslemeyi ihmal etmedi tabii. "Güzel bir gün değil mi Mimi?"

Neşesi anlamsızdı zira içinde bulunduğu şartlar insanlık dışıydı ama yine de sorgulamaksızın insanlık dışı olan bu koşulların tadını çıkarmak istiyordu. Henfield ve ayatları yokken burası harika bir yerdi. Büyük bir hızla çöpe döndürdüğü üzüm salkımındaki son taneyi zavallı Mimi'ye fırlattı. Büyük bir minnet beklediği evcil hayvanının üzümle ilgilenmek yerine en vahşi haliyle tumbul bir kelebeği ağzına alıp çiğnemeye çalıştığını gördüğünde ise tiksintiyle öğürüp hayvanı ayağıyla birkaç kez dürttü. O sırada soğuktan buğulanmış bir bardakta limonatası servis edilmişti.

Tüm bu ilginin nedeni neydi merak ediyordu. Ashında

merak ettiği o kadar çok şey vardı ki bunları sadece evin efendisine sorabilirdi. Mesela dün gece neden gelmemişti? Geleceğinden adı gibi emindi oysa... Belki de bir işi çıkmıştı... Limonatasından büyükçe bir yudum alıp ayaklarını altında topladı. Belki de vazgeçmişti. Şimdiki durumuna bakılınca adamın yaptıklarından pişman olduğunu ve mahcubiyetini bu şekilde gidermeye çalıştığını bile düşünenecek durumdaydı.

Belki de onu istemiyordu. Isabel bu düşüncenin verdiği hissin içinde yarattığı gerginliği göz ardı ederek kendince fikir yürütmeyi denedi. Aslında *bu* en makul gerekçeydi... Yani o kadar çok öpüşmenin ve oynaşmanın üzerine Henfield onun çekici bir kız olmadığına karar vermiş olabilirdi. Belki de onu rahat bırakmanın doğru olacağını düşünmüştü. Ah Tanrı aşkına *bu* çok gurur kırıcıydı. Tamam bunu çok isterdi ama neticede o bir kadındı ve beğenilmemenin katı etkilerinden fazlasıyla haberdardı.

Serçe parmağının tırnağını kemirmeye başladı. Bu sırada Mimi'ye gözü iliştiğinde hayvanın yerdeki lüzüm tanesine uzandığını gördü ve ana yemek sonrası meyve keyfi yapan kaplumbağasına onaylamaz bir bakış atmakla yetindi.

Kendini aptal gibi hissediyordu çünkü ne hissedeceğini bilmiyordu. Emin olduğu tek şey istemediği bir şeye zorlanma canı pahasına savaşağıydı ancak mesele neyi isteyip isteneceği olunca kafası fazlasıyla karışıyordu. Kararsız düşüncelerden karmaşık bir ağ örmeye başladığı sırada malikânenin büyük kapısından içeri giren siyah arabayı gördü. Nedenine içini yeni bir huzursuzluk kaplamıştı. Bulunduğu yer em doğu tarafında kaldığı için gelen kişinin Isabel'i görmesi pek mümkün değildi ama o rahatlıkla görüyordu. Arabayı çeken dört at taş avluaya girince rahatsız edici bir görüntü her yerde çinladi.

Nihayet araba durunca içinden iki adam indi. Etkileyici bir görüntü olduğunu söylemek hata olmazdı zira Isabel bir şekilde Henfield'i hatırlatanı bu adamlara bakarken kalp atı-

larının hızlanmasına engel olamamıştı. Mesafe uzak olmasına rağmen uzun boylu ve her hallerinden soylu oldukları belli olan adamların nedense Henfield'in çok yakın dostları ya da ona kin tutmaya cesaret edecek hasımları olduğunu düşündü. Her iki durumun ortak noktası ise üç adamın ortak noktasıydı zaten... Yani burada anahtar kelime *tehlikeli* idi...

Isabel adamlar gözden kaybolduktan sonra rahat bir nefes alıp tekrar koltuğuna gömüldü ama neşesi kaçmıştı. Misafirleri geldiğine göre Henfield'in de gelmesi an meselesiydi. Onunla karşılaşmak için henüz hazır değildi ve bu süreç ne kadar uzarsa o kadar iyiydi. Birden kendi tuhaflığı karşısında samimi bir şaşkınlık hissetti. Tanrı aşkına neyin peşindeydi? Derdi neydi?

Mimi'yi yerden kapığı gibi söğüt ağaçlarının gölgelediği toprak yürüyüş yoluna doğru ilerledi. İki günlük hareketsizlik yüzünden kaslarını esnetmeye karar vermiş gibi bir görüntü çiziyor olabilirdi, fakat niyeti evden uzaklaşma isteğiydi. Aklında kaçma fikri yoktu çünkü aptallık edip çantasını yukarıda bırakmıştı. Hem alsaydı bile malikâne arazisinin büyük duvarlarını beraberinde çantası varken geçebilmesi mümkün değildi. Bu nedenle uslu bir kız olmaya karar verdi ama adeta içi kaynıyordu...

Yaklaşık olarak bir saat sonra eve döndüğünde onu endişeli bir uşak karşıladı. Belli ki efendisinden aldığı kesin emir Isabel'in gözden kaybolmaması yönündeydi ve kızın bir sadık firari hizmetkârın kendi hayatını gözden geçirmesine neden olmuştu.

Isabel güçlüğükle gülümseyip içeri girdikten sonra kimsele görülmemeye özen göstererek bir gece önce kaldığı büyük odaya çıktı. Etrafta Henfield ya da misafirlerinden iz olmaması mutluluk vericiydi ki Isabel makul ölçülerde mutlu sayılırdı.

Oda son bıraktığından bu yana hayli değişmişti. Henfield'in kıyafetleri gibi vazo kırıkları da ortalarda görünmüyordu. Sanki Isabel içeride bir savaş çıkarmamış gibiydi.

O sırada yataktaki şey dikkatini çekti. Kapıyı kapatıp yatağa yaklaştığında bunun yavruağzı bir gül olduğunu gördü ve o an kalbi deli gibi çarpmaya başladı. İnsanoğlunun bir çiçeği eline aldığı anda yapmaya alışkın olduğu şekilde gülü kokladı... Keskin koku başını döndürünceye kadar koklamaya devam etti, fakat gülle birlikte bırakılan küçük kâğıdı görünce çiçeğe olan ilgisini yitirdi. Korkarak notu aldı ve normalden çok daha derin anlamları olması gerektiğini düşündüğü kelimeleri okudu.

"Dün gece ufak bir sorun yaşadım ama bu gece telafi edeceğim... Lütfen beni, senin için seçtiğim ipek geceliklerden biriyle bekle Bella... İkimiz için de unutulmaz bir gece olacağına söz veriyorum... H.A.E."

Defalarca okudu ama çıkarabildiği tek bir anlam vardı. Öfkeyle kâğıdı parçalara ayırıp gülü eline aldı. Niyeti onu da yok etmektir ama çiçeğin kadife yapraklarının güzelliği ve etkileyici kokusu sakinleşmesine neden olmuştu. Farkında olmadan boy aynasına doğru yürüdü. Dağılmış saçlarına, kızarmış yanaklarına ve bakımsız elbisesine baktı... Henfield neden bunu yapıyordu? Onun için yeterince güzel bile değildi... Sıradan olmasa da farklılıklarının erkeklerin hoşuna gitmemesi gerekiyordu. Sadece bir bedel ödemesi gerektiği için miydi tüm bunlar? Başka şartlar altında onun ilgisini çekebilmesi mümkün değil miydi? Eğer öyleyse bu çok büyük bir haksızlıktı. Aniden öfkeye kapılınca ifadesi değişti. Elindeki güle şöyle bir baktıktan sonra hırsıyla yere fırlattı ve bir süredir altında kaldığı baskıya yenilerek ağlamaya başladı.

Uyandığında oda yeterince karanlık değildi, bunun sebebi sonradan yakıtı birkaç mumun hâlâ yanıyor olmasıydı.

Panikle yerinden doğrulduğunda tıpkı bir gece önceki gibi yalnız olduğunu gördü. Rahatlamış olsa da kafası karışmıştı. Saatin üçe gelmek üzere olduğunu görünce daha da şaşırıldı. *Neden gelmemiştin bu lanet herif? Bir derdi mi vardı? Belki de hastaydın...* Ufak bir sorun yaşadığını yazmıştı notunda. Isabel onun yanına gelmesini elbette istemiyordu, fakat bu şekilde beklemek işkenceden farksızdı.

Ayaklarını yüksek yataktan sarkıtıp bir süre tereddütle bekledi. İçindeki tuhaf his endişeye dönmeye başlamıştı ama sebebini bilmiyor ve bu durum Henfield'in bir sorunu olduğu fikrini kuvvetlendiriyordu. Umurunda olmamalıydı, fakat neden hayatının en önemli meselesi buymuş gibi hissediyordu?

Kapının açık olduğunu çok önce fark etmişti. Tanrı aşkına neden kaçmamıştı ki sanki? Bu koca evde bütün gece saklanacak bir delik bulabilecekken kurban gibi beklemişti ve eline ne geçeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Morgan'ın hediye ettiği geceliğin üzerine giyebileceği bir sabahlık bulma umuduyla etrafına bakındı ama işe yarar bir şeyler göremedi. Tereddüt ederek yanan mumların olduğu ikili şamdanı alıp usulca dışarı süzülürken nefes nefeseydi. Nereye gidiyordu? Gittiği yerde onu ne ya da kim bekliyordu bilmiyordu ama hareketlerine yön veren kesinlikle mantığı değildi.

Üç kat aşağıdaki girişe vardığında duraksadı, fakat içgüdüleri çalışma odasını işaret ediyordu. Sesli bir şekilde yutkunup tereddüt ederek koridora saptı... Burada değildi belki de. "Tanrım ne yapıyorum ben," diye mırıldanırken bir an için geriledi. Ne var ki geri dönmelerini engelleyen bir şey vardı...

Çalışma odasının kapısına yaklaştı ve cesaretini toplayıp tokmağa uzandığı sırada kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarparsa da caymadı. İçerideyse ona ne diyeceğini düşünmeyi bir yana bıraktı ve tokmağı çevirdi. Tuhaf ama kapı her zamankinden daha da kolay bir şekilde açılmıştı.

İnsanlar beyaz geceliği, kalbine dokunup aley azatıp...
yüzüne doğru sarımsı muntazımla masal görmeğinden...
Beksin masal gıcak...
Fakat koltukta bacak bacak serime masal kitap okuyun
Helenfield'ın şaşkınlık dolu yüzüne korku ve utanmış bakış
ken, "Ben... Gelmeliyim," dedi ama dışarı çıkmak yerine
adama doğru bilinçsizce ilerledi.

On Beşinci Bölüm

Adrian uykusuzluğun bir oyunu olarak gördüğü meleğe şaşkınlıkla bakakaldı. Eğer konuşmasaydı yerden biraz yüksekte süzülmesini düşünebilirdi ama melek sonra sesinde ki insani korkularla gitmek istediğini söyledi. Fakat gitmedi ve öyle bir niyeti olduğunu düşündüren bir hali de yoktu. Zaten deli kızıl cesurdu ve itiraf etmek güç olsa bile şaşırtıcıydı... Adrian şimdiye dek onu çözdüğünü düşünüyorsa an itibarıyla yanıldığını görebiliyordu.

Kitabını dizine bırakıp kıza ilgiyle bakmaya başladı. İçi kaynıyordu ve kalbindeki çarpıntıyı kulaklarında bile hissedebiliyordu. Ancak sakin görüldüğünden emindi zira bu halinin kız üzerindeki etkisini iyi bildiği için hep sakin kalmaya özen gösteriyordu. Şaşkınlığını sesine yansıtmadan tatlı bir yumuşaklıkla, "İyi geceler Bayan Sullivan," dedi. Karşılık olarak deli kızıl duraksadı ama cevap vermedi. Dehşete düşmüş gibi Adrian'a bakarken ellerini sıkıca kenetlemişti. Dudakları doğal olamayacak bir şekilde aralık duruyordu ve bunu konuşmak istediğine yormak mümkün olsa da Adrian'ın aklında o dudakların kendisine yapacakları vardı sadece.

Neden burada olduğunu sormak istiyordu, fakat onu incelemekle geçirdiği süre boyunca sessiz kaldı. Çarpıcı saçları şimdi sadece rengiyle değil çılgın lüleleriyle de tüm ilgiyi üstlenmiş görünüyordu. Boğazına kadar fırfırlı olan geceliği tam bir rezaletti ama kız için en uygunuydu. Eğer deli kızılı yılanları ortaya çıkıncadan önce böyle görseydi her şeyin bir

... olduğunu anlaması işten bile değildi. Evli bir kadın değil ancak bir çocuk masumiyetindeydi çünkü.

Adrian tahrik olmanın belirtilerini her bir kasında hissediyordu. Bacakları her an atılacakmış gibi gerilmiş, elleri koltuğun kolçaklarını sıkıca kavramıştı. Kuruyan dudaklarını nemlendirip kızı baştan aşağıya, her milimine ayrıca özen göstererek süzdü. Neden burada olduğunun hiçbir önerisi yoktu çünkü Adrian sadece tek bir gerekçe görüyordu. Yine de, "Neden buradasınız Bayan Sullivan?" diye sordu.

Kız o kadar şaşkın ve korkmuş bir haldeydi ki ondan cevap alabileceğini sanmıyordu ama yanıldı. "Ben düşündüm ki... Belki de hastalandınız ve..." Devam edemediği gibi sözlerinin ağırlığının altında kalmışçasına omuzları çöktü. Adrian ise söyleyecek bir söz bulamadığı ender anlardan birini yaşıyordu. Çok geçmeden kız aradaki sessizliği fırsat bilip telaşla az önce havada kalan sözlerini aşağı çekecek bir şeyler söyledi. "Hata ettim... Dün gece bir sorun yaşadığınızı yazdığınız için hastalandığınızı... Ya da başka bir şey olduğumu düşündüm..."

Kız mahcubiyetle başını eğdiğinde saçları yüzünü tamamen örttü ama Adrian onun kızardığını biliyordu. Yüzüne istemsiz ve hesapsız bir gülümseme yerleşirken yavaşça yerinden kalktı ve yere düşen kitabın üzerinden geçip ona yaklaştı.

Deli kızıla iyice sokulduğunda burnuna dolan gül kokusu üzerine gözleri hafifçe kapandı. Tatlı bir esintiye benzeyen ferah kokuyu derin bir nefes alıp içine hapsedtikten sonra gözlerini araladı... Ve o an bakışları kesişti. Pencereden vuran mehtabın mavimsi ışığıyla kız bir heykel kadar pürüzsüz görünüyordu. Ancak gözleri sarı bir alevle yanıyordu. Onu Eleanor'dan da ayıran buydu.

Adrian bugüne dek deli kızıl karşısında defalarca sinanmış ve her seferinde sınavı geçmişti, fakat şimdi ona bakarken direncinin yok olup gittiğini biliyordu. Onun için endişelendiğini söylemişti... Peki Adrian'ın bu yoldan çıkarıcı sözlerle karşı koyabilecek gücü var mıydı?

"Benim için gerçekten endişelendin mi Bella?" derken niyeti alay etmek değildi ancak her zaman olduğu gibi bu hitap karşısında kız gerildi.

Isabel bu sözleri inkâr ederken başını gururla kaldırmıştı ancak halinde mağrur olmanın katılığı değil savunmasızlığın faydasız saldırganlığı vardı. "Elbette hayır... Buraya gelmem hataydı... Be-ben gitmeliyim."

Gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Adrian kolundan tutup onu engelledi. En azından bir öpücük almadan gitmesi ne izin veremezdi. Ani çekişi Isabel'in göğsüne yaslanmasına neden olmuştu. Adrian uzun boyu sayesinde üzerine eğildikçe kız başını geriye doğru büküyordu. Dudakları birbirine dokunmak üzereydi ve solukları çarpışıyordu. Adrian onu öpmek yerine, "Bunun için mi geldiniz Bayan Sullivan?" diye fısıldadı.

Kız başını belli belirsiz iki yana sallamak dışında başka hiçbir tepki vermedi fakat belki korku, belki de heyecan yüzünden titriyordu. Adrian bu halini heyecana yorup akıllarını başlarından alacak kadar tutkulu bir şekilde öpebilirdi onu ama mantığının ihtiras denizindeki son çırpınışları rahatsız ediydi. Kısa sürede acı verici bir hızla toparlandı. Onu öperse sonrasında neler olacağını biliyordu ve bu planlarında yoktu. Gerçi bundan sonra deli kızilla ne yapacağı hakkında da bir fikri yoktu.

Açık bir öfkeyle, "Sizi kontrolümün sınırsız olduğuna inandıran şey ne merak ediyorum doğrusu. Cesaretiniz akıl işi değil..." derken onun telaşla değişen yüzünü inceliyordu. Ne düşündüğünü bilmek güçtü ancak kızın kendisiyle çeliştiğini tahmin ediyordu.

Ne büyük bir işkence olduğunu her zerresinde hissettiği bir yavaşlıkla başını kaldırıp kızın savunmasız güzelliğini inceledi. Bakışları o masum yüzün üzerinde her bir detayını aklına çizen bir kalem gibi itina ile gezindi. Aralık dudaklarının kıvrımlarında, karanlıkta topaz bir küre gibi parılda-

yanı gözlerinde, boynundaki damarları kabartısında oynandı ve sonra işkenecinin en büyüğüne katlanarak serbest bıraktı onu.

"Burası sizin için çok tehlikeli Bayan Sullivan..." diye sildarken sesi hiç olmadığı kadar boğuktu. Kendinden korkarak birkaç adım geriledi. Ne var ki daha fazla uzaklaşmaya niyeti yoktu. Isabel'i göndermenin düşüncesinden bile öyle çok nefret ediyordu ki kıpırdaması halinde onu durdurmak niyetindeydi. Oysa kızın gitmesi gerektiğini en iyi bilen kişi Adrian'ın ta kendisiydi. Zavallı Bella ise yılanın büyümesine kapılmış bir kuş gibi tehlikeden habersiz beklerken sadece sonuna biraz daha yaklaşmış oluyordu. Yani bu gece yaşanabilecekleri engelleyebilecek kişi Adrian'dı. Belki de ona odavası başını döndürmezdi belki de.

"Seni odana götürüyüm Bella. Gördüğün gibi ben çok iyiyim," dedi sırtarak. Aslında elindeki kozu deli kızılı tam anlamıyla delirtecek şekilde kullanabilirdi ama bu noktada yapacağı tüm hamleler için çelik gibi bir irade gerekiyordu. Gücü yerindeydi ama tam olarak şu anda karşısında duran baştan çıkarıcı masumiyet tablosuna bakarken onunla uğraştığı süre boyunca gücünün ne derece yok olduğunu görebiliyordu. Sarf edeceği her kelime için harcadığı süre bu tuhaf anların büyümesini derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Isabel yüzünü büyük ölçüde kaplayan saçlarını kulağının arkasına atıp, "Ben kendim gidebilirim... Niyetim sizi görmek değildi zaten," diyerek yalan söyledi.

Adrian onun ellerinin de tıpkı sesi gibi titrediğini gözden kaçırmamıştı. Gülüşü derinleşti. "Buna hiç şüphem yok Bayan Sullivan," dese de ses tonu aksini ortaya koyuyordu.

Kapıyı açtı ve kızın geçmesi için kenara çekildi. Deli kız tereddüt etmeksizin hızla odadan dışarı çıkarken Adrian hemen peşinde takıldı. Karanlık koridorda düşüp bir tarafına kırmasını istemezdi, bu yüzden onu kolundan tutup yanına

sabitledi. "Odanız kadar eşlik etmek görevim. Eğer ses çıkarır ya da işimi zorlaştırırsanız sizi kucağına almam gerekir ki asıl bundan hiç hoşlanmazsınız Bayan Sullivan."

Isabel karşı koyacaksa da bu sözler üzerine sessiz ve sakın kalmayı yeğleyip onun yönlendirmesine izin verdi. Merdivenler biraz daha aydınlık olduğu halde ikisi de ayrılmayı denemedi. Adrian onun yakınlığının fazlasıyla farkındaydı ancak deli kızılın öfkeli olduğunu belli eden nefes alış verişinde ne düşündüğünü anlamak neredeyse imkânsızdı. Aslında bu çok da önemli değildi.

Üçüncü kata geldiklerinde zifiri karanlık yüzünden ikisi de duraksadı, deli kızıl ellerini Adrian'm kollarına yapıştırdı. Anlaşılan birileri karanlıktan pek hoşlanmıyordu... Bunun için onunla alay etmek isterdi ama adil olmak gerekirse hissettiği şeyler için önce kendisiyle alay etmesi gerekiyordu. Fakat önce bir şey deneyecekti.

Kızı aniden kucığına aldığı anda bunun yardımseverlikle hiçbir ilgisi yoktu. Erkekliğindeki gerginlik had safhaya varmıştı. Günlerdir sürdürdüğü seks orucu sınırlarını bir yay gibi germişken, deli kızıl sadece varlığıyla bile üzerinde yanlış akort etkisi yaratıyordu.

Onu gövdesi ve kolları arasında sıkıştırıp çırpınımlarını geçiştirse de sesini kısılabildiği pek söylenemezdi. "Buna gerek yok, bırak beni," diyordu deli kızıl. Adrian ise onu duymazdan gelip son basamağı çıkarak hızla odaların bulunduğu koridora girdi. Bir zamanlar kaldığı ve şu aralar kafasını sürekli meşgul eden odaya doğru geniş adımlarla yürüdü. Kucığındaki kıza rağmen kapıyı hiç zorlanmadan açıp doğruca içeri daldı. Neyse ki burası koridor gibi karanlık değildi. Mumlar bitmek üzere olduğundan alevleri olabildiğine uzamıştı ve odayı haddinden fazla aydınlatıyordu.

Adrian onu yatağa kadar taşıdı ama yatağa yatırmak yerine ayakları üzerine yere bıraktı. İş bitmişti, artık gitmeliydi... Eğer deli kızıl o şekilde bakmasaydı gidecekti de...

Kız, "Neden yapıyorsun bunu?" dedi birdenbire.

Sesindeki kırgınlık mühür gibi acı veren bir iz bıraktı için-
de. Bu histen ölesiye nefret eden Adrian onun bu gecedeki
bahsetmediğini biliyor olsa da alay etti. "Sanırım ayaklarına
kapanmanı istedim Bella." Ayaklarına kapanmasını isteme-
mişti çünkü ayağına geleceğini düşünmemiştir bile.

"Ayaklarına kapanmam... Sadece o notta... Bir sorun ya-
şadığını yazmıştın... Ben de merak ettim, hepsi bu."

Bu mazeret Isabel için belki de bir kaçıştı. Böyle konu-
şarak Adrian'ı uzaklaştırmak ya da caydırmak istemişti ama
tüm masumiyetiyle endişesini dile getirirken dönülmez bir
hata yapmıştı. Fitili ateşleyen sadece sözler değil ardındaki
anlamdı ve Adrian'ın algıları bu gece fazlasıyla açıldı.

Düşündüğü şey yalnızca bir ihtiyaç değil bir mecburiyetti.
Adrian onu deli gibi öpmek istiyordu. Sadece bu da değil...
Sıcaklığına gömülmek ve saatlerce, hatta günlerce orada
kalmak istiyordu. O çılgın saçlarını parmaklarına dolamak,
çıplak vücudunun üzerine ipekten bir örtü gibi yayıldığını
görmek istiyordu. İkisinin de daha önce hiç hissetmedikleri
kadar şiddetli bir arzuya ona beden ve ruhen sahip olmak
istiyordu. Üstelik geçen her saniye kaçınılmazla daha da yak-
laşıyordu.

Uzaklaşmak elindeyken Adrian buna yanaşmadı... Aksi-
ne kıskırttı. "Neden gelmediğimi merak ettin ve yarım ka-
lan şeyi tamamlamaya karar verdin... Öyle mi deli kızıl?"
derken farkında olmadan Isabel'in göğsünün üzerine düşen
saçlarıyla oynuyordu. Fark ettiği an elini ateşe değmiş gibi
hızla çekti. Bir saniye önce daha fazla yakın olmak peşindey-
di ama şimdi ona dokunmanın neyle sonuçlanacağını bili-
yordu. Tek bir adım gerileyip kızın suskun yüzünü inceledi.
Tereddüdünü görebiliyordu çünkü onu etkilediğini bilecek
kadar tecrübeliydi. Onu baştan çıkardığını algılaması ilkel bir
tatmine neden oldu. *Ne kadar erkekçel!*

Burada daha fazla kalırsa kendine hâkim olamayabilirdi...
Lanet olsun istediği şey zaten buydu... Keşke deli kızıl ba-
yatındaki herhangi bir kadın olabilseydi de karşılıklı zevk-

ler dışında hiçbir şey düşünmedikleri bir gece yaşayabilseydi
onunla. Fakat yapamazdı.

Yüzüne hisleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan alaycı
bir gülümseme yerleştirip, "Şimdi uyu deli kızıl... Yarın bana
geldiğin için utanmayacaksın, söz veriyorum," dedi incelikten
yoksun bir sesle.

Isabel ne düşündüğünü belli etmekten uzak, heykel kadar
donuk bir şekilde ona bakmakla yetindi. Adrian kıza son bir
bakış atıp arkasını döndüğünde bu kez kendi haline gülüyor-
du.

Gitmesine hiçbir mani olmayışı sadece duygularına değil
kasıklarına da büyük bir darbeydi ama bunun bir önemi yoktu.
Özetle aklı varsa bu odadan uzak durması gerekiyordu. Tam
da bunu yapmak üzereyken deli kızıl bileğini tutup onu dur-
durdu. Gitmesini engelleyecek kadar güçlü olması mümkün
değildi ancak Adrian kıpırdımadı. Yüzündeki belli belirsiz
gülümseme yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Bileğini tutan ince
parmakların hayal ürünü olup olmadığını donup kaldıkları bir-
kaç saniye içinde anlamaya çalıştı. Sonra yavaşça başını arkaya
çevirdi. Yüzünde gördüğü şey bilinen tüm baştan çıkartılardan
fazlasıydı sanki... Saf bir arzu ve reddedilme korkusunun ver-
diği güvensizlik. Adrian sadece bir öpücükle onun arzularına
ve korkularına ulaşabilirdi. Bu kadar çok düşünmeye gerek
bile yoktu belki de. *Ah Tanrı aşkına bunu yapamazdı.*

Isabel niyetini yüzünde görmüş olmalıydı ki, "Gitme," diye
fısıldadı. Sanki az önce zorluk çıkaran o değildi.

Adrian neredeyse fiziksel bir acı içindeydi. Oynadığı oyun
onu şimdiye kadar tatmin etmemişti ama şimdi işkenceden
farksızdı. Yüzünde bezgin bir ifadeyle kıza doğru döndü, fakat
ona dokunmaya cesaret edemedi. Dokunursa olacakları bili-
yordu çünkü...

Isabel, "Gitmeni istemiyorum..." diye itiraf etti.

"Uykusuzluk başımıza vurdu sanırım Bayan Sullivan."

Deli kızıl başını iki yana salladı. "Hayır, gitmeye niyetlene-
ne kadar... Hmmm... Gideceğini sanmıyordum."

Adrian kabaca, "O halde şimdi niyetimi biliyorsunuz, iyi uykular dilerim," dedi ama ne hikmetse yerinden kıpırdamadı.

"Bana niyetlerin konusunda hep yalan söyledin... Ne düşüneneceğimi bilmiyorum... Hem..." Sözlerine devam etmeden sesi alçalarak duyulmaz oldu.

"Eğer burada kısacık bir an daha kalırsam çok da soylu niyetler peşinde olmadığımı anlarsınız Bayan Sullivan. Beni sizinle aynı odada kalırken başka kadının hayallerini kuran sahte kocanızla karıştırmamanızı tavsiye ederim."

"Fredy benim arkadaşım. Aramızda... O tarz bir şeyin olması mümkün değil ve..."

"Benimle ne tarz bir şey düşünüyorsunuz hanımefendi?" diyerek araya girdi Adrian. "Bütün gece sizinle sohbet etmemi istersiniz?"

Kız yine kafasını salladı. Gözleri korku dolu bir ifadeyle kocaman açılmıştı, birbirine geçirdiği parmakları ise sürekli hareket halindeydi. "Sadece kalmanı istiyorum..."

Adrian tek bir adımda aralarındaki mesafeyi kapatıp, "Böyle konuşmaya devam edersen olacaklara engel olamam... Yarın her şey bitiyor. Seni evine gönderiyorum," dedi sertçe. Oysa bu istediği en son şeydi.

Isabel derin bir nefes aldı. Gözleri aniden ortaya çıkan yaşlarla berrak bir göl gibi parıldıyordu. Titreyen dudakları birkaç kez açılıp kapandı, sonunda hayal kırıklığıyla, "Beni hiç istemedin... Hepsi bana ders vermek içindi, değil mi?" dedi.

Adrian'ın son savunması da bu sözlerle yok olup gitmişti. Kızı omuzlarından tutup hızla kendisine çekti ve neredeyse yüzleri birbirine değecek kadar üzerine eğildi. "Beni kışkırtma Bella! Olanları hak edip etmemenin şu anki durumla hiç ilgisi yok. Merak ettiğin şeye gelince... Seni deli gibi istiyorum... Öyle ki eğer beni tahrik etmeye devam edersen yarın tek endişen bir daha bacaklarını bir araya getirip getiremeyeceğin olur. Anlatabildim mi?"

Genç kız söyleyecek bir şeyi varsa da Adrian'ın edepsizliği yüzünden susmayı yeğlemiş gibi görünüyordu. Başını eğdiği için Adrian sadece saçlarından gelen gül kokusunu duyabilirdi. Kırıklığını hissedebilmek için kelimelere gerek var mıydı? Sıkıntılı bir nefes alıp hızla verdi.

Isabel, "Gelmeni bekledim... Bunu söylediğime inanmıyorum," dedi az önceki tehdidi işitmemiş gibi bir ses tonuyla.

"Lanet olası kızıl! Aklımı mı kaçırdın sen?"

Isabel bu sözleri de duymamış olmalıydı ki parmak ucunda yükselip onun çenesini öptü. Adrian'ı kemiklerine kadar titreten bir histi bu. Tüm masumluğuna rağmen öyle kışkırtıcıydı ki... İhtiyaç doluydu...

Adrian aniden alev rengi saçların örttüğü yüzü avuçlarının arasına aldı. "Bella ne yaptığının farkında değilsin. Kendimi tutmayı bırakırsam yapacaklarım şimdi hoşuna gidebilir ama sonra..."

Isabel, "Gitmek mi istiyorsun?" diye sordu düş kırıklığıyla.

Adrian bezginlikle gözlerini kapatıp, "İkimizin de iyiliği için gitmek zorunda olduğumu biliyorum sadece," dedi. Buna kendisi de inansaydı keşke.

"Anlıyorum..."

"Anladığın falan yok. Bu bir oyun değil. Öyle bile olsa Bayan Sullivan, şartları belirleyen benim ve küçük kızların bu şartlar altında dehşete düşeceğinin garantisini veriyorum... Bu yüzden gitmem hayrınıza olacaktır."

Genç kız birkaç saniye boyunca adamın yüzünü inceledi. Sonra tüm görmesi gerekenleri görmüş gibi, "Git o halde," deyip Adrian'ın ellerinden kurtuldu.

Fakat Adrian buna hazırlıklı sayılmazdı. Dakikalardır onu - ve kendisini - ikna etmek için çabalarken de gitmek istemiyordu. Ve şimdi aklında pişmanlıklar ya da sorumluluklar yerine karşı konulmaz ve geri dönülmez şekilde tatmin olmayı bekleyen arzular vardı. Tam da bu hislerle Isabel'i sertçe

kendisine çekip gözlerinin içine baktı ve "Söyler misin nasıl gidebilirim? Öyle güzel bir hata yaptın ki Bella... Artık beni kim engelleyecek? Sen mi?" dedi.

Dudaklarını kızın dudaklarına usulca dokundurdu. Bu kabulleniş işleri kötüye götürürdü çünkü bu gece sevişirlerse ertesi gün düşünmeleri gereken çok şey vardı. Oyun burada kesilirse bedeller kısmen ödenmiş olur ve herkes yoluna giderdi ama bu yeterli değildi... Adrian aldatıldığını öğren- diğinden beri bu kıza hissettiği arzuyu bastırma konusunda mantıklı davranmaktan yorulmuştu. Fakat şimdi dudakları- nın her küçük dokunuşuyla mantık kırıntılarının uçup gitti- ğini hissedebiliyordu. İçgüdüler ve temel gereksinimlerden başka her şeyi önemsiz kılan bir tutkuyla yanarken daha fazla düşünmek sadece daha fazla ıstıraba neden oluyordu... Ve Adrian onu öptüğü ilk andan beri, o tatlı ıstırapla kavrulmaya başladığından beri sadece tek bir şeyin peşindeydi... Almak için uzanması gerekiyordu.

Yenilgiyi kabullendiğini itiraf eden bir imtiliyle kızı sertçe kendisine çekti ve dudaklarını hararetle bir şekilde dudakları- rına bastırıldı. Kısacık ama sonrası için vaatlerde bulunması sert bir öpüştü bu.

Adrian başını kaldırıp kızın karnakanyık ifadesine baktı. Arzunun tek taraflı olmadığını ifade eden mükemmel bir ifade. Güzelliği çarpıcıydı... Gözleri Eleanor'un gözlerinin aynısıydı ama bir o kadar da farklıydı. Kusursuz değildi ancak garip bir şekilde o tanıdığı en kusursuz yaratıktı...

Kulağına doğru eğilip kulak memesini dişlerken, "Bana gelirken başına gelecekleri biliyordun Bella... Bunu planla- dın değil mi?" diye fısıldadı. Boynunu örten saçları geriye atıp açıkta kalan zarif tene ıslak bir öpücük kondurdu. Ne var ki o eşsiz tadı almak daha fazla istemesine neden olmuştu. Dudakları yumuşak tende nazikçe gezindiği sırada elleri de kızın vücudunu keşfediyordu.

O sırada deli kızıl uzanıp omuzlarını sıkı sıkıya kavradı. Adrian başını kaldırıp kızın yarı kapalı gözlerine baktı ve son-

ra doyumsuz açlığına teslim olmak için aralanan dudakları dudaklarıyla örttü. Bu kez öpüşü sert değildi. Yumuşak du- dakların verdiği karşılık kadar tatlı dokunuşlarla keşfetmeye koyuldu onu. İnce kollar boynuna dolanınca inleyip iki eliyle birden kızın belini kavradı ve ayaklarını yerden kesti.

Kız ellerini saçları arasına daldırıp onu daha da kendine çekerek öpüşünün baskısını arttırdı. Dili adamın dudakları- nın üzerinde gezinirken Adrian da onun alt dudaklarını emi- yordu.

İkisinin de kendilerini kaybettikleri o anda kısmen sağ- lıklı düşünebildikleri bulanık zamanlar *tutkunun kırmızıyla* boyanmıştı.

Adrian geri çekilip nefes nefese, "Bana durmamı söyler- sen hiç tereddüt etmem ve yarımı düşünmemiz gerekmez... Fakat eğer aksini istersen sana hayatının gecesini tattıracağı- ma yemin ederim. Başka bir şey düşünmeden Bella..." diye fısıldadı.

Kız alnını Adrian'ın alınına yaslayıp nefes alıp verişini düze- ne girene dek bekledi. Gözleri yarı kapalıydı ve dudaklarında mimik bir tebessüm vardı. Son kararı vermeye çalışıyordu an- cak ne istediği en başından beri belliydi. Adrian tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi, sonra yeniden deli kızılın gü- zel dudaklarına uzandı.

Onu öpmeye devam ederken *aşığı doğru* uzanıp eteğini sıyrıldı. Çıplak bacağı yerine iç çamaşırının yumuşak kuma- şına dokunduğunda ise küfredecek oldu. Eteği bırakıp kızıl saçların arasına elini sokarak Isabel'in ensesini kavradı. Kızı iyice kendisine bastırırken dudakları hoyrat ve doyurulmaz bir açlıkla hareket ediyordu. Aksi olmasına imkân yoktu çün- kü deli kızılın da istediği buydu. Adrian dilini dudakları ara- sından içerilere kaydırırken kız tecrübeyle ilgisi olmayan bir aşinalıkla ona karşılık veriyordu. Aralarındaki şey tartışıl- maz bir harmoniydi.

Adrian onu çıplak görmek istiyordu... Hatta hayatındaki en önemli an onu çıplak göreceği andı. Tekrar eteğe uzandı

ve elini içeri kaydirdi. Geceliğin altında muhafazakâr bir iç çamaşırından başka bir şey olmadığını anlayana kadar yukarı çıktı. Belinin çıplak kıvrımına dokunduğu an deli kızın temsizce dudaklarını ayırıp boynunu geriye doğru bükme-
tü. Adrian diğer elini de içeri kaydırıp kızı belinden sıkıca kavrarken eğilip dudaklarını o kuğu zarafetindeki boyuna bastırdı. Bu sırada okşayışları iç çamaşırın altından Isabel'in kalçalarına doğru ilerliyordu.

Düşünmek yerine içgüdüsel ani bir hareketle iç çamaşırın kurdelesine uzandı birdenbire ve kızın karın kaslarının titrediğini hissetti. O sırada bakışları karşılaştı... Adrian onun korkusunu iliklerine kadar hissediyordu fakat daha baskın olan tutkuydu. Bu yüzden tüm tereddütlerini bir kenara bırakıp iç çamaşırını tutan kurdeleyi çözdü ve kumaşın yere sü-

Isabel ayaklarının altındaki kumaşa hayatının anlamını yitirmişçesine bakıyordu. Bunun üzerine Adrian yüzünü avuçları arasına alıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Korkma," dedi ama kendi kalbi bile ritmini kaçırarak çarpıyordu.

Deli kızıl başını itaatkâr bir şekilde sallayıp ona güvenini sunduğunda ise Adrian onu yeniden öpmek için eğildi. Bu sefer daha sıcak ve daha özenliydi. Buna mecburdu çünkü yüzünde, omuzlarında ve kollarında gezinen tecrübesiz parmaklara karşı duyarsız olması mümkün değildi. Kaldı ki bunu istemiyordu...

Gecelik daha önce gördüklerine hiç benzemiyor olsa da düğmeleri klasik bir biçimde ön tarafta, göğüs altına dek iniyordu. Adrian dudaklarını kızın dudaklarından ayırmaksızın dik yakayı birleştiren ilk düğmeyi ustaca çözdü. Diğerlerini de çözüp işini bitirdikten sonra geri çekildi.

Deli kızılın bu ayrılığa inleyerek isyan edişi karşısında gülümsemeden edemedi. "Şşşş... Bir yere gitmiyorum."

Bu sözlerle onu utandıracağını düşünmüştü ama aksine Isabel cüretkâr bir biçimde gülünce Adrian'ın yüzündeki gülümseme silinip gitti. Tatlı bakire bir erkeği baştan çıkar-

ma konusunda doğuştan gelen yeteneklere sahipti ve Adrian ona karşı daha önce hiç olmadığı kadar korunaksızdı. Ancak onun silahları da fazlasıyla güçlüydü.

Kızı kendisinden uzaklaştırmadan geceliğin açık yakasından içeri elini kaydirdi. İpeksi teni okşarken çılgın kalp atışlarını duyabiliyordu ama aksine kızın soluğunun kesildiğinin farkındaydı. Dolgun kabartıyı avcuna aldığı anda ise erkekliği pantolonunun dikişlerini iyice zorlar olmuştu.

Tanrı aşkına öylesine yumuşak ve dolgundu ki... Meme ucunun avcunun içinde gittikçe sertleştiğini hissedince onu başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

Deli kızıl hıçkırır gibi nefesini içine çekti. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Adrian da aynı işkenceyle tükenmek üzereydi. Ona dokunmak ateşe dokunmaktan farklı değilken azar azar yanmak yerine küle dönmek istiyordu. Bu farkındalıkla elini hızla çekti ve geceliği tek bir hamleyle kızın başından geçirip yere fırlattı.

Manzaranın eşsizliği karşısında düşünmesi ya da herhangi bir şey yapabilmesi bir an için imkânsızlaştı.

Isabel şaşkınlıktan, şoktan ya da kasten hiç hareket etmeden doğruca ona bakıyordu. Bu Adrian'ın da işine geldi tabii. Böylece onun muazzam güzelliğini ezberleyebilirdi...

Diri göğüslerinin yavruağzı güllere benzeyeceğini düşünmüştü hep... Yanılmamıştı... Tanrı aşkına kabarık meme uçları adeta ağzını sulandırıyordu.

Bakışları kalçalarına doğru tatlı bir kavis oluşturan ince bele, oradan da bütünüyle baştan çıkarıcı olan bedende zarif bacakların birleştiği noktaya kaydı ve bu kanını daha da ateşlemeye yetti. Soluk soluğa, "O kadar güzelsin ki Bella," sözleri döküldü dudaklarından.

Kız ise sadece, "Henfield," diyebildi korku ve arzu dolu bir sesle.

Adrian onu kollarının arasına almadan önce, "Adrian... Benim adım Adrian," diye fısıldadı.

Isabel bir büyüünün içindeydi. Bu bir büyü olmalıydı çünkü kü eli kolu bağlanmıştı ve her şey olması gerekenden farklıydı. Olacaklara razıydı. Hatta bunu çok uzun zamandan hafiflik istediğini şimdi anlıyordu. Belki başkaları yaptığını hafiflik olduğunu düşünenecekti ancak Isabel için bu çok doğaldı. Tamamen giyinik bir adamın karşısında çıplak kalmaktan rahatsız olması mı gerekiyordu? Eğer öyleyse ahlakının neydi çünkü şu anda hiç olmadığı kadar rahat olduğu gerçeğini çoktan kabul etmişti.

Tanrı aşkına ona Adrian demek, onu öpmek kadar güzeldi...

Gülümseyerek, "Adrian," dedi.

"Evet Bella..."

"Bu gece seninle olmak istiyorum."

Adrian onu kollarının arasına alıp gülümsedi. "Bunu biliyorum zaten."

"Bahsettiğim şey... Bundan pişman olmayacağım."

Adamın yüzündeki gülümseme hafif gölgelendiyse bile kaybolmadı. "Pişman olmayacağın kadar mükemmel şeyler yaşatacağım sana."

Isabel başını salladı ve parmak ucunda yükselip onun dudaklarına uzandı. Kollarını boynuna dolamış, ona sımsıkı sarılmıştı. Dudakları adamın dudaklarına hükmediyordu. Bunu Adrian'dan öğrenmişti... Dilinin, dişlerinin nasıl kaşırtıcı bir silaha döndüğünü artık biliyordu.

Bu sırada genç adam gömleğini pantolonundan kurtarmaya çalışıyordu. Nihayet başarınca Isabel'i belinden tutarak kaldırdı ve yatağa taşıdı. Nazikçe örtülerin üzerine bıraktıktan sonra da gömleğini çıkarıp yere fırlattı. Isabel hiçbir ayrıntıyı kaçırmadan onu izlerken göğsünün kabardığını hissediyordu. *Sonrasında ne olacaksa olsun* bu gece bu adam onundu... Deli gibi korkmak mesele değildi çünkü onu tanıdığından beri korkuyordu zaten. Sonradan utanacağı bir şey yaşayacak olmasının da bir önemi yoktu çünkü bunu onunla

yaşamadan ölmek istemiyordu. Sebebi ne olursa olsun Isabel Adrian'ın olmak istiyordu...

Öylesine güzeldi ki... Çıplak kash göğsünün, geniş omuzlarının kusursuz olduğunu bilmek için insan anatomisi hakkında çok şey bilmesine gerek yoktu. O kusursuzluğun sembolüydü ve bu denli güzel bakmaya devam ettiği sürece Isabel kendisi için de benzer şeyler düşünmeye başlıyordu. Korku gitikçe körelen bir diken gibiydi... Artık vafsimi yitiriyordu.

Ne var ki genç adam pantolonunu çıkarırken Isabel o tanıdık korkuya kapılmadan edemedi. Onu tüm heybetiyle karşısında görmenin utancıyla başını diğer tarafa çevirdi, fakat adamın güldüğünü işitebiliyordu. Koyu bir utanç dalgası yüzünü ısıtırken görünmez olmak için dayanılmaz bir istek duydu. Belki de bu sebeple yatak örtüsünü üzerine çekmeyi denedi ve neredeyse başarılı oluyordu ki Adrian yatağa oturup onu engelledi.

"Sakın kendini saklama Bella..."

Isabel dudağını sertçe ısırıldı. Tanrı aşkına ağlamak üzereydi. Başını az önce çektiği örtünün kıvrımları arasına saklayıp halini dışa vurmaktan kaçındı, fakat adamın ne derece baştan çıktığının farkında bile değildi. Zavallı Isabel... Kafasını kaldırabilseydi, başını saklamanın çıplak göğüsleri ve bacakları için hiçbir işe yaramadığını Adrian'ın yüzünde görebilirdi.

Yatağın kıpırtısından Adrian'ın yanına uzandığını anladı. Yine de görmek istiyordu. Yüzünü kapatan örtüyü hafifçe kaldırdığında onu tuhaf bir ifadeyle kendisine bakarken yakaladı. Korkutucu ve son derece ham bir şey vardı halinde. Gerileyeceği yerde bir adım ileri attı ve elini uzatıp adamın çenesine dokundu. Belki de son damlaydı bu... Öyle olmalıydı çünkü Adrian'ın inleyerek Isabel'in üzerine doğru kaymasında sabırsızlık ve zayıflık vardı.

Öpüşmeleri baştan çıkarıcıydı. Isabel sonuna kadar baştan çıktığına inanmıştı ama şimdi Adrian'ın dili ağzının içinde gezinirken, bacaklarının arasındaki sertliği hissederken için-

deki sızi sadece bir noktada toplanarak bir ışık gibi içini ısıtıp aydınlatıyordu. Patlamak üzere olan, içinde haykıran başka bir Isabel deli gibi adama karşılık verme peşindeydi. Parmaklarını adamın geniş sırtına geçirmek en masumtuysa içinden geçenlerin.

Engelleyemediği bir açıklıkla adamın dudaklarını ısırıyor. Acı iniltisi daha fazlasını istemesine neden olduğunda ise kenarından korktu... Fakat geri adım atmadı ya da utanç bariyerine takılmadı. Dudaklarını ondan koparıp omzuna atacağı bir öpücük kondurdu, ardından içinden geldiği gibi boynuna uzanıp dilini adamın tuzlu teninde gezdirdi.

Adrian, "Tanrım Bella..." diye inledi onun başını elleri arasına alıp geriye doğru bükerken.

Isabel'in boynu yay gibi gerilmişti. Adam çenesini hafifçe ısırıktan sonra o noktada dilini gezdirdi ve aynı özenle aşağılara inip boynunun gerginliğini tattığı sırada Isabel içten içe daha da ısındığını hissetti.

Çıkardığı seslerin kendisine ait olduğuna inanamıyordu. Adrian öyle inanılmazdı ki... Teni hep böyle hassas mıydı yoksa bunun sebebi Adrian'ın marifeti miydi? Tanrı aşkına göğüslerine değen dudakların hissettirdiklerine karşı öyle iktisadlıydı ki adam meme ucunu emmeye başlayınca çığlığını engelleyememişti bile. Dilinin yumuşak dokunuşu, dişlerin verdiği keskin zevkle bütünleşiyor ve Isabel daha önce hiç tanımadığı bir patlamanın esigine doğru sürükleniyordu.

Adrian'ın o anda diğer meme ucunu ağzına alıp ısırarak emmeye başladığı bir eli de karnından aşağı doğru iniyordu. Isabel kaybolmanın esigindeyken tılsım banyo fark edilebilirdi ve istemsizce, bakirelere has bir korumaya gereksinimle bacaklarını birbirine kenetlemeye çalışıyordu.

Genç adam başını kaldırıp, "Sakin ol... Bundan hoşlanırsan," deyince Isabel sadece kafasını sallayıp geçiyordu. Bacaklarının arasında gezinen parmaklar nazikti... Hem de hiç olmadığı kadar... Öyle ki bu güvenle bacaklarını biraz daha aralamak istedi.

Bu değişiklik Adrian'ın dikkatinden kaçmadı. Yukarı doğru yükselip Isabel'in dudaklarına yaklaştı. Eli hâlâ orada tatlı tatlı geziniyordu. Derken tek parmağı usulca içeri doğru kaymaya başladı...

Isabel irkilmmişti ama bacaklarını kapamayı denemedi. Dudakları birbirine değmek üzereydi ve bakışları kenetlenmişti. Parmak tamamen içine girdiğinde ise inledi...

Adrian acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturarak, "Öyle güzel ki..." dedi. "Yumuşak, sınılsıklam... Daracak... Bella bu beni öldürecek..."

Tüm bu söylediklerinin onu ne kadar tahrik ettiğini görebiliyordu genç kız. Kendinden emin, her fırsatta onunla alay eden o değilmiş gibi şimdi Isabel'in vücudunun doğal tepkileriyle kendinden geçiyordu adeta ve tüm tecrübesizliğine rağmen Isabel bunu anlamakta hiç zorlanmıyordu.

Başını kaldırıp adamın dudaklarına dokundu ama Adrian onu öpmek yerine geri çekildi. "Seni izlemek istiyorum... Zevk alırken yüzünün şeklini görmek istiyorum."

Isabel içine giren ikinci parmakla birlikte çığlık attı. Bu çok yabancı bir histi... Ona ait olmak böyle bir şeydi galiba. Zevk arka planda bekliyor, şimdilik içinde bulunduğu koşullara alışması gerekiyordu. Adrian da bunu biliyor olmalıydı ki parmakları içindeyken bir yandan da onu okşuyordu.

Genç kız yatak örtüsüne geçirdiği elini yeni bir zevk çığlığını engellemek için ağzına bastırdı. Sonra içinde hareket eden parmaklar hızlandı ve onu yıldırım bir ritme döndürdü... İçinde bir patlama olacağını düşündüren his kavretti mi? Nitekim mutluları sıklığı. Yüzü alev almış gibi yanıyor. Gözlerini özellikle kapamıştı çünkü bu kadar kendinden geçmiş bir haldeyken izlemek için zevk her ne de utanç veriyordu... Yükselişi çok geçmeden hız kazandı. Zevk zencileri iç içe geçmiş balonlar gibi karnuda patlayarak yayılıyor ve bütün vücuduna dağılıyordu.

Fakat sonra Adrian yavaşladı ve parmaklarını o hassas bölgeden çekti. Isabel yaşadığı hayal kırıklığıyla ağlamak üzereydi.

ken adam gülümseyip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.
"Bu seni hazırlamak içindi Bella'm... Beni kabul etmek için
buna ihtiyacın vardı."

Isabel safça, "Ben seni kabul ettim zaten," deyiverdi.
Adrian gülerek onun göğsüne bir öpücük kondurduktan
sonra bununla yetinmeyip biraz önce öptüğü tepeciği ağzının
içine aldı. Hafifçe ısırırken bir yandan da diliyle okşamaya de-
vam ediyordu. Göğüslerin kadınlığın kutsallığıyla ilgili vastıni
gayet iyi bilen Isabel için *bu* kendisini kraliçe gibi hissettirecek
türden bir şeydi.

Ona karşı her anlamda hassas olmaktan hoşnuttu fakat
Adrian'ın dudakları karnına doğru indikçe zevk bir işkenceye
dönüyordu. Yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde şaşkınlıktan
kaskatı kesildi. Akli tam anlamda başında olsaydı bile ona engel
olacağını bir garantisi yoktu ama yine de, "Ne yapıyorsun?"
diye sordu.

Adrian, "Hımm... Tadınıza bakıyorum Bayan Sullivan,"
dedi Isabel'e değil de kadınlığına bakarken.

Isabel az önce kaldırdığı başını yatağa bıraktıktan sonra ilk
temasın vereceği şoka hazırladı kendisini. Düşündüğü gibi
hissettiği ilk şey şaşkınlıktı. Adrian dilini kadınlığına dokun-
durduğunda Isabel nefesini kesen bir hazla kavranmaya başla-
mıştı bile.

"Kokun baştan çıkarıcı... Tadın harika." Adrian tembelenen
dilini hassas tende gezdirirken Isabel titreyerek inledi. Başını
kaldırıp onu izlemeyi denedi ama adam ustalıklarla onu uyut-
maya devam ettiği için başı teslimiyetle geri düştü ve elyefe
kapattığı ağzından tuhaf bir inilti döküldü. Adrian'ı bu ses
karşısında güldüğünü duyabiliyordu.

Adam kusursuz uyarışlarına dakikalarca, Isabel sınıra gele-
ne kadar devam etti, sonra da uyluklarının iç tarafını öpmeye
başladı. "Bella... Seni almamı ister misin ateşli kızılım benim?
İçine girmek istiyorum..." dedi yukarıya doğru çıkarken.

Gözlerindeki parıltı ve sözleri öyle tahrir ediciydi ki Isabel
hiç düşünmeden, "Evet," diye fısıldadı.

Adrian derin bir nefes alıp onun bacaklarını olabildiğince
araladı. Erkekliğinin kızın hassas etinde yarattığı his kor halin-
deki bir demirin vereceği türden yakıcıydı. Isabel irkildi ama
kaçmadı... Gözlerini onunkilerden bir saniye bile ayırmaya
niyeti yoktu. Aynı zevki onunla paylaşmayı görmeye ihtiyacı
yarken gözlerini kırpma ile anı ziyan etmeyecekti.

Adrian, "Canımın yanmaması için her şeyi yapardım ama
bu kaçınılmaz sevgilim... Söz veriyorum bir dahaki sefere
telafi edeceğim," dedikten sonra yavaşça içine girmeye baş-
ladı.

Isabel gerildi ama korkmadı. İçini doldurmaya başlayan şey
ilerledikçe büyüklüğü karşısında şaşkınlıkla dönüyordu. Yine de
düşündüğü kadar kötü değildi... En azından Adrian'ın söz-
lerini duyana kadar öyle düşündürüyordu.

Genç adam, "Özür dilerim Bela," dedikten sonra tek bir
hareketle kendini içeri doğru itince Isabel'in nefesi kesildi.
Acı bıçak kesiyi gibiydi ama dayanmaya çalıştı. Bu sırada
Adrian da durdu ve kızın gözünden süzülen bir damla yaş
dudaklarıyla kurularıp yüzünü müşfik öpücüklere boğdu.
"Birazdan kendimi daha iyi hissedeceksin... Tanrım bu dayaz-
nılmaz bir şey... Lütfen beni affet..."

Yok olmaya başlayan acı, Adrian'ın özüründen sonra yavaş
yavaş hareket etmeye başlamasıyla yeniden alevlendi ama ilk
seferki gibi keskin değildi. Hatta kaybolmak üzereydi. Isa-
bel şaşkınlıkla ona baktı. Bakışlarındaki yoğunluk içinde bir
şeylerin erimesine neden oluyordu sanki. Dayanmayarak du-
daklarını birleştirmek için ona uzandı. Adrian dilini hemen
dudaklarının arasından kaydırınca Isabel ona karşılık verdi.
Artık acı yoktu... Tanrı aşkına her giriş ve her çıkışta işkence
eden bir tat vardı... İçinde kaynayan o şey tekrar ortaya çık-
mişti. Yükselen şey... Isabel'i bir şeyleri sonlandırarak zirve-
ye taşıyan o şey giderek yaklaşıyordu. Şefkatin yerini alan sert
okşayışlar teninin alev almasına neden oluyordu. Hiç olma-
dığı kadar kadınsı ve tüm duyguların sınırındaydı... Şimdiye
kadar olmadığı neyse ona dönüşmüş gibi hissediyordu.

ken adam gülümseyip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu.
"Bu seni hazırlamak içindi Bella'm... Beni kabul etmek için
buna ihtiyacın vardı."

Isabel safça, "Ben seni kabul ettim zaten," deyiverdi.

Adrian gülerek onun göğsüne bir öpücük kondurduktan
sonra bununla yetinmeyip biraz önce öptüğü tepeciği ağzının
içine aldı. Hafifçe ısırırken bir yandan da diliyle okşamaya de-
vam ediyordu. Göğüslerin kadınlığın kutsallığıyla ilgili vasfını
gayet iyi bilen Isabel için *bu* kendisini kraliçe gibi hissettirecek
türden bir şeydi.

Ona karşı her anlamda hassas olmaktan hoşnuttu fakat
Adrian'ın dudakları karnına doğru indikçe zevk bir işkenceye
dönüyordu. Yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde şaşkınlıktan
kaskatı kesildi. Aklı tam anlamda başında olsaydı bile ona engel
olacağını bir garantisi yoktu ama yine de, "Ne yapıyorsun?"
diye sordu.

Adrian, "Hmmm... Tadınıza bakıyorum Bayan Sullivan,"
dedi Isabel'e değil de kadınlığına bakarken.

Isabel az önce kaldırdığı başını yatağa bıraktıktan sonra ilk
temasın vereceği şoka hazırladı kendisini. Düşündüğü gibi
hissettiği ilk şey şaşkınlıktı. Adrian dilini kadınlığına dokun-
durduğunda Isabel nefesini kesen bir hazla kıvranmaya başla-
mıştı bile.

"Kokun baştan çıkarıcı... Tadın harika." Adrian tembelce
dilini hassas tende gezdirirken Isabel titreyerek inledi. Başını
kaldırıp onu izlemeyi denedi ama adam ustalıklarla onu uyara-
maya devam ettiği için başı teslimiyetle geri düştü ve eliyle
kapattığı ağzından tuhaf bir inilti döküldü. Adrian'ın bu ses
karşısında güldüğünü duyabiliyordu.

Adam kusursuz uyarışlarına dakikalarca, Isabel sınıra gele-
ne kadar devam etti, sonra da uyluklarının iç tarafını öpmeye
başladı. "Bella... Seni almamı ister misin ateşli kızılım benim?
İçine girmek istiyorum..." dedi yukarıya doğru çıkarken.

Gözlerindeki parıltı ve sözleri öyle tahrik ediciydi ki Isabel
hiç düşünmeden, "Evet," diye fısıldadı.

Adrian derin bir nefes alıp onun bacaklarını olabildiğince
araladı. Erkeklüğünün kızın hassas etinde yarattığı his kor halin-
deki bir demirin vereceği türden yakıcıydı. Isabel irkildi ama
kaçmadı... Gözlerini onunkilerden bir saniye bile ayırmaya
niyeti yoktu. Aynı zevki onunla paylaştığını görmeye ihtiyacı
varken gözlerini kırpmakla bile anı ziyan etmeyecekti.

Adrian, "Canının yanmaması için her şeyi yapardım ama
bu kaçınılmaz sevgilim... Söz veriyorum bir dahaki sefere
telafi edeceğim," dedikten sonra yavaşça içine girmeye baş-
ladı.

Isabel gerildi ama korkmadı. İçini doldurmaya başlayan şey
ilerledikçe büyüklüğü karşısında şaşkına dönüyordu. Yine de
düşündüğü kadar kötü değildi... En azından Adrian'ın söz-
lerini duyana kadar öyle düşünüyordu.

Genç adam, "Özür dilerim Bela," dedikten sonra tek bir
hareketle kendini içeri doğru itince Isabel'in nefesi kesildi.
Acı bıçak kesigi gibiydi ama dayanmaya çalıştı. Bu sırada
Adrian da durdu ve kızın gözünden süzülen bir damla yaş
dudaklarıyla kurularıp yüzünü müşfik öpücüklere boğdu.
"Birazdan kendini daha iyi hissedeceksin... Tanrım bu daya-
nılmaz bir şey... Lütfen beni affet..."

Yok olmaya başlayan acı, Adrian'ın özründen sonra yavaş
yavaş hareket etmeye başlamasıyla yeniden alevlendi ama ilk
seferki gibi keskin değildi. Hatta kaybolmak üzereydi. Isa-
bel şaşkınlıkla ona baktı. Bakışlarındaki yoğunluk içinde bir
şeylerin erimesine neden oluyordu sanki. Dayanmayarak du-
daklarını birleştirmek için ona uzandı. Adrian dilini hemen
dudaklarının arasından kaydırınca Isabel ona karşılık verdi.
Artık acı yoktu... Tanrı aşkına her giriş ve her çıkışta işkence
eden bir tat vardı... İçinde kaynayan o şey tekrar ortaya çık-
mişti. Yükselen şey... Isabel'i bir şeyleri sonlandırarak zirve-
ye taşıyan o şey giderek yaklaşıyordu. Şefkatin yerini alan sert
okşayışlar teninin alev almasına neden oluyordu. Hiç olma-
dığı kadar kadınsı ve tüm duyguların sınırındaydı... Şimdiye
kadar olmadığı neyse ona dönüşmüş gibi hissediyordu.

Adrian'ın artan hızına uyum sağlamak için kalçalarını kaldırıp tırnaklarını onun kaslı kollarına bastırdı. Sırtı yay gibi gerilmiş, bacaklarını daha yakın olabilmek adına onun beline dolamıştı.

İçinde sertçe gidip gelirken o da Isabel gibi titriyor, zevkle inliyor, sıkılı dişlerinin arasından genç kızın şimdiye kadar hiç duymadığı ilkel sesler çıkarıyordu. Bir an için tümüyle içinden çıkıp tekrar içine girerek kızın çıldırmasına neden oldu... Ve sonra çılgın bir ritim tutturdular. Genç adam tek elinin üzerine yükseldi ve diğeriyle de Isabel'in göğsünü avuçladı.

Öylesine yakın, öylesine özel bir andı ki Isabel ağlamak üzereydi. Oysa gülmek de istiyordu... Bu aşk mıydı? Saflik-tı... Kutsaldı...

Gökyüzüne dokunduğunu düşünmesine neden olan o anda Adrian ile birlikte haykırdı ve birbirine yapışan vücudları sayısız kasılmalarla sarsılırken ona sınıksız sarıldı.

Saatlerce bu şekilde kalabilirdi. Fırtınanın dindiği şu dakikalar belki de en yakın oldukları anlardı çünkü. Adrian hâlâ içindeydi. Kalp atışları birbirlerinin göğsünde çınlıyor, nefesleri aynı ritimde derinleşiyordu. Uyku ve dinginlik hâlâ bir bulut gibi ikisini de sarıyordu.

Isabel Adrian'ın omzunu öptüğünü hissedince gülümseyip ona bakmaya çalıştı. Karanlıkta gece gibi siyah duran saçları burnunu gıdıklıyordu... Gülümsedi. Kelimelerin yetersiz kaldığı anlardan birini yaşıyordu. Kaldı ki yetersiz olan sadece hislerinin yoğunluğunu ifade edebileceği sözler değildi. Adamın sırtını tembelce okşarken hareketleriyle de içindeki coşkuyu anlatmasına imkân olmadığını düşünüyordu.

Derin bir nefes alıp odaya sinen kokuyu içine çekti. Sonra hâlâ omuzlarını ve hassas boynunu öpmekte olan Adrian'ın saçlarına tatlı bir öpücük kondurdu.

Tanrı biliyor ya, bu adam fena halde kalbine dokunuyordu...

On Altıncı Bölüm

Koyu renk perdelerin arasındaki dar kesitten giren gün ışığı gözlerine vurunca Isabel başını örtülerin altına saklamaya çalıştı. Morgan'a birkaç dakika sonra kalkacağına dair bir şeyler söyleyip yatış pozisyonunu değiştirirken niyeti kesinlikle akşama kadar uyumaktı. Fakat geceye dair hatıralar güneşe gerek görmeyecek kadar aydınlıktı. Nerede ve ne durumda olduğunu fark ettiğinde gözleri kocaman açıldı ve ağızından küçük bir çığlık sıyrıldı. Taş gibi ağır ve kırılsız bir şekilde bekleyişinde düşünceleri de donmuş olmalıydı. Dakikalar ya da sadece saniyeler sonra ancak gevşerken korkarak başını diğer tarafa çevirdi. Görmeden de bildiği şey onu hissedemediği idi... Tanrı aşkına bu iyi bir şey miydi?

Yatakta yalnız olduğundan emin olduktan sonra rahat bir nefes alıp dirseklerinin üzerine doğruldu ve odayı her zamankinden farklı bir gözle incelemeye koyuldu. Gece yaşananlara tanık olan eşyalara farklı anlamlar yükleyecek kadar yoğun duygular içindeydi. Ne var ki fikirleri de kasları kadar donuktu. Ne hissediyordu? Yalnız uyanmanın yaşadıkları gecedan sonra içini burktuğunu inkâr edecek değildi ama bu duruma minnettar sayılırdı. Önce kendine gelmeliydi...

Çok kısa bir süre öncesine kadar farkında bile olmadığı o sızıyı karnında hissedince nefesi kesilir gibi oldu. Arkasından ne geleceğini iyi biliyordu. Gecenin hatıraları hiçbir detaya haksızlık edilmeden gözünde canlanıyordu. Bu seferki sızı daha yoğun ve keskindi.

Başını yastığa bırakıp ellerini yüzüne bastırdu. Utanç için de olmak kaçınılmazdı ancak bu utanım Adrian ile aralarında geçen şeyler yüzünden olmaması ilginçti. Isabel yaşadıklarından değil kendisinden utanıyordu, buna rağmen dudakları tuhaf bir gülüşle kıvrıldı ve histerik bir ses yükseldi boğazından.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldandı. Sabah bulanıklığından kurtulan zihni fazlastıyla acımasızdı. Onu nasıl kıskırttığını ve kalması için ona neredeyse yalvardığını hatırlıyordu. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi tekrar.

Birileri gelmeden kalkmalı ve hazırlanmalıydı. Saatin kaç olduğunu tahmin ediyordu. Kafasını kurcalayan ve düşünmek istemese de düşünmek zorunda olduğu bir sürü mesele olmasına karşın öncelikle toparlanmalıydı.

Örtüleri üzerinden atıp bacaklarını yüksek yataktan aşağı sarkıttı. Kendi çıplaklığından rahatsız olduğu için özellikle bakaşlarını uzak bir noktaya dikip yerden birkaç santim yukarıda sallanan bacaklarını gerdi. Kasları tutulmuş gibiydi ama fazla bir ağrı hissetmiyordu. Oysa gece boyunca yaptıkları şeyleri daha önce hiç yapmamıştı... Hem de üç kez. Bu düşünceyle yüzünü yeniden ellerinin arasına gömdü.

En son hatırladığı kadarıyla geceliği yerde bir topak halinde olmalıydı ama şimdi yatağın yanındaki sandalyenin üzerinde muntazam bir şekilde duruyordu. Isabel bir an için bunu Adrian'ın yapıp yapmadığını düşündü ancak emin değildi. Bu kez telaşla odayı inceledi ve uyku mahmurluğuyla fark etmediği su dolu küveti ancak o zaman görebildi.

Hizmetçinin o uyurken içeri girdiği, dağılan eşyaları topladığı ve en önemlisi de birkaç saat öncesine kadar içeride neler yaşandığını bildiği o kadar açıktı ki Isabel'in zaten kırımızı yüzü alevler içinde kaldı. Buharlaşıp uçmak ya da ömrünü örtülerin altında geçirmek istiyordu, fakat uyurken içeri giren hizmetçinin gelme ihtimali hâlâ vardı. Bu korkuyla hızla ayağa kalkıp iki adımda yanına vardığı küvetin içine

girdi. Suyun sıcaklığını kontrol etmeye bile gerek görmemişti. Tanrı'ya şükür ılık ve zamanlaması gerçekten harikaydı.

İçeri Isabel yaşlarında, ufak tefek, siyah kepinin kenarlarından sarı saçları görünen sevimli bir kız girdi. Yanakları pespembe olduğuna göre neler olduğunu gayet iyi biliyordu. Hem nasıl bilmeyecekti ki?

Elindeki havluları küvetin yanına bırakan kız, "Leydim size yardım edeyim," dedi. Tüm bunlar olurken bir saniye için bile birbirlerinin gözlerine bakmamışlar, kendi işimi kendim yaparım diyebilecek durumda olmayan Isabel hizmetçi suyu köpürtmeye çalışırken gıkını bile çıkaramamıştı.

Isabel, gergin ve gergin olduğu için fazlasıyla uzun süren banyo bitip kız dışarı çıkınca biraz rahatlamış sayılırdı. Kahvaltı istemediğine dair onu ikna etmek de pek zor olmamıştı çünkü kız da dışarı çıkmak için can atıyordu sanki. Tanrı biliyor ya oda sınırları içindeyken saygıdan kırılan kızın aşağı inip dedikoduya başladığında bir kurt kadar vahşileşeceğini emindi.

Kendi başına giyinmek istemişti. Kaldı ki son hafta sayılmazsa bu hayatı boyunca alışkın olduğu bir şeydi. Aynanın karşısına geçip dalgınca nemli vücudunu kurulamaya başladı. Değişmiş miydi?

Aynadaki görüntü ona aitti. Sadece yanakları daha pembe, dudakları ise şiş ve kırmızıydı. En çok vücudundaki değişimler ilgisini çekiyordu ama çıplaklığını görmeye hazır değildi. Yumuşak havlu iyice hassaslaşan meme uçlarında tatlı bir acı bırakıyordu. Merakına yenilerek havluyu yavaşça aşağı kaydırıp ve göğüslerini açığa çıkarttı. Onları beğendiğini defalarca söylemişti Adrian. Şimdi kendini izlerken hiç olmadığı kadar kadınsı hissediyordu. Parmağını uçlardan birine hafifçe değdirmek bile titremesine yetmişti. Hemen havluyu yukarı, boğazına kadar çekti. Bacaklarının arası hâlâ sızlıyordu. Yorgun ve zayıftı... Dizlerinde tuhaf bir güçsüzlük vardı... Ve az önce yıkanmış olmasına rağmen onun kokusunu hâlâ teninde hissedebiliyordu. Nefes alış veriş ahlaksızlığını ka-

nitharcasına hızlanınca arkasını döndü� hursla kavrulmaya devam etti.

Endişeliydi ama dışarı çıkması ve Adrian ile yüzleşmesi gerekiyordu. Ah buna sadece endişe de denemezdi. Neler olacağını bilmiyordu, hatta neler olmasını istediğini de. Sadece onun ne hissettiğini öğrenmek istiyordu ancak bunu ona yol olmasını diliyordu. Pişman mıydı? Belki de kestirince bir duğu için yanında kalmamıştı. Hislerinin derinliği Adrian'ın şünmeye bile korkuyordu.

Pişman değildi. Korkuyordu ama pişman değildi. O dakikalarda hissettikleri ikisinden başka herkesin yok olmasına neden olmuştu ve büyü dağılsa da yine aynı fikirdeydi. Vazir edilen mükemmel gecenin ardından pişmanlık ve gerçeklerle kararmış bir sabaha uyanmış olması gerekirdi belki ancak Isabel yüzündeki kedere rağmen içinde bir aydınlık taşıyordu.

Mutlu değildi çünkü gülmek aklından bile geçmiyordu. Basit yaşantısında mutluluğu defalarca tatmış biriydi, bunu anlayabilirdi. Fakat şu anda kalbindeki çarpıntının tarifi yoktu. Kanı bahar coşkusuyla akan nehirler gibiydi ama ferahlatmıyor, sadece yakıyordu. Tıpkı ona baktığı zamanlarda olduğu gibi... Ya da dokunduğunda... Öptüğünde... Bu hatıralarla bile kafası böylesine karışırken artık onu aklından çıkarmasına imkân yoktu. Tanrı aşkına onunla yüzleşirse, gözlerine bakabilmeyi başarır mı ne diyecekti? Kafasında geçen çelişkileri kendisine bile açıklayamazken ona ne söyleyebilirdi? *Keşke içindeki karmaşık hisleri ifade edecek tek bir cümle olsaydı... Söyleyip kaçabileceği...*

Başını iki yana sallayıp etrafına bakındı. Bu odadan çıkması gerekiyordu çünkü ortam aklını başından alıyordu. Dağınık yatak, odadaki koku ve duvarlara sinen yakın zamanın hatıraları hiç de tanıdık olmayan karışık duyguları da beraberinde getiriyordu.

Kaçarken yanına aldığı iki elbiseden biri olan beyaz elbisesini çantasından çıkarıp karışıklıklarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Yakası ve kolları büzgünlü olduğundan karışıklıklar dikkat çekmiyordu. Aynı şekilde etek kısmı dizden aşağıya kadar taruncu çiçek motifleriyle işli olduğundan bu kısımlar da idare edebilirdi.

Saçları konusunda hiçbir zaman başarılı olmamıştı. Geleceği bozmadan buklelerini hizaya sokacak sıkı bir topuzla işini bitirdiğinde sonuç göz alıcı olmasa da saygıdeğer sayılırdı. Gerçi dün gece yaşadıklarını herkes öğreneceğine göre rahibe kıyafetleriyle dışarı çıkmak bile işe yaramazdı.

Odadan ayrılmadan önce komodinin üzerinde Adrian'ın gömleklerinden birinin içinde kırıdamadan duran Mimi'ye göz ucuyla bakıp, "Umarım bütün geceyi uyuyarak geçirmişsindir Mimi," demeyi ihmal etmedi.

Dışarı çıkmak büyük bir cesaret işiydi. Herkes bu odada kaldığını biliyordu ama bilinen diğer gerçek de odada zorla tutulduğuydu. *Şimdi ise... Tanrı aşkına...*

Sakinleşmesini sağlayacağını umarak derin bir nefes aldı ve kapıyı sertçe açıp koridora çıktığında bir adım ötesinde siyahlar içindeki uzun boylu bir adamla göz göze geldi. Şaşkınlıktan kırıdayacak halde değildi ancak adamın da aynı durumda olduğunun fark edecek kadar akli başındaydı. Lanet olsun ki bu sabah her şey ne kadar da aydınlıktı...

Her ikisi de hareketsizce birbirlerini süzmeye devam ederken adamın dudakları arasından belli belirsiz bir fısıltı döküldü. "Eleanor..."

Isabel bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve açıkçası umurunda değildi, fakat bir şeyler söylemek zorunda hissediyordu kendini. Dudakları defalarca aralandı... Oysa buna neden gerek gördüğünü bilmiyordu. Sadece yabancı'nın nedensiz öfkesini ortadan kaldıracak bir açıklama yapmayı umuyordu. Neden öfkeli olduğuyla ilgilenmiyordu çünkü adamdan yayılan titreşimler haklı bir gerekçesi olduğunu düşündürecek kadar şiddetliydi. Isabel bir hata işlediğinden emindi.

Adamın kendisiyle aynı renk gözlerinin içine bakıp titre-
yen bir sesle, "Ben..." dedi ama sözlerine devam edemeden
hızla yanından geçip neredeyse koşarak orayı terk etti. Mer-
divenlerin son basamağına varana dek üç katı kuş gibi inerken
hayatının en olağanüstü sabahını yaşadığını düşünüyordu.

Ön bahçeye açılan camlı kapıdan dışarı çıkıp derin derin
nefes aldı. Elini kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi göğsüne
bastırılmış, kalbinin üzerini ovuşturuyordu. Adrian'ın yoklu-
ğu hissettiği yalnızlıkla beraber muazzam bir boşluğa dönü-
müştü. Oysa kısa bir süre öncesine kadar ondan kurtulmak
istiyordu. Düşmanıydı o... Fakat asıl düşmanlık odadan çık-
tığına karşılaştığı adamın sarı gözlerindekiydi. Sebebi Adrian
ile yaşadıklarını anlamış olması mıydı? Belki de ayıplamıştı
Isabel'i... Bunun bir önemi olmamalıydı çünkü Adrian so-
rumluluklar konusunda onu uyarmıştı ve Isabel onu kolun-
dan çekip kıskırttığına herhangi bir sorumluluk hissini
etkisinde kalmayacak kadar kendinden emindi. Anlık bir
hisle yakınlaşmış olsa da onunla olmak uzun zamandan beri
istediği bir şeydi. Isabel sadece engelleri kaldırmıştı... Bu
konuda uzun süre kendisini ayıplayacaktı hiç şüphesiz ama
pişman değildi.

Göğsünü ovuşturmaya devam ederken gölgedeki hasır
koltuklardan birine çökercesine oturdu. O sırada genç bir
uşak yanına gelip saygıyla ne istediğini sorunca korkuyla sıç-
radı. Acaba o da biliyor muydu?

İçten içe küfretti ve uşağa bir şey istemediğine dair birkaç
kelime geveledi. Aslında ihtiyaç duyduğu şey bir ikram değil
Adrian'dı... Düşünmeden atıldı. "Lordunuz dışarıda mı?"

"Lordum çiçeklikte leydim."

Isabel bu büyük malikânenin her bahçesini gördüğünü
tahmin ettiği için malum çiçekliği de görmüş olmalıydı ama
hatırlayamadı. Soru soran bakışlarla adama bakmaya devam
edince uşak saygısından ödün vermeksizin eliyle ağaçtan bir
koridorun sonundaki sarmaşıklı kapıyı işaret ederek, "İleride
gül bahçesi bulunuyor leydim," dedi.

Isabel, "Ah... Tabii ya... Kendisine sormam gereken bir
şey vardı da..." diye geveledi. "Tabii işle ilgili... Yani... Me-
rak ettiğim bir şey vardı güllerin bakımıyla ilgili... Bildiğiniz
üzere... Gitsem iyi olur," diye saçmaladıktan sonra telaşla
ayağa kalktı. Uşağın, "Anlıyorum leydim," deyişindeki se-
rinkanlığa gıpta ederek arkasını döndü ve kendisine özel,
yaratıcı küfürleri mırıldana mırıldana gül bahçesine doğru
ilerledi.

Ağaç koridor gün ışığını geçirmedeği için fazlasıyla serindi.
Isabel gerginliğine eklenen ürpertiyle birlikte kollarını sıkıca
kavuşturdu. Sarmaşıklı kapının önüne vardığında duraksadı
ama çok yakından gelen çiçek kokuları öylesine çekiciydi ki
dayanamayıp içeri adım attı... Ve o an nefesi kesildi.

Malikâne arazisinin büyük olduğunu biliyordu ama batı-
ya doğru bu kadar uzandığını tahmin etmemişti. Üstelik bu
kısmın rengârenk çiçeklerin mükemmel bir düzenle sıralandı-
ğı uçsuz bucaksız bir çiçek bahçesiydi.

Isabel hayranlıkla şapşallık arası bir yüz ifadesiyle bah-
çeyi incelediği sırada buraya ne için geldiğini anımsadı ve
çim yolda usulca ilerlemeye başladı. Kapıdan bahçeye doğru
uzanan sarmaşıklara hanımeli dolanmış, bahçedeki sıralı
ağaçların bile gövdesini sarmıştı. Aralıklı olarak inşa edilmiş
koyu pembe, kırmızı ve sarı çiçeklerle bezeli beyaz kameri-
yeler tıpkı nazlı gelinlere benziyordu. Isabel cennet olarak
tasvir edilebilecek bu yerin nasıl gözünden kaçtığına şaşır-
arak merakla derinlere doğru ilerlemeye koyuldu. Yanından
geçtiği her çiçek öbeğine çocukça bir merakla elini değdiri-
yordu. Bu öyle zengin bir karmaşaydı ki bazı çiçeklerin isim-
lerini bilmek bir yana daha önce herhangi bir şekilde onları
görmemişti bile.

En çok göze batanlar güllerdi. Genç kız kırmızı ve canlı
sarı güllerin dikkat çeken kalabalığına rağmen daha ilerideki
yavruağzı güllerle odaklandı. Bir gece önce Adrian'ın yatağı-
na bıraktığı güllerdi onlar. Hızla o tarafa doğru yürüdü.

Kalın gövdesi sarmaşıklarla kaplı bir meşe ağacının dibin-

deki kameriyenin hemen yanındaydı güller. Sayıları diğerlerine göre az olsa da yumuşak renklerine rağmen nedense diğer çiçeklerden daha canlıydılar. Isabel en yakınındaki gülleri kadife yapraklarını büyülenmiş gibi okşarken tatlı tatlı mırıldanıyordu. Kaldı ki büyülenmiş gibi okşarken, son bir gülün içine gömüp kokuyu derin derin içine çekti, sonra bir diğeriyle ilgilenmek için öteki tarafa geçerek özel ilgisi istediklerini düşündüğü çiçekleri teker teker okşadı. Öylesine kendi halinde ve tasasız, izlendiğinden ya da yakınında yoğunluktan öylesine habersizdi ki ağzı bir el tarafından kapılıp bedeni kabaca meşe ağacının gövdesine yapılandırılma korkudan kaskatı kesildi. Onu görememişti bile... Ama şimdi sadece görmekle kalmayıp hissediyordu.

Korkuyla irileşen gözleri rahavetle kapanırken ağız kapatan el yavaşça çenesine doğru indi ama sonra hafifce dudaklar ellerin yumuşaklığını aratan bir sertlikle dudaklarına kapandı. Isabel hiç düşünmeden kollarını erkeğin boynuna dolayıp öpüşüne aynı şiddetle karşılık vermeye başladı. Tüm tasalarının bir anda uçup gitmesi inanılmazdı. Onu gördüğünde utanacağını düşünmüştü, fakat şimdi onunla deli gibi öpüşürken buna gerek olmadığını biliyordu. Ağzının içinde gezinen dil aklını başından alıyordu. Ellerini genç adamın saçları arasına daldırıp onu biraz daha kendine çekti. Yakınlıklarını arttırmak bedenlerinin temasını da derinleştirmiş, gece boyunca aklını başından alan erkekliğini karnında hissetmesine neden olmuştu.

Isabel yeni durumuna derin bir iniltiyle cevap verince Adrian gülümsedi ve kulağını hafifçe ısırırken, "Seni korkuttum mu?" diye sordu.

Isabel soluk soluğa başını iki yana salladı. Gülmek aklından ucundan bile geçmiyordu.

Ona bakarken gülümsemesi yavaşça kaybolan Adrian kız aılıkla öpmeye başladı tekrar. Bir eli kalçalarını sıkıp onu kendi bedenine bastırırken, diğeri elbisesinin üzerinden göğsünü okşuyordu.

Isabel yeniden inleyince, "Bayan Sullivan aklımı başından alıyorsunuz," dedi.

Genç kız bu hitap karşısında gülmeden edemedi ama bir cevap verecek durumda değildi. Adrian'ın ateşli bakışları üzerinde gezinirken utanç içinde olması kaçınılmazdı. Oysa o öylesine rahat görünüyordu ki...

"Sabah erkenden gitmem gerekiyordu. Birazdan da şehre gitmek için ayrılacağım."

Isabel yalnız uyanmasına getirilen bu basit açıklama karşısında tepkisiz kaldı. Hangi sıfatla onun kollarında olduğunu bilmediği için adama sitem edip etmeme konusunda kararsızdı. Bu yüzden başını sallayarak onayladı ama gitmesini hiç istemiyordu, sormasına da imkân yoktu.

"Bir buket gül gönderdim odana."

Isabel ilk kez başını kaldırıp ona baktı. "Buna gerek yoktu... Onlar öylesine güzel ki ziyan etmemeliydin."

Adrian gülümsedi ve kızın arkasında kalan kameriyenin korkuluğuna bıraktığı makası alıp yavruağzı güllerden birini özenle kesti. "Bu gülleri sana benzettiğimi biliyor muydun Bella..." diye fısıldadı onun kulağına doğru eğilirken.

Isabel sinesinde gezinen gülün yumuşaklığı ve kulağına değen dudakların yakıcı etkisini aynı anda hissetmekten dolayı sarsıldı.

Asla bir korkak olmamıştı. Babasının baskılarına bile karşı koyarak kendi yöntemleriyle özgürlüğünü sağlamıştı. Hayatında yazılı olmayan kurallar, silik ama yine de keskin sınırlar vardı. Onu tanıyan herkes farkında olmadan bu kurallara uyum sağlamıştı, fakat Isabel Adrian yanındayken aklını başına alamıyordu. Sadece bu da değil... İlk zamanlar ona karşı sergilediği cesareten artık öyle uzaktı ki... Sebebi birbirlerine dokunmalarıydı belki de...

Onunla yakınlaştıkça kendinden uzaklaşıyordu. Aptalla dönmeyi geçici bir durum olarak kabullenebilirdi ancak kalbindeki deprem kalıcı hasarlar peşindeydi, bunu hissediyordu. Sessizliği derin anlamlarla yüklü değildi çünkü artık

onun varlığıyla sessizleştiği anlarda yapabildiği tek şey düşünmek... Düşünmek değil.

Isabel kulağından çenesine, oradan da boynuna ilerleyen dudakların kafasındaki karışıklığı yok edecek soruları sildiğini hissediyordu. Tanrı aşkına ne zaman bu hale gelmişti? hissettiklerini ona hissettirmekti. Sorgulamak istemiyor çünkü bunu yaparsa mutsuz olacağını düşünüyor.

Boynunu Adrian'ın öpücüklerini daha iyi hissedebilmek için biraz daha eğdi. Parmaklarını adamın omuzlarına bastırırken yüzünde çektiği tatlı ıstırabın izleri vardı. Gece ateş yeniden alevleniyordu. Erdemleri ya da iyi bir kız olarak geçirdiği onca senenin kontrolü nereye gitmişti? Bu kadar kısa süredir tanıdığı bir adam karşısında hem de...

Isabel kapalı gözlerini iyice yumarak onun tatlı dudaklarının verdiği heyecanı kabullendi ama huzursuzluğu içine iğne gibi batıyordu.

Onunla sevişmiş olmak ya da şu anda yaptıklarına izin vermek ahlaki olarak rahatsızlık vermiyordu. Asıl sorun *bu durumu* sorgulamaya gerek görmeden nasıl kabullendiği... Dudakları tekrar birleşmeden önce gözlerini açtı ve hafifçe geri çekildi.

Genç adamın yüzündeki baştan çıkmış ifadeyi izleyen Isabel, tereddütlerine rağmen kadınsı bir tatmin hissetmeden edemedi.

"Bella... Gözlerin öyle tatlı şeyler söylüyor ki... Benden korktuğun zamanlarda olduğu gibi neredeyse siyaha dönmüşler."

Isabel sesli bir şekilde yutkundu ve cesur görünmeye - en azından birkaç gün önceki Isabel gibi olmaya - çalışarak çenesini dikleştirdi ve "Senden korkmama imkân yok," diye yalan söyledi.

"Buna neden inanamıyorum acaba? Aslında halimden memnunum. Çünkü korkmuş bir ceylan, aç bir kurdun en çok arzuladığı şeydir."

Genç kız onun kollarında hafifçe kıpırdandı ama irileşen gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. İçindeki isyan zayıflığı karşısında giderek büyüyordu. Sonuçta tekrar güçleneceği için öfkesini beslemek zorundaydı. Ama ona kızamıyordu ki...

"Beni arıyordun değil mi?"

Konunun birden değişmesi, içinde buldukları ağır havayı yavaşça dağıtmaya başlamıştı. Tutuşu hafiflese de Adrian'ın kolları kızın belini sarmaya devam ediyordu. Güven veren bir temastı. Isabel aceleyle başını sallayınca adam dudaklarına hemen tatlı bir öpücük kondurdu.

Adrian derin bir nefes alıp, "Şu anda seninle yalnız kalmaktan başka bir şey istemediğimi söylemem gereksiz," dedi. "Şehre gitmem gerekiyor ama akşam döndüğümde seninle konuşmak istediğim bazı şeyler var Bella... Yokluğumda kafam karanlık düşüncelerle doldurmayacağına dair söz ver bana."

Isabel özellikle son cümledeki yumuşaklığı görmezden gelemezdi. Ne demek istediğini tam olarak anlamasa da başını sallayıp onu onaylamak yapabileceği en doğru şeymiş gibi geldi.

Genç adam son bir öpücük için başını eğdiğinde de yumuşak ve nahif olması gereken öpücüğü kendi ateşle ısıtarak alev almalarına neden olacak şekilde tutuşturdu. Geceden kalan hatıralar etraflarında dönüyordu sanki. Kollarını erkeğin boynuna dolayıp vücudunu ona yasladı. Adrian bir elini onun sırtına, diğerini de alev rengi saçlarına bastırarak ağızla dudaklarını esir aldı. Bu öyle talepkâr bir birleşmeydi ki ikisi de hem almaya hem de vermeye çalışıyordu. Isabel sızlayan dudaklarının verdiği hazı istiyor, ona da aynısını yaşatmayı arzuluyordu. Koşullar ne olursa olsun...

Ancak yakınlıklarını zamansızca bitiren bir şey olmuştu. Isabel genç adam isteksizce geri çekilene dek birinin konuştuğunu bile duymamıştı. Fark ettiğinde de Adrian'dan daha büyük bir kararlılıkla kendini ondan kopardı ve birkaç adım geriye kaçtı.

onun varlığıyla sessizleştiği anlarda yapabildiği tek şey domuz kalmaktı... Düşünmek değil.

Isabel kulağından çenesine, oradan da boynuna ilerleyen dudakların kafasındaki karışıklığı yok edecek soruları sildi. Aklından geçen sadece ona ateşle karşılık vermek ve kendisi hissettiklerini ona hissettirmekti. Sorgulamak istemiyor çünkü kü bunu yaparsa mutsuz olacağını düşünüyordu.

Boynunu Adrian'ın öpücüklerini daha iyi hissedebilmek için biraz daha eğdi. Parmaklarını adamın omuzlarına bastırırken yüzünde çekimci tatlı ıstıرابını izleri vardı. Gözler yavaş yavaş ateş yeniden alevleniyordu. Erdemleri ya da iyi bir kız olmak geçirdiği onca senenin kontrolü nereye gitti? Bu kadar kısa sürede tanıdığı bir adam karşısında her şey de...

Isabel kapalı gözlerini iyice yumarak onun tatlı dudaklarını verdiği heyecanı kabullendi ama kızarmışlığı ağır ağır gibi hatırlıyordu.

Onunla sevişmiş olmak ya da şu anda yapışmalarını sağlamak atılakı olarak rahatsızlık vermiyordu. Asıl sorun durumunu sorgulamaya gerek görmeden nasıl kabullendiği idi... Dudakları tekrar birleşmeden önce gözlerini açtı ve hafifçe geri çekildi.

Genç adamın yüzündeki baştan çıkmış ifadeyi izleyen Isabel, tereddütlerine rağmen kadınsı bir tatmin hissetmeden edemedi.

"Bella... Gözlerin öyle tatlı şeyler söylüyor ki... Benden korktuğun zamanlarda olduğu gibi neredeyse siyaha dönmüşler."

Isabel sesli bir şekilde yutkundu ve cesur görünmeye - en azından birkaç gün önceki Isabel gibi olmaya - çalışarak çenesini dikleştirdi ve "Senden korkmama imkân yok," diye yalan söyledi.

"Buna neden inanamıyorum acaba? Aslında halimden memnunum. Çünkü korkmuş bir ceylan, aş bir kurdun en çok arzuladığı şeydir."

Genç kız onun kollarında hafifçe kıpırdandı ama irileşen gözlerini kırpmadan ona bakmaya devam etti. İçindeki isyan zayıflığı karşısında giderek büyüyordu. Sonuçta tekrar güçleneceği için öfkelerini beslemek zorundaydı. Ama ona kızıyordu ki...

"Beni arıyordum değil mi?"

Konunun birden değişmesi, içinde buldukları ağır hırsı yavaşça dağıtmaya başlamıştı. Tutuşu hafiflese de Adrian'ın kolları kızın belini sarmaya devam ediyordu. Güven veren bir teması. Isabel aceleyle başını sallayınca adam dudaklarını hemen tatlı bir öpücük kondurdu.

Adrian derin bir nefes aldı. "Şu anda seninle yatacağım kalmaktan başka bir şey istemediğimi söylemem gerekir," dedi. "Sehne gitmem gerekiyor ama alacağım dördüncüümde seninle konuşmam istediğimi bazı şeyler var Bella... Yokluğunda kıfıfı karantile düşüncelerle dolduğunu söyleyebilirim dar söz ver bana."

Isabel özellikle son cümledeki yumuşaklığı görünmeden gelmezdi. Ne demek istediğini tam olarak anlaması da başını sallayıp onu onaylamak yapabileceği en doğru şeymiş gibi geldi.

Genç adam son bir öpücük için başını eğdiğinde de yumuşak ve nazif olması gereken öpücüğü kendi ateşle uatarak alev almalarına neden olacak şekilde tutuşturdu. Gece den kalan hatıralar etraflarında dönüyordu sanki. Kollarını erkeğin boynuna dolayıp vücudunu ona yasladı. Adrian bir elini onun sırtına, diğerini de alev rengi saçlarına bastırarak ağızla dudaklarını esir aldı. Bu öyle talepkâr bir birleşmeydi ki ikisi de hem almaya hem de vermeye çalışıyordu. Isabel sızlayan dudaklarının verdiği hazzı istiyor, ona da aynıısını yaşatmayı arzuluyordu. Koşullar ne olursa olsun...

Ancak yakınlıklarını zamansızca bitiren bir şey olmuştu. Isabel genç adam isteksizce geri çekilene dek birinin konuştuğunu bile duymamıştı. Fark ettiğinde de Adrian'dan daha büyük bir kararlılıkla kendini ondan kopardı ve birkaç adım geriye kaçtı.

Adrian'ın, "Brendan..." dediğini duydu. Az ileride duran adamı daha önce de görmüştü... Odadan çıkarken kendisine öfkeyle bakan siyahlı adamdı o.

İlk karşılaşma anındaki gerilimi iliklerine kadar hissetti yine. Ne yapacağını bilmez bir şekilde etrafına bakındıktan sonra tek elini alev gibi yanan yanağına bastırıp, "Ben... Ben hemen gitsem iyi olacak," diye geveledi ve kaçar gibi oradan hızla uzaklaşmak için harekete geçti.

Ne var ki Adrian onunla aynı fikirde değildi. Yanından geçerken kızı kolundan tuttuğu gibi kendisine doğru çekti ve dudaklarına kısa ama oldukça ateşli bir öpücükle birleşti. Ten sonra gitmesine ancak izin verdi.

Isabel ise kaçmasını engelleyen gururuna dua ederek ili adama da reverans yaptı ve sakin bir şekilde çiçekliği terk etti. Eğer içinden geleni yapabilseydi koşarak Weston'a Morgan'ın yanına varmış olurdu.

Isabel gittikten sonra Adrian da çiçeklikte fazla durmamayı Brendan'ı sorularıyla baş başa bırakmıştı. Ancak şehre birliğe gidecekleri düşünülürse yaklaşık bir saatlik yolculuk boyunca bazı açıklamalar yapması gerektiğini biliyordu. Brendan da onunla aynı fikirdeymiş gibi sakin bir tavırla, "Kim o kız?" diye sordu.

Aslında bir açıklama yapmaya mecbur değildi, fakat Brendan'ın Eleanor'un ağabeyi olması ve Adrian'ın normalden fazla ilgilendiği kadınlara karşı özel bir ilgi göstermesi kaçınılmaz bir açıklama nedeniydi. Brendan Vivian ile ilgili de tuhaf tavırlar sergilemişti. Sebebinin birbirlerine yaklaşımlarını düşünüyor olduğu konusunda yemin etmişti ama Adrian meselenin Eleanor olduğunu biliyordu ve bu konuyu aralarında henüz aşabilmiş değillerdi.

Araba Cambridge'e doğru ilerlerken Adrian karşılaştığı oturan arkadaşına ciddi bir şekilde baktı ama cevap vermedi.

"Sevgilin olduğu ortada. Ama aklıma takılan, kızı ilk gördüğüm an dikkatimi çeken bir şeydi. Oldukça şaşırtıcı."

Adrian gözlerini kısarak Brendan'a baktı. "Saçları fazlasıyla dikkat çekiyor değil mi?"

"Saçlarını fark etmedim bile Adrian. Açıklamak güç ama onu ilk gördüğüm an Eleanor'u hatırladım."

Adrian'ın kaşları ilgiyle kalktı. "Gözleri kardeşiminkilerle aynı... Dikkat et benziyor demiyorum." Kaşlarını son derece ciddi bir şekilde kehribar rengi gözlerinin üzerinde çatmıştı.

Adrian bu rahatsızlık verici konuşmadan uzaklaşmak istiyordu, fakat sessiz kalması daha fazla açıklama gerektirecekti. Bu nedenle sadece, "Isabel'i kimsenin yerine koymuyorum Bren. Eleanor'la benzerliği sadece gözleriyle sınırlı," dedi. Deli kızılı ateşi konusunda yumuşak başlı Eleanor ile kıyaslamasına imkân yoktu. Aklından bunlar geçerken bile içten içe öfkeli olduğunu hissediyordu.

"Sana ne yapacağını söylediğimi sanmanı istemem dostum, ancak dikkatimi bu kadar çok çeken şeye senin de ilgi duyduğunu düşünüyorum. O kadını nereden buldun Tanrı aşkına?"

Adrian öfkeli bakışlarını arkadaşına çevirdi. Sesindeki bir şey fazlasıyla rahatsız ediciydi. "Isabel ile ilgili ne düşündüğün umurumda değil Brendan. İlgilendiğim tek şey, az önceki ses tonunu ona karşı da kullanmaman."

Brendan alınmış gibi görünmese de, "Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun," dedi içerlemiş bir tavırla.

Adrian konuyu kapatmak ister gibi başını pencereye çevirdi ve ilgisini çekmeyen manzarayı izledi. Ona Isabel'le ilgili gerçeği anlatmayı düşünmüyordu. Hatta bunu kimseye anlatacak değildi. Ne zamandan beri yattığı kadınlar konusunda birine hesap vermesi gerekiyordu ki?

Brendan'ın neyin peşinde olduğunu farkındaydı çünkü aralarında herkesten farklı bir bağ vardı. Farklı biçimlerde de olsa aynı kadını sevmiş bu iki adam, şu an için bile aynı kadına karşı hissettikleri derin sevginin tereddüdünü yaşıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Isabel Henfield'a ilk geldiğinde Fredy ile birlikte kaldığı odada gözlerini açtı. Hizmetçiye odayı hazırlamalarını söylediğinde kız tereddüt eder gibi görünmüş olsa da Isabel'in kararlı ve biraz da öfkeli tavırları karşısında yılmıştı. Ne de olsa efendisinin metresiydi o... Lanet olsun.

Öfkesi daha gözlerini açar açmaz yine başına üşüşmüştü. Adrian konuşacaklarını söylemişti ama konuşmak bir yana gece Henfield'a gelmemişti bile. Isabel onu beklemekten sıkılıp yattığında saat ikiyi geçiyordu.

Geceyi kendi odasında mı geçirmişti acaba? Yanına gelmemesi iyi bir şeydi çünkü Isabel bunu kaldıracabileceğinden emin değildi. Bacaklarının arası hâlâ sızlıyordu ve bu hassasiyet hem tahrik edici hem de dikkat etmesi gerektiğini anımsamasına neden oluyordu.

Belki de Adrian onu istemediğine karar vermişti. Tanrı aşkına neler düşünüyordu böyle... Onunla bir daha o şeyi yapamazdı. Sebebi sadece fiziksel değildi, aynı zamanda kalbinin kırıldığını da hissediyordu. Kendini basit hissediyordu. Oysa bunu umursamamıştı daha önce... Sebebi Adrian'ın buna izin vermemesiydi belki de. O sırada yanında olmasaydı, fakat *şu an* yoktu. Hem de konuşacaklarına dair söz vermiş olmasına rağmen...

Ondan herhangi bir beklentisi yoktu. Isabel sorunlarını kendi başına çözmeye alışkındı, fakat *bu* daha önce yaşadığı hiçbir güçlüğe benzemiyordu. Adrian'ın sorumluluk almamasına gerek yoktu. Yoksa var mıydı?

Öyle kırgındı ki yatmadan önce olduğu gibi gözyaşlarının usulca yanaklarından süzülmesine engel olamadı. Ancak sebebi her ne olursa olsun buna tahammül edemiyordu.

Hızla yerinden kalkıp geceliğini çıkardı ve dün giydiği elbiseyi üzerine geçirdi. Yüzünü serin suyla yıkamak kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Saçlarını toplamakla uğraşmak yerine arkasında kalın, tek bir örgü olarak bıraktı. Şu anda Morgan'a ölesiye ihtiyaç duysa da asla bir zavallı gibi davranmayacaktı.

Mimi'yi alıp odadan hızla çıktı. Koridoru tam da istediği gibi تنها görmekten son derece memnundu. Tüm misafirler gittiği için Henfield'ın normalden daha sessiz olduğu söylenebilirdi. Kahvaltı için henüz erken bir saat olduğundan etrafta bir uşak ya da hizmetçi görünmüyordu. Büyük bahçeye bakan camlı kapıların sonuna kadar açık olmasını fırsat bilip göğsüne bastırıldığı Mimi ile dışarı çıktı.

Tanrı'ya şükür hava yeterince aydınlık ve sabah serinliği sayesinde ferahtı. Derin derin nefes alması kısmen rahatlamasını sağlamıştı. Bu arada Mimi yine yakasındaki fırırları kemiriyordu. Genç kız mutfaktan yiyecek bir şeyler almayı düşünemediği için şansını dışarıda denemeye karar verdi. Malikâne arazisi içinde meyve bahçeleri olduğundan emindi ama nerede olduklarını Tanrı bilirdi. Daha önce büyük kapı dışındaki erik ağaçlarını görmüştü ve artık burada bir tutsak olmadığını herkes bildiğine göre rahatlıkla dışarı çıkabilirdi.

Hızlı adımlarla bahçeden çıktı. Uzun, taş avluyu kat etmek düşündüğünden fazla zamanını almıştı ama büyük kapıyı sonuna kadar açık görmekten memnundu. Etrafta bekçi dışında soru sorabilecek herhangi bir kişi olmaması işine geldi ve bekçiye herhangi bir açıklama yapmadan dışarı çıktı.

Düşündüğü gibi ağaçlar fazla uzakta değillerdi. İzlendiğinin farkındaydı. Lanet bekçinin görüş alanı dışındaki ağaç kalabalığına dalarak uygun bir ağaç gözüne kestirmeye çalıştı. Dolgun meyveleri olan bir erik ağacı Henfield'ın büyük kapısının tam aksi yönündeki toprak yola bakıyordu. Isabel

gönül rahatlığıyla Mimi'yi çimlerin üzerine bırakıp çevre hareketle ağaca tırmanmaya koyuldu. Esasında elini uzatacağı dallar erikle doluydu ama Isabel uzun süredir tutan silsilesi ile sarıp sarmalandığı için meyveleri elini uzatıp yalamak yerine ağaca tırmanmayı tercih etmişti.

Düşündüğü gibi bu kendini özgür ve mutlu hissettiğinden neden olmuştur. "Bu ağaçlar Weston'da olacaklar, bu yüzden bir tane bile erik kalmazdı," diye hayranlıkla ağızlarında tadarada bu hayranlığın sebebi olan salkım salkım otuk dallarıyla dalı sarmalamakla meşguldü. İsimli bitkilerin sonra hem de ağaçların üzerindeki tozları temizledi ve hiçbir şey yapmadıkça sonra boyunuza anormal bir şekilde duşun olmaları gelecek güzel haberleri bekleyen Mimi'nin damakları.

Bir den arkasındaki yoldan gelen sesler dikkatini çeken Arkasına dönünce iki arslanı bulduğunu göre doğru birini toprak yolda ilerlediğini gördü. Panikle bir için sığınmayı düşündü ama sonra hemen bundan vazgeçti. Fakat gelenlerin kim olduğunu anladığında, kaçıp saklanma planını olup olmadığını hâlâ kafasında tartıyordu. Adrian'ın konakları - özellikle de dün koridorda ve çiçeklikte karşılaştığı keli adam - huzursuzluğa kapılması için yeterli birer nedene hiç şüphesiz.

Eriğini yemekle meşgul olan Mimi'yi yerden alıp göğsüne bastırdı. Maalesef erikleri orada bırakması gerekiyordu. Aslında konukları görmezden gelebilirdi. Ne de olsa biryle tanışmamış, diğerinden de hiç hoşlanmamıştı. Aklında bunlar geçerken tam ağaçların arasına doğru ilerlemeye başlamıştı ki atlılardan biri seslendi.

"Bir ağaç perisi olmadığınızda sevindim."

Isabel durdu ama arkasına bakmadı. Mimi'yi göğsüne bastırmaya devam ediyordu.

"Kendimi tanıtmama izin verin leydim. Ben Abbey Kontu Stephan Ramsey."

Isabel bu kez arkasını dönmeye mecbur kaldı. O da Ad-

an gibi bir kontu demek... Adam aundan inmişti ama diğeri Isabel'e tepeden bakıyordu. Genç kız onu görmezden gelmeye çalışarak kendini tanıtan siyah biniçi kafaletli esmer adama reverans yaptı.

"Memnun oldum lordum." Adam söylemesine gerek yoktu. Ne de olsa yakında öğrenecekti. Kabalık olduğunu bile bilmek için arkasını dönmek üzereyken kont gülmeye başladı. "Bunları ağaç perisi olduğunuzla imanınza başlayacağım," diye takıldı. Isabel hayranlıkla rağmen gülmeye devam etmedi. Tam kabalık için söz söylemek ve adını söylemek üzereydi ki ne zaman ki diğer adam. "Hanımefendi, Adrian'ın bir arkadaşınızın adı Stephan," dedi. Genç kız yine nezaketine rağmen arkadaki kelimesindeki özel anlamı kaybetmişti. Kızı tanıtmaya başlayınca boynunu eğdi.

Sözleriyle birlikte Isabel'in nezaketine de arıyordu. Yine de ilk konuşan o oldu. Kıbrıs olan kontüne son kez reverans yaptıktan sonra, "Tanrıya Isabella Countess Sullivan lordum. Sizi yolunuzdan alıkoymak istemem," dedi.

"Size eşlik etmek isteriz, değil mi Ben?"

Isabel Ben isimli adamın bu öneriye karşı koyacağını biliyordu ama adam atından ustaca inip onun tam önünde durdu. Genç kız nedense bir tokat yiyeceğinden emindi çünkü ona karşı tuhaf bir korku hissediyordu.

"Daha önce tanışılmadık hanımefendi. Ben Leighton Kontu Brendan Blackmore."

Isabel içinden bir kont daha diye geçirdiği sırada başını kaldırıp adama baktı. Ondaki hoşlanmadığına karar vermişti daha önce ama garip bir şekilde adamın güzel gözlerine bakmak içine bir sıcaklık yayılmasına neden olmuştu. Üstelik şaşkıntı... Çünkü adamın gözlerindeki şaşkınlık da en az kendisinininkinden kadar barizdi.

Isabel boğucu birkaç saniye boyunca öylece kalakaldı. Sonra daha sempatik olan kont elini ona uzatıp, "Henfield toprakları güvenli olsa da hanımefendilerin tek başına gezmeleri doğru olmaz. Lütfen eve kadar size eşlik etmemize izin verin," dedi.

Isabel kısa bir tereddütten sonra daha fazla kabalığın gereksiz olduğuna karar verip eldivensiz elini adama uzatı ve onlarla birlikte kısa süre önce çıktığı kapıya doğru yürüdü. Henfield topraklarının güvenliği saçmalığıyla ilgilenmiyordu. Sadece en çok ihtiyaç duyduğu anda kibarlığını kendisi diğer kont da yanlarından geliyordu. Devasa boyutlardaki arslanlar ise uysal birer kedi gibi efendilerinin hemen yanındaydı.

Kısa süre önce sevdiğini biliyor olmalıydılar. Bunu yüzüne vurmayacaklarından emindi Isabel ama bildiklerini bilince bile dehşet vericiydi. O Adrian'ın arkadaşları... Tanrı aşkına ne utanç... Sadece bu sebeple bile çekip gitmesi gerekirdi ve Adrian ile konuşur konuşmaz niyeti de tam olarak buydu.

"Az önce Adrian ile birlikteydik," dedi kibar olan kont. Isabel birden dikkat kesildi. Demek dönmüştü... Açıklama yapma gereğiyle, "Dün sabahtan beri onu görmedim," dedi. Bir nevi geceyi sevişerek geçirmedik demek istemişti.

"Civar köyleri gezeceğini söyledi. Kiracılarına karşı fazlasıyla sorumluluk sahibidir." Adamın bu sözleri sıklıkla Isabel ile getirisi Isabel'in dikkatinden kaçmadı. Tabii Adrian'ın kiracılarına karşı gösterdiği ilgiyi kiskanmış da olabilirdi. Konuşacaklarına dair söz vermesine rağmen ortalarda görünmüyordu lanet herif.

"En az Adrian kadar zengin bir herif olma nedenim aynı sorumluluk duygusu olmalı Stephan."

Genç kız Brendas isimli kontun ilk defa gülümsemesini gördü. Demek mesele Isabel'in ta kendisiydi. Aman ne güzel! Kontun değişimlerine ve biraz daha normal görünmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden aktına gelen ilk şeyi söyledi. "Lanet boyunca burada değildiniz. Anladığımı kadarıyla Henfield'in arkadaşlarısunuz."

İkili aynı anda "Henfield?" diye sorunca Isabel kaplanın kesildi. Ne demesini bekliyorlardı ki? Adrian mı? Ya da Lanet Eaglestone mu? Lanet olsun tabii ya... Tıpkı ihtiyar müzisyen gibi konuşmuştu.

Neyse ki ikili buna fazla takılmış gibi görünmüyordu. Kibar olana gülmesi için bir neden vermiş bile olabilirdi. Adam gülümsemeye devam ederken, "Asla kaçırmayacağımız bir davetti ama işler yüzünden yurda yeni döndük ve Henfield'da kısa bir tatil yapmaya karar verdik," dedi.

Isabel bir şey söylemek yerine ayaklarına bakmayı tercih etti, kaldı ki konuşamayacak kadar utanç içindeydi. Bu adamlar Adrian'ın ona neler yaptığını biliyorlardı... Onu nasıl ve nerelerinden öptüğünü, okşadığını bilmemelerine ihtimal yoktu. Acaba sen hâlâ neden buradasın diye sorarlarmıydı? Ah bunu sormalarına ne gerek vardı ki? Cevabın sevişmek için olduğunu düşünürlerdi.

Ya Fredy meselesini biliyorlarsa? Adrian onlara anlatırmıydı? Belki de anlatmıştı... Hayır, en azından biri bilmiyordu. Peki ya diğeri... Öfkeli olan? Isabel onun bunu bilip bilmediğini merak etti. Eğer bilmediği halde böyle öfkeliyse öğrendiğinde neler olacağını düşünemiyordu bile. Öte yandan eğer biliyorsa, Isabel gitmesi için gerekli nedenler hanesine bir çentik daha atabilirdi.

"Bir leydinin bakması için ilginç bir hayvan. Sizi nedense sevimli bir köpek ya da kediyle düşünmek işime geliyor," dedi kibar olan. Zaten öteki Isabel yokmuş gibi davranıyordu.

Isabel onu hiç de tanımayan adama kedi ya da köpeklerle ilgilenmediğini, özellikle geçmişteki kaplumbağa travmasından sonra kaplumbağalara karşı normal olmayan bir sempati beslediğini nasıl anlatacağı ki? Bu yüzden sadece, "Kaplumbağaları severim, son derece sadık hayvanlardır," diyerek sınırladı. Aslında yoktu öyle bir şey... Bu konu hakkında bilimsel bir fikre de sahip değildi. Sadece kaplumbağaların satırlarını buraktarıyacak kadar yavaş olduklarını biliyordu. Bir de onun için Adrian'ın genesini dağıttığını Mimi... Genç şimdiki durumuna bakınca daha sert olması gerektiğini görebiliyordu.

Kibar olan kont kahkaha atmış. "Sürüngenlerin sadakat anlayışı tartışılır Bayan Sullivan."

Isabel kaplumbağaların sürtingen olduklarını düşünüyordu. Ona göre sadece yılanlar sürtingendi. Muhtemelen yanlışlığı için bu fikrinden adama bahsetmedi. Sohbet biten istiyordu sadece. Ve Adrian neden hâlâ gelmemişti?

“Bir adı var mı peki?”

Isabel yanak içlerini kemirmeyi bırakıp düz bir vesle, “Mimi,” dedi.

İki adam, tıpkı Adrian’a Henfield dediğinde olduğu gibi, “Mimi?” tepkisini verdiler.

Isabel gayriihtiyari, “Leydi Mimi,” diye düzeltti. Yine ne saçmalamıştı?

“Bence Lord Mimi desek daha doğru olur.”

Isabel şoke olarak genelde öfkeli ama şu anda ilgili görünen konta baktı. Kaplumbağasının erkek olduğunu mu söylemeye çalışıyordu lanet herif! Kaba bir şekilde, “Hiç sanmıyorum,” dedi her an gözyaşlarına boğulabileceğini hissederek. “Bunu da nereden çıkardınız?”

Adam Mimi’nin pençelerinden birini iki parmağı arasında alıp incelemeye başladı. “Tırnakları fazlasıyla uzun.”

Isabel düşünmeden, “Bu sizce onu daha kadımsı yapmaz mı?” dedi.

Kibar kontun güldüğünü işitti. Normalde öfkeli fakat şimdi fazlasıyla bilmiş görünen kont tekrar lafa girdi. “Söz konusu insanlarsa doğru elbette ama doğada bu bir güç simgesidir hanımefendi. Erkeklerin gösterişli ve tehlikeli olması bir taktiktir. Aynı zamanda kuyruğu da bir dişi için fazlasıyla uzun.”

Isabel adamın bunları nereden öğrendiğini umursamıyordu zira Mimi tıpkı kendisi gibi bir dişiydi. Kararlı bir şekilde, “O bir dişi,” dedi.

“Bunu kanıtlamanın bir yolu daha var ama göreceklernizden hoşlanmayabilirsiniz.”

Isabel onun neyi kastettiğini anlamıştı ve böyle aptalca bir mesele karşısında kızardığı için kendinden nefret etti.

O sırada malikâneye vardılar ve Mimi meselesi de kapan-

mış oldu. İki seyis atları almak için yanlarına yaklaştı. Isabel de bu fırsatı değerlendirip aralarında yürüdüğü centilmenlerden birkaç adım öne çıktı ve o an için başarılı bir reverans yapıp müsaadelerini istedi.

O anda öfkeli kontla göz göze gelmesi kaçınılmazdı. Adam Isabel’e ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

Öte yandan kibar olan Isabel’in elini dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. Sorun şu ki bırakması gerektiğini unutmamıştı. Üstelik Isabel’i kendine çekmeye çalışıyordu. Tanrı aşkına öpmek niyetinde miydi? Hafif bir kız olduğu için onu öpebileceğini mi düşünmüştü? Kara gözlerindeki ifade esrarengizdi. Ancak daha fazla korku salmadan adam Isabel’in kulağına eğilip fısıldadı. “Adrian ne kadar akıllı bir adam olduğunu bir kez daha kanıtladı Bayan Sullivan. İyi günler.”

Adrian Henfield’in kulelerini gördüğünde Falcon’ın hızını azalttı. Yorucu geçen günü, güneşin kızıl bir top gibi ufka yaklaşmasıyla sona eriyordu. Çıkarken dışarıda bu kadar kalmayı planlamamıştı ama yapılması gereken işler sadece onunkiler değildi.

Her zamanki gibi halkı tarafından iyi karşılanmıştı. Buna alışabilirdi ve itiraf etmeliydi ki buradaki hayatı son zamanlarda Londra’nın boğuculuğuna tercih ediyordu. Bazen düşünmeye bile fırsat bulamadan çalışmaktan başka bir şey istemiyordu. Ancak bugün düşünmesi, hatta çözüme ulaştırması gereken bir mesele vardı.

Isabel’in kızgın olduğundan emindi. Dün akşam konuşacaklarını söylemişti ve niyeti gerçekten buydu ama işleri düşündüğü kadar hızlı bitmediği gibi arabası da bozuk yoldaki çukurlardan birine girince birkaç saat boyunca sorunun çözümlenmesini beklemişti. Henfield’a geldiğinde saat neredeyse sabaha karşı üçe geliyordu.

Onunla konuşması gerekiyordu ancak ne diyeceğinden emin değildi. Daha doğrusu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bundan hoşlanmayabilirdi. Hiçbir şey olmaması gibi gitmesine de izin veremezdi. Bununla başa çıkabilir miydi onu bile bilmiyordu. Kaldı ki gitmesini istemiyordu bile...

O geceyi tekrar etmek sadece bir istek değil, ihtiyacı da. Adrian ona karşı hissettiği tutkuya inanamıyordu. Bitmesini istemiyordu. Aralarındaki şey ikisinin de çıkarları doğrultusunda sürdürülebilirdi. Onu memnun edebilir ve metresi olarak ona her istediğini verebilirdi.

Tanrı aşkına düşünmek bile kanını kaynatıyordu. Dar kadınlığının erkekliğini sarışını şimdi bile hissedebiliyordu. Çıgıllıklarını, derin iniltilerini, dudaklarının maharetini... Yavruağzı güllere benziyordu. Mis gibi, kadife gibiydi. Eşsizdi... O gece tadına yeterince bakamamıştı çünkü onu incitmek istememişti. Ama yine de kız bir bakire gibi davranmamıştı. Ne ürkek, ne de tecrübesizdi. Doğasından gelen bir ateşle yanıyordu. Kimsede olmayan bir ateşle... Tatmin olurken, yelesi ve kanatları alevden beyaz bir pegasus gibi yükselmiş, Adrian'ı da yakmıştı.

Dün gece onunla tekrar sevişirse neler olacağını düşünmüştü, hatta odasına girerken onu uyandırmak bile geçmişti aklından. Fakat odası boştu. Hayal kırıklığı geçiciydi ve aslında bunu beklediği bile söylenebilirdi. Isabel'in utandığını bile bile onu burada yalnız bıraktığı için fazlasıyla pişmandı.

Büyük kapıdan geçip atını avluya doğru sürdü. Aharlara varmadan kendisini dışarıda bekleyen seyise Falcon'ı teslim etti ve aceleyle malikâneye yürüdü. Üzerine yapışan ter ve hayvan kokusundan kurtulmak için banyo yapacak, sonra da Isabel ile konuşacaktı. Daha fazla uzatmadan, ona teklifini sunmalıydı.

Stephan ya da Brendan'ın ortalarda olmamasından memnundu. Odasına girmek üzereyken koridordaki ufak tefek hizmetçi kız dikkatini çekti. Kıza eliyle gelmesini işaret ederek, "Leydi Preston hangi odada kalıyor?" diye sordu.

"Lordum Leydi Preston aşağıda, bir önceki odasında kalıyor."

"O halde kendisine benim için bir mesaj ilet lütfen. Akşam yemeğinden önce kendisini çalışma odamda bekliyor olacağım."

Kız boş bir ifadeyle ona bakarken utangaç bir sesle, "Lordum, hanımefendi şu anda burada değil," dedi.

Bu pek anlamlı değildi. "Nerede?"

Kız korkuyla başını önüne eğdi. "Lordum bilmiyorum ama aşağıda konuşulduğunu duydum. Sanırım o gitmiş."

Adrian bir an için yanlış duyduğunu sandı ama kızın ne kadar korktuğuna bakılırsa son derece doğru duymuştu. Onu korkutmak umurunda bile değildi. Kızın ince kolunu sıkıp tehditkâr bir şekilde üzerine eğildi. "Ne zaman?"

"İ-iki saatten fazla olmuş efendim."

Adrian hizmetçiyi serbest bıraktı ve hızla aşağı indi. Stephan merdivenlerin dibinde durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyordu. Umursamadan yanından geçecekken kont onu engelledi. "Yavaş ol bakalım tilki herif. Sana sormam gerekenler var."

Adrian tahammülsüz bir şekilde kolunu kurtardı. "Sonra Stephan." Gitmek üzereyken arkadaşının sözleri üzerine duraksadı ve şüpheyle ona baktı.

"Onu kızdıracak ne yaptın Adrian?"

"Kimden bahsediyorsun sen?"

"Elbette o kızdan... Isabel'den..."

Adrian kontun yakasına yapıştı. "Ne oldu? Nereye gittiğini biliyor musun yoksa?"

Stephan bu durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu. Yakasını Adrian'dan kurtarıp, "Bana senin nerede olduğunu sordu," dedi. "Daha önce karşılaştığımızda senin civar köylerden birinde olduğunu söylemiştim. Birkaç saat önce beni buldu ve hangi köy olduğunu sordu. Portland'da olabileceğini söyleyince de koşarak çıkıp gitti. Elinde tüfekte seni kovalayacağını düşündüm ve inan bana dostum sadece düşünmek bile kendimi harika hissetmeme neden oldu."

Adrian inanmaz gözlerle Stephan'a bakıyordu. Gerçekten bunda komik olan ne vardı? Az önce eski arkadaşlar hanesine kattığı adam gülümseyerek ona bakarken nerdeyse nefesle homurdandı. "O kız doğru düzgün at binmeyi bilmiyor. Öyle bile olsa bu saate tek başına dışarı çıkmasını gözet. Az sonra hava karacak aptal herif... Sakın bana arabamı bindiğini söyleme çünkü seyislerin hiçbirisi Isabel'e benim talimatımı olmadan araba vermeyecekler. Son seçenek yok gitmesidir ki bunu düşünmek bile istemiyorum."

Stephan artık gülümsemiyor, aksine endişeli görünüyor. "O zaman görevlik etmeyi kes de yola koyulalım."

"Sen burada kal, ben hallederim."

Stephan önce tereddüt etti, sonra da başını sallayarak "Ben önce yola koyul ve onu bulduktan sonra hatırı belâli etti" dedi. "O kıza ne yaptırı bilmiyorum ama giderken öfkeli olduğu kadar mutsuz görünüyor."

Adrian bir şey söylemeden dışarı çıktı ve hızla ahırlara gitti. Falcon'ı bölmesinde yemleyen seyise, "Hemen atımı hazırla," talimatını verdi. Seyis beklemediği bu emir karşısında bir süre tepkisiz kaldığında ise, "Hemen dedim," diye kükredi.

Adam Falcon'ı bölmesinden çıkarıp hazırladı. Adrian doru atını zorlamak istemiyordu ama şu anda başka bir atın psikolojik durumuyla ilgilenebilecek halde değildi. Birkaç dakika sonra Falcon'a bindi ve atı son hız gidecek şekilde yönlendirdi.

Isabel'in ahırlardaki en sakin kısraklardan birini aldığını duymak az da olsa içini rahatlatmıştı ama havanın kararına başladığı şu saatlerde onu bulmadan tam olarak rahatlamasına imkân yoktu. Tanrı aşkına onu çileden çıkarmış olmalıydı...

Isabel artık ata alışabilmişti. Tanrı'ya şükür sakin bir hay-

vandı ancak aynı şeyi kendisi için söylemek pek mümkün değildi. Gerçi huzursuzluğunun hayvanı rahatsız ettiğini keşfettikten sonra sakinleşmek için çabalamış olsa da hâlâ içi kayıyordu.

Adrian ondan kayıyordu...

Isabel bir açıklama peşinde değildi. Sadece içindeki öfkeyi kısıtlayacak, sonra da evine dönecekti. Ondan bir talebi yoktu ama onu görmeliydi. Eğer bu şekilde giderse ömür boyu pişman olacağını bildiğinden omuyla yüzleşmeli ve konuyu kapamalıydı.

Tam okullara rağmen pişman olmasını ilginç buluyordu. Yani omuyla sevdiği için zerre kadar pişmanlık duymamasını... Okulları her değerlendirişinde sonuçları her seferinde aleyhinde çıkmasına rağmen omuyla yaptığı için pişman olamıyordu bir türlü. Sadece aptal yerine koyulduğu için öfkeliydi. O pislik başına bela olacağını mi düşünüyordu gerçekten? Asla böyle bir şey yapmayacaktı. Sadece ona saygı duyan halkının önünde onu küçük düşürecek, sonra da gidecekti. Zaten Adrian da kalmasını istemezdi.

Köy tam olarak düşündüğü gibiydi. Bir tepenin yamacında, Tudor tarzı evlerden oluşmuş sakin görümlü bir yerdi. Isabel haneler arasındaki dar sokakta dikkatlice ilerlemeye başladı. İlgili bakışlar burada bir yabancı olduğunun anlaşılacağını gösteriyordu. Sebebi saçları da olabilirdi çünkü sabahki örgüden kalanlar ata bindiğinden ötürü tamamen yoldan çıkmış bir görüntü veriyordu. Genç kız burnuna düşen bir bukleyi üfleyerek uzaklaştırmayı denedi ama başarılı olamadı. Yakınlarda geçirdiği at kazasından sonra dizginleri asla bırakmayacağına yemin etmişti.

Nihayet merkez olabilecek bir açıklığa gelince attan indi. Hayvanı diğerlerinin bağlı olduğu kazığa bağladı ve başındaki çocuğa küçük bir bahşiş verdikten sonra kalabalığa karıştı. Ne aradığını bilmiyordu ve kalabalık arttıkça yanlış yerde olduğuna dair hisleri kuvvetleniyordu. Adrian'ın burada olma-

sı mümkün değildi. Taze sebze ve meyvelerin sergilendiği pazardan zorlukla geçti. İleriyi görebilmek için sürekli parmak ucunda yükseliyordu. Belli ki civarın en kalabalık köyündeydi. Hatta burası bir kasaba olarak anılan Weston'dan bile kalabalıktı.

Adrian'ın kiracılarının ne gibi işler yaptığını bilmiyordu ama tarım ya da hayvancılıkla ilgilendiklerinden emindi. Her evin önünde sebzelerin yetiştiği bahçeler olsa da hiçbiri Adrian'ın yardım etmesini gerektirecek kadar büyük değildi. Belki de yardım etmiyordu. Belki de sadece sohbet ediyordu köy halkıyla. Tanrı aşkına nerede olabilirdi?

İlerlemeye devam ederken saatine göz attı. Altı buçuğu biten Arnavut kaldırımly yolun en sonundaki iki katlı binadan gelen müzik sesleri dikkatini çekti. Çalan bir halk türküsiydi. Adımlarını sıklaştırdı ve tam da müziğin dışarı yayıldığı kapının önünde durdu. Kapının önündeki büyük harflerle yazılı Blue Anchor ismine şaşkınlıkla bakakaldı. Belki de sahibi eski bir denizciydi.

İçerisi erken saate rağmen kalabalıktı. Üstelik sadece erkekler de yoktu. Weston'da babasının gittiği tavernalara benziyordu ama daha aydınlıktı ve az önce dikkatini çektiği üzere yoğun bir kadın nüfusu vardı. İçeri girmek istese de bunun için vakti yoktu. Aynı zamanda cesareti de. İsteksizce geri çekilmek üzereyken içeride arkası girişe dönük uzun boylu adamı fark etti. Adrian'a benziyordu... İnanılmaz ama onu bulmuştu. İçeri doğru cesur bir adım attığı sırada bir arkadan beline sarılınca çığlık attı.

"Çekinme, birazdan Molly sahne alacak. Bunu kaçırmak istemezsin."

Isabel sarhoş olmadığı halde sarhoşmuş gibi görünen siyah saçlı kadına şaşkınlıkla baktı.

"Ah ne kabalık... Ben Ivy. I ile başlıyor, E ile değil..." Kadın dostça elini uzatınca Isabel de ona karşılık verdi.

"Ben Isabel... Sadece müzik dikkatimi çekmişti. Bu arada içeride tanıdık birini gördüm," dedi.

"Harika, hadi yanına gidelim."

Isabel itiraz etmek istese de sesini çıkarmadı. Az önce Adrian'ı gördüğünü düşündüğü yere çevirdi bakışlarını. Adam hâlâ oradaydı fakat Isabel baktıkça ona yabancılaşıyordu. Lanet olsun yanılmıştı.

Üzüntüyle, "Sanırım yanlış gördüm... Gitsem iyi olacak," dedi.

Ne var ki Ivy buna izin vermedi. "Seni bırakmam mümkün değil, hadi bana takıl, biraz eğlenelim." Onu elinden tutup bir masaya sürükledi.

Isabel tedirginliğini basturmaya çalışırken, kabalaşmadan ondan nasıl kurtulacağını düşünüyordu bir yandan da. Bu nedenle aklına gelen en makul şeyi söyledi. "Geç oldu, kocam merak eder."

"Ben bu numaraya kanmam. Az önce içerideki bir adamın yanına gidiyordun. Kocan bunu sorun etmiyorsa, beni de etmeyecektir."

Isabel dayanamayıp gülümsedi. Aslında zorlanmaktan hoşlanmazdı ve Ivy denen kadın fazla ısrarcıydı, fakat halindeki bir şey nedense endişelerini yok ediyordu.

"Paran var mı? Bir şeyler içmek istersen diye sordum... İsmarlamak isterdim ama çulsuzun tekiyim."

Genç kız başıyla onayladı ve tuhaf bir enerjisi olan Ivy'nin büyüstünü kabullendi. En azından kısa bir süreliğine...

Adı geçen Molly sahneye benzeyen açıklığa çıktığında Isabel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Molly simsiyah saçları kalçalarına kadar inen, revü kıyafeti içinde parıldayan, orta yaşlarda bir kadındı. Öylesine güzeldi ki Isabel buna inanmıyordu. Ancak asıl inanılmaz olan sesiydi. Isabel'in daha önce hiç duymadığı ağır bir şarkı söylemeye başladı. Sesindeki buğu saniyeler geçtikçe artıyor ve etrafını büyü gibi sarıyordu. Öyle ki tavernadaki herkes susmuş, sessizce onu

dinliyordu. Isabel ellerini göğsünde kavuşturup mışın gözlerle kadının muhteşem görüntüsüne ve sesine odaklanmıştı. Şarkı öyle içli ve öyle etkileyiciydi ki görüşü gözlerinde biriken yaşlarla bulamıştı. Acı bir hikâyeydi... Olanın ayırdığı iki aşkıtan bahsediyordu. Son notalar çalınıp kadının haykırdığı son hece havaya karışıp yok olduğunda Isabel kıpırdayamadı. Aklı başına geldiğinde ise herkelele buldu. Çilgınca, avuç içlerini patlatırcasına kadını alkışladı.

Burnunun direkleri sızlıyordu... İvy'nin gözleri gülerek karşılık verdi ve eline koca bir bardak bira masasına müsaade etti. Neden olmayacak ki?

Alkole hiçbir zaman arası iyi olmamıştı. Babasının ülkelere götürdüğü eşsiz bir koleksiyonu olduğu için içkiyle arasını iyi olmaya zaman süre önce bota masasına Mezele alışkanlığı olmamak değil dayanılmaz olmaları ile elindeki oyalı biranın ilk ve son kıtası olarak kendisine söz vermişti.

Sadece yarım saat önce içimden ve gevşemeye gittiğim de onunla aynı yaşlarda, saygıdeğer görünür kadını günün yarım saatı sağlıca bir şekilde zamanıydı.

Molly'nin marifetleri sadece burnunla sınırlı değil, keşin aynı burkan açılıp kapanan sonra salınuyormuş hareketli parçalara goyu. Kesiminde aynı hareketi aynı min canlı notalarına kusursuzca eşlik ediyordu. Isabel disine tutduğu yarım saat, kadının mükemmel performansında bir saatle gıcıkta yazı katır vermişti bile... Biraz ikirci birasını bitirmek isteydi ve hafiften hay dinledi. Dahası dans zamanı geliyordu. İvy'nin söylediği gibi bunu da asla kaçırmamalıydı.

"Hadi piste gidelim."

Isabel içkinin etkisine girmeyen tarafıyla itiraz etmiş beceremem."

"Kusursuz olması gereken Molly, biz değiliz. Hadi bana."

Isabel zor da olsa gülümseyip birasının son yudumunu

ve bardağını masaya bıraktı. Pist aslında az önce oturduğu yer sayılırdı. Sadece dans zamanı geldiği için masalar kenarlara toplanmıştı. Molly de sahnede söylediği neşeli şarkıya ilginç dansıyla eşlik ediyordu. Figürler babasının bahsettiği kankan dansına benziyordu ama biraz daha müstehcenli. Belki de aynıydı, emin olamasa da bacakların bir hayli yükseldiği dikkatinden kaçmamıştı. Ağzından tuhaf bir kıkırdama kancınca elini dudaklarına bastırdı... Dans etmek istiyordu.

Zaman kavramını yitirmişti. Dans etmeye zaman olmadı arlılığını arıyordu. Tabii vurdumduymazlığına da... Onunları silki ve kendini akışa bıraktı.

İvy'nin hareketlerini taklit etmek Molly'ninkilere göre daha kolay ve esnekli sayılırdı. Kezence birleşik kez yanında sallandı. Kolları antarmozca hareket ediyordu ama kolları antarmozca. Mezele kendini özgür hissedip hissetmediği gibi ve lezeli söyleşebildiği ki daha önce hiç bir kadın özgür olmamıştı.

Tanın aşkına giren gireli ne kadar oluyordu. Unutmuştu değil. Danon hepten aynı şekilde ayırmıştı ki aydınlatılacak aşkına girmen oturmak istemiyordu.

Molly şarkısının arasında çilgınca bağladı. "Hafiften sınırsız beklentilerim. Buradan başka görünüyorumuz."

Isabel ve İvy katkılıca attılar. Pistte iki kadındılar ve gevşenik sahne konusunda istekli değildi. Belki de tecrübeleri isteksiz olmalarını söylüyordu. Ancak körpe ve sarılaş Isabel bu akşam hiç olmadığı kadar cesurdu. İvy'nin bu akşam siktirde yaptığı gibi onu sürüklemesine izin verdi. Merdivenleri hızla çıkıktan sonra Molly'nin karşısına küçük, bir çocuk gibi beklenti dolu gözlerle dikildi.

"Ah meleşim, ne marifetlerin olduğunu göster bakalım."

Isabel ilk kez çekingen bir tavırla başını eğdi ama olmayan marifetlerini göstermek istiyordu. İvy'ye doğru bakınca onun da ne kadar gevşemiş olduğunu görebiliyordu. Mitriz başlamadan dansa başlamıştı bile. Tanrı aşkına bu biraz tuhaf görünüyordu. Isabel kontrolünü sağlamak için derin bir ne-

fes aldı. Aptal duruma düşmeyecekti. Bunu düşünebilirdi. Bu göre yeterince sarhoş olmaması gerekirdi, öyle değil mi? Bu arada duvardaki saatin dokuzu gösterdiğini şaşırarak fark etti. Ancak bunun için endişelenemeyecek kadar çok eğleniyordu.

Molly bir önce söylediği şarkıdan farklı olmayan bir halk türküsü söylerken, Isabel de yeni yeni öğrendiği birkaç şarkıyı denemeye çalışıyordu. İşin aslı becerebiliyordu da. En azından Ivy'den daha başarılıydı. Artan ritimle birlikte bacaklarını elbisesinin altından görünmesini umursamadan savurtmaya başladı. Bu arada Molly koluna girip dansın hararetini arttırıyordu.

“Çok iyisin hayatım.”

Isabel çocukça bir gururun cesaretini arttırdığını hissetti. Saçları örgüden kurtulmuş, yüzüne düşüyordu. Farkında değildi ama ısınan teni, beyaz elbisesine tezat olacak şekilde tatlı bir pembeye dönmüştü. Sahnenin aşağısındaki şehvetli bakışlar o farkında olmasa da üzerindediydi.

Dans etmek uçmak gibiydi. En son uçtuğu zaman onun kolları arasındaydı. Belki de bu sebepten dans ederken onunlaymış gibi hissediyordu kendini. Gözlerini sımsıkı yumdu, başını geriye doğru büktü. Tüm dünya dönüyordu ama bu da her şey gibi normaldi. Bu yüzden omuzlarını saran sıcaklığa ve kulağına doğru usulca söylenen sözlerle rağmen sadece gülümsedi.

“Bu gece sadece benim için dans et Bella.”

On Sekizinci Bölüm

Adrian Isabel'i Portland'da bulmanın ne kadar zor olduğunu geç saate rağmen köy meydanını dolduran kalabalığı gördüğünde anladı. Burada olduğunu biliyordu çünkü deli kızıl saçları sayesinde birçok kişinin dikkatini çekmişti. Tabii en son görülmesinin üzerinden iki saat geçmesi işleri zorlaştırabilirdi. Köyden ayrılma ihtimalini de değerlendirecekti ama önce gitmediğinden emin olmalıydı. Henfield'a geri dönmediğini biliyordu zira anayolda karşılaşmamışlardı, yani en azından deli kızılın anayolu kullanacak kadar sağduyulu olduğunu umuyordu.

Neyse ki Isabel'in başka bir yere gitmiş olabileceği endişeleri onun Henfield'dan ayrılırken bindiği beyaz kısağı gördüğü an kayboldu. Adrian atı bekleyen çocuğa cömert bir bahşiş bırakıp ertesi sabah onu alana kadar iyi bakılacağını garantilemişti bir nevi.

Falcon'ı güvenli bir yere bırakıp dar sokaktaki sıralı dükkânlara yöneldi. Çoğu geç saat yüzünden kapanmıştı. Bir an için Isabel'in yalnızlığını hisseder gibi oldu ve endişe hissi boğucu bir hal aldı. Adımlarını sıklaştırıp sokaktaki açık tek dükkâna daldı ama içeride sadece yaşlı bir kadın olduğunu görünce hemen dışarı çıktı.

Sokağın sonundaki tavernadan gelen sarhoş naralarını ve çılgin müziği duyabiliyordu. Çoğunluğunu tanıdığı köy halkı zararsızdı, tabii ayık oldukları zamanlarda. Adrian alkolün insanların içindeki şeytanı ayaklandırdığına çok kereler tanık

olmuştu. Geç kalmış olabileceğinin ani korkusuyla sesin yoğunlaştığı tavernaya doğru yürüdü. İçeriden gelen sesin boğucu hava, rahatsızlık veren gürültü ve koku birer uyarıcıydı. Ayrica içgüdüleri sinyaller vermeye başlamıştı.

Hoşuna gitmese de, içerideki hepsi birbirinden sarhoş ve mutlu görünen yaklaşık kırk kişinin arasında Isabel'in de olma ihtimalini göz ardı edemezdi. Gözleriyle hızla salonu tararken onu göremeyeceğini ya da korku içinde bir köşeye kendinden geçerek ateş rengi saçlarını savururken görüldüğünde kalabalık içinde korku duyan tek kişinin Adrian olduğunu söylemek mümkündü.

Nefes alış veriş hızlandı, kalbi sıkışır gibi oldu. Bir an önce harekete geçmeliydi ama gözlerini ondan alamıyordu. Saçları beyaz geceliğiyle yanına geldiğindeki gibi yüzüne dökülmüştü. Öyle mutlu görünüyordu ki onu kendi kalbine bırakmayı bile düşünmüştü. Etekleri her bacak hareketiyle kalkıyordu ve daha da kötüleri balıncıklarının bir kısmını gösteren şekilde yatacağı kalkıyordu. Tazir aşkına göğüsleri daha çıkmak üzereydi. Adrian bir an için kimsesiz umutlanıyordu. Nefes alış veriş hızlandı, kalbi sıkışır gibi oldu. Bir an önce harekete geçmeliydi ama gözlerini ondan alamıyordu. Saçları beyaz geceliğiyle yanına geldiğindeki gibi yüzüne dökülmüştü. Öyle mutlu görünüyordu ki onu kendi kalbine bırakmayı bile düşünmüştü. Etekleri her bacak hareketiyle kalkıyordu ve daha da kötüleri balıncıklarının bir kısmını gösteren şekilde yatacağı kalkıyordu. Tazir aşkına göğüsleri daha çıkmak üzereydi. Adrian bir an için kimsesiz umutlanıyordu.

Adrian gürültüyü aşağıdaki erkeklerle baktı... Ah bir ofis... Kalabalığı kabaca yarıp sahneye uzanan merdivenlere ulaşması birkaç saniyesini aldı. Dans eden üçlünün hemen arkasında olduğu için onu görmelerine imkân yoktu. Tek istediği kıza omuzuna atıp dışarı çıkarmaktı. Fakat deli kızı birden durdu... Şimdi çılgınca dans eden kalabalığın içinde kıpırdamayan sadece ikisi vardı. Sonra saçlarını bir çalgıyan gibi belinden aşağıya dökerek şekilde boynunu arkaya kırıldı. İçerideki boğucu kokuya rağmen saçları gül kokmaya devam ediyordu. Adrian sesli bir şekilde yutkundu ve ona bir adan

yaklaştı. Şu anda onu korkutamazdı çünkü Isabel huzurlu görünüyordu. İçinden geçenleri bir tarafa bırakıp kolunu kızın göğsüne dolarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Dokunuşu yalnız kaldıkları başka anların hatıralarıyla ısıtırken, "Bu gece sadece benim için dans et Bella," diye fısıldadı.

Isabel yavaşça arkasına döndü. Yüzündeki tatlı gülümseme nedense Adrian'ı şaşırtıyordu. Onun son derece masum görüldüğünü düşünüyordu ki kız bir anda serserce kırdı. Lanet olsun sarhoşu...

Onu bulduğu için hissettiği inanılmaz sevinçle başını salladı. Tazir aşkına sarhoş ve son derece baştan çıkarıcı görünüyordu. Ayrıca bunu görebilen tek kişi kendisi değildi. Isabel'e yakınlığın fark eden erkek kalabalığının tekdüze varlığını üzzerinde hissedebiliyordu. Ah bunun hiçbir önemi yoktu çünkü buraya gelmeden önce onları neler gördüğünü düşünmek bile avuçlarının kaşınmasına neden oluyordu. Isabel'i salıncı bir şekilde serçe kendine çekti ve merdivenlere sürükledi. O sırada sahnedeki kadınlardan parlı söylemeyen kalbine yapıştı.

"Bey nereye götürüyorsun onu?"

Adrian kadına itilimseyen bir şekilde baktı ama cevap vermeye gerek görmeden aşağı indi. Fakat kadın bilinmeyen bir sebepten önüne duruyordu.

"Bak, eğer ona kötü bir şey yapmaya çalışıyorsan..."

Adrian elini kadının alkol kokan ağzına yapıştırdı ve "Şşş... Bundan sonrası bana bırakın hanımefendi," dedi.

"Hanımefendi mi?" Kadın bir hayli şaşırmıştı. "Bir saniye... Yoksa sen... Ah anladım sen onun kocasıydın. Bundan bahsetmiş ama inanmamıştım."

Adrian irkildi. O sırada Isabel de ilk hayat belirtisini gösterdi. "Ah... Kocam mı?" derken yüzündeki sersem sırtış örke dolu bir somurtuşa dönmüştü. Belki de ayılmak üzereydi.

Adrian konuyu açıklığa kavuşturmak yerine daha fazla va-

kit geçirmeyi düşünmediği insanların bir kısmının duyacağı şekilde, "Evet bayan, o benim karım. Şimdi müsaade edin," dedi. Sihirli kelimeyi söylemiş olmalıydı zira kalabalık on- ların geçtiği noktalarda çıkışa kadar ikiye ayrılıyordu. Niha- yet dışarı çıktıklarında Adrian kız da daha sıkı sarma ihtiyacı duydu. Dışarı serin değildi ama içerideki boğucu havadan sonra üşüyebilirdi. Üstelik elbisesi hiç olmadığı kadar müs- tehcen görünmüştü gözüne.

Düşünmeden elini kızın yakasına attı ve yukarı doğru çe- kiştirmeye çalıştı. Ancak bunun için irade gerekiyordu çün- kü Isabel seviştikleri gece olduğu kadar sıcak ve yumuşaktı. Anında sertleştiğini hissetti. *Lanet olsun...*

"Yapma!"

Adrian kızın bu öfkeli çıkışına rağmen ona sarılmaya de- vam etti. Sokak kısa süre öncesine nazaran daha tenha olsa da birkaç meraklı bakış üzerlerindediydi.

Isabel çarpınmaya başladı. "Bırak beni... Nefes alamıyo- rum."

"Bu çok normal, içkiyi fazla kaçırdın."

"Sadece iki bardak bira içtim, hepsi bu."

"Hiç içmemeliydin deli kızıl."

Isabel çarpınmaya devam ederken, "Haklısın son zaman- larda hiç yapmamam gereken şeyler yaptım," dedi.

Adrian onun zayıf direncinden etkilenmiyordu elbette. Hiç zorlanmadan Falcon'ın yanına varmışlardı bile. Bu ara- da Isabel temiz hava sayesinde alkolün mutluluk verici et- kilerinden arınmış, geriye sadece isyankâr tavırları kalmıştı. Adrian buna karşı hazırlıklıydı ama tartışmak için önce eve gitmeleri gerekiyordu.

Falcon'ı çözdükten sonra Isabel'i pamuk çuvalı gibi atan sırtına oturttu ve kıpırdamasına izin vermeden hemen arka- sına yerleşti.

Köy çıkışına kadar ikisi de hiç konuşmadılar. Tabii Adrian bunun geçici bir durum olduğunu farkındaydı.

Tam da bu sırada Isabel, "Oraya gitmek istemiyorum," dedi sinirli bir ses tonuyla.

Adrian onun Henfield'dan bahsettiğini anlamıştı. Bir şey söylemek yerine tek elini kızın beline sarıp onu kendine doğ- ru çekti.

"Orada kimseyi tanımıyorum. Beni evime götür ya da git- meme izin ver."

Adrian, "Konuşmamız gerekiyor," dedi.

Isabel'in başını geriye çevirip, "Artık gerek yok. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece hiç karşılaşmamış gibi davra- nalım," deyişinde bir yalvarış gizliydi.

Adrian kızın alkol kokan nefesini derin bir solukla içine çekti. Aynı anda tüm endişelerini de kendi içine alabilmek için hissettiği istek ve onu üzmüş olmanın verdiği derin bir kederle sarsıldı. Yalanını öğrendiğinden beri ona beslediği öfke, hatırlayamadığı bir zaman önce yok olup gitmişti ol- malıydı. Karşısında kırgın bir kadın görüyordu. Aklında onu korumaktan başka bir şey yoktu, fakat onu üzenin sadece kendisi olduğunu da farkındaydı. Karanlıkta bile alev gibi yanan gözlerine uzun uzun baktı ve sonunda, "Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim," diyebildi.

Bunun onu rahatlatacağını düşünmüştü ancak gözleri kı- sılan kız nefretle büzdüğü dudakları arasından, "Piç kurusu," diye tsladı. "Benden özür dilemen neyi değiştirir sanıyo- run? Dün akşam geleceğine söz vermiştin. Konuşacaktık... Sakın senden bir beklentim olduğunu düşünme. Benim is- tedğim..." Genç adam aniden atı durdurunca sözleri yarım kaldı.

Adrian attan indi ve kızı da aşağı çekti. Tüm bunlar olur- ken Isabel tavırları karşısında şaşırıldığından olsa gerek ona karşı koymadı. Aynı şekilde erkeğin onu kalın gövdeli, gör- kemli bir meşenin dibine götürmesine de izin verdi.

"O zaman burada konuşalım Bayan Sullivan."

Isabel şüpheyle bir ona bir de etrafındaki karanlığa ba-

kıyordu. Ayın ve parlak yıldızların ışığı bulundukları yere gümüşü bir aydınlık sağlıyordu ama yine de birbirlerini net olarak görmeleri olanaksızdı. Bu saatte yoldan kimse geçmesi pek mümkün değildi. Aksi olsa bile mesenin kalın zindesi fazlasıyla korunaklı sayılırdı.

"Dün akşam seninle konuşacaktım ama işlerimi çok geç bitti. Dahası gelirken arabamız arıza yaptı ve bu bize oldukça uzun bir süre kaybettirdi... İnan bana o an aklında olan tek şey sana verdiğim sözdü." Adrian kendi sözleri karşısında şaşırıyordu çünkü az önce fazlasıyla açık sözlü davranmıştı.

"Saatlerce seni bekledim... Yine söylüyorsun, sakın şantiyanı sanma..."

Adrian elini kızın dudaklarına bastırdı. Oldukça yumuşak bir teması ama Isabel sözlerine daha fazla devam edemedi. Hızlı nefes alış veriş, yumuşak dudaklarına bastırıldığı parmaklarını yakıyordu. Öyle sıcaktı ki Adrian hissettiği ihtiyaçla sarsıldı. Buna rağmen kızın gece boyunca uyumadan kendisini beklediği görüntü derin bir sıkıntıya neden oluyordu içinde.

Hafifçe gülümseyip, "Kendimi affettireceğim Bella..." dedi. Parmaklarını kızın alt dudagının iç tarafındaki ıslaklıkta bir süre dolaştırdı.

"Neden? Bunu neden yapman gerekiyor?"

Adrian, "Çünkü ikimiz de bunu istiyoruz," derken kız daha da yaklaştı. Tek bir adım onu koca ağaca çivileyebilirdi.

Isabel gözlerini kırpmadan, "Ne istediğimiz değil, yapmak zorunda olduklarımızı düşünmeliyiz... Ben gidiyorum... En kısa zamanda," dedi.

Adrian buna izin veremezdi. Aynen aklından geçirdiği gibi, "Buna izin veremem," dedi.

"Hâlâ beni tutsak etmeye mi niyetlisin? Oysa ben bedeli mi ödedim," derken kızın sesinde acı vardı.

"Bunun oynadığın oyunla bir ilgisi yok. Ben sadece seni istiyorum."

"Gidiyorum... Çok yakında İngiltere'yi terk edeceğim. Böylece geleceğim için endişelenmen gerekececek."

"Bunun hiçbir önemi yok."

"Lanet olsun sana. Madem günemi istemiyorsun neden benden kaçıyorsun? Dün geceki mazeretlerimi kabül etsen bile bu sabah için ne diyeceksin? Sabahın köründe çıkmış olmamı tek nedeni benden kaçmak istemektir... Ama endişelenme artık bana gerek kalmayacak."

Adrian aniden onu geriye itti ve ağaca yaslandı. İki elini omuzlarının üzerinden ağaca dayayıp Isabel'i kollarının arasına hapsedti. Ondaki kaçmak istediği doğrudu ama düşündüğü gibi onu başından atmak için değil yanında kalması için tek sebepmiş gibi görünen şeyi ona kabul ettirecek uygun cümleleri bulamadığı için. Şimdi bile nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Başını omzuna doğru hafifçe kırıp ışıldayan altını gözlerine dikkatle baktı. "Peşimden gelme nedenin bu muydu Bella? Bana tüm kinini kusmak..." Isabel bakışlarını kaçırıp sessiz kalırken, Adrian yüzünü ona daha da yaklaştırıp sözlerine devam etti. "Beni özlediğini itiraf edemiyorsun değil mi? Bunun için utanman gerekmiyor çünkü yaşadığımız şey inanılmazdı."

"Söylemek istediklerimi söyledim."

Adrian güldü. "Sadece bu kadar mı? Suçlu senken bile söyleyecek daha fazla sözün vardı sevgilim..."

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu biliyorum çünkü bazen ben de senden nefret ediyorum."

"Buna hakkın yok çünkü ben yaptıklarımın bedelini ödedim."

"Hayır ben söyleyene kadar değil Bella..."

"Bana Bella deme!"

"Bunu aştığımızı sanıyordum."

"Seninle hiçbir şeyi aşmam mümkün değil. Gitmeme izin ver. Başım dönüyor... Sarhoş olduğumu görmüyor musun?"

“Bu gece seni orada kendinden geçmiş bir halde dans ederken gördüğümde neler hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?”

Isabel histerik bir şekilde başını iki yana sallayarak bağırdı: “Bana kızmaya hakkın yok. Sen beni orada yalnız bıraktın. Öyle utanmışım ki kimseyle karşılaşmak istemedim. Bu yüzden... Bu yüzden Mimi için mutfaktan yiyecek istemek yerine dışarıdaki ağaçlardan birine tırmandım. Lanet topraklarındaki lanet eriklerin bile uğursuz. Usulca işimi bitirmeden o iki adamla karşılaştım ve...”

Onun neden bahsettiğini anlamak için çabalayan Adrian birden kaskatı kesildi. “Hangi adamlar? Neden bahsediyorun?”

“O iki konttan bahsediyorum tabii. Tıpkı sana benzeyen arkadaşlarından...”

Adrian’ın hissettiği ani korkunun yerini merak aldı. Er ya da geç Isabel’in onlarla tanışacağını biliyordu ama görünen o ki bu karşılaşma onu pek memnun etmemişti.

“Biri bana öldürecekmiş gibi bakıyordu. Sebepini bilmiyorum bile. Üstelik Mimi’nin bir lord olduğunu söylemeye cüret etti. Çünkü tırnakları çok uzunmuş. Bu mümkün değil anlıyor musun beni? Sence de tırnaklarının uzun olması fazla kadınsı değil mi?” Isabel gerçekten şaşkın ve bu konuya ciddi ciddi kafa yoruyormuş gibi görünüyordu.

Adrian’ın anladığı tek şey kızın düşündüğünden de sarhoş olduğu ve Brendan’la uzun bir konuşma yapması gerektiğiydi.

“Herkes ikimizin bir çeşit arkadaş olduğunu düşünüyor.” Sakince başını kaldırıp ona baktı. “O gece ne yaptığımızı biliyorlar, değil mi Adrian?”

Adrian onu yalnız bıraktığı için kendine tekrar lanet ederek kızı kollarından kavradı. “Isabel... Dinle beni... Aramızda geçenler sadece ikimizi ilgilendir. Eğer herhangi biri, kim olursa olsun seni tüzecek tek bir kelime bile ederse kendini anında Henfield sınırları dışında bulur. Bana inanıyor musun?”

Genç kız tuhaf bir şekilde kıkırdadıktan sonra, “Hayır,” diye karşılık verdi. Ardından kafasına takılan başka bir şey varmış gibi kaşlarını çatarak ekledi: “Dans etmemden sana ne? Ben senin hiçbir şeyin değilim. Eğer benden utandıysan çekip gitmeliydin.”

Adrian dayanamayıp güldü. “Dansın konusunda hissettiğim şeyin utanç olduğunu mu düşündün yani? Sen gerçek bir sersemsin Isabella Gwen Sullivan.”

“Bana öyle hitap etme. Buna hakkın yok... Morgan senin yüzünden gitti... Babam gitti. Morgan’ın senin yüzünden gittiğini söylemiş miydin?” diye tekrarlarca hapsoldüğü kafesten kurtulmaya çalışıyordu. Yaşadığı her şey için Adrian’ı suçladığı belliydi.

Adrian, “Bütün hepsi için özür dilerim,” dedi içtenlikle. Bunun onu kızdırdığını unutmamıştı ki Isabel anında haur-lattı.

“Züppeliğine bir bak. Benden özür dileyerek yüceldiğini sanıyorsun. Sana minnet duyacağımı düşünüyorsun... Bu mümkün değil... Çünkü inanmıyorum. Çünkü bir yandan özür dileyip bir yandan dans ettiğim ya da içki içtiğim için beni suçluyorsun. Belki de küçümsüyorsun.”

“Ah Tanrı aşkına dans ettiğin için seni suçlamıyorum.”

“O halde neden öfkelenedin?”

“Isabel beni tahrik ettiğinin farkında değil misin? Bu kadar içerken aklında ne vardı senin? Kontrolün yerindeyken bile öyle baştan çıkarıcı bir kadınsın ki sarhoşluğun cazibeni artırdığını bilmediğini söyleme bana... Sebepi benden intikam almak istemen mi? Aşağıda seni izleyen erkekleri nasıl baştan çıkardığımı fark etmediğine inanmalı mıyım?”

“Neden böyle anlamsız sorular soruyorsun? İçtim çünkü istedim. Dans ettim çünkü bu kendimi harika hissetmeme neden oldu... Uçmak gibiydi. Tıpkı seninle sevişmek gibi zevk vermişti bana... Neredeyse...” Sonra sesini alçaltarak sözlerine devam etti. “Ben hafif bir kadın mıyım Adrian?”

Adrian hiç düşünmeden kollarını kızın titreyen vücuduna

doladı. "Bunu da nereden çıkardın? Sadece biraz sarhoşum o kadar."

"Şimdi sarhoşum ama o gece seni zorlarken aldım boynundaydı. Bana mani olmaya çalışmana rağmen seni bastım kardım. Benden nefret etme sebebin bu mu?"

Adrian onu daha da sıkı sarıp, "Senden nefret etmiyorum," dedi. "O gece olanlar er ya da geç yaşanacaktı Isabel. Benim bir aziz olduğumu düşünme. Sana daha fazla karıştırmayacağım."

"Bunu kabul etsem bile... Şimdi... Şu an istediğim şeyler için cehennemde yanmam gerekmez mi?" Isabel zorla Adrian'ın kolları arasında kıpırdandı ve yaşlarla parlayan gözlerini ona dikerek ekledi: "Adrian... Beni kollarına aldığın masum bir kız değilim."

Adrian bir uçurumun kenarındaydı. Kızın itirafı aslında bir ikaz değil aynı zamanda sarhoş olduğunun kanıtıydı ama gerçek olduğu gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdı. Ne istediği sadece sözlerinde değil aynı zamanda gözlerindeydi. Tanrı aşkına buna ihtiyacı vardı... İkisinin de... Elini kızın saçları arasına daldırdı ve başını eğip dudaklarını kızın tatlı dudaklarına bastırdı. Daha en başından beri bu anı bekleyen Isabel zevkle inleyip kollarını onun boynuna doladı. Doyurulması güç bir açlıkla ikisi de kendilerini kaybetmek üzereydi, birbirlerini hem dudakları hem de elleriyle keşfetmeye çalışıyorlardı. Kısa süre önce sevişmiş olmalarının hiçbir önemi yoktu çünkü aralarındaki şey geçmiş tecrübelerle azalacak bir şey değildi. Aksine daha fazlasını istemelerine neden olacak kadar yoğundu.

Adrian kısa bir süreliğine geri çekildiğinde Isabel isyanlanıyordu. "Tanrım, Isabel seninle sevişmeliyim... Hemen, şimdi ve burada... Lütfen bana aklının başında olduğunu söyle."

Gözlerine ulaşan bir ışıltıyla gülümsediğinde Isabel'in başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Adrian yeniden du-

daklarını teslim aldı ve kızı kucaklayıp nemli çimenlerin üzerine yatırdı. Meşenin görkemli dalları bir yorgan gibi üzerlerini örtmüştü. Adrian bir kez daha geri çekilip kızın boynuna uzandı. Islak öpücükleri gitükçe aşağılara, göğüslerinin kabartısına yöneliyordu. Tıraşsız yüzü yumuşacık teninde kırmızı izler bırakıyordu. Elbisesinin izin verdiği kadar onu öptü ama bu yeterli değildi. Hemen dizlerinin üzerinde doğruldu ve elbiseyi omuzlarından sertçe aşağı çekerek kızın dolgun göğüslerinin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasını sağladı. Bu öyle baştan çıkarıcı bir manzaraydı ki daha yakın olabilmeyi telaşla dudakları yeniden Isabel'in kollarıyla buldu. Bir eli kızın eteğini sıyırmaya çalışırken, diğeri de çıplak göğüslerinden birini okşuyordu. Çok geçmeden elinin yerini aç dudakları aldığı anda Isabel kadınsı, tiz bir ses çıkardı. Adrian'ın dudakları hoyrattı, içinde buldukları an için en doğal buydu. Tadına bayılıyordu ve daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Eteğinin altından Isabel'in iç çamaşırına uzandı. Ona duyduğu isteğin yoğunluğu karşısında küçük bir kuşağın lafi olamazdı. İç çamaşırını kolaylıkla kızın bacaklarından sıyrıldıktan sonra elini çıplak tende yukarı doğru sürüyerek sıcaklığına ihtiyaç duyduğu yeri okşamaya başladı. Islaklığını hissedene kadar durmadı, ardından pantolonuna uzandı.

Isabel çıplak göğüsleriyle ay ışığı altında baştan çıkmış bir tanrıçaya benziyordu. Adrian tapındığı tanrıçanın eteğini beline kadar sıyırdı ve bacaklarını ayırdı. O an gözlerinin keşşmesine ihtiyacı vardı. Aynı ihtiyaçla Isabel de ona baktı ve Adrian erkekliğini oldukça sert bir şekilde kızın derinlerine itti.

Isabel'in vahşi çılgılığı gecede baştan çıkarıcı bir melodi gibi çınlamıştı. Adrian yavaş olmak için büyük bir direnç göstermesine rağmen altındaki tatlı beden daha fazlası için bacaklarını beline dolayarak onu sınıyordu. Tanrı aşkına bu dayanılmazdı... Ellerini kızın her iki tarafında yere bastırıp kuvvetli darbelerle içinde gidip gelmeye başladı.

Isabel hiç susmayacakmış gibi adını sayıyordu. Bir adamın koluna tutunmuş, diğeri de çimlerin üzerine yayılan alev rengi saçlarının üzerinde, tutturdukları ritimle birlikte hareket ediyordu. Derken boynunu yay gibi gerdi, vücudu geriye doğru bükülerek titremeye başladı. Sonra o kadının yaklaşırken hayranlıkla altında titremeye devam eden kadar izliyordu. Kalbi külçe gibi ağırlaşıyordu, bu taşıyamayacağı kadar büyük bir yükü ama bedeni yükseliyordu. Duyduğu hayvani iniltinin kendisine ait olduğunu anladığı an vücudu kasıldı ve kontrolsüz titremelerle birlikte Isabel'in içinde titremeye başladı.

Dakikalar sonra yüzü hâlâ ipeksi saçların arasındayken, o an söylemesi gereken en doğal şeyi söyledi. "Evleneceğim Bella..."

Az önceki doyumdan kalan kasılmaları yeni atlatan vücudu onun sıcaklığıyla sarılmıştı. Belki de sarhoşluğunun zirve yaptığı anı yaşıyordu Isabel... Evlenme teklifi aldığı hayal edecek hale geldiğine göre belki de durumu daha kötüydü...

Derin bir nefes alıp Adrian'dan yayılan erkeksi kokuyu içine çekti ve sonra, "Artık uyumak istiyorum," diye fısıldadı.

Adrian aniden başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle, "Evleneceğiz," diye yineledi. Ah yinelediğini düşündüğüne göre az önce de doğru duymuş olmalıydı.

İlk hissettiği şaşkınlıktı. Kafasında tüm bunları uzakta izlediğini düşündüren bir bulanıklık vardı. Sarhoşluğu defalarca buna benzer şekilde hissetmesine neden olmuştu ama bu alkolün yapabileceği gibi bir şey değildi. Az önce bir evlilik teklifi almıştı. Hem de hayatı boyunca en tutarsız haller beslediği adamdan. Şu an büyük bir hızla kaçmak istemesine rağmen bunu yapamıyor olma nedeni Adrian'ın fiziksel güce değil başka bir yanının bunu istemiyor oluşuydu. Yüz ifadesi karmaşık hislerle şekilleniyordu.

Adrian'ın konuşmaktan kastettiği şeyin ne olabileceğini kesin olarak bilmesine imkân yoktu ama mantıklı yanı onun saygın olmayan bir ilişkiden bahsedeceğine inanmasını sağlamıştı. Ya da artık tutsağı olmadığını söyleyerek gitmesini isteyecekti.

Sonra korktuğunu hissetti. Bariz, iliklerini donduran bir korku duydu... Aniden gözünün önünde gelinlikli hali belirdi. Bu noktada rahatlaması mı gerekirdi? Tanrı aşkına halidir... Onunla daha fazla yakın olmak ister miydi? Şimdikiinden daha yakın... Evet... Onu istiyordu...

İsimsizlediği bir sürü başka tat vardı kalbinde. Titreyen parmaklarını dudaklarının üzerine bastırdı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Adrian yavaşça üzerinden kayıp yanındaki boşluğa sırtüstü uzandığında bile kıpırdanmadı. Sadece bacaklarının ve çıplak göğüslerinin örtüldüğünü fark etti ama adamın sıcaklığının yerini alan gece serinliğine karşı bu oldukça dayanıksız bir korumaydı.

"Isabel... Hemen bir cevap vermek zorunda değilsin. Kafanı toplamak istersen..."

Isabel aniden ona doğru dönüp başını salladı. Haklıydı, kafasını toplaması gerekiyordu. "Bana... Bana biraz müsaade et lütfen..." dedi aceleyle.

Kollarından destek alıp yerinden doğrulmaya çalıştı. Bu sırada Adrian yerden kalkıp toparlanmıştı. Kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzatınca Isabel düşünmeye gerek görmeden yardımı kabullendi. Ne var ki ayakta dikildikleri noktada bedenleri fazlasıyla yakındı. Bu az önce daha yakın olmalarının utancını yok edemezdi zira Isabel artık yaptıklarını mazur gösterecek sarhoşluktan büyük ölçüde arınmıştı.

Hâlâ onun elini tutmaya devam ediyordu. Bunu kesmezse Isabel'in mantıklı düşünmesine imkân yoktu. Aynı şeyi düşünüyormuş gibi birdenbire onu bırakıp arkasını döndü Adrian.

Isabel baştan çıkarıcı düşüncelere yoğunlaşmış bir halde, uzunca bir süre onun geniş sırtına bakakaldı. Oysa üzerine

Çok düzensiz vermeli, toparlanmalıydı. Aklını başına toplayıp yakasından taşan göğüslerini içeri tıkıştırma-ya çalıştığı sırada kumaşın bir hayli esnediğini fark etti. Birkaç gün içinde ömrü boyu bir delikte saklanmasını gerektirecek kadar utanması-na neden olacak şey yapmıştı ve nedense yakasındaki postluk ona en günahkâr olanıymış gibi geliyordu şimdi. Böyle hissetmekten nefret ediyordu. Keşke ilk seviştiklerindeki kadar vurduymaz olabilseydi... Yere gelişigüzel atılmış olan iç çamaşırını hızla giyerken elleri titriyordu.

Göz ucuyla Adrian'ın atıyla ilgilenişini izlemeye başladı. Sevecen dokunuşlarının hayvanı hoşnut ettiğini anlamak içinde tuhaf bir ateşin yanmasına neden oldu. İtiraf etmek utanç verse de bunun adı kıskançlıktı. Lanet olsun, bir hayvanı kıskanıyordu. Neden kalbi alev alev yanıyormuş gibi hissediyordu? Öyle güçlü bir ateşti ki bu içini kavurup bitirmesine rağmen tükenmiyor, sanki yenileniyordu. Bir kere yandıktan sonra kaçmak yerine belki de yapması gereken şey ateşin ortasında kalıp onun bir parçası olmaktı. Riski göze almaktı... Onunla yaşayarak öğrenmekti. Hislerinin bir adı vardı ama tek sorun bunu, yani âşık olduğunu kabullenmekti. Yapabilir miydi? Lanet olsun yapmıştı bile... Peki mutluluk neredeydi?

Başını dikleştirdi ve sertçe, "Tamam... Evlenelim," dedi. Bu kesinlikle âşık olduğunu anlaması kadar ani bir karar ve ilk fırsatta kadeh kaldırması gerekiyordu.

Adrian boşluktaymış gibi geçen bir süre boyunca ona baktı. Eli Falcon'ın sağrısında, evlilik teklifi ağzından çıktığından yaşadığı şaşkınlığın daha büyüğünü Isabel teklifini kabul ettiği için yaşıyordu. O an en doğrusunu yaptığını düşünmüştü ki hâlâ aynı fikirdeydi ama tuhaf bir biçimde diken üstünde idi.

Onunla sevişmek ve onu yanında tutmak kadar onu korumak da istiyordu. Fakat bir yanı tereddüt içindeydi. Onunla sevişmek dışında paylaşabileceği neyi olduğunu bile bilme-

yecek kadar yabancıları birbirlerine. Daha da kötüsü o bir yalancıydı. Ona olan öfkесinin ikisini bu noktaya getirdiğini hatırlayınca gerildi. Söz konusu deli kızılken hata yaptığını itiraf etmeliydi. Gittikçe büyüyen bir tutku ve buna rağmen kafasını kurcalayan tereddütler... İkisinin de hakkını vermesi gerekirdi.

Hepsinden öte bunları düşünmek için artık çok geçti. Üstelik kaçamak sevişmelerin yerini meşru ve sınırsızca tutkulu gecelerin alacağı fikri kanını alevlendirmeye yetiyordu. İşe bu noktadan baktığında canını sıkan detayların ufalıyor olduğunu görmek iyi bir şeydi. Bu deli kız sevgilisi olmayacağını sözleriyle değil ama bir şekilde ona anlattığına ve Adrian da ondan vazgeçmek istemediğine göre - aynı zamanda o şerefli bir erkekti - Vivian yerine Isabel kıskırtıcı bir seçimdi.

Aldığı ani teklife pek de inanamıyormuş gibi görünen deli kıza dikkatle baktı. Dağılmış ve baştan çıkarıcı görünüyordu. Ona bakmak sanki onunla evliliğin güzelliklerine bakmak gibiydi ki Adrian kendisini tutamayıp yavaşça ona doğru yürüdü. Saçlarının bir kısmı alelade yüzüne ve büyük çoğunluğu da göğüslerine yayılmıştı. Bir şey söylemeden parmaklarını dağınık buklelerin arasına daldırdı, omzunun üzerinde toplayıp kalın bir örgü haline getirdi. Tüm bunlar olurken Isabel'in nefes alış verişinin hızlanmasını ve neredeyse kulağına kadar gelen kalp atışlarının fazlasıyla farkındaydı. Bu ayartıların ikinci kez aklını başından almasına izin veremezdi.

Derin bir iç geçirdikten sonra, "Bundan memnun olacaksın Bella," dedi.

Genç kız konuşmak yerine sadece başını salladı, sonra kaçırdığı gözlerini ona dikti. Şu anda puslu görünseler de gözleri gerçekten etkileyiciydi. Ancak aklına takılan asıl şey, Isabel'in yeni evlilik teklifi almış birinden çok kederli bir dula benziyor oluşuydu.

On Dokuzuncu Bölüm

Henfield'a vardıklarında saat on biri geçiyordu. Üzerlerine çöken tuhaf sakinlikten dolayı varışları bir hayli gecikmişti. İkisi de konuşmaktan yana pek istekli olmadığı için aslında son derece arzu edilen bir yolculuk biçimiydi bu.

Isabel genç adamı beklemeksizin onları dışarıda karşılayan hizmetlilerin yanından doğruca içeri girmek istedi ama Adrian kolundan tutarak ona mani oldu. Hemen arkasından sahiplenircesine beline sarılarak onu kendisine iyice yaklaştırdı. Başlangıç olarak, bundan sonraki durumlarını ilan etmek için uygun bir kalabalık önündeydiler. Genç adam Isabel'in elini dudaklarına bastırıp ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi, ardından Isabel'in ismini bilmediği ama sıklıkla Adrian'ın etrafında gördüğü yaşlı bir uşağa, "Hanımefendinin dinlenmesi gerekiyor. İlk bir banyodan sonra misafir odasına karnını doyurması için hafif bir şeyler gönderilmesini istiyorum," dedi.

Uşak sonsuz saygısını yerlere eğilmeden, bir şekilde ifade edip Isabel'e, "Beni takip edin leydim," diyerek önden yürüdü.

Isabel kıpırdamak yerine sesli bir şekilde burnunu çektikten sonra bir adım arkasındaki Adrian'a dönüp içinde bulunduğu olağanüstü durumu yansıtan bir şaşkınlıkla baktı. Adrian korktuğunu anlayan tek kişiydi. Aynı zamanda en çok korktuğu kişiydi... Genç adam bu açık çaresizlik karşısında ciddi bir şekilde sadece, "Bu gece sözümü dinle, yarın uzun

bir gün olacak," demekle yetinse de Isabel anlayamadığı bir sebepten dolayı içinin gittikçe ısındığını hissetti.

Uşağın peşi sıra içeri girerken gerilmesine neden olan olağanüstü hava da dağılmaya başlamıştı.

"Leydim ön cepheye bakan misafir odalarından birini hazırlatmamı ister misiniz?"

Isabel uşağa zorlukla gülümsedi, "Buna hiç gerek yok. Kaldığım odayı seviyorum," dedi.

Bu sırada merdiven dönemecine gelmek üzereydiler. Isabel köşeyi dönmeden önce Adrian'ı son kez görmek için aşağı baktı ama o çoktan gitmişti bile. Hayal kırıklığı içinde yüzünü çarpıtırken, ne ara bu kadar alingan ve duygusal anlamda talepkâr olduğunu düşünüyordu. Elbette âşık olduğunu anladığından beri... Belki de çok daha öncesi vardı. Çünkü âşık olduğunu anladığı an *âşık olduğu an* değildi.

Artık onun yanındayken neden aptala döndüğünü anlayabiliyordu. *Tıpkı Fredy gibi* fikri geçti aklından. *Tanrım Fredy gibi olmama izin verme* diye içten bir dua ettikten sonra uşağın yan gözle kendisine bakmasına neden olacak kadar derin bir iç geçirdi.

Aşkın sadece duyguları yönlendiren bir saçmalık olduğunu sanmakla aptallık etmişti. Aslında bu bir bakıma doğruduydu - ki Isabel hiç olmadığı kadar kendini bir sersem gibi hissediyordu - ama eksik olan şey vücudunun bastırılmaz arzularıydı. Onu hatırlayınca bile dizleri titiyor, bacakların arasındaki yoğun sızı ilginç şeyler düşünmesine neden oluyordu. Hepsinden öte her anlamda bitik, acilen uykuyla bütünleşmeyi gerektirecek kadar yorgundu. Tanrı'ya şükür odaya varmışlardı.

Isabel uşağa teşekkür ettikten sonra esnemesini saklamak için hızla odaya daldı. İlk düşüncesi üzerindeki hızla kurtulup kendini yatağa bırakmaktı ancak içeri adımını attığı anda şaşkınlıktan donup kaldı, sonra da gözleri beklenmeyen yaşlarla doldu.

"Isabel, yavrum..."

Isabel ağzına bastırıldığı parmaklarını yavaşça çekerken, "Morgan," diye fısıldadı. Arkasından haykırdı ve yaşlı kadının kollarına atıldı. "Tanrım... Morgan..."

Anında kemikli, ince kolların o rahatlatan baskısıyla sarılmıştı. Bu öyle rahatlatıcıydı ki genç kız hıçkırıklara boğuldu. Ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu bu ihtiyaçla ağlarken anlıyordu.

"Morgan gelebildin. Seni öyle çok özledim ki... Bir daha beni bırakma olur mu?" dedi çocuk gibi. Kendisi de ufak tefekti ama yaşlı Morgan'ı gülünç bir sahiplenmeyle sarabildi.

"Kızım benim, hiç gitmemeliydim... Seni tek başına nasıl gönderdim hâlâ kendime inanamıyorum."

Isabel bunun bir önemi yok demek isterdi ama o zaman da yalan söylemiş olurdu. Dadısını sıkıca sarmaya devam ederken aklından onu vereceği haberlere nasıl hazırlayacağını geçiriyordu. Ah bunun bir yolu yoktu ki... Yol bulmak da istemiyordu zaten. Sadece içindekileri dökmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden sadece, "Morgan evleniyorum," diyebilirdi.

Morgan kaskatı kesildi, nefes almayı bıraktı. Isabel alacağı ilk canlı tepkiyi beklerken yaşlı kadından daha farkı duruma değildi. Nihayet dadısı yavaşça kıpırdanarak kızın yüzünü rahatlıkla inceleyebilecek kadar uzaklaştı. Gözleri kuşkuyla kısılmıştı ve Isabel'in rahatlamak için omzunda ağlayacağı bir dayanaktan çok bir düşmana benziyordu. Isabel herhangi bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada kapı tıklatıldı. İki de aynı endişeyle birbirlerine baktılar ama gelenler sıcak su kazanı ve küveti taşıyan üç hizmetçiydi. Genç kız hemen kapıdan uzaklaşıp herkese arkasını döndü.

"Leydim banyo yapmanıza yardım etmemizi ister misiniz?" dedi çekingen bir kız. Bu sırada diğerleri küveti doldurmakla ilgileniyordu.

Isabel cevap vermeden Morgan otoriter bir sesle, "Ben hallederim, hadi çıkın," dedi. Aniden küvete akan suyun debisi arttı, arkasındaki hareketlilik hız kazandı. Pıtır pıtır ka-

şan ayak seslerine bakılırsa kızlar bir an önce odadan çıkacak kadar çok ürkmüşlerdi. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Isabel Morgan'dan kızların korktuğundan daha fazla korkuyordu.

"Hadi gel buraya da üzerindeki çıkarayım. Berbat görünüyorsun. Leş gibi de kokuyorsun." Şükür ki bu sonra konuşacakları anlamına geliyordu.

Isabel çekinerek ona doğru yürüdü ve tam önüne gelince Morgan düğmeleri çözebilir diye sırtını döndü. İşkençe veren bir süreçti. Oysa Adrian tek bir hareketle elbiseyi sıyrabilmişti. Morgan bunu fark eder miydi? Etmese bile anlatması gerekiyordu çünkü bu evliliğin gerekçesini merak edecekti. Çünkü bu ondan saklayamayacağı kadar büyük bir gerçektir. Hem ne diyecekti ki? *Henfield onu kandırabilecek kadar zeki olduğum için karısı olmayı hak ettiğimi düşündü mü?*

"Bana doğru dön!"

Isabel itaatkâr bir şekilde denileni yerine getirdi. Elbisesi yavaşça ayaklarının dibine düşerken hafifçe ürperdi. Üzerinde sadece kombinezonu ve kuşaklı iç çamaşırı vardı. Acaba seviştiğinin izleri bu şekilde anlaşılır mıydı? Hissettirmeden üzerinde herhangi bir leke olup olmadığına baktı ama Tanrı'ya şükür görüntüde sorun yoktu. Yine de işi garantiye almak için, "Gerisini ben hallederim," dedi.

"Ben yaparım. Ellerin böyle titrerken sen yanlışlıkla beni soyarsın Isabel."

Hırçın Morgan'ı severdi ama şu an için değil. Ani ağlama isteğiyle gözleri yine doldu ancak belli etmemek için başını eğdi. Bu sırada kombinezonu da elbisesinin düştüğü yerde duruyordu.

Morgan'dan utanmasına imkân yoktu. En azından sevişmemiş bir kızken ondan utanmazdı, fakat şimdi yaşlı kadının dikkatli gözlerinin çıplaklığında gezinmesinden hoşlanmıyordu. Elleriyle göğüslerini kapama isteğini güçlükle bastırarak yutkundu. İç çamaşırı da yere düşünce engellenemeyeceği bir şekilde titremeye başladı.

tinse de Isabel birkaç saniye sonra uykuya daldığında usulca kızın yanına uzanıp alnına sevecen bir öpücük kondurdu.
“Güzel kızım benim, sen bana annenin yadigarısın. Sana zarar gelmemesi için her şeyi yaparım.”

Oyun odası normalden daha sessizdi. Çünkü içerideki üç kişinin de aklında bilardo veya briç oynama fikri yoktu. Adrian kadehindeki viskinin dalgalanışını izlerken, Bren-selelerin biriktiği şu sıralar ikisinin de aklı Adrian’dan yayın-Stephan oldu.

“Eğer onu içmeyeceksen ben alayım.”

Adrian uykudan yeni uyanmış gibi başını kaldırdı. “Hıhı... Yerini biliyorsun. Bir tane de Bren için doldur.”

Brendan sıkıntı bir şekilde iç geçirip başını tahammülsüz bir tavırla iki yana salladı ve “Tıpkı kocasını yeni kaybetmiş kadınlara benziyorsun Adrian?” dedi. “Eee... Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?” diye sormasına rağmen yüzünde *aslında neler olduğunu çok iyi biliyorum aptal* ifadesi vardı. Zaten o her şeyi bilirdi.

Stephan bu sırada iki kadeh viski ile Brendan’ın yanına geldi. Alaycı sırtışı giderek genişliyordu.

Adrian içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra kadehini bilardo masasının üzerine bıraktı. Daha fazlasına alışkın olmasına rağmen ikinci kadeh başını döndürmüştü. Tabii bunun bir sebebi de birkaç saat önce yaşadığı doyumdu ki hatırlayınca bile hazır hale geliyordu.

“Vivian konusunda yeterince huysuzluk etmemiş gibi görünüyorsun. Yoksa iki kaçağı ortadan kaldırdın mı?”

Adrian Stephan’ın şakasına karşılık ona ters ters bakmak dışında bir tepki vermese de er ya da geç meraklarını gide-

recekti. Kaldı ki geldiklerinden beri Adrian’ı konuşturmaya çalışmak yerine ilk hareketin ondan gelmesini bekliyorlardı. Aralarında bir çeşit yazılı olmayan kurallar vardı. Birbirlerinden bir şey saklamazlar ama asla birbirlerine bir şey anlatmak zorunda da kalmazlardı. Buna rağmen Adrian içindekileri paylaşmak için hissettiği dayanılmaz istekle birlikte açık bir mecburiyet de hissediyordu.

“Vivian’ın ne yaptığı umurumda değil. Onun da âşığının da... Belki de evlenmişlerdir.”

“Tanıdığın biri miydi?”

Adrian Brendan’a bakmadan sadece, “Evet,” demekle yetindi. Brendan Vivian’dan pek hoşlanmazdı ama bunun nedeni kızın bir kusuru değildi.

Stephan şaşkın bir halde, “Peşlerini bırakmak niyetinde-sin o halde,” dedi. Bu hem bir soruydu hem de tespit.

“Hiç peşlerine düşmedim ki zaten. Dediğim gibi canları cehenneme. Vivian umurumda bile değil.”

“Hmmm... İlginç...”

“Bunda ilginç olan hiçbir şey yok Stephan. Yas tutmamı ya da öfkeden çıldırmamı mı bekledin?” dedi Adrian son derece sakin bir ses tonuyla.

“Bunlar oldukça insani tepkiler. Normal insanlar için tabii. Sen duygusuz herifin tekisin.” Brendan bu sözler üzerine gülünce ekledi: “Tabii Brendan ile boy ölçüşemezsin.”

Brendan anında duygusuz, donuk ifadesine geri döndü. Onun sadece bir keresinde sarhoşken - ki bu çok ender gerçekleşirdi - aynı anda hem kahkahalarla gülüp hem de ağlayacak kadar hüznlendiğini hatırlıyorlardı. Eleanor’un birinci ölüm yıldönümüydü... Brendan kız kardeşinin cenazesinde bile haddinden fazla soğuktu, hatta Adrian ve Stephan da dahil olmak üzere herkes gökyüzüne yükselen melek için gözyaşı dökerken o en metanetli kişi olmuştu... Tabii içindeki fırtınayı tarif edecek kelimeler henüz ifade edilebilmiş değildi.

“Kaçtığı herifin kim olduğunu söylemedin.” Bu kez

"Oda yeterince sıcak deli kız. Üşümtüyorsa benden mi utanıyorsun?"

Isabel birden ağlamaya başladı. "Morgan... Ben..." Morgan tuhaf, keskin bir nefes aldıktan sonra Isabel'i yanından kolundan tutup gaz lambasının yandığı masanın yanına çekti. Vücudunun her yerini inceliyordu. Isabel ilk defa ışık altındayken ne halde olduğunu görebiliyordu. Sırtındaki kızarıklıklar, özellikle meme uçlarında daha yoğundu. Hassas beyaz teninde yer yer kırmızı kabarıklıklar görünüyordu. Boyununu yana çevirdiği zaman dadısının nefesini kesikliğini işitti. Yaşlı kadın yavaşça geri çekilip, "Yine mi..." dedi sadece. Bunu sadece çok geçirdiği zamanlarda söylerdi. Zaten başka bir söz de çıkmadı ağzından.

Morgan, "Hadî su soğumadan içine gir, Ben seni yikarım," derken sesi titriyordu. Isabel işte o an daha da şiddetle bir şekilde ağlamaya başladı.

Su öyle tatlı bir sıcaklıktaydı ki Isabel ağlamaya doyamıyordu. "Ağlama artık Isabel... Evlendikten sonra endişelenmene gerek kalmayacak. İhtiyacın olan tek şey bu."

Morgan'ın anlayamadığı şey Isabel'in birkaç gündür yaşadığı gerginlik yüzünden ağladığıydı. Onunla seviştiğinde göze aldığı risklerin hepsini, eğer evlilik teklifi almamış olsaydı da kabullenmişti. Sadece şimdi, gerçekten sevgisinden şüphe duymadığı birinin yanında olmasının verdiği lüksü kullanıyordu. Morgan sanki vücudu yaralar içindeymiş gibi özenle köpüklü süngerini teninde dolaştırırken de aklında bu vardı. Ona öyle çok ihtiyaç duymuştu ki şu anda yanında olması Tanrı'nın bir lütfuydu... Ve ihtiyacı olan tek şey evlilik değildi.

"Morgan iyi ki geldin."

"Elbette gelecektim... Keşke hiç gitmeseydim."

"Bilmene imkân yoktu."

"Belki olacakları bilmem zordu ama senin belaları nasıl da üzerine çektiğini iyi bilirim. Seni göndermekle hata yaptım."

"Morgan sana başka şans vermedim. Adrian'ın konuştuğularımızı duyduğunu ve beni kaçırmak için plan yaptığını bilemezdim."

Morgan birden süngeri suya bıraktı ve genç kıza korkutan bir fisiltiliyle, "Seni nasıl kaçırdı? Sana istemediğini bir şey yaptırı mı Isabel?" diye sordu.

Isabel safça, "Elbette Morgan... Beni kaçırmamı arabacı olduğumu sanıyordum. Zorla beni o kütübe soktu. Beni öldürecekmiş düşündüm... Fazlasıyla korkutucuydu," derken aklında sadece o anların dehşeti vardı. Gerçekten de ölceğini sanmıştı bir ara.

Kollarını, karnına doğru çektiği dizlerine dolayarak çenesini de sakince koluna dayadı. Ne var ki konforlu pozisyonu su tasını kafasına yiyince bozuldu ve anında başını arkaya doğru çevirip kendisine tepeden bakan Morgan'a çıkıştı. "Tanrı aşkına bunu neden yaptın Morgan?"

"Aklını başına al diye tabii..."

Isabel ani gelen aydınlanmayla onun ne demek istediğini ancak anlayabildi. Kesinlikle Morgan'a sevişmek için Adrian'ı neredeyse zorladığını söyleyecek değildi ama olayın kısmi bir tecavüz olduğunun da düşünülmesini istemiyordu. Bu yüzden sadece, "Zorlama yoktu," demekle yetindi.

Morgan derin bir iç geçirdikten sonra, "Bunu biliyordum, aptal çocuk," dedi tuhaf bir sesle.

"Ben bilmiyordum ama..."

"Ben seni herkesten daha iyi tanıyorum. O adamdan ilk bahsettiğinde bir şeylerin ters gideceğini anlamıştım."

Isabel dadısının hangi andan bahsettiğini hatırladığı için hemen itiraz etti. "Bu haksızlık Morgan. Sana sadece etkileyici yeşil gözleri olduğunu söylemiştim. Bu bir erkeğin kollarına girmem için yeterli bir neden değil... Bu hiç ağzıma yakışmıyor değil mi Morgan?"

"Evlenip çocuk çocuğa karışsan bile yakışmayacak."

"Beni sever mi dersin?"

Morgan bir süre düşünüp, "Seni sevdiğinden eminim,"

dedi. Sesi küçük bir çocuğa uyumadan önce masal okuyormuş gibi aldatıcı bir yumuşaklıktaydı. Isabel buna kanmadı elbette. Fakat bundan bahsetmedi de...

"Onunla evlenirsem mutlu olur muyum peki?"

"Bu size bağlı." Cevapları kesik kesikti ama Isabel nedense daha fazlasını duyuyordu. Mesela *bu size bağlı* demek için biraz zor demekle aynı anlama geliyordu.

"Sadece bana bağlı olmasını isterdim. O zaman o da mutlu olurdu."

"Korkmana gerek yok."

"Elimde değil Morgan."

"Her şey istediğin gibi olacak merak etme."

"Morgan kısa yanıtlarının ne anlama geldiğini bilirim. Beni rahatlatmaya çalışıyorsun."

"Bunu yapmayacak kadar kızgınım sana."

Isabel başını sallayarak, "Haklısın..." diye itiraf etti, sonra da endişeli bir sesle sözlerini sürdürdü. "Peki babama ne diyeceğim?" Babasını aklından çıkaralı çok uzun zaman olmuştu. Vicdanı tanıdık şekilde sızlamaya başladı.

"En çok da bu yüzden kızıyorum zaten. Babana sana bakacağıma dair söz vermiştim ama şu olanlara bak. O oyunu baştan kabul etmemeliydim."

Isabel kirpiğine düşen köpüğü dikkatle silip gözlerini ovuştururken esnedi. "Öyle söyleme. Fredy mutlu oldu en azından."

Morgan kızgınlığını belli edereksertçe, "Ah... Fredy'miş... İçimden bir ses asıl senin halinden şikâyetçi olmadığını söylüyor," diye söylendi.

Isabel utanmak yerine sakin bir şekilde bu fikri kafasında tarttı. Durumu için *memnuniyet* kelimesi biraz abartı sayılabiliyordu ama kendisini bir kurban olarak da görmüyordu. Hatta yaşadıkları içinde canını en çok sıkın şey bir şeye zorlanmak, korkutulmak ve küçük düşürülmektir, fakat kritik noktalar bunlardan hiçbiri değildi.

Onunla yatmıştı... Peki bu konuda yeterince pişman

mydı? Elbette hayır, daha en başından beri kabullendiği gibi Adrian ile paylaştığı o özel anlar için kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Sadece biraz utanıyordu...

Morgan genç kızın saçlarını durularken ikisi de sessiz kaldı. O sırada Isabel için dilimlenmiş soğuk et, kızarmış ekmeğe, birkaç çeşit peynir ve süttan oluşan akşam yemeği tepsi de gelmişti. Yıkama işi bitince küvetten çıkıp kurulandı ve bir gece önce giydiği firfırlı geceliğini üzerine geçirdi. Yorgun ve açtı, aynı zamanda fiziksel olmayan bir bitkinlik hissediyordu. Dinlenmeye öyle çok ihtiyacı vardı ki dadısının tasvip etmeyeceğini bile bile yemeğini yatağında yemek istedi. Ancak düşündüğünün aksine yaşlı kadın sorun çıkarmadığı gibi neredeyse onu elleriyle besleyecekti.

Isabel, "Bu gece benimle uyur musun Morgan?" dedi dadısının damarlı ellerini dudaklarına bastırırken.

Morgan dikkat çekici bir şekilde, "Elbette benimle uyuyacaksın," dedi. Sanki ona *bu gece hanginizin yanında uyuyayım* diye sormuştu. Morgan'ın gecikmeli de olsa korumacı ebeveyn halleri Isabel için ince ama güçlü bir kalkandı. Onun tarafından sarmalanmak kendini daha temiz ve daha saf hissetmesine neden oluyordu. Oysa o zaten temiz bir kızdı. Sadece son birkaç gün boyunca yoldan çıkmış, kendini evli olmadığı bir adama vermiş, her anından zevk almış, daha fazlasını istemiş, sonra bir kez daha onunla olmuştu. Hem de yıldızların altında... Belki de temizlik anlayışını tekrar gözden geçirmeliydi.

Hülyalı bir iç geçirdi başını yastığa koyarken. Morgan'a açıklama yapmak düşündüğünden de kolay olduğuna göre belki de endişelenme işini biraz fazla abartıyordu. Belki de güzel şeyler olurdu bundan sonra. Uykunun tatlı kollarına sığınmadan önce yarı kapalı gözlerinin arasından dadısına baktı ve huzurla gülümsedi.

"İyi geceler Morgan... Bana çok kızmadığın için teşekkür ederim. Seni seviyorum."

Yaşlı kadın çaresiz bir halde başını iki yana sallamakla ye-

tinse de Isabel birkaç saniye sonra uykuya daldığında nasıl kızım yanına uzanıp alınma sevecen bir öpücük kondurdu.
"Güzel kızım benim, sen bana annenin yadigarısın. Sana zarar gelmemesi için her şeyi yaparım."

Oyun odası normalden daha sessizdi. Çünkü içerideki üç kişinin de aklında bilardo veya briç oynama fikri yoktu. Adrian kadehindeki viskinin dalgalanışını izlerken, Bren-selelerin biriktiği şu sıralar ikisinin de aklı Adrian'dan yayın huzursuzluktaydı. Nihayet rahatsız edici sessizliği bozan Stephan oldu.

"Eğer onu içmeyeceksen ben alayım."

Adrian uykudan yeni uyanmış gibi başını kaldırdı. "Hıhı... Yerini biliyorsun. Bir tane de Bren için doldur."

Brendan sıkıntı bir şekilde iç geçirip başını tahammülsüz bir tavırla iki yana salladı ve "Tıpkı kocasını yeni kaybetmiş kadınlara benziyorsun Adrian?" dedi. "Eee... Bize anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sormasına rağmen yüzünde *aslında neler olduğunu çok iyi biliyorum aptal* ifadesi vardı. Zaten o her şeyi bilirdi.

Stephan bu sırada iki kadeh viski ile Brendan'ın yanına geldi. Alaycı sırıltı giderek genişliyordu.

Adrian içkisinden büyükçe bir yudum aldıktan sonra kadehini bilardo masasının üzerine bıraktı. Daha fazlasına alışkan olmasına rağmen ikinci kadeh başını döndürmüştü. Tabii bunun bir sebebi de birkaç saat önce yaşadığı doyumdu ki hatırlayınca bile hazır hale geliyordu.

"Vivian konusunda yeterince huysuzluk etmemiş gibi görünüyorsun. Yoksa iki kaçağı ortadan kaldırdın mı?"

Adrian Stephan'ın şakasına karşılık ona ters ters bakmak dışında bir tepki vermese de er ya da geç meraklarını gider-

recekti. Kaldı ki geldiklerinden beri Adrian'ı konuşturmaya çalışmak yerine ilk hareketin ondan gelmesini bekliyorlardı. Aralarında bir çeşit yazılı olmayan kurallar vardı. Birbirlerinden bir şey saklamazlar ama asla birbirlerine bir şey anlatmak zorunda da kalmazlardı. Buna rağmen Adrian içindekileri paylaşmak için hissettiği dayanılmaz istekle birlikte açık bir mecburiyet de hissediyordu.

"Vivian'ın ne yaptığı umurumda değil. Onun da aşığının da... Belki de evlenmişlerdir."

"Tanıdığın biri miydi?"

Adrian Brendan'a bakmadan sadece, "Evet," demekle yetindi. Brendan Vivian'dan pek hoşlanmazdı ama bunun nedeni kızın bir kusuru değildi.

Stephan şaşkın bir halde, "Peşlerini bırakmak niyetinde-sin o halde," dedi. Bu hem bir soruydu hem de tespit.

"Hiç peşlerine düşmedim ki zaten. Dediğim gibi canları cehenneme. Vivian umurumda bile değil."

"Hmmm... İlginç..."

"Bunda ilginç olan hiçbir şey yok Stephan. Yas tutmamı ya da öfkeden çıldırmamı mı beklerdin?" dedi Adrian son derece sakin bir ses tonuyla.

"Bunlar oldukça insani tepkiler. Normal insanlar için tabii. Sen duygusuz herifin tekisin." Brendan bu sözler üzerine gülünce ekledi: "Tabii Brendan ile boy ölçüşemezsin."

Brendan anında duygusuz, donuk ifadesine geri döndü. Onun sadece bir keresinde sarhoşken - ki bu çok ender gerçekleşirdi - aynı anda hem kahkahalarla gülüp hem de ağlayacak kadar hüzünlendiğini hatırlıyorlardı. Eleanor'un birinci ölüm yıldönümüydü... Brendan kız kardeşinin cenazesinde bile haddinden fazla soğuktu, hatta Adrian ve Stephan da dahil olmak üzere herkes gökyüzüne yükselen melek için gözyaşı dökerken o en metanetli kişi olmuştu... Tabii içindeki fırtınayı tarif edecek kelimeler henüz ifade edilebilmiş değildi.

"Kaçtığı herifin kim olduğunu söylemedin." Bu kez

konusan deri bir koltukta sakince içkisini yudumlayan Brendan'dı.

"Preston..."

Stephan şaşkın bir tavırla, "Hangi Preston? Sümsük Preston mu? Hani babasının zırnık koklatmadığı bebek saracı," dedi.

Adrian cevap vermeyince Brendan soğuk bir edayla güldü. "Kurdun iminden avını çalabildiğine göre pek de sümsük değilmis," dedi. Viskisini yudumlarken fazlasıyla keyifli görünüyordu.

Adrian Brendan'ın tuhaf espri anlayışı karşısında dayanamayıp güldü. "Açıkçası niyetini hiç anlamadım ama şimdi düşününce oldukça cesur davrandığını fark ediyorum." Bunun yeni yeni farkına varıyordu. Yani Preston'ın hamlesinin gerektirdiği cesaret için onu içten içe tebrik edebiliyordu artık.

Stephan çenesini sıvazlayarak, "Ah işin içinde gözü aşktan kör olmuş bir sersem olsa bile o kızın sana ihanet etmesi şaşırtıcı. Ne zaman onu sana bakarken görsem yüzünde gözlerimi kamaştıran bir hayranlık okurdum. Böyle yoldan çıkmak için adamakıllı baştan çıkması gerekir," dedi.

Brendan yine sakin bir ses tonuyla, "Onu korkutmuş olmalı. Belki de Adrian'ın kötü ününü duymuştur. İngiltere'nin yarısı bundan bahsediyor," deyip ikinci kadehini doldurmak için Stephan'ın yanındaki sehpaye bıraktığı şişeye uzandı.

Tüm bunlar olurken Adrian sessiz kalmayı yeğlemişti. Arkadaşları kafasını kurcalayanın Vivian meselesi olduğunu düşünmeye devam edebilirlerdi, buna karışacak değildi.

Derken Stephan odayı inleten bir kahkaha attı. "Zavallı kız Adrian'ı bizzat test eden hanımların onun koca kurdu hakkında söylediklerini duymuşsa bırakın bebek yüz Preston', kasabanın rahibiyle bile kaçacak kadar ürkmüş olabilir."

Brendan hafifçe sırtarak başını iki yana salladı ve "Bu küçük bir yalan," dedi imalı bir şekilde Adrian'ın malum bölgesine bakarken.

Adrian da bilardo masasından bir top kapıp Stephan'a fırlarken gülüyordu.

Stephan çevik bir hareketle başını gelen toplan kurtardıktan sonra alay etmeye devam etti. "Miranda da oradaydı değil mi? Evet bu kesinlikle her şeyi açıklıyor. Kadın hem boşboğaz hem de doyumuz."

Miranda'nın ateşi hakkında herkesin fikir sahibi olması Adrian'ı rahatsız etmiyordu. Neticede kendisi de zihlaksızlık konusunda yakın geçmişe ait parlak bir tunc sahipti. Nedense keyiflendiğini hissediyordu. Ancak Brendan soğuk sesiyle Isabel'den bahsedince tüm kasları gerildi.

"Diğer kızdan ne haber?"

Adrian birkaç saniye boyunca buz gibi bakışlarla Brendan'ın sakin duruşunu izledi. Yine aynı şeyi yapmıştı... Isabel'den bahsederken sesinde can sıkıcı bir ton beliriyordu... Küçümser gibi.

Adrian tahammülsüzlüğünü belli ederek, "Ben de seninle o konu hakkında konuşacaktım," dedi.

Brendan kadehini yanındaki sehpaye bıraktıktan sonra başını omzuna doğru hafifçe kırdı, ellerini göğüs hizasında kenetleyip meydan okurcasına Adrian'a baktı.

"Onu rahatsız edecek ne söyledin?"

Brendan'ın kaşları ilgiyle kalkarken Stephan boğazını temizledi, kara gözleri ikili arasında gidip geliyordu.

"Aklımda kalacak kadar özel bir şey değil, neden sordun? Bir şey mi söyledi?"

Adrian Isabel'in sarhoşken kurduğu cümleleri hatırlayınca gülmek istedi ama biraz gergindi. "Sizinle karşılaştığından bahsetti. Sanırım ona da şu an bana baktığın gibi bakıyordun."

"Bu yeni bir şey değil."

"Isabel için yeniydi... Bazı rahatsızlıkları vardı ve ben onun rahatsız olmasından hoşlanmıyorum."

"Yani metresini sevmemi mi istiyorsun?" diye sordu Brendan şaşkın bir halde.

Adrian tekrar gerildi. "O benim metresim değil..."
Stephan tekrar boğazını temizleyip, "Oldukça tatlı bir kız. Ondan hoşlandım," deyince Adrian öfkeyle ona baktı. Stephan'ın bu sözleri sarf etmek için ne gibi bir gerekçesi bildiği, İngiltere'nin en azılı çapkınlarından birinin evlenmesiyle. Stephan yatağa atmak üzere olduğu kadınlar için genellikle böyle sevimli şeyler söylerdi. Dahası ikisinin aynı kadınla ihtiraslı geçmişleri de yok değildi. Hatta üçünü Brendan için de geçerliydi...

Stephan tek elini yukarı kaldırıp bir adım geriledi. "Hey bakışlarını sevmedim. O kızla ilgilenmiyorum, tamam mı?"
Adrian tek bir kelime edemeden Brendan tekrar araya girdi. "Bize Isabel ile ilgili söylemek istediğin bir şey var mı Adrian? Bilmek zorunda olmasak da senin söylemek istediğin bir şeyler..."

Adrian öfkeyle, "Yattığım kadınlarla ilgili size bir açıklama yapmak zorunda değilim," dedi ama bunu söylediği an pişman oldu. Neden onlara Isabel'le evleniyorum diyemediğini bilmiyordu. Akıllı bu rahatsız edici fikirle dolarken ağzında acımsı bir tat birikti. Muhtemelen ne kadar adi bir herif olduğunun kanıtıydı bu.

"Kendini affettirebildin mi?"

Adrian Stephan'ın yüzüne birkaç saniye boş boş baktı. Isabel'in kızgınlığının geçip geçmediğini düşündü. Açıkçası bundan emin olamamıştı çünkü kızın öfkesi ihtirasıyla birleşince alev alev yanan bir sevişme yaşamışlardı. Daha doğrusu Adrian onu baştan çıkarıp işi kolaylaştırmıştı. Sonrasında da ne düşündüğünü anlayamadan muhtemelen onu ve büyük ölçüde kendisini şoke eden bir teklifte bulunmuştu. Özetle Isabel'in ne hissettiğini bilmiyordu...

Birden gelişen olayların içinde, bulunduğu noktadan dolayı hoşnutsuzluk hissetti. Isabel'e evlilik teklifi etmesinin

şaşkınlığını üzerinden atmaya çabalarırken tıpkı bir aptal gibi davranıyordu. Onlara söylemeyi ertelediği şey gelecekti ve Adrian şu sıra geleceğiyle ilgili pek de karamsar değildi. Isabel ile iyi vakit geçirebilirdi. En azından sıkılmayacağı kesindi. Vivian'ın klasik, meleksi güzelliğine bakarken hissettiği tek şey hayranlık ve gurur olmuştu. Onunla ilgili tatminkâr hayaller kurduğu söylenemezdi ki Adrian genellikle hayal kuran bir adam değildi. Ne var ki Isabel onu heyecanlandırıyordu. Yüzünde kurnaz bir gülümseme belirlediğinde, genellikle daha meraklı olan Stephan ve tüm soğukkanlılığına rağmen bu gülüşü ilginç bulan Brendan dikkat kesildi ve Adrian ağzındaki baklayı pat diye çıkardı...

"Ona evlenme teklif ettim."

Bunu kimsenin beklemediği açıktı.

Stephan, "Ah... Bu gerçekten şaşırtıcı bir haber," dedi ama sözleri yaşadığı şaşkınlığı yeterince açıklamıyordu.

"Benim için de sürprizdi ama Isabel söz konusuysen hayat sürprizlerle dolu, bunu kabul ettim."

Brendan, "Seninle sevişmeye devam etmesini garanti etmek istiyorsun. Bunun için bir metres tutmanı öneririm," dedi ciddiyetle.

Adrian küçümser bir şekilde, "Bren beni fazla küçümsüyorsun dostum. Artık karım olacak kadından bahsettiğimize göre kelimelerini daha özenli seçmeni tavsiye ederim," derken en az Brendan kadar ciddiydi.

Brendan hiç rahatsız olmadan, "Haklısın, özür dilerim," diye kabalığını kabullendi.

Stephan, "Demek kancaya takıldın Adrian..." diyerek arkadaşının omzuna dostça vurdu.

"Kısa süre önce başkasıyla evlenmeyi planlıyordum. O zaman tatlı imalarınızı kendinize saklıyordunuz."

"Vivian ile evlenmek isteme nedenin cemiyette son derece anlaşılabilir bir durum. Vârise ihtiyacın vardı ama bu kız... Daha bize kim olduğunu ve nasıl tanıştığınızı bile anlatmadın. Adını daha önce hiç duymadım."

Adrian, "Hâlâ bir vârise ihtiyacım var," dedi konuyu çarpıtarak. "Aynı zamanda ondan çok hoşlanıyorum," diye ekledi. Bu kesinlikle daha açıklayıcıydı.

Stephan keyifle güldü. "Yoksa çarpıldın mı?"

Adrian burun kıvrıdı. "Saçmalama, elbette değil. Sadece engel olamadığım ihtirasımın bedelini genç bir kızın tek başına ödemesini istemiyorum. Tabii tek mesele bu da değil. Dediğim gibi ondan çok hoşlanıyorum... Anlıyorsunuz değil mi? Ondan deli gibi hoşlanıyorum... Ve sakın bu konuda bir imada bulunmayın. Bella benim karım olacak." Onu ne kadar arzuladığını özellikle vurguladığına göre bu konunun bir daha açılmasına gerek kalmayacağını umuyordu.

Brendan düşünceli bir şekilde, "Bella? Fazla samimi..." dedi manidar bir ses tonuyla.

Adrian bunu görmezden gelip, "Olması gerektiği kadar beyler... Yorucu bir gündü. Gidip dinleneyim. Siz keyfinize bakın," dedi kapiya doğru yürürken.

"Adrian..."

Genç adam geriye dönüp Stephan'a baktı.

"Kabul edip etmediğini söylemedin."

Adrian kısa süreli duraksamanın ardından, "Şüpheni mi vardı dostum," diye cevap verdi ukala bir tavırla.

"O zaman tebrikler," dedi Stephan göz kırparak.

Adrian başını kibarca sallayıp iki adamı alışkın olduklarından çok daha farklı bir şekilde selamladıktan sonra odadan çıktı. Üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissettiğine göre iyi bir şey yapmış olmalıydı.

Yirminci Bölüm

Aradan yaklaşık bir ay geçmişti... Resmi olmayan nişanlı bir çift olarak geçirdikleri kocaman bir ay. Gerçi Adrian o gecenin ertesi sabahında Londra'ya gitmek için yola koyulmuştu. Nişan ilanı için gazetelere haber verme işini özellikle son haftaya kadar geciktirmeyi planlıyordu. Böylece Fredy ile sözde boşanmaları için gereken süreye de sahip olacaklardı. Isabel yakında gazetelerde nişan haberini okuyacak olmanın tuhaf heyecanı içindeydi.

Adrian gitmeden önce Isabel'e son derece düz bir şekilde nişanlı oldukları süre boyunca aynı evde kalmamaları gerektiğine dair genel geçer bir kuraldan bahsetmişti. Hatta Morgan dışında ona şaperonluk yapacak başka bir akrabası - ki Tanrı'ya şükür öyle biri yoktu - varsa derhal Henfield'a getirilmesini sağlayacağını söylemişti. Anlaşılan konuşacağı tek konu buydu. Vedası bile kuru bir gülümsemeden ibaretti.

Geride kalan süre boyunca ondan tek bir haber bile alamamıştı. Ne bir mektup ne de Londra'dan gelen biriyle iletilecek küçük bir pusula...

Onun yokluğuna alışmak zordu. Aslında bir yandan da kolaydı çünkü o yakınlarda değilken Isabel normale dönabiliyordu. Bu iyi bir şey olmalıydı çünkü kaybetmek üzere olduğu neşesini kazanmış sayılırdı. Zor olan mesele ise onu özlemektir. Isabel doyumsuz bir kız olmadığını düşündürdü ya da bu konu düşünmeye değmeyecek kadar az yer tutardı aklında, fakat şimdi Adrian yokken, yokluk kurt gibi içi-

ni kemiriyordu. Ona olan hislerini keşfettiğinden beri tek düşünebildiği birbirlerine nasıl dokundukları ve daha fazla düştüğü çamurlu çukurdan çıkarmak gittikçe erdemlerini Tanrı'ya şükür bu özlem sadece arzularıyla ilgili değildi. Aşk tutmaya çalışırken, şimdi sadece sesini duymanın kurmasında da neden oluyordu. Endişe vericiydi ve endişelerini anlamsızlaştırıyordu. Hatta Morgan'ın bile...

Düğün tarihi konusunda kesinlik olmamakla birlikte Adrian'ın Londra'daki işlerinden biri de konuyu netleştirme idi. Isabel geçen süreçte her nasılsa babasını unutmamıştı ama o olmadan evlenmek gibi bir niyeti de yoktu elbette. Barince zorken, bir de açıklama yapması gereken konuların artması işine gelmezdi. Bunu gitmeden önce Adrian'a açtığına o da bu durumu son derece makul karşılamış ancak Isabel'e bir babası olduğuna inanamıyormuş gibi bakmıştı.

Tanrı'ya şükür giderken arkadaşları da onunla birlikte gitmişlerdi. Özellikle soğuk bakışlı olandan kurtulmak Isabel için kesin bir rahatlama nedeniydi.

Adrian'ın tekrar geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu. O burada değilken her ne kadar eski utangaçlıkları ve rahatsızlıklarından kurtulmuş olsa da kendisini buraya yabancı hissetmekten vazgeçemiyordu. Çünkü kusursuz hizmet ve sonsuz saygıyla kuşatılmış olmasının altında Adrian'ın kesin emirleri olduğunu biliyordu ve *bu sıcakkanlılığı* büyük ölçüde etkiliyordu. Isabel gergindi... Belki de en iyisi eve gitmekti. Kaçmayacağı kesinleştiğine göre kimse Weston'a gitmesine karışmayabilirdi. Adrian geldiğinde tekrar buraya dönebilir ya da onu Bath'da ağırlayabilirdi. Böylece evlenene kadar görüşmeye devam edebilirlerdi.

Hissettiği tüm yabancılığa rağmen nişanlılıklarının Hen-

field malikânesinin bütün kapılarını açtığını öğrenmişti. Isabel daha önce girmediği, hatta kapısını bile görmediği birçok odaya rahatlıkla girip çıkma lüksüne sahipti artık. Daha da ilginç bu odalarda istediği değişiklikleri de yapabilecekti. Bunu söyleyen Henfield'in kâhyası Bayan Thomson'du. Bahsettiğine göre efendisi bu konuda Isabel'e istediği serbestliği tanımıştı, fakat Isabel bunu Adrian'dan değil doğarken bile somurttuğundan emin olduğu tombul kâhyadan öğrenmiş olmanın burukluğunu hâlâ hissediyordu.

Genç kızın vakit geçirmeyi en çok sevdiği yer kuşkusuz bahçeydi, yine de Henfield'ı gerçek anlamda keşfetmek daha fazla ilgisini çekiyordu. Meraklı oluşu sayesinde üçüncü kattaki kilitli oda Adrian'ın ölen eşiyle birlikte kaldığı yatak odasıydı. Nişanlısının şimdiki odasının tam karşısında, koridorun özellikle karartılmış tarafındaydı. Isabel'in o odadan uzak durması için yazılı ve sözlü olmayan bir sürü güzel sebebi vardı.

Çalışanlarla arası oldukça iyiydi. Artık Henfield'in müstakbel hanımı olduğuna göre hizmetkârların yüzüne bakarken utangaçlığını bir tarafa bırakabiliyordu. Bazılarının onu Adrian'ı tuzağa düşüren kurnaz gelin olarak nitelendirdiklerini de biliyordu, fakat Adrian'ın uşağı yaşlı Harrison sayesinde kendini gerçek bir hanımefendi gibi görebiliyordu. Isabel ondan gerçekten hoşlanmıştı... Ayrıca kurnaz yanı onunla iyi geçinmesinin faydalı olacağını söylüyordu.

Adrian'ın gidişinin dördüncü gününde Henfield'a Isabel için üç sandık gelmişti. Sadece bir tanesi iç çamaşırı, gecelik ve çoraplarla doluyken, diğer ikisi renk renk ve her çeşit kaliteli kumaştan elbiselerle doluydu. Aptal olmadığı ve bundan birkaç gün önce ölçüsünü almaya gelen terziyle tanışmasının tek bir anlamı olduğu için Isabel bu jesti bekliyordu. Açıkçası kadınısı yanıyla tatlı ve açığa çıkması durumunda utanç verecek kadar görgüsüz bir heyecan yaşamıştı ancak geldikleri noktada huzursuzluk veren bir şeyler de vardı. Yaşananlar

Isabel'in kendisini fırsatçı gibi hissetmesine neden olan rutin bir işleyle ilerliyordu. *Kız soylu adamla evlenecekse eğer, ondan sağlayacağı her türlü faydayı sömiürmeli* kuralı Isabel'in düşünme biçimiyle örtüşmüyordu ne yazık ki. O sadece tek bir sebepten, yani Adrian'a daha fazla yakın olmak için evet demeyi. Evet, aynı zamanda birtakım korkuları yok olup gitmişti. yine de derinlerde oldukça geniş bir yer etkileyen endişelerinden kurtulamamıştı henüz. Aslında bu endişeler Adrian gittikten sonra başlamıştı. İsmi de büyük ölçüde kendine güvensizlikti.

Onu memnun edemezse ne yapardı? Adrian ne hissedermişti? Isabel onu istiyordu. Masasında, yatağında... Ve yanında olmaktan daha fazla arzuladığı hiçbir şey yoktu. Ne zaman bu hale gelmişti, ne zaman ondan kaçmak için çırpındığı zaman zaman bir ömür kadar uzaklaşmıştı bilmiyordu ve açıkçası umursamıyordu da.

Morgan romantik hislerinden haberdar olmalıydı. Isabel ağzını açıp tek bir kelime etmemiş olsa da o hep dikkatle, uzun uzun Isabel'i süzüyor ve görmek istediğini gördükten sonra da başını bezgin bir şekilde iki yana sallayıp tekrar işine dönüyordu. Muhtemelen Isabel'in yumurtlayacağı anı bekliyordu görkemli söylevini çekmek için. Kaçınılmaz olan için çok fazla beklemesine gerek yoktu zira Isabel içine atıp büyüttüğü hisler yüzünden patlamak üzereydi.

Bazen davranışları öyle coşkulu, öyle tasasızdı ki geriye dönüp baktığında yaşanan tatsızlıkların hiç yaşanmadığı düşünülebilirdi. Sanki Adrian'ı kandıran kişi o değildi ya da sanki Adrian'ın evlenme teklif etmesindeki gerekçe Isabel'e karşı hissettiği büyük aşktı. Genç kızın anlamsız bir biçimde her şey mükemmelmiş gibi davranması Morgan'ın da dikkatinden kaçmıyordu elbette.

Morgan ile aralarındaki güçlü sevgi ve güven ipleri hâlâ sıkı olmasına rağmen ikisini de konuşmaktan kaçındığı şeyler vardı. Yaşlı kadın o gecedен sonra sadece evlilik ve bunun muhtemel etkilerinden bahseder olmuştu. Ne var ki Adrian

ile evlilik gerekçesi birkaç iğneleme ve rahatsız edici ima dışında ikisi arasında karanlıkta kalan bir noktaydı. Elbette Isabel bunu dert etmiyordu çünkü yaşadıkları yaşarken güzeldi, hesabını verirken değil...

Güneşli bir öğleden sonrası Morgan'la alışkanlık haline getirdikleri gibi kısa bir yürüyüşe çıkmışlardı. Arabacı yaklaşık otuz adım gerilerinden onları takip ederek güvenliklerini sağlıyor, öte yandan mesafe yüzünden mahremiyetlerini de bozuyordu. Isabel için gereksiz bir tutum olduğu kesindi ama arabacının emirleri Adrian'dan aldığı düşünülürse üzerinde fazla düşünmeye gerek yoktu. Kaldı ki insanın kendini önemli hissetmekten rahatsızlık duyması nankörlük gibi bir şeydi.

Isabel karpuz kollarının lastikleri ve etek uçları beyaz papatyalarla süslenmiş uçuk mavi elbisesinin her adımda bilek ve baldırlarına yapışıp tatlı bir his bırakışına kendisini kaptırmış gülümsüyordu. Elbisesiyle aynı renk güneş şemsiyesini ise Morgan'ın ısrarlarına rağmen - güneşte çilleri artarmış - kapalı bir vaziyette elinde tutuyordu. Morgan ise yaşlı kemiklerinin dayanılmaz sızısından bahsediyordu bu arada. Bunu hep yapardı zaten. Yani hiçbir zaman hoşnut olduğunu itiraf etmez, aksine hissettiği keyfi gizlemek için tıpkı şimdi olduğu gibi homurdanıp dururdu.

Doğup büyüdüğü Weston şirin bir yerdi ancak Henfield ile kıyaslanamazdı. Burada olan şey her neyse Tanrı'nın özel ilgisiyle şekillenmiş olmalıydı. Şu an geçtikleri dar yolun her iki tarafı kiraz ağaçları ile çevrelenmiş, gözlerinin görebildiği düz çizginin bittiği yerde ise zümrüt yeşili çimenlerin parladığı bir açıklık vardı. Malikânedен çok uzakta değillerdi - ki hemen yanı başlarındaki ağaçlar olmasa Henfield kulelerini görmek mümkündü - ama sanki başka bir âlemdeydiler. Bu yüzden Morgan'ın sızlanmalarının yalan olduğunu çok iyi biliyordu. Görmüş geçirmiş yaşlı bir kadının bile Henfield'in sürprizlerine karşı hayranlık dışında bir şey hissetmesi mümkün değildi.

Isabel ellerini ensesinde birleştirip derin derin temiz havayı içine çekti. Homurdanan Morgan'ı yan gözle izlerken gülümsüyordu.

“Uzun yürüyüşler zayıf kemiklerime iyi gelmiyor. Yağmur da yağacak sanki.”

Isabel geniş kenarlı hasır şapkasını bükerek bulutsuz gökyüzüne baktı ama yağmur yağacağına dair tek bir ipucu bile tersen geri dönelim,” dedi isteksizce.

“Az ileride biraz dinlensek yeter.”

Isabel bu kez yüksek sesle güldü ve “Tam da düşündüğüm gibi,” dedi.

Morgan, “Bak bu çok şaşırtıcı,” derken varla yok arasında ki kaşlarını iyice kaldırmıştı. “Düşünebildiğini bilmek içimi rahatlatı.”

Isabel burnunu kırıştırmak dışında herhangi bir tepki vermedi. İşte beklenen söylev geliyordu.

“Bana Fredy'yi hatırlatıyorsun şu aralar. Sorumsuz ve sersem hallerinden bahsediyorum. Tabii onun yaptığı tüm aptallıklar için *aptalım çünkü ben erkeğim* demesi yeterli.”

Isabel beklediğinden de ağır seyreden bu saldırı karşısında ilk tepki olarak arkalarından gelen arabacıya kaçamak bir bakış attı. İkisi de durduğu için adam da mesafeyi koruyabileceği bir noktada bekliyordu.

“Ben de bu konuşmanın vakti geldi de geçiyor diye düşünüyordum. Seni çok iyi tanırım yaşlı tilki.”

“Utanmaz bir kızsın Isabella,” dedi Morgan kaşlarını çatarak. “Beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorsun.”

Derin bir nefes alan genç kızın omuzları çöktü. Dadısına bakışı mahcup ve bir hafta önce yaptıklarının utancıyla yüklüydü.

“Seni tenkit etme zamanı değil belki de... Ama bu gamsız hallerin beni çileden çıkarıyor çocuk. Aklın bir karış havada.”

“Ne yapmamı istiyorsun Morgan? Üzgünüm, olan oldu...”

Çocukluğundan beri utanmaz bir kız olduğumu söyledin. Şimdi neden şaşırdın ki?”

Morgan aniden kolundan çekti ve hızla bir ağacın kenarına çekti onu. Isabel az önce söyledikleri yüzünden yaşlı kadını kızdığını görebiliyordu ki Morgan daha önce öfkeli değil sadece her zamanki eleştiren tavrındaydı. Derken Morgan acımasızca genç kızın kalçasını çimdikledi. “Komşunun çocuklarını sopayla kovalamakla, donunun iplerini kocan dışında bir erkeğe gevşetmenin aynı şey olduğunu mu söylüyorsun?”

Isabel bu benzetme karşısında irkildi. Yanakları alev almış yanıyordu. İncinmiş bir şekilde, “Bazen gerçekten çok kırıcı olabiliyorsun Morgan,” derken gözleri buğulanmıştı.

Morgan bunu söylediği için pişman olduysa bile asla itiraf edecek değildi ancak genç kızın kırgın yüzüne bakarken yumuşamış görünüyordu. “Yaşlı olmanın güzellikleriyle ilgili ne hissettiğimi biliyorsun. Bu yüzden tadını çıkarmama izin ver.” Isabel cevap vermeyince elini kızın omzuna attı. “Sen benim kızsınsın. Elbette evlenip bir yuva kurduğunu görmek isterim. Sevdiğin ve seni seven bir erkekle, babanın rızasıyla... Anladın beni değil mi?”

Isabel dikkatle yüzünde gezinen bakışların altında giderek daha çok ısınıyordu. Morgan'ın kurnaz gözlerine bakmak itiraf etmek gibiydi. Bu yüzden içindekileri açıkça dile getirmekten çekinmedi. “Ben ona âşığım Morgan... Hem de çok...”

Yaşlı kadın birkaç saniye kadar hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam ettikten sonra öksürmekle gülmek arasında bir ses çıkardı. “Bana bilmediğim bir şey söyle!”

“Daha önce itiraf etmiş miydim?”

“Defalarca hem de...”

“Bana kızdın mı? Yani âşık olduğun ve aptalca davrandığın için Fredy'ye o kadar laf ettikten sonra...”

“Mesele âşık olmak değil. Bu önünde sonunda olacaktı... Hatta mesele ona kendini teslim etmen de değil Isabel. Bunu tasvip etmiyorum elbette ama anlayabiliyorum... Çünkü seni

taniyorum. Her zaman herkesten daha cesur bir kız oldum. Tıpkı annen gibi..." Son cümleyi söylerken tuhaf bir şekilde tamamlamamıştı. "Romantik hayaller peşinde koşmanı istemiyorum kızım. Bir haftadır bulutların üzerinde dolaşıyor-

sun." Isabel tedirgin bir şekilde, "Bu yanlış ya da kötü mü Morgan? Oysa sen mutlu olacağımıza inandığını söylemişsin. Beni sevebileceğini..." deyince Morgan kızın ellerini tutmuş yumuşakça sözünü kesti.

"Çiftler birbirlerine saygı duyabildikleri sürece mutlu olabiliyorlar Isabel. Nişanlın seni baştan çıkararak çok büyük bir hata yaptı ama hatasını telafi etmeye çalışıyor. Senin unuttuğum şey de bu kızım. Çok fazlasını beklersen mutluluğu yakalayamazsın. Üstelik çok kısa süre öncesine kadar ikiniz düşmandınız, unuttu. Seni zorlarken ben de yanındaydım."

Isabel boğazına bir el yapışmış gibi hissediyordu. Morgan'ın acımasız ama gerçekçi sözleri beynine tatsız bir ritimle inen darbeler gibiydi. Bir süredir düşünmekten kaçtığı gerçeklerin dadısının ağzından çıkarken daha kötü bir etki bıraktığı gerçektir. Aniden bir bulut günün aydınlığını solduracak şekilde güneşi kapatıp serin bir rüzgâr ağaç dallarını sallayınca Isabel soğukla ilgisi olmayan bir nedenden ötürü ürperdi.

"Bu noktaya nereden geldiğini asla unuttu. Sözlerim seni üzebilir ama bunları söylememek, olmayacakları anlamına gelmez."

Isabel ellerini sertçe çekti. "Aklımın başımda olmadığını düşünmen için sana bir sürü sebep vermiş olduğum doğru ama sandığın kadar sersem değilim. Onu sevdiğimi fark ettiğimden beri beynim uyuşmuş gibi bu da doğru. Fakat gerçekliğimden çok şey yitirmiş değilim Morgan... Kısa süre önce nişanlısını ayartmak için evine sızdığımı unutabileceğine inandığımı mı sanıyorsun? Onun beni sevmediğini."

hatta onu baştan çıkardığım için içten içe bana kazdığını biliyorum... Bana öyle bakma, doğru duydun. Onu ben baştan çıkardım... Hatta zorladım diyebilirim... Bu yüzden masum bir kurbanın zavallı avantajlarına bile sahip değilim. Sadece ümitliyim..."

Yaşlı kadın anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "O şerefli bir erkek. Seni asla yüzüstü bırakmayacaktır," Sanki bu Isabel'i memnun edebilecekti.

Genç kız şapkasını saçından çekip çıkarırken birkaç buklet tokalardan kurtuldu. Öfkeli görünüyordu. Zira öfkeliydi. "Sence bunun için mi endişeleniyorum Morgan? Yani onunla birlikte oldum ve kirlenen haysiyetimi kurtarmanın tek yolu buydu... Tanrı aşkına umurumda bile değil. Bana evlenme teklif ettiğinde bir süre düşünemedim bile. Normale döndüğümde ise aklıma ne namusum ne de insanların hakkımda konuşacakları şeyler vardı. Konuşabildiğim andan sadece saniyeler önce Adrian'ın sevdiğimi fark etmiştim. Onu kıskandığımı... Hem de bir attan, anlıyor musun Morgan? Eğer ona âşık olmasaydım asla teklifini kabul etmezdim... Asla."

"Bunu şimdi söyleyebiliyorsun ama dedikodular sadece seni değil babanı da ilgilendirecekti. Bununla baş edebilir miydin?"

Isabel sıkıntıyla göğsünü ovuşturdu ve derin bir nefes alıp verdi. "Amerika'ya gideceğimizi unuttun mu? Kimse bizi orada tanımaz, dedikodumuzu da yapamaz..."

"Böyle söyleyebildiğine göre senin de unuttuğun önemli bir şey var... Ya hamileysen..."

Nefesi kesilen Isabel elini boğazına götürdü. Bunu düşünmediği, hatta aklından bile geçirmeye o kadar açığı ki tüm gerginliğine rağmen Morgan gülecek gibi oldu.

"Morgan bu mümkün mü?"

Yaşlı kadın tıpkı bir aptalmış gibi Isabel'e bakıyordu. "Elbette mümkün, çocuklar başka şekilde yapılmıyor deli kız, beni daha fazla konuşturma."

Isabel kafası karışmış gibi dalgınca şakağı kaşırken nor-

mal şartlarda asla söylemeyeceği bir şey söyledi. "Sadece iki kere yaptık... Ah... Aslında dört..."

Morgan, "İki mi? Ne? Dört mü?" diye haykırdı, ardından arabacının kendilerini duyup duymadığını kontrol etmek için arkasına baktı. Adamın yaptığı tek şey ayağıyla toprağı eşelemekti. "Bir kere neyinize yetmedi?"

Isabel kopkoyu bir utançla arkasını dönüp yüzünü buruşturdu. Bir kere yaptıktan sonra bir kere daha yapmak için çıldırdığını daha önce sevişmemiş birine anlatmak nasıl mümkün olabilirdi ki? Bunu söylemek istememişti ama söylediğine göre Morgan'ı dinlemek zorundaydı.

"Aklın yok mu kızım senin? Hadi ilki tedbirsizlikte de diğerlerinde neden mani olmadın? Ah nasıl unuttum adamı yoldan çıkarana da sendin." Bir yandan kemikli parmağıyla genç kızın sırtını dürtüklerken, bir yandan da hiç susmaya cakmış gibi konuşmaya devam ediyordu. Eğer dışarıda olmasalardı Isabel daha yaratıcı tepkiler alacağından emindi.

Arkasını dönmeden, "Düşünemedim Morgan... Adrian düşünmeme izin vermedi ki hem... Biz... Morgan dört dediğime bakma. Aslında üç kere bir seferde olmuştu... Hem bir kere... Bir kere yaptıktan sonra sayı çok önemli mi? İlk seferden sonra..." dedi ama saçmaladığını fark ettiği için sustu. Zaten susmasaydı da Morgan onu susturmanın bir yolunu bulurdu.

"Yüce Tanrım... Kapa çeneni. Dört kereymiş."

Isabel bir süredir yapmaya alışkın olduğu gibi yine düşünmeden konuştu. Niyeti kendini aklamaktı aslında. "Son seferinde... Sarhoştum Morgan... İnan bana beni o ağacın altına çektiğinde..." Tanrı aşkına bunu söylememesi gerekiyordu.

"Yüce İsa, Kutsal babamız... Bir an önce evleniyorsunuz. İki ay bekleyecek durumun yok... Ya hamileysen."

Elini ağzına bastıran genç kızın omuzları çöktü. Hamile kalmış olması mümkün değildi... Olmamalıydı. Öte yandan bu ihtimal içinde fırladıkların dönmesine neden olmuştu ki

Isabel tehlikeli bir biçimde vurdumduymazlık sınırlarında geziniyordu.

"Babana açıklamanın bir yolunu buluruz. Evlenince seni anlayacaktır." Morgan hâlâ birtakım çözüm yolları arayışındaydı. Hamileliği hakkında fikir yürütmek için çok erkendi ve bu Isabel'in gergin olan sinirlerini daha fazla germekten başka bir işe yaramıyordu.

"Morgan böyle söyleme. Bu sadece bir ihtimal... Belki de boşuna endişeleniyoruzdur... Bunu anlamanın bir yolu yok mu? Yani bir kadın hamile olduğunu karnı şişmeden de anlayamaz mı?"

Morgan tasvip etmeyerek ona bakmaya devam ediyordu. Sonra, "Bunu anlamanın yolları var. Sana anlatırım... Eğer tek bir belirti, en ufak bir şüphe bile hissedersen bu evlilik iki ay daha beklemez ona göre," dedi soğuk bir sesle.

Isabel aceleyle başını sallayıp arabacıya doğru baktı. Nedenise artık güzel hava ilgisini çekmiyordu. "Artık dönebilir miyiz Morgan?"

Henfield'a vardıklarında her ikisi de pek keyifli değildi. Kapıda genç uşak Philip tarafından karşılandılar. Isabel gülümseyip yanından geçmek üzereyken - Morgan hizmetkârlarla arasındaki ilişkiyi haddinden fazla samimi bulduğu için sadece gülümsemişti - adam saygıyla ama biraz da tuhaf bir şekilde, "Efendim bir misafiriniz var," dedi. Isabel ve Morgan birbirlerine bakınca uşak daha açık davrandı. "Eşiniz... Lord Preston misafir odasında sizi bekliyor."

Isabel aldığı haberi idrak edebildikten sonra neredeyse çığlık atarak, "Fredy," dedi ve aceleyle içeri girip misafir odasına doğru koştu.

Fredy yanmayan şöminenin önünde bir heykel gibi bekliyordu. Isabel hiç düşünmeden onun açık kollarına atıldı. O an kırgınlıkların ya da kuralların hiçbir önemi yoktu. Fredy yanındaydı, onu kollarına alıp sınıksız sarmıştı.

Fredy, "Portakal, seni öyle merak ettim ki," dedi yüzünü kızın saçları arasına gömerken.

Isabel bir şey söyleyemedi çünkü onu ilk gördüğü an yapmayı planladıklarıyla, gördüğü an yapmak istedikleri arasında sıkışıp kalmıştı. Öyle çok özlemişti ki Fredy'yi sanki tek te-sellisi ondaymış gibi hissediyordu. Kızgınlık ateşi sönerken, kalıntılar da rüzgârla savrulan küller gibi yok olup gitmişti. Onun iyi olduğunu görmek ne büyük mutluluktu...

"Özür dilerim Isabel, böyle olacağını hiç düşünemedim."

Ancak... Isabel uzun süre boyunca tatlı gelecek hayalle-riyle aldanamayacak kadar kızmış ve en doğru kelimeyle bir kare kare gözünün önüne gelen utanç anları aşkın pembesini toza döndürdüğünde, Isabel arkasından birazcık uzaklaş-tilindeki şemsiyeyi tam da bacalarının arasına sokup o ma-müştü ve sonuç kesinlikle tatmin ediciydi.

Fredy boğulur gibi bir sesle öne doğru bükülürken, "Ak-lımı mı kaçırdın sen portakal?" dedi.

Isabel eserini daha iyi görebilmek için bir adım daha geri-ledikten sonra, "Yeterince kullanmışsındır diye düşündüm," dedi kaşlarını çatarak.

"Ah... Ah bir süre daha kullanmak niyetindeydim ama... Delirdin mi sen, ne biçim konuşuyorsun?"

Isabel sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Hâk etmedim deme sakın! Nerelerdeydin aptal herif? Nasıl haber verme-den kaçabildin? Planımızda bu yoktu. Sana güvendim ama sen beni yüzüstü bırakıp gittin."

O sırada Morgan da içeri girmişti. Fredy daha ne olduğ-u-nu anlayamadan yaşlı kadının kemikli tokadı yüzünde patla-yınca çıkan ses Isabel'in bile irkilmesine neden oldu.

"Seni sorumsuz velet, hangi yüzle gelebildin buraya?" Isabel hadi buna cevap ver der gibi bir hareket yaptı Fredy'ye.

Genç adam kısa bir an yanağını ovuşturduktan sonra, "Bunları tahmin edemezdim Morgan. O herifin Isabel'i alıkoyacağını ya da ona... Ona... Tanrı aşkına aklımı kaçırmak üzereyim," dedi ve yumruğunu avcuna sertçe indirdi. Çenesi kasılıp du-ruyordu. Isabel onun neleri bildiğini düşünürken aslında her şeyi ya da büyük bir kısmını bildiğini fark etmişti.

Morgan başını dikleştirdi ve her nasılsa Fredy'ye tepeden bir bakış attı. "Olacakları bilemezdim elbette ama o adamın Isabel'i ödüllendirmeyeceğini tahmin etmen gerekirdi. Sorumsuzluğun kızımın mahvına neden oluyordu."

Bu sözler üzerine gerilen Isabel'e dönen genç adam, "Özür dilerim portakal. Gitmene izin vereceğini sanmıştım," dedi. "Kötü ününü biliyordum ama bunu... Bunu yapabileceği hiç aklıma gel..."

Genç kız şemsiyesini tehdit eder gibi havaya kaldırıncı Fredy anında sustu ve elini belli belirsiz bir biçimde az önce Isabel'in vurduğu hassas bölgeye siper etti.

"Nasıl gelmez Fredy? Onunla ilgili bize anlattığın hikâyeleri hatırlasana. Tam bir aptalsın, biliyor musun? Ben sana yardım etmek için her şeyi göze aldım. İtibarımı, daha da önemlisi babamın itibarını... Ama sen... Ah Tanrı aşkına daha fazla konuşurma beni... Ve sakın özür dileyerek beni çileden çıkarmaya devam etme." Gerçekten artık herhangi bir özür duymak istemiyordu.

"Ben tam bir pislğim," dedi Fredy yine özür dilercesine. "Kesinlikle öylesin."

"O herif dışında kimsenin üzülmesini istemedim. Özel-likle de senin portakal... Kılına zarar gelmesine dayanabilir miyim sanıyorsun?"

"Pek de güzel dayanmış gibi görünüyorsun," dedi genç kız Fredy'nin sağlıklı görüntüsüne gönderme yaparak. İlk önce fark etmemişti ama Fredy normalden daha iyi görünüyordu. Sarı saçları ve uçuk mavi gözleri ışık saçıyordu.

"Telafti etmenin bir yolunu bulacağım. Eğer içini rahatla-tacaksa ona meydan okuyacağım. Tanrı biliyor ya onun seni

kullanmasına izin vermektense Vivian'ı ömrüm boyunca görmemeye razıyım... Ama bunu ona ödeteceğim, ne pahasına olursa olsun."

Morgan soğuk bir ses tonuyla, "Ah bunun için çok geç," dedi, Isabel sıkılmış gibi derin bir iç geçirdi.

Isabel, "Tabii ya yaptığımız her şey boşa gitsin böylece. Vivian'ı bir daha görmeyecekmiş... Ah... Sersemsin Fredy, aynı zamanda aptalsın da..." derken şemsiyesiyle arkadaşını göğsünü dürtüklüyordu.

"Sen burada, o pisliğin... O adi domuzun aşağılamalarına katlanırken ben karımla keyif yapıyordum. Aklıma geldiğinde deliriyorum... Benim yüzümden..." Fredy başını elleri arasına alıp arkasındaki masanın kenarına gelişigüzel oturdu.

Isabel asabi bir şekilde, "Ah evlendiniz demek," dedi. "En azından plan işlemiş görünüyor."

Fredy çılgınca, "Her şey boşa gitti... Bu basit bir plandı. Bir kişi dışında herkes mutlu olacaktı ama sadece benim mutluluğum senin... Senin sağlığına mal oldu," diye bağandı.

Isabel açıkça olmasa da buram buram özür kokan bu itiraz karşısında yine isyan etti. "Kapa çeneni! Sana ne benim sağlığımdan?" Kıpırcığını kesilmişti. Bu arada merak ettiği bir konu da Fredy'nin Adrian ile seviştiklerini nereden bildiğiydi. Arkalarda bir yerde kabaca homurdanan Morgan'a şöyle bir baktıktan sonra arkadaşına döndü ve "Sen nasıl bilebiliyorsun? Yani şeyi... Şeyi biliyorsun... Nasıl?" diye saçma bir şekilde sordu.

Fredy başını kaldırdı. "Giderken içeride bir casus bıraktım." Bu yaptığıyla gurur duyar gibi bir hali vardı.

Morgan ve Isabel aynı anda, "Casus mu?" diye sorunca başını sallayarak onayladı ve sözlerine devam etti. "Tatlı, ufak tefek bir hizmetçiydi... Biraz para ve biraz da... Şey cazibemini kullanarak ona istediğimi yaptırdım. Burada olanları bir mektupla bana ileten oydu."

Isabel duyduklarına inanamayarak, "Kıza para verdin... Kafam karıştı şimdi. Ülkenin en güçlü adamlarından birinin

nişanlısını kaçıyorsun ama sana casusluk yapması için güvenilmez bir kıza adresini verebiliyorsun? Aptal mısın sen?" dedi.

Morgan, "Elbette aptal," diye Fredy yerine cevapladı. Yaşlı kadının başından beri fazla lafa girmemesinin nedeni, muhtemelen bu şerefi Isabel'e bırakmak isteyişiydi.

"Tabii ki kıza adresimi vermedim. Herhangi bir haber alması durumunda Londra'daki bir arkadaşımın irtibata geçmesini söyledim. Ben bir şekilde mektupları ondan almanın yolunu bulacaktım."

Isabel ve Morgan aynı anda, "Aptal," dediler.

Fredy çileden çıkmış gibi, "Aptal falan değilim. Son derece tedbirli bir hareketi. Aynı zamanda seninle ilgili de haber alabilecektim... Başardım da, öyle değil mi?" dedi.

Morgan her bir kelimeyi vurgulayarak konuştu. "Artık içimiz rahatlayabilir yani? Ne de olsa Fredy Isabel'in itibarının lekeliğini biliyor. Tabii yakında bunu tüm ülkenin öğrenecek olmasının hiçbir önemi yok çünkü Fredy her şey olup bitikten sonra buraya gelebilme cesaretini gösterdiğine göre kabus sona erecek demektir."

"Morgan... Sen böyle söyleyince kendimi daha da suçlu hissediyorum."

"Çünkü fazlasıyla günahkârsın Frederick Preston."

"Telafi etmek için yapmayacağım şey yok. Sadece bana düşünmek için kısacık bir zaman verin. Isabel'in benim sorumsuzluğum yüzünden mahvoluşunu izlemeyeceğim."

Isabel tembelce başını iki yana salladı. Belli ki Fredy'nin casusu işini tam olarak yerine getirememişti. "Fredy aslında düşündüğün kadar vahim bir durumda değilim. Yani benimle evlenmen gerekmeyecek." Fredy'nin bunu düşündüğünden neredeyse emindi...

Morgan'ın tuhaf kıkırtılarından biri işitildi.

"Şey... Gerekirse bunu yapabilirim..." dedi Fredy isteksizce.

Isabel, "Elbette yapabilirsin ama emin ol Vivian gözleri-

ni oyarken ben de kollarımı kesiyor olurum Fredy." derken fazlasıyla sakindi. "Hem buna gerek de yok. Casusları ben bilgileri senden saklamış olmalı. Biz Adrian ile nişanlıyız ama sonra aniden ışıldadı. "Adrian mi? Henfield mi? Evleniyor musunuz? Ne zaman? Tanrı aşkına neden?"

"Neden mi? Kafan çalışmıyor mu senin?" diye bağırdı Isabel.

"Bu bir misilleme. Ben onun nişanlısını çaldım, o da karışlığında benim karımı alacak öyle mi?"

"Ben senin karın değilim. Zaten Adrian oyun oynadığımızı da öğrendi."

Fredy bir yandan elini kolunu çılgınca sallayıp odayı turluyor, bir yandan da öfkeyle konuşuyordu. "Bunu tahmin etmiştim. Yalanımız ortaya çıkınca öfkelenmesini anlıyorum ama... Senin gibi bir kıza elini sürdüğü için onu öldürebilirim."

Bakire bir kıza elini sürmezdi tabii ama Isabel bunun içine bakmıştı. Tabii Fredy'ye onu baştan çıkardığını söylemek gibi bir niyeti yoktu. Bu nedenle konuyu daha güvenli bir noktaya çekti.

"Artık evleniyorum. Yani benim için çılgın şeyler yapmanı gerekmiyor... Endişelenmene de gerek yok."

Fredy aniden Isabel'i kollarının arasına aldı. "Senin için endişelenmediğim tek bir an bile olmadı. Aklımı kaçırdım mektubu alınca. Lanet olsun ki mektup normalden daha geç geçti elime. Bu yüzden gelişim de gecikti." Kızıl saçlı başını öptükten sonra onu daha sıkı sardı, kemikleri isyan edene kadar kendisine bastırıldı.

"Buraya gelmemeliydin. Adrian seni görürse öldürür."

"Umurumda değil..."

Isabel Fredy'nin tanıdık, sıcak hisler bırakan kokusunu içine çekerken hafifçe gülümsedi. Ona deli gibi kızmıştı ama onu çoktan affetmişti... Planları düşündükleri gibi gitmesi bile her şey bir şekilde yoluna girmişti işte. Ağız Fredy'nin ceketine yapışırken, "Seni özledim," dedi.

Fredy başını biraz eğip onun yüzüne baktı. "Ben de seni özledim portakal... Eğer kızmıyacaksın sana küçük bir hediye vermek istiyorum."

Kızı serbest bıraktıktan sonra ceketinin cebinden pembe renkli bir mendil çıkardı. Mendili ona uzatırken, "Bunu Vivian yaptı... Senin için... Teşekkür etmek için," dedi mahcup bir şekilde. Isabel görgüstüzce mendili kaptı.

Uçuk pembe ipek kumaşın ucunda Isabel yazıyordu. İsmi'nin etrafına ise küçük gül motifleri ve sarmaşıklar işlenmişti. Ne kadar özenle işlenmiş olduğu her bir ilmekten anlaşılabilirdi. Genç kız gözlerinin dolduğunu gül motiflerinin kusursuz işlemesi bulanıklaştığında anladı. Ne kadar da ilginçti... Bu kadar çabuk yelkenleri suya indirmesi... Fredy'ye karşı değil çünkü onu uzun zaman önce affetmişti ama söz konusu Vivian'dı. Sebebi Fredy'yi üzmüş olması falan değildi zira artık onu çok mutlu ettiğini biliyordu. Mesele Vivian'ın Adrian'ın eski nişanlısı olmasıydı... Onu öpüşüydü... Şimdi düşününce o kızdan nefret etmek için ne kadar istekli olduğunu görebiliyordu. Şu ana dek...

"Bu çok güzel... Bayıldım buna," dedi gülerek. Mendili Morgan'a göstermek için arkasını döndü ama oda boştu. Belli ki tek başınayken de Fredy ile hakkını vererek baş edebildiğine kanaat getirmişti dadısı.

Fredy umutla, "Gerçekten mi? Ah Vivian bu habere çok sevinecek. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyor çünkü," dedi.

Isabel şaşkın bir halde ona baktı. "Cidden mi? Oysa ben ondan pek hoşlanmıyordum."

Fredy güldü. "İnan bana o da senden pek hoşlanmıyordu ama bizim için yaptıklarını ömrü boyunca unutmayacağını söyledi. Tabii bir daha aynı odada kalmamız şartıyla."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Adrian'ın da bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Fredy yüzünü astı. Yine de terslenmek yerine Isabel'i tek-

nar kollarına aldı ve "Vivian ile iyi arkadaş olacağız, hisse-
diyorum," dedi.

Isabel bundan pek emin olmasa da fikrini söylemekense
kollarını Fredy'nin beline dolayıp başını ona doğru kaldı-
rdı. Birbirlerine bakarken bir şey söylemelerine gerek kalmadı.
günlük onlar çocukluklarından beri sadece gözleriyle konu-
şabildikleri ve kimsenin anlayamadığı güçlü bir bağa konu-
şmuşlardı. Mesela şimdi Isabel *seni affediyorum salak şey ana-*
başka bir hata daha yaparsan seni kendi ellerimle öldürürüm di-
yordu. Fredy'nin cevabı ise tam ona yakışır cinsten ve son
derece gerçekti: *Seni çok seviyorum portakal...*

O sırada içeri giren Adrian'ın görebildiği ise birbirine sa-
vurulmuş kadın ve adamın ışıltılar saçan sevgisiydi... Beyninden
fazlasına ihtiyacı olabilir miydi?

Yirmi Birinci Bölüm

Adrian, Isabel ve o ırz düşmanını sarmaş dolaş halini iz-
lerken Londra'dan dönme konusunda acele ettiği için sevinse
mi üzülse mi karar veremedi bir an... Yerinde bir baskın için
mükemmel zamanlama heyecan vericiydi ama öte yandan
kalbindeki sızı da son derece gerçekti. Ne var ki hangisinin
daha güçlü olduğu üzerinde de çok fazla düşünmeye fırsat
bulamadan Isabel onu fark etti ve ikili suçlu gibi birbirlerin-
den hızla ayrıldı.

Adrian kaşınan avuçlarını sert bir şekilde birbirine çarptı.
Çıkan uyarıcı ses Preston'ın korumacı bir şekilde Isabel'in
önüne siper olmasına neden oldu. Adi herifin Isabel'i hurpa-
layacağını düşünmesi mi yoksa kendinde onu koruma hakkı
görmesi mi daha sinir bozucuydu bilmiyordu, fakat sıkı sıkı
yumruğunu Preston'ın yakışıklı suratına indirirken her iki
meseleye de doğru açıdan yaklaşmış olduğuna emindi.

Preston uzun boyuna ve formda görüntüsüne rağmen
sert yumruk karşısında fazla direnemedi yere serildi, Isabel
ise bir çığlık attı.

Adrian nişanlısına uyarıcı bir bakış attıktan sonra ceketini
çıkartıp koyu mavi kadife koltuğun üzerine gelişigüzel bırak-
tı. Konuşmaya lüzum yoktu zira konuşacak hiçbir şey yok-
tu. Boynunu her iki tarafa doğru esnetirken parmaklarını da
göğüs hizasında çitirdattı. Bu sırada Preston da yerden kalk-
maya çalışıyordu. Adrian ondan önce davranıp adamı yaka-
sından kavrayarak kolayca ayağa kaldırdı ve toparlanma şansı

vermeden ikinci yumruğu tam da elmacık kemiğine indirir. Ah buna bayılmıştı. Bu sırada piç kurusunun yakasını bırakmadığı için yumruk onu devirmemişti. Üçüncü yumruk için harika bir fırsattı. Bu seferkini kuvvetle çenesine indirdi ve düşmesi için yakasını bıraktı. Müstakbel karısı ise çığır gibi onu engellemeye çalışıyordu.

Preston önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da kendisini yüzüstü yere bıraktı. Düşerken kendisine değmesini istemediği için Adrian ondan birkaç adım gerilemişti. Bu yüzden Preston ayaklarının dibine düştü. Tanrı aşkına hiç karşı koymamıştı bile. Adrian adil bir kavganın tadını alamıyordu ancak onu benzetmek için hissettiği dayanılmaz istek, adil olmayı umursamıyordu.

Preston yerden kalkmak için kollarından destek almaya çalıştı. Adrian ona bu şansı verecekti çünkü yerde ölü gibi yatan bir adamı dövmek, ıslak bir halıyı dövmekten farklıydı. Derken Isabel adam kalkabilsin diye beline sarılmaya kalkınca Adrian'ın öfkesi bir volkan gibi kabardı. Kabalığını umursamadan kızı sertçe kolundan çekip ondan uzaklaştırmayı denedi ama Isabel inatçıydı.

“Ona vurmaya kes,” diye haykırdı.

Adrian, “Uzak durun hanımefendi,” dedi soğuk bir sesle ama Isabel oralı olmadan Preston'a destek olmaya çalışıyordu hâlâ. Fakat neredeyse ayağa kalkmış olan ırz düşmanı nefes nefese, “O haklı, benden uzaklaş portakal,” dedi. Eli sevgiyle Isabel'in yanağına değmişti.

Lanet olsun, bunu yaptığına pişman olacaktır. Boğazından tehdit edici, sadece savaş meydanlarında duyulabilecek bir ses çıktı. Preston'ı sertçe geriye, Isabel'den uzağa doğru itip yumruğunu önce adamın karnına, sonra da yüzüne salladı. “Neden karşılık vermiyorsun piç kurusu? Yoksa kıpırdamazsan sana acıyacağımı mı sanıyorsun?”

Preston midesine yediği yumruk yüzünden arka arkaya öksürürken Adrian'ın kolundan destek alarak ayakta duruyordu. Adrian bu temasa daha fazla tahammül edemeyerek

onu itti ve yere düşüşünü izledi. Gücünün farkındaydı, onu öldürebileceğinin de... Bir yandan öksürüp bir yandan kıvrılmaya devam eden adama bir pislikmiş gibi tepeden bakarken gerçekten bunu yapmak istediğini fark edip dehşete düştü. En son ne zaman böylesine çileden çıktığını hatırlamıyordu bile...

“Lütfen Adrian, lütfen yapma... Yalvarırım sana...”

Isabel'in yere, Preston'ın üzerine kapanışı ve onu korumak için kendi gövdesini siper etmeye çalışması bardağı taşıran son noktaydı, fakat Adrian bir şey yapamazdı. Öylece durup nişanlısının yaşlı gözlerine ve korkulu ifadesine baktı kaldı sadece. Preston hâlâ Isabel'i kendinden uzaklaştırmamın peşindeydi. Sanki Adrian ona bir zarar verebilecekmiş gibi... Oysa bilseydi ki... Bir bilseydi... Tanrı aşkına neyi? Sıkılı yumruğunu yavaşça gevşetti ve son bir kez daha onlara bakmadan odayı terk etti.

Kapının önünde bekleyen uşağı Harrison'a dönüp sertçe, “Preston için bu gece kalabileceği bir oda hazırlayın,” dedikten sonra çalışma odasının rahatlatmaktan uzak fakat şimdilik güven veren loşluğuna sığınmak için oradan uzaklaştı.

Adrian'ın öfkesi Preston'ı öldüresiye dövmeyi istemeyecek kadar yatışmıştı ama *bu* ondan hesap sormayacağı anlamına gelmiyordu. Kaldığı oda ikinci kattaydı ve ne tesadüftür ki Isabel'le karı koca oyunu oynadıklarında da o odada kalmıştı. *Bu* rezil bir şaka anlayışına sahip Harrison'ın fikri olabilirdi.

Kapıyı çalmaya gerek görmeden hızla içeri daldı. Amacı ona saygı göstermediğini kanıtlamak ya da... Ya da varsa içerideki misafiri gafil avlamaktı. Neyse ki oda yataktaki Preston dışında boştu. Hissettiği ferahlamayı görmezden gelip yatağın karşısındaki tekli koltuğa oturdu ve bacak bacak üzerine

attı. Onu ne kadar küçümsediği anlaşılın diye gözlerinin içi-
ne bakmaya özen gösteriyordu. İyiden iyiye şişen sol gözüne,
elmacık kemiğini üzerindeki kesiğe tatmin olarak baktı.

“Eğer yine dövmeye geldiyse hiç uğraşma pislik herif.
Beni candan atmanı tercih ederim,” dedi Preston.

Adrian soğuk bir ifadeyle güldü. “İstemem yeterli.”

Preston arkasındaki yastıkları düzeltip sırtını yasladı.

“Buraya gelebileceğini sanmazdım. Seni çiçeklerle karşı-
layacağımı düşünecek kadar aptal değilsen tabii.”

Preston sırtı ama bu ona acı vermiş olmalı ki yüzünü bu-
ruşturdu. “Morgan ve Isabel her zaman bir aptal olduğumu
söylerler. Demek boşuna değilmiş.”

Adrian Isabel’in adını duymaktan pek de hoşnut kalma-
mıştı ama kaşınan yumruklarını bir kez daha kullanmamaya
özen gösterecekti. “Cesur olduğunu inkâr edemem. Sadece
buraya dönebildiğin için değil tüm bu olanlar için de.”

“Bak... Özür dilemek bir işe yaramayacağı için denemi-
yorum bile. Sana karşılık vermedim çünkü bu dayığı hak et-
miştim. Aslında içim rahatladı diyebilirim.”

Adrian’ın kaşları bu itiraf karşısında kalktı. “O zaman
ikinci bir dayığa da hayır demeysin, çünkü ben yeterince adil
davranmadığımı düşünüyorum.”

Preston, “Ah yeni bir dayak konusunda ne düşündüğümü
söylemişim,” dedi pencereyi göstererek.

Adrian hiç üşenmeden yerinden kalkıp pencereyi açtı ve
akşam melteminin içeri dolmasına izin verdi. Sonra pence-
re pervazına yaslanıp ceketinin iç cebinden çıkardığı puroyu
yaktı. Purosundan derin bir nefes çekip, “Bana buraya neden
geldiğini açıkla,” dedi sertçe. Duman o konuşurken sözleri-
le birlikte dudakları arasından süzülüyordu.

Preston tereddüt etmeksizin, “Isabel’i görmeye geldim.”
dediğinde Adrian’ın gözleri kısıldı. Elbette içinden geçen-
ler için çok hafif bir tepkiydi onunki. Belki istediği gibi onu
penceren atmanın vakti gelmişti çünkü daha fazla uğraşmak
istemiyordu.

“Neden peki? Ondan yeterince faydalanamadığını mı dü-
şünüyorsun?”

“Elbette değil. Onu merak ettiğim için buradayım... Teh-
likede olduğunu öğrendim.” Preston haddinden fazla sakindi
ama gözlerindeki öfke parıltısı onun da kendisini tuttuğunu
kanıtlıyordu.

“Muhtemelen senin yol açtığın tehlike, değil mi Preston?”
dedi Adrian sakin bir ses tonuyla ama sükûneti aldatıcıydı.

“Benim yüzümden olduğu doğru ama asıl talihsizlik,
Isabel’in aynı anda iki işe yaramaza çatmasıydı... Ben onu
yüzüstü bıraktım, sen ise onu...” Sözüünü yarım bırakıp nef-
retle ekledi: “Vivian konusunda bana kızmanı anlayabilirim
ama bunun acısını Isabel’den çıkarman korkakçaydı.”

Adrian keyifsizce güldü. “Korkakça mı? Bunu başkasının
nişanlısını kaçırdıktan sonra tüm bedeli ödemesi için zavallı
bir genç kıızı tehlikenin ortasında bırakan kokarcanın söyle-
mesi ne kadar da ironik.”

“Kozlarını benimle paylaşmalıydın. Sınırsız imkânların ve
üstün zekânla beni bulduğum delikten çıkarmayı dene-
mek yerine kolay bir kurban olarak Isabel’i seçtin.”

Adrian öfkesini yine belli etmeden, “Az önce ona zavallı
dediğimde sadece mecaz yapıyordum. Isabel asla bir kurban
olmadı... O benimle baş etme konusunda oldukça iyiydi,”
dedi.

Preston’ın ifadesi yumuşadı, hatta Adrian’ın dağıtmak
isteyeceği kadar sevecen bir hal aldı. “Elbette öyle, portakal
hayatım boyunca tanıdığım en güçlü kadın. Ancak bu onu
senin yöntemlerine karşı yeterince korunaklı hale getirmi-
yor... Onu kullanmamalıydın Henfield.” Son sözleri söyler-
ken sesi sadece Adrian’a özel o nefret dolu tonla çıkmıştı.

Adrian o an, ikisinin karı koca olduğunu düşündüğü za-
manlarda fark ettiği şeyi hatırladı. Preston’ın Isabel’e kar-
şı hissettiği şey sevgiydi, hem de oldukça büyük bir sevgi.
Isabel’in yaşadığı yere gönderdiği özel dedektif ikisinin ço-

çünkü artkayış olduğunu sđylenmiđi. Zaten sđndiđi bir
bilgiler de kazan sđylediđi geylerdi.

Preston, o yataktan kalkma gansu olcağı. Adrian'ı deği-
đuna puytasu emmiyi denemek için tereğat dahi etmezdi. Adrian da bundan memnun olcağı. Gerđek ve tamam olcağı
bir kağgaya hayır diyemeyecek kadar Öfkeliydi zira. Belli ki...

"Bir ahlaklızdan bđyđk ahlak dersleri... Olduğka ilginđi"
muğ gibi, "Vivian seni sevmiyordu... Annesinin agđzđle
đi yđzđnden seninle nişanlandı ama piğman oldu... Bunun
için Őzđr dilemeyeceğim. Biz birbirinizi seviyoruz. Eğer be-
nimle kozlarını paylaşmak istersen seni anlarım," diyebđdi.

Bu ilginđi. Yani Preston'ın söz konusu Isabel'ken takandiğ
korumacı ve cesur tavırları, diğer durumlarda tamamen yok
oluyordu. Belli ki bu yđzden dayak yerken kılını bile kapı-
datmamıştı.

Adamın yđzđne birkaç saniye boş boş baktıktan sonra
içinden geçenleri hiç ıarpıtmadan dile getirdi. "Vivian umu-
rumda değil. İsterseniz iki dđzine ıocuk yapın ya da isterse-
niz cehenneme gidin... Benim ilgilendiğim tek Şey dđzenbaz
ellerinin bir daha nişanlım ũzerinde dolaşmaması."

Preston'ın řđpheli bakışları artık dđřmanlıđını yansıtmak-
tan uzaktı. Sanki tđm olanlara kafa patlatıyormuğ gibi bir hali
vardı. Adrian ona hesap veriyormuğ gibi gŐrđnmekten nefret
etse de bu sđre boyunca dikkatle onun bakışlarına karşılık
verdi. Bir boy Őlđuřme ya da bir gđđ gösterisi Şeklinde geçen
bir dakikaydı sadece ve her ikisi de sakince kabullenmişti.

Nihayet Preston gözlerini ilk kağıran ve beklenmedik bir
biçimde gđlđmseyen taraf oldu. Daha da ilginđi, yastıklarna
doğru kaykılırken genişleyen gđlđřđyle birlikte neşesi adımı
adım kabarıyordu. Adrian bunun fiziksel yanını gŐrebiliyor-
du ıünkü Preston aklını kağırmış gibi başını iki yana sallayıp
aptalca sırtmaya devam ediyordu.

Adrian'ın tahammđlđ buraya kadardı. Purosunu pembe

ııđkđli dđvay kđđına sŐndđrdđkten sonra ağk pencereden
dışan fırladı. "Canım cehenneme Preston. Bekliyorum da at
kadir sağlam bir pđđan. Pđđanı puytasu toplağıp evden de-
fohman için sana iki saat veriyorum. Eğer sđre bitmiğinde seni
hđli burada gŐrđrsem, hayallerinin de Ötesinde yđksek bir
dŐřđř için hazırlan derim."

Preston bu sakin Öfke gŐsterisinden etkilendiyse de belli
etmiyordu ama en azından artık alenen gđlđmiyordu.

"Evime gelip beni kaşkırtmadan Önce de seni bulduğum
yerde beynini dağıtma hakkına ve bunu yaptđđım takdirde
tđm İngiltere'nin desteğine sahiptim. şansımı fazla zorlama-
manı tavsiye ederim."

Preston başını itaatle sallayıp tek elini kaldırdı. "Az Önce
cehenneme kadar yolumuz olduğunu sŐyleyiřinden, artık
Vivian ile ilgilenmediğin sonucunu ııkarttım, haklı mıyım?"

Adrian yatağın başında dikilip Preston'a tepeden bir bakış
attı. Fakat cevap vermedi.

"Vivian'a bir zarar vermeyeceğine yemin et."

Adrian Preston'ın yakasını şiddetle kavradı ve ũzerine doğ-
ru eğildi. "Benimle pazarlık etme! Sana ya da sevgiline zarar
vermeyeceğim. Tabii canımı sıkmaya devam etmezsen."

Preston ciddiyetle başını salladı ve ona teřekkđr etti. Ne
var ki söyleyeceklerini bitirmemişti. Adrian odayı terk etmek
ũzereyken, her bir kelimeyi Özellikle vurgulayarak ve deza-
vantajlı durumuna aldırmdan, "Isabel'i sakin ũzmeye kalk-
ma. Eğer Öyle bir hata yaparsan, bu kez pembe ıiğekli yatak
Őrtđlerinin arasında yatan sen olursun," dedi.

Adrian'ın tokmaktaki eli kısa bir an için duraksadı, du-
dakları anlık bir gđlđmsemeye kıvrıldı. Cesur piç kurusuna
bir kez daha bakmadan odadan ııkarken hissettiği Şey Öfke
değil tuhaf bir ferahlamaydı. Nişanlısını ayartıp kağıran ada-
mı dŐvmüřtđ ki buraya kadar anormal bir Şey yoktu. Garip
olan, her yumruktan Önce Vivian'ın soluk hayali ile değil de
Isabel'in onun kolları arasındaki mutlu haliyle uyarılmış ol-
masıydı.

Benim Bella'mın dedi içinden... Benim...
Öte yandan Fredy, Adrian'ın odadan çıkışını takip eden ikinci saniyeden itibaren hiç durmadan gültüyordu. Anlaşılan birileri nişanlısını fena halde kıskanıyordu.

Genç adam hizmetçi zilini çaldıktan sonra ellerini ense-sinde birleştirip keyifle arkasına yaslandı ve gerdiği bacakla-rını birbirinin üzerine attı. Evet, üstünden bir inek sürüsti geçmiş gibi hissettiği doğrudu, fakat Henfield pisliğinin sö-zünde duracağını bilmenin verdiği huzur tüm ağırlara bedel-biliyordu sadece.

"Bu evde yiyecek bir şey yok mu Tanrı aşkına. Açlıktan ölüyorum."

Adrian onu çağırtığında Isabel odasında bir aşağı bir yukarı dolaşmakla meşguldü. Son bir saattir birbirinden yaratıcı fikirler türetmekten aklını kaçırarak kıvama gelmişti. Mesela *Fredy hayatta mıydı* sorusuna yanıt Morgan'dan gelmişti. Beyefendi dinleniyormuş... Açıkçası onun istirahatte olması, ıssız bir çukurda yatıyor olmasından daha inanılmazdı Isabel için. Sonra kendisi için endişelenmişti. Adrian Fredy ile ikisini sarmaş dolaş gördüğü için de öfkelenmiş olabilirdi ama bu fikri hemen kafasından uzaklaştırdı zira acı da olsa Adrian tarafından o kadar da önemsenmediğini biliyordu.

Aslında Adrian'ı yakından ilgilendiren tek bir sorun vardı, o da Fredy nişanlısını çalmıştı. Öfkesinin mantıkla açıklanabilecek tek gerekçesi buydu. Isabel onun Vivian'a bakışlarındaki yoğunluğu, arzuyu ve sevecenliği görmüştü. O kızı belki de âşıkta Adrian. Kaçıp gittiği zaman acı çekmiş ama bir şekilde saklamayı becermişti. Tanrı biliyor ya, geçmişte ya da hâlihazırda Adrian'ın Vivian'a âşık olduğunu düşünmek kalbinin demirden bir yumruğun içinde sıkışmasına benzi-yordu. Bunu aşmak zorundaydı.

Bir an için onunla görüşmemeyi düşündü. Böylece ona aşağıdaki gösteri için ne kadar kızdığını da göstermiş olurdu. Fakat bu doğru değildi. Çünkü Adrian ne kadar vahşi bir tepki vermiş olursa olsun Fredy sıkı bir dayacağı çoktan hak etmişti. Kaldı ki *bu* Adrian'ın onu av köpeği ve tilki ilişkisinde olduğu gibi saklandığı yerden çıkarıp öldürmesinden daha iyiydi.

Aynaya son bir kez bakmaya karar verdi. Mesele ne olursa olsun uzun zamandan sonraki ilk karşılaşmalarında iyi görünmesi gerekiyordu. Tabii Adrian Minatour boğası öfkesinden arınmışsa ki Isabel'in öyle olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Saçlarını son kez gözden geçirdi, tüm gün boyunca giydiği elbisesini düzeltti ve dışarı çıktı.

Çalışma odasında yapılacak görüşme. *Oldukça resmi* diye geçirdi aklından ama sonra bu fikri kafasından attı çünkü onunla tüm konuşmalarını çalışma odasında yapmıştı.

Adrian masasındaki evraklara gömülmüş bir vaziyette çalışıyordu. Isabel içeri girince başını kaldırmaya gerek görmeden genç kıza karşısındaki koltuklardan birini gösterip işine devam etti. Isabel derin bir nefes aldı ve usulca bir koltuğa oturup bir süre daha beklemeye karar verdi. Ancak Adrian hâlâ orali değildi. Bunun üzerine kaygan deri üzerinde itinalı bir çalışmayla ileri geri gidip gelmeye başladı. Çıkan rahatsız edici sesin dikkatini çekmesini umuyordu ki aynen öyle oldu. Her zaman işe yarardı.

Adrian'ın aşağıdan yukarıya doğru Isabel'e bakışında biraz tahammülsüzlük vardı. Isabel çenesini dikkat çekecek şekilde öne çıkarıp, "Konuşmak istemişsin," dedi zaten ikisinin de bildiği üzere.

Genç adam tüy kalemını dikkatle mürekkep hokkasının içine bıraktıktan sonra dağılmış birkaç evrakı kasti bir tembellikle topladı. Sonra bir top kâğıdı en ve boydan aynı hizaya gelmeleri için - ki zaten kâğıtlar son derece düzenliydi - masaya vururken, "Sen konuşmak istersin diye düşünmüştüm," dedi.

Kâğıt topuyla ilgilenmeyi kesen Adrian dirseklerini masaya koydu, çenesini kenetlediği ellerinin üzerine yerleştirdi ve dalgınca, "Eğer vakitsiz gelmemiş olsaydım sahte kocanın ziyaretinden bana bahseder miydin Bella?" diye sordu.

Beklenmeyen soru karşısında Isabel açıkçası önce boş bulmuştu. Daha sonra aklına gelen ilk şey yalan söylemekti ama hemen vazgeçip, "Hayır," dedi tüm dürüstlüğüyle.

Adrian *anlıyorum* der gibi başını birkaç kez salladı fakat ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmak gereksiz bir uğraştı. "Beni bir kez daha kandıracaktın yani?"

"Bu bir varsayım."

"Az önce bir varsayım olmaktan çıktı. İtiraf ettin."

Isabel salakça savunmasını uzatmamalıydı. Başını Adrian'ın görüş alanından çıkacak şekilde diğer tarafa çevirip odayı incelemiş gibi yaptı. Bir yandan da sanki Adrian'ın varlığıyla ilgilenmediğini vurgulamak istercesine ensesini kaşıyordu.

"Başka neler geçiyor kafandan? Yani beni aptal yerine koymak senin için bu kadar kolay olduğuna göre daha yaratıcı şeyler de düşünüyor olmalısın."

Isabel bu suçlama karşısında, "İşte bu tam bir varsayım," diye bağırdı. "Fredy'nin ziyaretinden bahsetmiş olsaydım sinirlenecektin. Oysa son zamanlarda oldukça sakin görünüyordun. Tedbirli davranmayı aklımdan geçirdiğim için bana kurnaz bir yalancı gibi davranmana gerek yok. Üstelik az önce sana yalan söyleyeceğimi itiraf edecek kadar dürüst davrandım. Ayrıca bu açıklamayı yaparken, senin Fredy'nin geldiğini zaten bildiğini ve yine varsayımlar üzerine konuşmuşumuzu hatırladıkça gülmek istiyorum." Isabel tam da söylediği gibi güldü. Fakat neşeyle değil asabiyetle...

"Kurnaz bir yalancısın," dedi Adrian hafifçe sınıtarak.

Isabel anında itiraz etti. "Değilim. Sadece bir yalan söyledim ve sen de yeterince kurnaz davranmama izin vermedin. Sözlerinin ne kadar cesur kaçtığına kadar çabuk kandım." Sözlerinin ne kadar cesur kaçtığına

fark etmesi çok sürmedi elbette. Ancak korktuğu gibi Adrian sinirlenmemişti.

"Koynuma girmeden önce bedelini ödemek üzere olduğun yalandan bahsediyorsun sanırım."

Isabel hemen bakışlarını kaçırdı. Acaba evlendiklerinde de bunu hatırlatmaya devam edecek miydi? Belki son nefesinde söyleyeceği söz *yalancı fahişe, senden nefret ediyorum* olacaktı. Bu pembe aşk hayallerine vurulan öyle büyük bir darbeydi ki Isabel birden ağlamak istedi. Kırgınlığını saklamak için özellikle ona bakmıyordu ama Adrian kalkıp yanına geldiğinde saklanacak bir yeri yoktu. Genç adam koltuğa oturmak yerine tepesinde dikildi. Isabel yan gözle ona bakınca görebildiği sadece devetüyü rengindeki pantolonuydu.

"Her neyse... Düzenbaz arkadaşın buraya geldiği için seni suçlamıyorum. Sadece kime sadık olman gerektiğini hatırla ve hareketlerimi sorgulama."

Isabel aniden yerinden kalktı. "Bu saçmalık... Hareketlerini sorgulamaktan kastın, sana karşılık bile vermeyen bir adamı öldüresiye dövmeğe mani olmaya çalışmam mı? Farkında mısın bilmem ama eğer sana karşılık verseydi bile tek bir şansı olmadığını bilecek kadar gözlerim görüyor. Sen... Sen öyle güçlü ve... Öyle büyüksün ki..." Sözlerine devam edemedi çünkü Adrian'ı güçlü kılan detaylarına fazlasıyla yakındı. Kaslarının gücü vücudundan yayılan ısıyla bile hissediliyordu ve bu ısı sadece endişelerini değil tatlı anılarını da canlandırıyor.

Adrian'ın göğsü gülüşü yüzünden kıpırdayınca Isabel başını kaldırıp ona baktı.

"Bella beni sına. Hata edersen," dedi Adrian yüzündeki gülüşle örtüşmeyen, tehdit edici bir tonla.

"Ne yaparsın? Tatlı Vivian'ınımı baştan çıkaran adama yardım ettiğim için beni de mi döversin?" Tek sınıyan kişi Adrian değildi.

"Tavırların fazlasıyla teşvik edici olsa da niyetim bu değil."

“Beni korkutamıyorsun. Fredy’yi görür görmez kazın boğalar gibi saldırdığında ne dikkatimi çekti biliyor musun? Asil yalancı olan sensin... Çünkü onu ve Vivian’ı umursamadığını söylemiştin. Fakat öyle umursuyordun ki ona saldırdığında eminim sadece Vivian’ın porselen yüzünü hayal ediyordun.”

“Beni kışkırtmaya devam etmen durumunda yukarıda yazılan suç ortağını pencereden atma ihtimalimi de kuvvedendiriyorsun, haberin olsun. Ayrıca kışkanç kadınların ne kadar can sıkıcı olduklarını hatırlamamı sağladığın için sana teşekkür etmeyi düşünmüyorum.”

Isabel gözlerini kocaman açıp parmağını Adrian’ın tam kalbinin üzerine bastırdı. “Kışkanç mı? Ben mi kışkanç mı? Deli misin sen?” Açıkçası bu isabetli tahmin karşısında ne diyeceğini şaşırmişti. Adrian’ın kalp kırmayı umursamadan alay edecek kadar katı kalpli bir adam olduğunu daha önceden de biliyordu ama nişanlı oldukları kısacık süreçte onun daha yumuşak bir tarafını keşfettiğini düşünmüştü. Bunun göstermelik olabileceği neredeyse hiç aklına gelmemişti. Adı düzenbaz...

Hissettiği içerleme yüzünden ondan biraz uzaklaşmaya denerdi ama koltuk tam arkasında olduğu için kıpırdıyamazdı. Aksi gibi Adrian da bir duvar gibi önünde durmakta ısrar ediyordu. Genç kız tek kurtuluş olarak gördüğü kendini koltuğa bırakma eylemini gerçekleştirecekti. Adrian koltuktan tutup oturmasını engelledi. Isabel bir süre havada asılı kalmış gibi oldu ama nişanlısı onu tek eliyle kaldırabilecek kadar güçlüydü. Aynı zamanda ipek kadar yumuşak dokunmaları vardı. Isabel hiç beklemediği bir anda yanaklarında gerinmeye başlayan parmakların yaşattığı ağır tahrik ile karşı karşıya kalmıştı.

“Sence sana zarar verebilir miyim Bella?” dedi genç adam zümrüt gözlerinde daha önce de gördüğü o bakışla Isabeli kavururken. “Sana sadece güzel tenini okşamak dışında dokunamayacağımı anlamadın mı hâlâ?” Elinin tersiyle yanak-

ını okşadığında, Fredy’ye vururken açılan yaraları hissetti Isabel. Her şeye rağmen onun yaralı elini dudaklarına bastırmak isterdi... Yaklaşan dudaklara rehavetle baktı, nefes alıp verişini hızlandı.

Hangisininin daha önemli olduğuna karar veremediği anlardan biriydi... Gurur ve öfkeyle karşı koyma zamanı mı yoksa aşkın teslimiyete olan yatkınlığına boyun eğip başlamak üzere olan öpücüğe kapılma zamanı mıydı şimdi? İkincisini kabullenmek ne kadar da kolaydı. Fakat yanlış olan bir şeyler vardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi davranışlar hakareti sözlerden daha iyi açıklayabilirdi bazen. Adrian için ne ifade ettiğini hiçbir zaman tam olarak bilemeyecek olsa da o an emin olduğu şey bunun saygıyla ilgisi olmadığıydı.

Yakınlıklarının verdiği baş döndürücü hissi göz ardı etti. Ellerin adamın göğsüne dayayıp onu kendinden uzaklaştırmaya çalışırken, “Gitsem iyi olacak,” dedi. “Daha dikkatli olmamız gerektiğini söyleyen sendin.”

Adrian kısa bir an için hiç kıpırdamadı. Dudakları Isabel az önce başını yana çevirdiği için yanağına değmek üzereydi. Bir solukluk mesafeyi kat etmeden önce Isabel onun derin bir nefes alıp kokusunu içine çektiğini sandı, belki de yanlıştı. Sonra sınımsız dudaklar, alev gibi yanan tenine değdiğinde dizleri Isabel’i yolda bırakmak istermiş gibi titredi.

Adrian, “Kaç Isabel, uzaklaş benden...” dedi ama kolları onu sarmaya devam ediyordu.

Sanki kaçabilmesi mümkündü... Isabel bahçelerindeki çiçeklerin arasına ağ kuran örümcekleri iyi bilirdi. Öyle ince bir ağ kurarlardı ki aptal sinek kanatları ağa dolanana kadar başına ne geldiğini anlayamazdı bile. Fark edince çırpınarak kurtulmayı denerdi ve böylece ağ etrafını daha fazla sarardı. Kaçınılmaz son geldiğinde ise sineğin yapabildiği tek şey sadece bakmak olurdu. İşte Isabel aynen öyle bakıyordu Adrian’a...

Neyse ki Adrian gitmesine izin verdi. Kolları külçeler gibi iki yanına düşen Isabel kıpırdıyamadı.

"Git artık, çalışmam gerekiyordu."

Isabel buzlama kirmaya başlayınca bu sözleri duyan hem utandı hem de incindi. Sanki buraya gelene kadar atan kendisiydi ve sanki onun kollarına girince işi bitmişti. Lanet olsun... Genç kız Adrian'ın benzeri bir meseleyle birlikte kapıya doğru yürüdü. Vakur görünmek için omuzlarını miniklikten olduğunca sıkıştırdı. Falsesini şarj çıkarmak üzereydi Adrian seslendi.

"Isabel..."

Isabel özellikle gecikmeli olarak sadece başını çevirdi. Böylece Adrian görünümünü yansıtan profilini görülebilecekti. Onun yokluğunda çalıştığı pozlardan biriydi.

"Söylemeyi unuttum. Yarın Londra'ya gidiyoruz."

Pozu anında bozulan genç kız neredeyse kendi omzunda fazladan bir tur atmasına neden olacak kadar hızlı atlamaya döndü ve "Ne? Neden?" diye bağırdı.

Nişanlısı istifini bozmadan, "Bir baloya davetliyiz. Herkes olarak ikimiz adına düzenlenen bir balo değil ama neyse ve Ağustos sonundaki düğün haberini vermek için bundan daha iyi bir fırsat olamaz. Gazetede nişan ilanından sonra herkes neler olduğunu merak edecektir," dedi.

"Ama bu nasıl olur? Yani insanlara ne diyeceğiz?"

"İnsanların konuşacakları şeyleri kontrol etmek istiyorum onlara ne konuşmaları gerektiğini bizzat söylemeli ya da göstermeliyiz Isabel."

"Ben... Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraz etti Isabel.

Adrian çalışma masasının başına geçip deri sandalyeye oturdu. "Endişelenmene gerek kalmayacak. Londra'da büyük halamın evinde kalacaksın. O her konuda sana yardımcı olacaktır." Daha konuşmayı bitirmeden evraklarına gönlünce Isabel'i sorulması gereken sorularla baş başa bırakmış oldu.

Genç kız itiraz edebilirdi ya da gerçek bir kavga için uygun şartlara sahip olmanın avantajını kullanabilirdi. Balo

de sadece çabuk görünüyordu... Adrian'ın babası bir keresinde "Tanrı aşkına? Ziliyi almanı istiyordum ve nişanlısına söyleti seni bir baloya atılmanı istiyordum." Umarım nişanlısını unutmuşsun. Ben Fred'i görmek için geliyorum." Böylece odadan çıktı.

Yirmi İkinci Bölüm

Londra tam da beklediği gibiydi. Kasvetli, ıslak ve kötü kokulu... Şehre yağmurlu bir öğleden sonrasında vardılar, muhtemelen ilk izlenimindeki karamsarlığın nedeni de buydu. Ancak ciddi anlamda burnunu sızlatan kötü koku bir hayal ürünü ya da yağmura has bir şey olamazdı.

Adrian'ın halası şehir merkezindeki evinde yaşıyordu. Isabel yol boyunca Adrian'ın soğuk sesiyle söylediklerini can kulağıyla dinlemişti ve öğrendiğine göre büyük hala da bir kontesti. Çok net hatırlamamakla birlikte Catherdam Kontesi olmalıydı. Bir süredir unvanlarla ilgili bir sorunu olduğu için birkaç gün boyunca yanında kalacağı yaşlı kadının da bir soylu olması, sosyeteyle yüzleşmek üzere olan nişanlı diğer kızlar kadar içini rahatlatmıyordu. Hem onun Morgan'ı vardı.

Kontesin evi Henfield'dan sonra boyut bakımından gerçek anlamda bir hayal kırıklığıydı ama cadde üzerindeki diğer evlere bakınca bunun genel bir durum olduğu sonucuna varmak mümkündü. Hem Adrian halasının Oxford civarında büyük bir arazi üzerine inşa edilmiş görkemli bir evi daha olduğunu söylemişti. Londra'da bulunma nedeni ise züppe zevklerine hitap eden Londra gecelerini asla kaçırmak iste-memesiymiş. Şimdi hatırlıyordu da Adrian aynen bu kelimeleri kullanırken hafiften gülümsemişti.

Kontes elbette onları kapıda karşılamamıştı. Adrian kapıdaki uşakla son derece samimi bir şekilde selamlaştıktan

sonra arkasından gelen hanımlara - Isabel ve Morgan elbette - dönerek, "Buyurun hanımlar," deyip içeri doğru yol göster-di. Bu Morgan'a göre sevimli bir hareketti ki dadısı Adrian'a karşı sıcak hisler besliyordu bir süredir. Isabel ise onun özellikle kendisine yönelik tutumlarda açık bir alaycılık ve samimiyetsizlik gözlüyordu. Aynı şeyi dün akşam yemeğinde de sezmişti. Fredy'yi dövdüğünden beri Adrian Isabel'e karşı alaycı bir soğuklukta idi. Fredy'nin genç kızın yaptığı oda ziyaretinden iki saat sonra gitmiş olması bile bu soğukluğu yok etmemişti. Her neyse...

İçeri alındıkları oda göz kamaştırıcı bir pembelikteydi. Komik ama halılar bile tozpembeydi ki Isabel basıp basmama konusunda tereddüt etti bir an. Aynı şekilde Morgan da ilgili ve küçümseyici bir şekilde odayı inceliyordu. Aralarındaki en rahat kişi tabiatıyla Adrian'dı... Ancak giydiği siyah ceket ve krem rengi pantolonun ona kattığı erkeksi havasıyla son derece kadınsı olan bu odada insanı güldürecek kadar sıra dışı görünüyordu.

"Halam şimdi gelir, lütfen oturun."

Isabel genç adama bir bakış atıp çiçekli koltuklardan birine ilişti. Morgan da hemen yanındaydı ve açıkça söylemek gerekirse Isabel onun kadar rahat değildi. Bunu açıklamak mümkün değildi ama yaşlı kadın üzerindeki berbat ve gri elbiseyle bile Isabel'in son moda koyu mavi yolculuk elbisesiyle olduğundan daha mağrur görünüyordu.

"Rahatlamaya çalış Isabel. Halam olayların gerçek yüzünü bilmiyor."

Adrian'ın onu izlediğinden habersiz olan genç kız ilk önce şaşırıldı, fakat hemen sonra yolculuk boyunca kafasını kurcalayan konuya değinmenin faydasını gördü.

"Bu beni rahatlatmıyor. Diğer durumu açıklamak da pek kolay değil. Yani neredeyse bir dul olduğumu..."

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Preston'la boşanma anlaşmasını o Henfield'dayken yaptığımızı söyleyeceğiz. Dedikoduların önüne geçmek insanlara nefes almalarını yasakla-

mak gibi bir şey. Ama bu konuda da endişelenme zira herkes hakkımda ne konuştuğuna dikkat etmesi gerektiğini bilir.”
Kız tam, “Senin için söylemesi kolay...” diyordu ki kapı açıldı ve içeri tarihi eser olabilecek kadar eski bir kadın girdi. Tanrı aşkına bu kadın en az yüz yaşında olmalıydı ancak Adrian’ın yetmiş yedi dediğinden emindi. Belki de yüz yetmiş yedi demişti...

Isabel yerinden kalkmayı unuttuğunu fark edince hemen ayağa fırladı ama bir şey söylemesine gerek kalmadan Adrian halasına, “Halacığım, harika görünüyorsun,” deyip kadını sarkık yanaklarından öptü. Yalancı düzenbaz bunu yaparken bir hayli eğilmek zorunda kalmıştı.

Isabel kadının da onu öpüşünü izlerken bir yandan da Adrian’ın abartılı iltifatı karşısında gülüyordu.

“En az Tutankamon’un mumyası kadar iyi görüldüğüme eminim. Ah sen ve şu kibar yalanların yok mu Adrian?”

Adrian gülümseyerek, “Tutankamon mu?” dedi. “Oysa ben sende Kleopatra’nın ışıltısını görüyordum.”

Büyük hala yüz yetmiş yedi yaşına yakışan, dumanlı öksürüğe benzer bir kahkaha attı. Belli ki bu iltifat küflü damarlarındaki kuruyan kanı tekrar akışkan hale getirmişti. Ah tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü Isabel bile iltifatların muhatabı olmamasına rağmen heyecanlanmış sayılırdı.

“Baksana Isabel, kadın erimiş de akmak üzereymiş gibi duruyor.”

Isabel Morgan’ın bıyık alından gülen yüzüne bakınca dayanamayıp kıkırdadı. Tabii böylece dikkatlerin üzerinde toplanmasını da sağlamış oldu.

Kontesin sevecen yüzü Isabel’i incelerken soğuk ve hesapçı bir hal alıyor, hatta küçük adımlarla kıza yaklaşıp gittikçe at simsarlarına benzemeye başlıyordu.

“Demek Isabel sensin...”

Isabel reverans yapmadığını hatırlayınca hatasını her zamanki gibi başarısız bir şekilde telafi etti. “Evet leydim, ben Isabella Gwen Sullivan,” dedi.

“Sullivan mı? Preston mı?”

O sırada Adrian araya girdi. “Artık sadece Sullivan... Yalnızca da benim soyadımı taşıyacak bildiğin üzere.”

Isabel tam olarak emin değildi ama Adrian’ın hafiften halasını ikaz etmiş olabileceğini düşünmüştü bir an. Sanki o kız benim karım olacak, ne konuştuğuna dikkat et demeye çalışmıştı.

Büyük hala bir süre daha Isabel’i inceledikten sonra aniden Morgan’a döndü. “Peki ya siz?”

Morgan cevap vermeden önce bekledi... Bekledi... Neredeyse on saniye boyunca sesini çıkarmadan, Isabel’i ve diğer tüm ölümlüleri derinden sarsan o tepeden bakışıyla kontesi süzdü. “Morgan Thame...” dedi sonra soğuk bir ses tonuyla. “Isabel’in dadısıyım.”

Isabel iki kadın arasında gezinen cızırtıları neredeyse görebilecek durumdaydı.

“Hmmm... Şaperon olmak için uygun bir unvanımız yoktur sanırım.”

Morgan ters bir şeyler söyleyecekti. Bu o kadar belliydi ki Isabel onu engellemek için herhangi bir şekilde araya girmek zorundaydı. Ah neyse ki Adrian daha önce yetişerek duruma el koydu. “Isabel’e birkaç gün boyunca sen şaperonluk yapacaksın hala, hatırlıyorsun değil mi? Morgan aileden biri ve Isabel ile birlikte olması benim de arzu ettiğim bir şey.” Sanki kadının belirgin bir unutkanlık sorunu vardı da Adrian tane tane konuşursa her şeyi hatırlayacaktı. Aslında öyle de oldu... Kadın aniden aydınlandı, hatta hafiften gülümsedi.

Kontes Morgan’la vakit kaybetmeyi kesip tekrar Isabel’e dönünce kız da onu inceledi ister istemez. Saçları beyazdı... Gri değil, kar beyazdı ama bu ona sevimli bir hava vermiyordu. Gözleri ise griydi. Tam güvercin gözü... Dudakları yoktu, daha doğrusu dudaklarının olması gereken yerde sadece düz bir çizgi varmış gibi görünüyordu. Etleri susuz kalmış topraklar gibi dikine kırışıklıklarla çevriliydi. Kaşları da yoktu ki Isabel bunu yadırgamadı çünkü Morgan’ın da yoktu. En ilginç yanı buruşuk yanaklarıydı. Isabel onun akmak üzerey-

miş gibi duran yanağına dokunmak için elini kaldırmaya yet-
tendi bir an, fakat hemen toparlanıp Adriani'ye doğru baktı.
Ne de güzel bakıyordu lanet olası... Isabel o güne kadar
aşık olduğunu anlatmamış olsaydı o an kesinlikle anlardı. Un-
dıkları belli belirsiz bir gülümsemeyle kırılmıştı. Isabel'e
aşağıdan yukarıya doğru bakışında gizemli bir şeyler vardı il-
ahna bir anlamda tanıdıktı. Sevişirlerken saf edilen tedi il-
tifatlar eşliğinde gördüklerine benzetmiyordu bakışı... Belki
daha öncesinden... Belki de Isabel'in yalanlarını öğrenme-
den önce baktığı gibi ilgiyle, merakla ve çapkınca bakıyordu.
Daha önce bunu fark edememiş olması ne kadar da ilginçti.
Mesela yemek masasında defalarca göz göze gelmişlerdi. Ay-
nen böyle bakmıştı o zaman da Adrian ona... Doğru kelime
çapkınca idi. *Aman Tanrım* dedi içinden...

Yanaklarının yandığını hissedince aniden bakışlarını ka-
çırıp yaşlı kontese odaklandı ancak kadını gördüğü an gözle
görülür biçimde irkilmeden edemedi.

"Genç kızlar gibi kızarıyorsun." Bu büyük halanın doşal
bir tespitiydi, tenkit içermiyordu.

Fakat Morgan anaç bir şekilde araya girdi. "O bir genç kız
zaten."

"Ah... Boşanmış bir genç kız diyelim o zaman. Kulağa ne
kadar saçma geldiğini söylememe gerek bile yok."

"Yeğenin Kleopatra ile ilgili saçmaların ben de aynı şeyi
düşünmüştüm."

İki kadın gözlerinden ateşler çıkararak birbirlerine bak-
maya devam ettiler. Açıkçası ikisi arasındaki kapışmanın na-
sıl sonuçlanacağını bilmek imkânsızdı, fakat Isabel haylaz bir
tarafıyla onları yerde yuvarlanırken hayal etmekten kaçamadı
ve tabii haliyle güldü.

"Hanımlar, güzel bayanlar... Halacığım misafirlere ola-
larını göstermeyecek misin?"

Yaşlı kontes Adrian'a döndü. Ona bakarken krema gibi
tatlı ve yumuşak bir şey döndü. "Sen akşam yeme-
ğine kalacak mısın?"

"Maxilesef kalattıracaktım. Bir saat sonra Oxford'daki ara-
ştırma satını altına işletiletti içti ettilerçeyin görüşmemi lazımı.
Yarın uğratırım."

Isabel hayal kırıklığı içinde Adriani'ye baktı. Ve sadece bak-
makla da kalmadı. "Gideceğimi bilmiyordum... Sanmıştım ki
sen de burada kalırsın..."

Adrian tek kaşını kaldırıp çarpık bir şekilde gülümsedi.
"Londra'da yaşadığın bir evim var Isabel." Eğer yalnız olsa-
lardı, bu yumuşak sözleri samimi bir öpüçük takip edebilirdi
pekâlâ.

"Adrian'ın burada kalması mümkün değil. Hatta nişanlı-
lığın sürdüğü müddetçe aynı çatı altında bir gece geçirmeniz
bile kabul edilemez." Kontesin sadece sözleri değil çipil göz-
leri de ikaz yüklüydü. Isabel'in Adrian ile aynı çatı altında,
hatta yıldızların altında yaptığını bilse herhalde asırlık yaşamı
son bulurdu. "Artık nişan ilanımız da yayınlandığına göre be-
nim bulunmadığım hiçbir ortamda bir araya gelmeniz yakı-
şık olmaz."

"Ben ne güne duruyorum," dedi Morgan içerlemiş bir ta-
vırla.

"Senin için Isabel altı yaşını doldurduğu gün bitmiş ama
farkında değilsin hanımefendi," diye karşılık verdi yaşlı kon-
tes burnunu kibirle kaldırarak.

Tabii damarına basılan Morgan'ın yaralı ayı kadar tehlike-
li olduğunu sadece Isabel bilirdi. Ayrıca Isabel'in altı yaşın-
dayken annesini kaybetmiş olduğu gerçeği de vardı. "Senin
de yarım asır önce ölmüş olman gerekirdi."

Dehşete kapılan Isabel derin bir nefes alıp daha fazla ko-
nuşmasına mani olmak adına dadısının koluna asıldı. "Mor-
gan lütfen sus!"

Öte yandan Adrian... Gülüyordu. Adrian gerçekten bıyık
altından gülüyordu.

"Adrian! Bu seviyesiz kadının evimde kalmasını sen mi
uygun gördün? Aklından zorun mu var senin?"

"Hala, Morgan lütfen tırnaklarınızı göstermeden bir süre

dayanmayı deneyin. Isabel ile nişanımız resmen ilan edilmiş durumda ama hassasiyetin siz de farkındasınız. Bu nedenle katılacağımız balo özellikle Isabel için fazlasıyla önemli. Şüphelerini öneriyorum.”

Bu tatmin edici bir ikaz sayılmazdı ama garip bir şekilde işe yaramıştı. Morgan mahcubiyet hissedecek tipte bir kadın olmayabilirdi fakat ne yapması gerektiğini hatırlamış gibi sessizliğe gömülmüştü. Aynı şekilde ev sahibi de sıralamak isteseğuk soğuk bakmış, sonra da odadaki zili çalıp beklemeye başlamıştı.

Sadece saniyeler sonra kapıda onları karşılayan uşak odada belirince, “Bates, misafirlere odalarını göster. Akşam yemeği lütfen. Ben yeğenim ile küçük bir konuşma yapacağım,” dedi yaşlı kontes.

“Emredersiniz leydim... Beni takip eder misiniz?” dedi Bates saygıyla.

Isabel uşağın peşine takılmadan önce Adrian’a baktı. Göz göze geldiler, sonra başını belli belirsiz salladı genç adam. Nedense *bu* Isabel’i rahatlatan bir hareketti ki daha fazla beklemeden odadan ayrılmak üzere arkasını döndü. Tam o anda kontes, “Bunun Eleanor ile ilgili olabileceğini hiç düşünmedim çocuğum... O kız...” dedi ama Isabel kadının sözlerinin tamamını duyamadan odadan çıkmış bulunmuştu.

İçten içe bir genç kıza hiç yakışmayacak şekilde küfretti. Lanet olsun bunun Adrian’ın ölen karısıyla ne ilgisi vardı? Ve yine lanet olsun, neden birileri onu ilk kez gördüğünde hep Eleanor’dan bahsediyordu?

Isabel saklandığı delikten başını çıkardı ve kontesin etraf-

ta olup olmadığını kontrol etti. Burası balonun milyonlarca mumla sağlanan aydınlığına göre loş ve korunaklıydı. Tabii tam anlamıyla saklanmış sayılmazdı zira konuşlandığı balkonda onun gibi ortamdaki sıkılan iki kız daha vardı. Onları görmezden gelip etrafı kolladı ancak gördüklerinden hoşlandığı pek söylenemezdi. Kontes görünürlerde yoktu - ki Isabel’i aradığı kesindi - ama rahatsız edici kalabalık artmış gibiydi sanki. O sırada balkondaki iki kız anlaşmış gibi aynı anda içeri girince Isabel omuz silkti.

Yaklaşık bir saattir baloda olmasına rağmen onlarca yıl yaşlanmış gibi hissetmesine şaşmamak lazımdı çünkü salona adımını attığı andan itibaren tepelerinde merak, fesatlık ve acıma bulutlarıyla dolaşan bir kalabalıkla karşılaşmıştı. Hepsinin ortak özelliği aşırı ilgiydi ve Isabel bu yüzden dans etmekten bile kaçınıyordu. Zaten saklanma nedenlerinden biri de buydu. Lanet olsun, dans konusunda yeterince iyi değildi. Kaldı ki dans edecek durumu da yoktu. Adrian neredeydi? Tüm isteksizliğine rağmen onun kendisini bu halde görmesini isterdi.

Harika görünüyordu ki bunun aksini iddia edebilecek herhangi birini yaprak yeşili ipek tuvaletinin arkasından uzanan kuyrukla boğabilirdi. Bu akşam başka biri gibiydi. Daha önce kendisiyle ilgili hiç böyle bir tespit yapmamıştı çünkü bilindiği gibi o hep Isabel’di.

Elbisenin kare yakası biraz cüretkârdı. Gerçi Henfield’da göğüslerinin altına mendil koyduğunda da bu kadar cömert bir dekolte sergilemişti ama şimdiki çıplaklığı sadece teninde değil aynı zamanda ruhundaydı.

Zarif bir kızdı, bunu biliyordu ama bu akşam zarafeti sadece vücuduyla ilgili değildi. Saçları eve gelen kuaför tarafından daha önce hiç denemediği bir şekilde toplanmıştı. Kadın, Isabel’in saçlarının çarpıcı özelliklerini saklamanın bir ziyan olacağını abartılı bir İngilizce ile açıklarken ona bir sanat eseriymiş gibi davranmıştı. Neticede karar kıldığı ortaçağa özgü model ise oldukça başarılıydı. Kulak hizasındaki iki örgü

başının arkasında birleştirdikten sonra saçının bir kısmı kuaförün kullandığı krem ile daha baş edilebilir ve mükemmel aynı modeli kendi başına bez para vermeden de yapabileceğini düşünür. Hatta bunu dener ve kesin başarısızlıkta sonuçla vazgeçerdi. Aynı anda hem sadık hem de gösterişli olan saçlarına gücü ve havallı bir şekilde başını arkaya doğru eğip

Elbisesi mükemmel. Yeşili bütün kızlar için severdi ama bu elbisenin rengi bahar karpuzlarından daha yazın ilk aylarındaki ağaçların canlılığındaydı. İnanılmaz gibi dökülerek ayaklarına kadar kusursuzca iniyor.

Morgan'a kalırsa yakayı daha edepli bir hale getirmek için biraz oynamakta fayda vardı fakat kontes aksini düşünüyor. Ne de olsa o bir duldu ve dul kadınlar genç kızlardan iki parmak daha özgür olma haklarına sahipti.

Hazırlık aşamasında iki yaşlı kadının birbirine girme riski sürekli bir gerginliği de beraberinde getirmişti. Tanrı'ya şükür Morgan Isabel'in hazırlanması işini başarılı bir hizmetçiye bırakmakta sakınca görmediğinden odada fazlaca bulunmamıştı. O olmayınca büyük hala da etrafta görünmemişi haliyle. Çocuk gibiydiler ve bunu onların üçte biri yaşındaki bir kızın fark etmesi kesinlikle pek de hoşlarına gitmezdi.

Adrian'ın gelip gelmediğini kontrol etmek için tekrar salona baktı ama dans eden kalabalık yüzünden kimseyi görmedi. Çaresizce kapıdan uzaklaşıp balkon korkuluklarına doğru yürüdü. Bu gece hava güzeldi. Aşağıdaki gül bahçesinden hoş kokuları beraberinde getiren meltem tatlı bir serinlik de veriyordu. Korkululara tutunup derin derin solurken gözlerini kapadı. Bu anı daha önce de yaşamış olabilir miydi? Ah... Tabii ya... Henfield'da... Adrian gelmiş ve ödünü ko-

"Dejavu..."
Isabel korkuyla sığıyıp hemen arkasını döndü. Senaryo değişmemişti belli ki... Ve Adrian da aynı şeyi düşünüyordu.

"İyi geceler Bayan Sullivan..."
Isabel Adrian'ın kusursuz gözlerine apraca bakıyordu. Dumanı teneği ceketinin geniş omuzlarındaki gerginliği, açık renkli pantolonunun güçlü kaslarını sırtıma kazıyıp almıştı ama gözünün ilerleyen saatlerinde onu deneyleriyle incelemeye fırsatı olacaktı.

"Geçtiğim için beni affet."
Isabel biraz daha susarsa zekâsıyla ilgili yanlış - belki de doğru - bir izlenim vereneği endişesini hissedene kadar ona baktı, sonra normal olmayan bir sükunetle, "Ben de güzel havanın tadını çıkarıyordum," dedi.

"Bana saklanıyormuşsun gibi gelmişti oysa."
Genç kız burun kıvrıyorsa da itiraf etti. "Saklanmak için harika sebeplerim vardı."

"Seni korumak için yanında olmaydım sanırım."
"Korumana değil ama insanlara laf yetiştirebilmek için diline ihtiyacım vardı," dedi genç kız, tabii amında pişman oldu.

Kaşları ilgiyle kalkan Adrian tehlikeli bir yavaşlıkla Isabel'e yaklaşmaya başladı. "Arzun buysa..." dedikten sonra genç kız daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarını dudaklarına bastırdı ve sonra Isabel'in de arzuladığı gibi dilini dudaklarının arasından içeri kaydırды.

Vaat dolu ve baştan çıkarıcı bir öpücükte bu. Isabel'in şoku atlatma süresi, Adrian'a verdiği tepkilerin ne kadar hızlı olduğu düşünülürse standart sayılırdı. Elleri adamın ceketinin yakasına asılırken, parmak ucuna yükselerek öpüşüne karşılık vermeye başladı. Yer ve zaman kavramını utanmaz bir fütursuzlukla yitirdiği tımdık başka bir andı ama Adrian bunu hatırlatmak ister gibi Isabel'in bileklerini kavradı birden ve geri çekildi.

İkisi de nefes nefese kalmıştı... Genç çekilen Adriani otonun belli ediyordu. "Kanın kaymıyor Bella... Beni de yakıyor seni."

Isabel yutkundu. Yüzü gümbeklenmiş çörekleri gibi Adriani döndükte.

"Dans et benimle."

Isabel sadece başını salladı ve Adriani'ni onun bu sefer dans etmek için kollarına almasına izin verdi.

İlk dansları mıydı bu? İlk sevişmeleri kadar anlamıyordu. Genç kız gülmek istedi ama beceremedi. Bir vals parçası çalıyordu ama balkon valsini serbest salınımları için yeterince büyük değildi. Normalden daha yakın, hatta skandal çıkarcak kadar iç içeydiler. Aralarında olması gereken bir kol mesafesi yerine öpüşükleri anın samimi teması vardı. Adriani tek eli belini sıkıca sarmış, diğeri de elini kavramıştı. Isabel'in göğüsleri, adamın gövdesine değdiği yerlerde cesur dekoltesinden dışarı fırlayacakmış gibiydi... Ve Adrian da bunun fazlasıyla farkındaydı.

Genç kız onun iç geçirdiğini duyunca farkında olmadan güldü.

"Mutlusun?" Bu bir tespit değil soruydu.

"Aslında değilim..." dedi Isabel. "Endişeliyim ve kafam karışık."

"Sebebi dans mı?"

"Kafa karışıklığı için iyi bir gerekçe... Ama asıl mesele dışarıdakiler," diye itiraf etti.

"Onlardan korktuğuna inanmıyorum," dedi Adrian onu döndürürken. "Benimle baş ederken yaptığını yap. Çileden çıkar hepsini."

"Yöntemini keşfetmeye çalışıyorum."

Adrian, "Erkekler üzerinde kullanman gereken taktiği biliyorum ama bunu kullanmandan hoşlanırmıyım emin değilim. Ertafta senin yüzünden baştan çıkmış birini görmeye kaatlanacağımı sanmıyorum çünkü. Kadınlar konusunu da

kafamı tutamaz. Büyük hataları hesابتله ilgili bir soruydu... Ve tabii dilim emrinize atımlıdır Bryan Sullivan" deriz kızın üzerine deşirli eğildi.

Ancak duvalıkları birleştirmeden büyük hatalarını seni işitildi. "Ah bir bu eksikliği. Skandallarla uğraşmıyacak kadar yaşlı bir kadının beni."

Genç adamın kollarından aceleyle kurtulmak isteyen Isabel'ni aksine Adriani son derece tembel bir şekilde ondan uzaklaştı ama elleri hâlâ kızın belindeydi. "Fala skandallarını seni ne kadar heyecanlandırdığını iyi biliyorum."

"Benim yaşındaki bir kadın için heyecanım iyi bir şey olduğunu da nereden çıkardın? Ayrıca skandalları eğlenceli yapan dışarıdan izlemektir evladım."

Yaşlı kadın Isabel'in eline yapışıp onu balkon dışına çektiştirken, "Bakire bir kıızı koynuna almadığın sürece benim için hâlâ fazlasıyla masumsun Adrian. Her neyse, önce Isabel ve ben gireceğiz salona. Senin birkaç dakika sonra görünmende fayda var. Bu sürede temiz havanın tadını çıkar ve toparlan," dedi imalı bir şekilde ve genç kıza söz hakkı tanımadan onu içeri soktu. "Dul kadınların da uyması gereken görgü kuralları vardır kızım. Adrian zor durumunu daha da zorlaştıracak gibi görünüyor. Evlenene kadar birbirinizi görmemeniz en iyisi."

"Dul olmanın nesi kötü anlamıyorum. Hem sadece birkaç hafta evli kaldım sayılır. Bu beni diğerlerinden ayırmaz mı?"

"Ah seni diğerlerinden ayırması gereken ince detay artık olmadığına göre sen de onlardan birisin kızım. Tabii bir kocan olmadığını da hatırlatmama gerek yok sanırım."

Isabel konunun bekâret olduğunu hemen anlamıştı elbette. Bu açıdan bakınca kadın haklı sayılırdı zira Isabel o ince detayın icabına çoktan bakmıştı.

"Ayrıca son derece ateşli olduğunu da gözden kaçırdım sanma. Bu genç kızlardan beklenmeyen bir meziyettir."

Isabel anında kızardı - ki kadın ne kadar ateşli olduğunu varsayıyordu sadece - ve başını öntine eğip kontesin daha

sonra söylediklerine kulaklarını tıkadı. Çünkü çoğunlukla dul kadınların zavallılığından bahsediyordu. Öyle ki tüm dulların potansiyel sokak kadını olduğunu bile iddia etmeye başlayabilirdi. Tabii kendisinin de dul olduğuna değinmeye gerek yoktu.

Bu sırada dans sona ermiş, sohbet - elbette masumane olmayan bir sohbet - köşede dans edenleri izleyenlerin tekelinden çıkıp tüm salonu sarmıştı. Isabel dikkatli bakışları fazlakmadan ve Morgan'ın tavsiye ettiği gibi başını dikletirip salonun içlerine doğru ilerledi.

Geceye katılanların bir kısmı Isabel'in Henfield'da gördüğü kişilerdi. Bu ortak nokta onlara, sanki Isabel'le aralarında özel bir sır varmış gibi manidar bakışlar atma hakkı veriyor olmalıydı. Yok da değildi aslında...

"Adele seni görmek ne güzel!"

Adele mi? Isabel sesin sahibini görmeden de biliyordu. Lanet kontlardan sempatik olanıydı. Eğer o buradaysa somurtkan olanının da yakınlarında olması muhtemeldi. Yavaşça ve açık bir isteksizlikle arkasını döndü. İsminin Adele olduğunu yeni öğrendiği büyük hala, Abbey Kontu öpebilmiş diye elini ona uzatmıştı. Yüzündeki kahımsı ifade karşısında Isabel kahkaha atarmak için gözlerini kaçırmaya mecbur kaldı ve biraz geriledi.

"Seni görmek de güzel çocuğum. Brendan yok mu?"

O sırada Isabel'in daha önce görmediği iki kadın da yanlarına gelmişti.

"Ah Brendan Londra'da değil Leydi Eaglestone. Eksik olmasın Stephan bize eşlik etmeyi teklif etti. Bu geceyi asla kaçıramazdık." Konuşan orta yaşın üzerinde sarışın bir kadındı. Yüzündeki olgunluk kırışıklıkları güzelliğini gölgeleyemeyen kadın hakkındaki ikinci izlenimi ise onu birine benzettiği di. Büyük halanın kadınlarla kucaklaştığını görünce merak iyice arttı.

"Eminim yine iş peşinde koşuyordur. Böyle giderse bu

çocuğun evlenmesi bir hayal," dedi büyük hala ve diğer kadına döndü. "Portia harika görünüyorsun," dedi daha genç görünen siyah saçlı kadını öperken.

"Leydim, harika olan asıl sizsiniz. Etrafınızı aydınlatıyorsunuz."

Isabel iyiden iyiye bastırın gülüşünü engellemek için dudaklarını ısırıldı. Durum samimiysiz değildi ama tuhafı açıkçası.

Sonra sarışın kadın lafa girdi tekrar. "Hakkınız, aynı fikirdeyim. Artık umudumu kaybetmemeye çalışıyorum. Bir sene öncesine kadar ne zaman evlilikten bahsetsem sinirleniyordum ama şimdi umursamıyor bile. Sanırım ne düşündüğümle ilgilenmiyor."

"Eminim öyle değildir ama bazı erkekler zordur bilirsiniz. Özellikle de Brendan gibi erkekler için itinayla çalışmak gerekir Maddy. Zor ama imkânsız değil."

Ah demek bu kadın somurtkan kontun annesiydi. Demek bu yüzden onu daha önce bir yerlerde gördüğünü düşünmüştü... Isabel bu tespiti yaptıktan sonra yeni bir şaşkınlığa düştü. O buz atarını böyle tatlı bir annesinin olması ne kadar ilginçti. Isabel beğazından komik bir gülüş kaçınca kimsenin duymayacağı kontrol etmek için etrafına baktı. Abbey Kontu tavanı incelemekle meşguldü. Belli ki kontu ilgisini çekmemişti. Derken göz göze geldiler ki Isabel için bir gülümseme kaçınılmazdı. Adarna sıcak bir şekilde gülümseyince, kont da ona göz kırparak karşılık verdi, bu esnada aralarında sıcak bir şeylerin geliştiğini söylemek pekâlâ mümkündü.

Büyük hala tatlı bir sesle, "Isabella gel hayatım, seni Leighton Kontesi ile tanıştırayım," dedi. Ama Isabel yanından geçmek üzereyken kulağına doğru eğilip ekledi: "Utanman gereken bir şey yoksa asla arkalarda saklanma."

Isabel pek de içten olmayan bir gülümsemeyle önce büyük halaya sonra da diğer kontese baktı, fakat yüzündeki sıcak tebessüm birdenbire donan sarışın kadın yine o tepkiyi verdi.

"Eleanor?"

Bu kadarı da fazlaydı... Kadının yüzü beyazlaşırken Isabel'in öfkesi artıyordu. Sonra adı Portia olan diğer kadının nefesini hızla içine çektiğini işitti ve aynı öfkeyle ona baktı. "Adım Isabel... Eleanor değil," dedi ciddi bir şekilde.

Neden bazı insanlar onu ilk gördüğünde hep aynı tepki veriyordu? Lanet olsun Adrian'ın ölen karısıyla ne ilgi-bağı çözülür gibi oldu. Leighton Kontesi'ne bakarken daha önce bilmediği şeyi fark etmiş olmak, öyle derin bir kederi de beraberinde getirmişti ki yere kapanıp hıçkırıklara boğulabilirdi. O Adrian'ın ölen eşinin annesiydi... Ve şimdi eski damadının nişanlısına bakıyordu. *Tanrım ne keder...*

Kendinden emin yürüyüşüyle Adrian'ın yanlarına geldiğini fark edemeyecek kadar üzgün, aynı zamanda meraklıydı. Adrian kayınvalidesine, "Maddy bu gece göz kamaştırıyor," deyince Isabel irkilerek ona doğru döndü ama kadının hâlâ hayalet görmüş gibi Isabel'e bakmaya devam ediyordu. Genç kız rahatsız olduğunu belirten bir kaş hareketiyle Adrian'ın dikkatini çekmeyi denedi, fakat buna gerek yoktu zira Adrian da kayınvalidesinin tuhaflığını hissetmişti. Aslında orada bulunan diğerleri de sessiz ve biraz da endişeli bekleyişleriyle benzer hisleri yansıtıyordu. Anlaşılan ortadaki tuhafılık her neyse bunu Isabel dışındaki herkes iyi biliyordu.

Nihayet kadın bir büyüden çıkıyormuş gibi irkilerek kendine geldi. Adrian'ın endişeli yüzüne bakarken hem şaşkın hem de korkmuş gibi görünüyordu.

"Maddy iyi misin?" dedi Adrian ama Isabel onun kadının sorununu ve hiç de iyi olmadığını bildiğini biliyordu. Hatta Isabel dışında herkes biliyordu bunu.

Kadının dalgınca Adrian'ı öpüşünü izlerken gözleri kısıldı. Sonra ikili sadece birbirlerinin duyacağı şekilde fısıldaştı. Isabel aralarına girmediyse sebebi görgü kuralları değil büyük halanın pençesinin kolunda olmasıydı.

Sakinleşmek için derin bir nefes almasının ardından ba-

şarılı olduğunu varsayarak etraflarındaki diğer insanlara bakmayı akıl edebildi. Ah elbette meraklı kalabalığa harika bir malzeme veriyorlardı.

Yeni gelin ve eski kayınvalide bir aradaydı... Neredeyse herkes fısıldaşarak onları izliyordu. Salonun gerisinde kalanlar ise parmak uçlarına yükselerek ne kaçırdıklarını görmek için komik bir şekilde çabalıyordu.

Isabel görgü kuralları ile ilgili birçok şey öğrenmişti ama şimdi hepsini unutmak üzereydi. Tam o sırada orkestranın çalmaya başladığı canlı Menuet parçasını fırsat bilip nişanlısına yaklaştı. "Konuşmamız gerekiyor."

Adrian Isabel'e hiçbir tepki vermeden kayınvalidesiyle konuşmaya devam etti. Ona Isabel'in asla göremeyeceği bir tatlılıkla davranıyordu. Bu tutum Adrian'ın atlarını bile kısıkanan kız için kıskançlık kaçınılmazdı.

Öfkeyle tekrar seslendi: "Artık konuşabilir miyiz lordum." Sesine özellikle bir alaycılık katmayı ihmal etmemişti. Tam o sırada elli etmeden kolundan çekiştirmeye çalışan büyük halaya öldürücü bir bakış atıp, "Müsaade edin leydim, nişanlımla konuşmam gerekiyor," dedi.

"Bu dansı kaçırmak istemiyorum. Benimle dans eder misiniz Bayan Sullivan," diyerek araya giren Abbey Kontu belli ki durumu kurtarmaya çalışıyordu.

"Elbette hayır. Boşta bir sürü kız var," dedi Isabel ve adamın ne gibi bir tepki verdiğini göremeden nişanlısına döndü yeniden.

"Isabel!" İkaz eden çatallı ses büyük halaya aitti ve yaşlı kontesin genç kızı tersleyeceği her halinden belli oluyordu.

"Stephan, şansını fazla zörlama. Isabel'in bana iki dans sözlü var," diyerek duruma müdahale etti Adrian.

Isabel, "Dans etmeyeceğim, dans ederken nefes alamıyorum. Ben konuşmak istiyorum," diyerek tepkisini küçük kalabalığa gösterdi. "Bazı şeyleri öğrenmem gerekiyor."

Adrian bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü. Genç kız bu ihtimale karşı kabalaşmayı göze almıştı. Ne var ki bunu

göze alamayan Adrian'dı ve Isabel'in gözlerinde gördüğü şey her neyse doğru bir hamle yaparak elini centilmence ona doğru uzattı.

Birlikte kalabalıktan biraz uzaklaşıp nispeten daha rahat konuşabilecekleri bir yere geçtiler. Orkestranın sesi birbirleriyle duymalarını engellemiyordu.

"Söyle bakalım, derdin ne?"

Isabel inanamıyormuş gibi ona baktı. "Derdim mi ne? Asıl sizin derdiniz ne? Neden beni gören herkes bana eski karının adıyla hitap ediyor açıklar mısınız?"

Adrian ilgisizce omuz silkti. "Bu gece onlarca kişiyle tanıştın, biraz abartmıyor musun?"

Isabel çileden çıkmışlığını en iyi ifade eden şeyi yapıp ayağını birkaç kez hırsla yere vurunca Adrian anında kaşlarını uyarır gibi kaldırdı. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. O kadın senin eski karının annesiydi. Beni görünce Eleanor dedi. Sonra yanındaki diğer kadın... Sanki beni görünce korktu..."

"Abartıyorsun."

"Abartmıyorum. O züppe arkadaşın da bana Eleanor demişti. Büyük halana ne demeli? İlk geldiğimiz gün, uşak bizi odamıza götürmek için geldiğinde halanın sana ne söylediğini duydum. Konunun Eleanor ile ne ilgisi var dedi... Ben de merak ediyorum, konunun eski karınla ne ilgisi var? Beni ona mı benzetiyorsun?"

"Sen ona benzemiyorsun... Kimse ona benzemiyor, bundan bahsetme."

Adrian'ın kızgınlıkla değil de dondurucu bir soğuklukla söylediği sözler karşısında Isabel gözle görülür bir biçimde irkildi. Boğazına öyle büyük bir yumru oturmuştu ki nefes alabildi bir süre ne de konuşabildi. Toparlandığında öfkesi daha da alevlenmişti. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz lordum? Bunu öğrendiğinizden emin misiniz? Adım Isabella Gwen Sullivan, Eleanor değil... Eğer bunu siz birbirine söylemeyecekseniz, şimdi herkese haykıracağım."

"Eğer birileri sizi şimdiye kadar Eleanor'a benzetiyse

bile bu tavırlarınızı gördükten sonra ne kadar aptal olduğunuzu fark edecektir Bayan Sullivan. Siz Eleanor değilsiniz ama onu tanısaydınız olabilmeyi dilerdiniz... Şimdi, bu gecenin amacına ulaşması için sınırsız öfkenizi dizginlemenizi tavsiye ederim. Bundan sonraki ilk dans bizim. Bir sonrakinizi de Stephan'la edeceksin..."

Isabel bir şey demedi çünkü diyemedi... Ona baktığı her saniye yaşlarla bulanıklaşan gözlerini saklamak için başını önüne eğdi. Sonra dans etti... Adrian'la iki kere, Abbey Konutu ile de öyle. Birileri daha girdi araya ama Isabel isimlerini hatırlamıyordu. Bazılarıyla sohbet ettiğini hatırlıyordu, fakat yüzleri ve isimleri kafasından silinmişti.

Onunla bir daha hiç konuşmadı, zaten o da konuşmayı denemedi... Isabel sadece duruma katlandı ama kendisi için değil, Adrian için hiç değil... Sadece Morgan için. Çünkü Morgan bu gece parlamasını istemişti. Isabel de parladı... Tıpkı sönmeden önceki bir yıldız gibi...

Yirmi Üçüncü Bölüm

Adrian kayınvalidesinin uzattığı çay fincanını aldıktan hemen sonra yanındaki sehpaya bıraktı. Maddy çaydan hoşlanmadığını bildiği halde ısrarla ikram etmeye devam eder, Adrian da tek bir yudum dahi içmeden bırakırdı.

“Nişan haberini gazetelerden okumak istemezdim Adrian. Yoksa seni desteklemeyeceğimi mi düşündün? Biliyor-Brendan’ın... Tabii Stephan’ın da...” dedi kadın eski damadının karşısındaki koltuğa oturduktan sonra.

“Her şey ani gelişti Maddy, haber verme şansım olmadı.”

Kontes anlayışla başını salladı. “Ah şu mesele. O kızın sana uygun olmadığını düşündüğümü artık itiraf edebilirim sanırım.”

Adrian tereddütle, “Isabel’in bana uygun olmadığını mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Isabel mi? Beni yanlış anladın, diğer kızdan bahsediyorum. Vivian Walmond... Zaten hareketiyle de nasıl biri olduğunu kanıtladı. Ah Tanrım umarım ona âşık olmamıştın.”

Genç adam keyifsizce güldü. “Bence aşk sadece bir kere yaşanmalı Maddy.”

Kontes birden durgunlaştı, fincanı titredi. İkisi de sıklıkla olduğu gibi aynı şeyi düşünüyordu. Çok geçmeden kadın derin bir iç geçirip tıpkı Eleanor’u hatırlatan bir gülümsemeyle ışıldadı.

“Peki Isabel için ne hissediyorsun? Zavallı kadının duru-

mu seninkinden de beter. Tanrı korusun onun yerinde olmayı kimse istemez.”

Adrian Isabel’i suçlamaya devam ediyordu. Yalan söylediği ve onu kandırıldığı için ona hâlâ öfkeliydi, fakat kimseye Preston ile oynadıkları oyun hakkındaki gerçekleri anlatamazdı. Tüm kızgınlığına rağmen ona zarar verecek, onu incitecek bir şey yapamazdı. Zaten bunu istemiyordu da. Ah balo gecesinde yapmıştı tabii. Kısa tartışmalarından sonra onun nasıl değiştiğini, nasıl da durgunlaştığını ve sakinleştiğini fark etmişti. Dışarıdan bakılınca uysal bir hanımefendi gibiydi ama onun deli dolu mizacını her haliyle yakından tanıyan Adrian, uysallığının altındaki kırgınlığı görebilen tek kişiydi belki de...

Onu Eleanor ile kıyaslamıyordu ve niyeti aslında o son cümleyi söylemek değildi. Ne var ki deli kızılın varlığı bile çileden çıkmasına neden oluyordu. Onun ne kadar güzel göründüğünü hatırlayınca içinde bir alev parlar gibi oldu. Kanını ısıtan şey, tüm vücuduna aynı sıcaklığı yaymasını sağladı. Kısacık sürede, sadece onun çekici kıvrımlarının hatırasıyla bile baştan çıkmak, sağlıklı cinsel eğilimleri olan bir adam için bile şaşırtıcıydı. Adrian silkelenerek toparlanınca kayınvalidesine bir yanıt vermediğini de hatırlamış oldu. Isabel için ne mi hissediyordu? Tanrı aşkına bundan bahsetmek istemiyordu çünkü konuşmaya başlarsa mesele öyle ya da böyle yatağndan geçmek durumunda kalırdı. Bu yüzden kayınvalidesinin ilk sorusunu görmezden gelmeyi yeğleyip Isabel’in sosyal durumuna değindi.

“Isabel’in dedikodulardan zarar görmesine izin vermem. İnsanlar benden çekindikleri için benim bulunduğum ortamlarda ne söylediklerine dikkat etmeleri gerektiğini bilirler. Geriye kalan zamanlarda ise büyük halamın lobi faaliyetlerine güveniyorum. Isabel’i savunurken bir kurt kadar vahşileşeceğini biliyorum.”

Kontes güldü. “Adele’i çok iyi tanırım. Bu söylediğim için beni affet ama onun sahip olduğu meziyetler sende bile yok.”

Adrian keyifle güldü. "Rakibim olmadığı için şanslıyım."
"Adrian... Eğer nişanlığın için yapabileceğim bir şey varsa bana söylemeni isterim. Dilersen sizin adınıza bir akşam yemeği verebilirim. Kendini beğenmişlik olarak algılama lütfen ama benim desteğimi aldığınız düşünülürse özellikle Isabel için işler daha az karmaşık bir hal alabilir. Hem insanlar artık bunu konuşmaya başlar, ne dersin?"

Adrian bu kadını gerçekten seviyordu. İlişkileri Eleanor öldükten sonra zayıflayacağı yerde daha da güçlenmiş ve orme kayıplarının acısını birbirlerine destek vererek hafifletmeye çalışmışlardı.

"Bundan halama bahsedeceğim ama onun daha Isabel gelmeden programını yaptığina eminim. Balodan sonra Isabel'in alacağı davetiyeler konusunda verdiği rakam başımı döndürmüştü. Hatta üç gündür yoğun programları yüzünden ikisini göremedim bile."

Kontes ~~kahkaha~~ attı. "Ah evet, dün akşamki Milton'ların yemeğine ben de davetliydim ama baş ağrılarımı bilirsin. Yerimden kalkamadım... Peki sen neden onlarla birlikte değildin?"

Adrian omuz silkti. Ona Isabel'in yüzüne bakma konusunda tereddütleri olduğundan bahsedecek değildi. Isabel'i kırdığı için hissettiği pişmanlığa rağmen ona bunu söylemek istemediğini de anlatacak değildi. Hazır olmadığını da söyleyemezdi tabii.

"Ah seni tanıyorum. Eleanor da davetlere katılma konusunda ne kadar isteksiz olduğundan şikâyet ederdi hep. Geleceği bozmuyorsun."

Eleanor'dan bahsetmek o tanıdık sessizliği beraberinde getirmedi. Bunun yerine Maddy'nin yüzünde çekingen, tereddütlü bir ifade belirdi. "O kız bana..."

Adrian, "Eleanor'u hatırlatıyor," diyerek kadının cümlesini tamamladı.

"Aslında tam olarak değil... Onu ilk gördüğümde, gözlerine ilk baktığımda yaşadığım şoku unutamam ama sonra

yanıldığımı fark ettim. İkisi birbirlerine hiç benzemiyor Adrian... Sen de farkındasın değil mi?"

Adrian onun ne demeye çalıştığını çok iyi anlıyordu. "Endişelenmene gerek yok Maddy. Kimseyi Eleanor'un yerine koymaya çalışmıyorum. Isabel'e evlenme teklif etme nedenim tamamen şartların gerektirdiği bir şeydi."

"Ben seni düşünüyorum Adrian. Kendine işkence etmeni istemiyorum."

Adrian yerinden kalkıp, "Merak etme, aklım fazlasıyla başımda. Artık beni düşünmek yerine Bren ile ilgilenmen gerekmiyor mu? Son zamanlarda evlilik konusunu fazla açtığından şikâyet ediyordu. Yakınlarda bir Hindistan seyahati çıkarırsa hiç şaşımam," dedi ve böylece konuyu da dağıtmış oldu.

Kontes yerinden fırladı. "Hindistan mı? Ölürüm de bir daha oraya gitmesine izin vermem. Geçen sefer yakalandığı hastalık yüzünden öyle çok korkmuştuk ki... Üstem evlenmek için iki sene daha bekleyecek kadar genç de değil."

Adrian bıyık altından gülerken kontesi kollarının arasına aldı. "Öyle bir niyeti varsa engellemek için elimden geleni yapacağım... Şimdi gitmeliyim ama tekrar geleceğime söz veriyorum."

Kadın başını Adrian'ın göğsüne yasladı. "Sen beni hiç bırakmadın zaten. Adrian... Mutlu olmanı istiyorum... Ve içimden bir his mutlu olacağını söylüyor... Hadi git şimdi."

Adrian mutluluğun peşinden körü körüne koşmayı bırakalı çok olmuştu. Öyle bile olsa Isabel'in kendisine mutluluk verip veremeyeceğini düşündüğünde nedense gülmek geldi içinden. Isabel'i düşünmek coşkuyu da beraberinde getiriyor, heyecan veriyordu. Sadece onu hatırlayınca bile arzu, gülme isteği ve öfkeyi öyle derinden hissediyordu ki onun yakınındayken nasıl hayatta kaldığına şaşmak gerekirdi. O kız bir volkan gibiydi... Ve Adrian'a aitti. Bu farkındalığın sebep olduğu beklenmeyen neşeyle kayınvalidesinin evinden çıktuktan çok sonra bile sırtına devam ediyordu.

Eleanor yine arkasını dönmüştü ama bu sefer gitme niyetinde değil gibiydi. Güneşli bahçe normal bir günde olmasın gerekenden daha aydınlıktı.

Adrian, "Eleanor..." diye seslendi.

Fakat Eleanor cevap vermedi. Genç adamın buna şaşıracağı söylenemezdi çünkü bir süredir konuşmuyordu Eleanor.

Adrian tekrar seslenince beyaz elbisesi içindeki kadın yaşça arkasını döndü. Yüzünde öyle ışıltılı bir gülümseme vardı ki genç adamın soluğu kesilir gibi oldu. Sonra onu fark etti... Bebeği... Eleanor'un kucağında beyaz bir örtüye sarınmış bir bebek vardı. Adrian rüyalarında asla Eleanor'a yaklaşmayı denemezdi ama şimdi çekilircesine ona doğru ilerliyordu.

Kadının yüzündeki gülümsemeye rağmen kalbi korkuyla çarpıyordu. Sonra Eleanor kollarındaki bebeği sanki Adrian için çok sıradan bir şeymiş gibi ona uzattı. O sırada bebeğin başındaki örtü açılmış, kızıl renkli ipeksi kıvrıkcık saçları ortaya çıkmıştı. Adrian ateşe değmiş gibi elini çekene kadar bebeğe uzandığını fark etmemişti bile.

"Kızıl?"

"Al onu!" dedi Eleanor. "Senin o..."

Adrian bir adım gerilese de sanki daha fazla yaklaşmıştı onlara.

"O senin bebeğin sevgilim... İkinize ait..."

"Eleanor?"

"Gitmem gerekiyor Adrian. Bırak artık beni... Seni seviyorum... Seni çok seviyorum ama gitmem gerekiyor. Al onu... Güzel kızını kucağına al ki gidebileyim..."

"Nereye gideceksin?"

Eleanor huzur veren bir gülümsemeye baktı Adrian'a ve bebeği adamın kollarına bıraktıktan sonra kendisi gibi silikleşen yumuşacık bir sesle, "Mutlu ol Adrian... Ben senin için

mutlu olacağım aşkım," diye fısıldayarak etrafını saran bulutların içinde yok olup gitti.

Bu onu son görüşüydü... Adrian bir an onun peyinden gitmeyi düşündü ama sonra bunu yapmak istemediğini fark etti. Kollarının arasında kapırdanan küçük çocuğa doğru eğdi başını...

"Ulu Tanrım..."

Gözlerini gerçek dünyaya açtığı anda karanlık odasında, yüksek tavanı izlerken buldu kendini. Ve o sırada sadece onun ismini fısıldadı.

"Isabel..."

Isabel yoğun geçen beş günün sonunda Henfield'a dönmek için arabanın hazırlanmasını bekliyordu. Adrian da onlarla beraber Henfield'a geleceğini ama fazla kalamayacağını, Londra'da yapması gereken önemli işleri olduğunu söylemişti. Elbette bunda şaşılacak bir şey yoktu zira Isabel kendisi dışındaki her işin onun için daha önemli olduğunu biliyordu. Bazen böyle düşünürken vicdanı sızlamıyor da değildi. Neticede nişanlı olmanın getirdiği ayrıcalıklar kadar ikisini birbirinden ayrı tutan genel geçer kurallar vardı.

İçki öfkeyle kaynamasına rağmen Isabel geride kalan süre boyunca hislerini kontrol edebilme konusunda üstün bir başarı elde etmiş sayılırdı. Özellikle Adrian tarafından açık bir şekilde aşağılandığı o balo genç kızın donuk bakışlı kibar leydi kariyeri açısından tam bir başarı sağlamasına neden olmuştu. Soğuk kabullenişleri, nazik gülücükleri ve sessiz onaylarıyla her erkeğin evlenmek isteyeceği kadar beyinsiz görüldüğünden ne kadar eminse, büyük halanın bu hallerini takdir ettiğinden de o derece emindi.

Adrian'ı ilk balodan sonra birkaç kez daha görmüştü ama bu anlar Isabel için ne konuştuklarının hatırlanmadığı an-

lamsız dakikalar olarak kalmıştı aklında. Ölen karısının mü-
kemmelliğinden ve Isabel'in onunla kıyaslanamayacağından
bahsettiğinden beri Adrian ile gerekli haller dışında konuş-
mamışlardı. Buna şükretmesi gerekiyordu çünkü bastırmaya
çalıştığı duygusallığı su yüzüne çıkarsa büyük bir fırtına ko-
pabilirdi. O derece diken üzerindeydi yani.

"Leydim araba hazır."

Isabel uşağa şöyle bir baktıktan sonra teşekkür edip dışarı
çıktı ve henüz tam şeklini alamamış çamur halinde bir heykel
gibi kapının önünde dikilen büyük halayı selamladı.

"Leydim, her şey için teşekkür ederim. Umarım beğen-
ilerinize layık olmuşumdur." Ah aslında söylemek istediği
şuydu: *Ruhsuz moruk, senden hiç hoşlanmadım ama yine de teşekkür ederim...*

"Tekrar görüşeceğiz. Söylemeden edemeyeceğim,
Henfield'da kalmamalısın. Bu hiç yakışık almayacak bir tu-
tum."

Isabel, "Haklısınız leydim ama sizin de bildiğiniz gibi say-
gıdeğer nişanlım orada olmayacak. Hem..." diyordu ki ne
zaman geldiğini görmediği Adrian araya girdi. Bunu bir sü-
redir hep yapıyordu.

"Hala, Isabel'in Henfield'da kalmasını istiyorum. İnsan-
lar ne konuştukları umursandığı sürece konuşmaya devam
ederler. Bırakalım da ilgilenmediğimizi düşünsünler." Ad-
rian cemiyet insanların davranış biçimleri hakkındaki özlü
sözlerine birini daha eklemişti.

Isabel genç adama sadece kısa bir an bakmakla yetinip tek-
rar büyük halaya döndü. Nedense ikisinin arasının bozuldu-
ğunu görmek istiyordu.

Adrian'ın tartışmaya açık olmayan sözleri karşısında, "Siz
ve tuhaf modernlik anlayışınız... Dünyanın gittiği yer beni
endişelendiriyor," diye söylendi büyük hala.

Daha fazla uzamayan konu, veda sahnesiyle tam olarak
kapanmış oldu. Isabel Adrian'ın yardımını almadan arabaya
binip Morgan'ın yanına oturdu.

Kırsal alana varana dek hiçbiri konuşmaya yeltenmedi.
Morgan arabaya bindiğinden beri uyuklama halindeydi. Isa-
bel onun bu tutumu yüzünden Adrian ile yalnızmış gibi his-
setmekten kurtulamıyordu. Sırf bu yüzden onu acımasızca
dürtebilirdi.

Başka zaman olsa ilgisini çekebilecek ama şu anki şartlar
altında umurunda olmayan manzarayı izlemek için dışarı
baktı. Bunaltıcı sığağa rağmen kapalı arabanın pencereleri de
kapalıydı.

Isabel dayanamayıp, "Pencereyi açmam mümkün mü?"
diye sordu Adrian'a.

Adrian kitabından başını kaldırıp sanki Isabel pencereden
değil de göğüslerinden bahsetmiş gibi ona bakmaya başladı.
Sonra gördükleri ilgisini çekmemiş gibi tekrar kitabına dö-
nererek sadece, "Elbette," dedi. Isabel, eğer Morgan olmasaydı
göğüslerini açıp onu şaşırtabileceğini dehşetle fark ettiğinden
olsa gerek daha fazla ihtiyaç duyduğu temiz havaya kavuş-
mak için pencereyi açtı.

Derken hiç beklenmeyen bir şey söyledi Adrian.

"Hamile olabilirsiniz."

Isabel öyle bir yerinden fırladı ki az daha uğraşsaydı kafası
tavana değecekti. "Ne? Kim söyledi? Ne biliyorsun, söyle!
Neden söyledin bunu?"

"Çünkü olabilirsiniz."

"Olamam... Olmayacağım," diye saçmaladıktan sonra ba-
şını penceren dışarı çıkardı. Ancak onu hâlâ duyabiliyordu.

"Bilmediğim bir korunma yöntemi mi kullandın acaba?"

Isabel tekrar başını içeri sokup sinirle, "Neden bahsettiğini
anlamadım," dedi, sonra uyuklarmış gibi görünen Morgan'a
kısa bir bakış atıp alçak sesle sözlerini sürdürdü. "Bunu ulu-
orta konuştuğuna inanamıyorum. Morgan'ın aramızda ge-
çenleri bildiğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Adrian masumca - ama gerçekten masumca - bir tavırla,
"Bilmiyor mu?" diye sordu.

Bir an, sırf onu sorduğuna pişman etmek için yalan söy-

lenmeyi düşündüyse de vazgeçti. "Biliyor... Biliyor ama habi-
laşmana gerek yoktu."

"Biz sevdiğim Isabel. Eminim Morgan'da bu işi tanıyıyor.
dığını biliyordur."

"Elbette biliyor... Yani acorik olarak biliyordur tabii ama
daha önce..." Isabel sözlerine daha fazla devam edemedi çün-
ki Morgan'ın yelpazesi tulufl bir ses çıkartarak altına çapta.

Yaşlı kadın, "Boş konuşma Isabel," dedikene sonra peniden
uyukluyormuş gibi sessizliğe gömüldü.

Adrian durumunu korkutmuş bile görmezden gelerek
biliyorsun değil mi?"

Isabel utanç içindeki sessizliğini sürdürmeyi dilerken
Adrian'ın anlayışsızlığı ve bu özel konuyu böylesine rahatlık-
la dile getirmesiyle çileden çıkma noktasına sürükleniyordu.
"Ancak doğurduğumda anlarsın lanet olası. Sana bir şey söy-
leyecek değilim."

"Küfür etme ve kişisel öfkeni bir yana bırak Isabel. Evliliği
öne almamız gerekebilir."

"Evliliği öne alacak değiliz. Sana söyledim babam dönme-
den üzerime beyaz elbise bile giymeyeceğim... Hem nere-
den çıktı bu bebek meselesi? Yoksa benimle evlenmek için
kendinize geçerli mazeretler yaratmaya mı çalışıyorsunuz
lordum?"

"Şu an hiçbir mazeretin yeterince geçerli olmadığına inan-
mak üzereyim Bayan Sullivan."

"Öyle mi? O zaman her şey bitsin. Kusursuzluğuna yakı-
şan, herkesin gıpta edeceği birini bul ve kurtul benden. Sen-
den bir şey istemiyorum."

"Çocuklaşma!"

Genç kız öfkeden titreyecek kadar kendinden geçmiş olsa
da Morgan'ın soğuk sesini işitince anında sakinleşti.

"Isabel sus artık... Siz de onu kışkırtmayı kesin. Eğer me-
deni insanlar gibi yolculuk yapmayacaksanız Cambridge'e
gitmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek."

Morgan da Isabel'in çocukluğunu vurgulayarak kimin
suçlu olduğunu ilan etmiş oldu bir nevi. Genç kız acıya
ağlamak üzere olduğu acı gerçeğini saklamak için bu
peniden çıkan çıkardı ama bu hâlinde yaşlı olan
gözetimin rüzgarla daha da sulanmasına neden oldu. Fakat
ağlamıyordu...

Yoklukta gerekli haller dışında konuşulmayan bir işlen-
meye dönüşmesine rağmen Isabel bu sayede fuzlusıyla düşün-
me şansı yakalamıştı.

Kafasını en çok kurcalayan şey, bu ilişkinin neresinde ol-
duğuydu. Evlenmek üzereydi ama olaylar bu coşkuyu yaşa-
masına mani olarak ilk başlarda hissettiği iyimserliği çoktan
yok etmişti.

Adrian'ın ölen karısı için neler hissettiğiyle daha önce il-
gilenmemişti çünkü bunu umursamamıştı. Fakat ölü bir ka-
dınla kıyaslandığını öğrendiği andan beri ne büyük bir hata
yaptığını da anlamıştı. Adrian onu küçümsemişti... Hem de
normal şartlarda asla izin vermeyeceği şekilde. Bu bir ödün-
dü ve ilk değildi... Sonuncusu olmayacağını da nişanlısının
ilgisizliğine bakarak söylemek mümkündü.

Henfield'a gitme nedeni Eleanor ile ilgili bazı cevap-
lar bulmaktı. Çalışanlarla konuşmaya cesaret edebilse bile
Adrian'ın saygısını kazanamama riskiyle baş edebilir miydi?
Tanrı aşkına neler düşünüyordu böyle?

Eve gidince kilimli odayı açmanın bir yolunu bulacaktı.
Anahtarı kâhyadan hemen isteyemezdi ki kadının verip ver-
meyeceği de muallaktı. Bir yolunu bulmalıydı... Gerçi oraya
girdiğinde kadının kişisel eşyalarından başka bir şeyle karşı-
laşmayabilirdi de... Ah bunu sonra düşünecekti. Sonra...

Biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı... Arkasına yaslanıp göz-
lerini kapadı. Gizlice akıttığı gözyaşları yüzünden yanan göz-
leri uyku ihtiyacını körükliyordu. Dinginlik sahte olsa da
elindeki en huzur verici şeydi ve genç kız ona sığındı, birkaç
dakika sonra da uykuya daldı.

Adrian tam tersiymiş gibi davranırsa da Isabel'i her hâle-
sinde hissedebiliyordu. Kokusunu, nefes alıp verişini, hat-
ta öfkesini bile... Uyuduğunu daha nefes alıp verişini, hat-
onu. Elindeki kitabı sayfasını umursamadan çıkarıyordu
luğa bırakıp onu izlemeye başladı.

Başını pencereye dayamıştı ama Adrian omzunu ona tah-
sis etmek isterdi. Tabii deli kızıl bundan hoşlanmazdı. Derin
bir iç geçirdikten sonra dikkatle yerinden kalktı. Morgan'la
ikisi arasında oturabileceği bir boşluk vardı. Böylece kimse-
cıkları ona değene kadar yaklaştı, kızın başını bozuk doğru ba-
titreşimleri iyiden iyiye hissettiren pencereden çekip kendi
omzuna doğru yavaşça yatırdı.

Yeni gelen rahatlık karşısında deli kızıl öyle tatlı bir iç ge-
çirdi ki Adrian tüm temiz hislerine rağmen anında sertleşti.
"Lanet olsun, ne yaptın sen bana deli kızıl!"

Sonra Isabel adamı çileden çıkaracak şekilde yerini bulmak
istemiş gibi başını Adrian'ın boyun boşluğuna yerleştirdi.
Tek kolunun baskı yaptığı göğüsleri elbisesinin yakasından
mütevazı bir şekilde görünüyordu ama Adrian için hayal kur-
mak sorun değildi. Tanrım, onu o kadar özlemişti ki...

Genç kıızı rahatsız etmemeye özen göstererek Morgan'a
göz attı. Uyuyordu... Yavaşça kıpırdanıp başını kısmen yüz
yüze gelecekleri şekilde büktü. Tatlı nefesinin yüzüne vuru-
şunun verdiği hazı hissedebiliyordu ama ona dokunmanın
vereceği tatminin yanında bu neydi ki?

Boğaz kuruluşu sorununu ağzına dolan tükürüğü yutarak
halletti. Açıkça ağzı sulanmıştı... Ne utanç... Dudaklarını
hafifçe onunkilere dokundurdu. Son derece masumane bir
tutum olmasına rağmen sıcaklık kanını ateşliyordu. Farkında
olmadan inledi, nefes alış veriş hızlandı... Bir kez daha değ-
di dudaklarına ve bu sefer kesinlikle daha cüretkârdı. Ancak
Isabel'in kıpırdanması üzerine başını kaldırıp gülerek yakın-
dan izledi onu.

"Seninle evlenmek için ölebilirim farkında değil misin?
Tehlikelisin Bella... Benim için çok tehlikelisin. Fakat bunu
bilmemende fayda var."

Isabel onu duymayacak kadar derin uyusa da hemen yanı
başlarındaki Morgan her zaman herkesten daha fazlasını du-
yan ve bilen bir kadındı. Adrian'ın çaresiz kelimeleri için ver-
diği tepki ise kendinden emin bir şekilde gülmek oldu.

Adrian karşı konulmaz şekilde zayıflıyordu ona karşı. Söz-
de rahatsız etmeyecek ve sadece omzuna yaslanmasını sağla-
yacaktı ama yakınlaştıkça daha yakın olmanın önüne geçemi-
yordu. Bu sefer dikkatsizce dudaklarını dudaklarına bastırdı,
yumuşak alt dudaklarını hafifçe emdi. Onun kıpırdandığını
hissetse de geri çekilmedi, aksine öpüşünü derinleştirdi. Isa-
bel kısacık uykusunun mahmurluğundan kurtulur kurtul-
maz Adrian'ı memnuniyetle kabullendiğini belli etmek ister
gibi öpüşüne karşılık vermeye başladı.

Adrian inledi ve daha iyi kavrayabilmek için onu dizine
oturttu. Kollarını kızın koltukaltlarından geçirip başını sım-
sıkı kavrayarak dudaklarının baskısını kuvvetlendirdi. Isabel'in
elleri Adrian'ın omzundan aşağıya, sırtına doğru aceleyle
kaydı. Genç adam dayanamayıp acı çekmiş gibi inleyince
Isabel'in dili dudaklarının arasından derinlere süzüldü. Ku-
cağındaki kıvranımları gittikçe artarak dayanılmaz arzularını
besliyordu.

Onu koltuğa yatırıp sahip olmasını engelleyen Morgan'a
içten içe küfretti ve kontrolünü kaybetmekten gerçekten
korktuğu için hızla geri çekildi. İkisi de soluk soluğa kalmış
bir halde alınlarını birbirine yaslamıştı.

"Benden faydalanıyordun."

"İtiraf ediyorum, senden faydalanıyordum."

"Bu hiç centilmence değil."

"Umurumda değil... Tanrı şahidim olsun karım olduk-
tan sonra uzunca süre evden çıkmadan senden faydalanmaya
devam edeceğim."

Isabel her erkeğin içini kaynatacak şekilde gülümseyip du-

daklarını onun dudaklarına bastırdı. Ne var ki tutkunun kör ettiği gözler, acı gerçeğin konuşmasıyla birlikte aydınlandı.

"Madem dayanamayacaksınız bir skandal çıkmadan önce düğünü öne almanızı öneriyorum."

Isabel çığlık atarak hopladı ve düşmek üzereyken Adrian tarafından kurtarıldı.

"Mo... Morgan sen burada mıydın?"

"Nerede olacaktım? O morukla çay partisinde mi?"

Kadın konuşurken gözlerini açmadığı, hatta hâlâ uyuyormuş gibi görüldüğü için durumun biraz ürkütücü olduğunu Adrian da kabullenmek zorunda kaldı. Aynı zamanda Isabel'in tatlı utancını izlerken aklından onu tekrar öpmeyi geçirdiği için lanetlenmeyi hak etmişti. Üstelik suçüstü yakalanma nedenleri kendisi olduğu halde Morgan gibi onu daha fazla utandırmak istiyordu. Ancak yaşlı cadının dilinde herkes için tatlı sürprizler vardı.

"Hadım edilmek için ne kadar hevesli olduğunuzu bana değil Isabel'in babasına gösterin lütfen. Gerçi ben tüm detaylar konusunda kendisini bilgilendireceğim."

Adrian tek kelime etmeden karşı koltuğa geçip kitabını okumaya devam etti.

"Ters..."

Adrian Morgan'a sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Ne?"

"Ters diyorum... Kitap... Aklının nerede olduğu belli."

"Ah ters, doğru... Elbette." Adrian kitabı düzeltti, sonra da Isabel gibi pencereden dışarıyı izlemeye başladı.

Morgan ise ikisine son bir bakış atıp başını iki yana salladı ve uykuya dönmeden önce mırıldandı. "Sersemler..."

Birkaç saat sonra Henfield'a vardıklarında Adrian Londra'ya geri döneceği için derhal atların değiştirilmesini istedi. Isabel onun kalmayacağını bilmesine rağmen gidişinin bu kadar ani olmasına hazırlıklı sayılmazdı. Üstelik Adrian'ın çalışanları da fazlasıyla hızlıydı. Atların değiştiril-

mesi ve Adrian'ın yeni yolculuğa hazırlanması oldukça kısa sürmüştü.

Çalışanların bir kısmı efendilerini yolcu etmek için dışarıdaydı. Isabel de hemen yanlarında, kenetlenmiş elleri ve kederli haliyle bekliyordu.

Adrian yanına gelip eline uzandı. "Ben yokken keyfine bak Bella ve aklına takılan her konuda sana yardım etmek için can atan bir sürü kişi olduğunu unutma."

"Daha önce de yoktun Adrian. Başımın çaresine bakabilirim."

Adrian sırtıttı. "Sanırım yapabilirsin... Yeniden görüşene kadar kendine iyi bak deli kızıl. Bilmeni isterim ki o anı iple çekiyorum."

Isabel onun neyi ima ettiğini bildiği için kızarmadan edemedi ama rahatsız olduğu da pek söylenemezdi. Adrian'ın dudaklarını eline bastırışını heyecanla izlerken içini çekti ve "Git artık..." diye fısıldadı.

Adrian normalden uzun süren öpüşü sonrasında genç kızın soluğunu kesen bir bakış eşliğinde onu selamladı ve kendisini Londra'ya götürecek arabaya binmek üzere arkasını döndü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Öyle bitkindi ki ibrikteki soğuk suyu kafasından aşağı dökebilirdi ama Morgan'ın gözleri bir kartal gibi üzerindeydi. "Kızım iyi misin?"

Isabel ayakta kalabilmek için masadan destek aldı. Bunaltıcı havayı içine çekmenin tek faydası konuşabilmesini sağlamaktı. Sesine güvenilir bir ton verdiğine dikkat ederek, "İyiyim Morgan. Sadece sıcak yüzünden bunaldım o kadar," dedi. Aslında yalan söylemiş değildi zira Temmuz'un son günleri insanın dayanma sınırlarını zorluyordu.

Morgan pek ikna olmamış gibi yanına gidip alnını yokladı. Bu arada Isabel hâlâ masaya abanmaktaydı. "Ateşin yok ama iyi görünmüyorsun. Gel de yatırayım seni. Bugünkü geziyi iptal ediyorum."

Isabel rutine dönen gezilerinden birini feda edebilirdi, bunda sorun yoktu ama asıl mesele dadısının konuyu irdelenmeye başlama ihtimaliydi. Bu yüzden iyi olduğunu göstermek adına gülmüştü ve "İnan bana o kadar kötü değilim. Belki öğleden sonra güneş çekilince çıkabiliriz," diye teklife bulundu.

"Sen şöyle gel bakalım. Uzan yatağa... Bu halin hiç normal değil. Kaç gündür öğle saatlerine kadar uyuyorsun."

Isabel Morgan tarafından yatağa götürülmeye itiraz etmedi çünkü onun neyi ima ettiğini anlamanın paniği içindeydi. "Düşündüğün gibi değil Morgan... Bu sadece basit bir yorgunluk."

Morgan onu yatağa yatırıp ince bir örtüyle üzerini örttü. Rahat edebilsin diye de leylak rengi elbisesinin yaka bağlarını gevşetti. "Orasını bilemeyiz. Sen de anneninin basit bir yorgunluktan demesinden yedi ay sonra dünyaya basit bir yorgunluktan böyle yakası bağı kapalı giyindin geldin. Bu sıcakta zaman olsa memelerini dünyaya sergilemeye can atardın." Isabel şişen göğüslerini saklamak istediğini söylemek yerine, "Öyle olmadığından eminim. Bilirdim... Yani olsaydı..." diyebildi.

Morgan içeri temiz hava girebilsin diye perdeleri ve büyük kanatlı pencereleri sonuna kadar açtı. "Sen ne bileceksin ki? Bana kanamalarının düzenli olduğunu söylerken yalan söylemiyordun değil mi?"

Örtülerin altına sinmeden Morgan'ın çipil gözlerine bakabildiği ve o çırılçıplak soyan dikkatli bakışlar karşısında serinkanlılığını koruyarak yalan söyleyebildiği için Isabel takdiri hak ediyordu. "Elbette yalan söylemedim... Böyle bir konuda yalan söyleyebilir miyim sanki?"

Tabii ki söyleyebilirdi, söylemişti de zaten. Geçen ay hayatındaki olağanüstü gelişmeler yüzünden kanaması olmayışını pek umursamamıştı, daha doğrusu fark edememişti bile, fakat iyimserliğini yerle bir eden iki aylık bir gecikme söz konusuydu. Ayrıca herhangi bir açıklaması olmayan tuhaf hisleri vardı ki Isabel hamile olduğundan emindi.

Morgan şüpheli bakışlarını örtüye rağmen vücudunun her yerinde geçirdi. "Benden böyle bir şeyi saklamayı asla düşünme kızım. Eğer hamileysen evliliği öne almamız gerekir. Sen de bunu istemez misin?"

Bunu ister miydi? Hayır... Aslında isterdi ama farklı şartlar altında. Mesela Adrian aşkından ölmek üzereyken tek kurtuluşunun bu evlilik olduğunu söyleseydi ya da Isabel'in bunun bir görev olduğu fikrini kafasından atmasını sağlayacak herhangi başka bir neden atsaydı ortaya. "Hamile değilim," diyerek kestirip attı.

"Olmasan iyi edersin... Şimdi sana kendi ellerimle bir

bitki çayı hazırlayacağım. Eğer kendini kötü hissetmeye devam edersen de doktoru çağıracağım."

Bir doktorla yüzleşmek yerine mucizevi bir şekilde iyileşmesi gerekiyordu o halde. Aniden coşku dolu, gülmekle çığlık atmak arasında bir ses çıkarttı.

"Deli misin, ne diye bağıryorsun kızım? Tanrım bu kaza biraz akıl ver."

"Morgan ben iyiyim, yok bir şeyim. Dün gece çok uyu-yamadım. Hem hava da çok sıcak." Bu da bir yalan değildi aslında. Yaklaşık bir haftadır özellikle sabahları gücü düşmesine rağmen kısa süre içinde toparlanıyordu. Bugünkü diğerlerinden ayıran tek nokta havanın fazlasıyla sıcak olmasıydı.

"Yine de sana çay getireceğim."

Isabel abartılı bir zindellikle yataktan atladı - Tanrı'ya şükür yere bastığında yalpalamamıştı - ve bir sirk gösterisinin son selamını verir gibi Morgan'ın karşısına dikildi. "Ne düşünüyorsunuz biliyor musun? Şimdi soğuk, buz gibi bir limonata alıp bahçeye çıkacağım. Mimi'nin de hava alması lazım. Sonra kitap okurum... Eğer izin verirsen, hatta sen de gelmek istersen kitabımı hani geçen hafta keşfettiğimiz ve senin bayıldığın lavantalara olduğu yerde okurum... Yanıma şemsiye alacağıma da söz veriyorum."

Morgan ateşi olup olmadığını kontrol etti tekrar. "İyi olduğuna emin misin? Yine aptallaştın sanki."

Isabel Morgan'ın elini itti ve balerin edasıyla yanından uzaklaştı. Ayna karşısında mütevazı elbisesinin yakasını düzeltip saçlarına çekidüzen verdikten sonra dadısına öpücük gönderip yatağının başına bıraktığı kitabıyla birlikte Mimi'yi de alıp dışarı çıktı.

Kendini daha iyi hissettiği bir gerçektir. Hem dört duvar arasında tıklamak, sıcak havayla savaşında güçsüz düşmesine neden oluyordu.

Aşağı inince düşündüğü gibi limonata istemediğini fark etmişti. Bunun yerine Mimi'ye biraz meyve almak için mutfağa gitti. İçerisi normalden daha kalabalık ve hareketliydi.

Tahta masanın ortasına rastgele bırakılmış domuz budunun tepesinde dötüp duran sinekleri izlerken mutlak sorumlusuna, "Misafirimiz mi var Fiona?" diye sordu.

"Misafir değil, Lord Eaglestone geliyor efendim," dedi kadın telaşını hiç kesmeden ki Isabel varlığıyla hizmetleri hiç rahatsız etmezdi.

"Adrian mı geliyor? Ne zaman?" Heyecandan görgü kurallarını hiçe saydığı bildik anlardan birindeydi yine. Adrian'ı üç hafta önceki samimi vedalarından sonra ilk kez göreceken bunun ne önemi olabilirdi?

Fiona istifini bozmadan, "Bu akşam Lord Blackmore ile birlikte geleceklermiş," diye karşılık verdi. "Bay Harrison, efendiler için güzel bir masa hazırlanmasını istedi."

Blackmore hangisiydi Tanrı aşkına? Ah... Ukala olan elbette... Sonra Adrian'ın gelişiminin neden ona haber verilemediği geldi aklına. Açıkçası bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Bunu tam Fiona'ya sormak niyetindeydi ki kadın elindeki satırla domuz budunu tam ortasından ayırınca susmak zorunda kaldı... Ardından sessizce mutfağı terk etti.

Harrison ortalarda olsaydı ona Adrian'ın ne zaman geleceğini ya da daha kişisel bazı sorular sormayı düşünüyordu. Mutfaktaki kedinin bile hazırlanan ziyafet artıklarını yerken Adrian'ın gelmek üzere olduğunu bildiğinden emindi Isabel. Kitabını ve Mimi'yi aynı anda göğsüne bastırıp içini çekti. Dışarı çıkmak üzereyken kapıdaki uşağa, "Morgan'a kitap okumak için dışarı çıktığımı ve birkaç saate kadar döneceğimi söyler misin lütfen?" dedi. Çıkarken Morgan'a söz verdiğinin aksine yanına şemsiye almamıştı.

Henfield'a araba yerine atla dönmek Brendan'ın fikriydi ve açıkçası Adrian'ın da işine gelmişti. Bu kadar sıcak bir havada arabaya kapanmak istemeyeceği gibi birkaç saat kazanmış olmaktan da memnundu. Tabii Adrian iyi bir yol arkadaşı olmayacağını daha ilk saatte belli etmişti ve Henfield topraklarına girdikleri şu sıralarda Brendan'ın ardında bi-

"Hmmm... Yanında biri olmalıydı. Bu konuda kesin talimatlarım vardı."

"Biliyorum ama kimseye haber vermeden çıktım. Yani sorumluluk bana ait."

"Ben de bundan bahsediyordum. Kesin talimatları sana vermiştim."

Isabel'in kaşları kalktı. "Hatırlamıyorum."

"Sanırım bana kızgınsın... Sebebinin öğrenebilir miyim?"

Isabel omuz silkti. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştıkça aksi şekilde mesaj verdiğinden haberi yoktu tabii. "Kızmadım, sadece geleceğinden haberim olsaydı bugün uslu bir kız gibi evde oturup seni bekleyeceğimi düşünürken biraz ciddileştim sanırım."

"Ah mesele anlaşıldı. Sana haber vermek isterdim ama fırsatım olmadı... Açıkçası bunu önemseyeceğimi düşünmemiştim sevgilim," dedi Adrian bastırmaya gerek görmediği gülüşüyle.

"Hiç şüphem yok. Fiona'nın benden önce öğrenmesi gerekiyordu çünkü güzel bir akşam yemeği her şeyden önemlidir..."

"Buradan yeterince ilgili bir nişanlı olmadığım sonucu ortaya çıkıyor."

Varlığı tamamen unutulmuş Brendan tahammülsüzlüğünü belli ederek, "Tanrım, bunu daha fazla dinleyemeyeceğim. Ben gidiyorum," deyip arkasını dönlünce Adrian ona ilgisizce bakmakla yetinse de Isabel sanki tüm hayatı onun varlığına bağlıymış gibi bağırdı.

"Gitmeyin! Lord Blackmore sizinle konuşmak istiyorum."

Aynı anda iki yakışıklı adam da kıza şaşkınlıkla baktı. Şaşkınlığından ilk sıyrılan o sırada daha sağlam sinirleri olan Brendan'dı. "Benimle mi? Neden?" Kaşları saçlarına değmek üzereydi.

Isabel masumca, "Aslında yolda bana eşlik edersiniz diye umuyordum," dedi.

Adrian ise hiç de masum olmayan hisler içindeydi ve ölbirlikte eşlik edebiliriz Isabel."

"Elbette edebilirsiniz ama ben Lord Blackmore ile konuşma konusunda ısrarcıyım. Yalnız..."

Adrian buna itiraz edebilirdi, hatta bunu yapmak üzereydi. Ancak Brendan'ın yüzündeki gülümseme ve tuhaf dinginlik onu engelledi. Aptallık ediyordu ve utanması an meselesiydi. Neler olup bittiğini öğreneceği düşünülürse - ki meselenin çok da dramatik bir şey olmadığından emindi - Isabel'i huzursuz etmesine gerek yoktu. Hayatın tüm yüklerinden yakan bir adam gibi derin bir iç geçirdi ve Brendan'a ikaz edici bir ifadeyle bakarak, "Onunla aynı ata binmeyi aklından bile geçirme," dedikten sonra geldiği yoldan geri döndü.

Isabel hangi akla hizmet bunu yaptığını bilmiyordu. Aslında adam gidiyorum diyene kadar böyle bir niyeti de yoktu ama onun gitmesine izin vermek için kemiren kurtları kaşkırmak gibiydi.

Adrian'ın gözden kaybolduğu noktaya uzunca süre bakmaya devam etti, gittiğinden emin olduktan sonra da kendisini ilgiyle izleyen ukala konta döndü. "Teşekkür ederim."

"Sebebinin bilmiyorum ama rica ederim. Hava birlikte yürümek için oldukça güzel. Önden buyurun İsefen."

Isabel söze girmek için uygun an kollayarak sessizce yürümeye başladı. Açıklığa vardıklarında adam dizginlerinden tutup atına sevgiyle bir şeyler söyledi, fakat Isabel ne dediğini anlayabilmiş değildi. Ukala kont gitikçe Adrian'a benzeyordu...

"Sizi dinliyorum..."

Bunu nasıl soracaktı ki? Mümkün değildi...

"Neden beni ilk gördüğünüzde Eleanor dediniz?" Onu şaşırtmak için herhalde daha fazla ileri gitmesine gerek yoktu. Adamın ne diyeceğini bilemediği öyle açıktı ki Isabel vicdanının sızladığını hissetti.

"Bakın... Sadece siz değil anneniz de aynı tepkiyi verdi. Adrian'ın büyük hılası beni gördükten sonra meselenin Ele-anor ile ne ilgisi olup olmadığını sordu ona. Neler oluyor? Neden herkes beni ilk gördüğünde aynı tepkiyi veriyor Lord Blackmore?"

"Bunu Adrian'a sormalısınız."

Isabel sabırsız bir şekilde ayağını yere vurdu. "Sordum ama bir yanıt alamadım. Şimdi de size soruyorum."

Lord Blackmore Isabel'in asabi hareketini gözden kaçırmadığını belli edecek şekilde ona küçümseyici bir bakış attı. "O zaman bir kez daha sormayı deneyin. Sizi kırmayacaktır."

"Kıracaktır. Çünkü bunu yapmayı çok iyi beceriyor... Lütfen beni aydınlatın."

Kont başını gökyüzüne kaldırıp bir süre bekledi, Isabel de sabırla onu izledi. Sonra adam bunu yapmak büyük bir külfetmiş gibi tembelce konuşmaya başladı. "Adrian'ın her konuda açık olması gerekirdi. Merak ettiğiniz ve öğrenmeye hakkınız olan şeyleri ondan duymanız gerektiğini düşünüyorum hâlâ ama birkaç konuda sizi aydınlayabilirim."

"Ah Tanrı'ya şükür..."

Kont derin bir nefes aldı ve "Yürüyelim isterseniz," dedi ama Isabel'e bakışlarında kızın kendisini bir burun pisliliğiymiş gibi hissetmesine neden olan bir şeyler vardı.

Birlikte yürümeye başladıklarında hızları sohbet için pek de müsait değildi. "Eleanor'a benzemiyorsun, eğer merak ettiğin buysa..." dedi adam Isabel'e kısa, yukarıdan aşağıya bir bakış atarak.

Isabel kabullenişini hem sözleriyle hem de ses tonuyla ifade etti. "Bunu biliyorum... Adrian kimsenin ona benzemeyeceğini söylemişti."

"Demek bunu söyledi... Kabalık etmiş."

"Buna alışkınım."

"Alışmamanız gerekir Bayan Sullivan."

Adam nispeten iyi bir şey söylemişti ama söyleyiş tarzı ha-

keret gibiydi. Isabel ilgiyle ona baktığında ne düşündüğüne dair tek bir anlam çıkaramadı çünkü kont doğruca yola bakıyordu.

Isabel, "Birbirlerini çok sevdiler mi?" diye sorduğu sırada nefesi ayaklarının hızına yetişmekte zorlanıyordu.

"Bu Adrian'ın cevaplayacağı sorulardan biri," dedi kont. Isabel neredeyse koşarken onun yattığı yerden konuşuyormuş gibi rahat olması haksızlıktı.

"Ama... Sizi üzmem istemem. Yani o sizin kardeşinizdi ve kaybınızı hatırlatarak düşüncesizlik ediyor olabilirim." Oysa Isabel'in düşüncesizlik etmek konusunda kaygıları olmadığı gibi onun ne hissettiğini de umursamadığı da bir gerçektir.

"Gerçeği kabullendim. Fakat bu uzun uzadıya tartışmaktan hoşlanmadığım bir mesele... Özellikle de yabancılarla." Isabel hiç düşünmeden, "Artık ben de aileden biri sayılırım," deyiverdi. Tam bir zavallıydı...

Adam cevaben, "Ah elbette," deyip başını iki yana salladı. Ne kadar sıkıldığını ve kıızı hiçe saydığını bundan daha iyi ifade edemezdi.

"Eeee... Söylemeyecek misiniz?" Isabel tökezleyince kont onu kolundan tutarak dengesini bulmasını sağladı.

"Neden bahsediyorduk?"

"İkisi hakkında herhangi bir şeyler olabilir," dedi Isabel ümitle.

"İkisi evliydi. Bu yeterli mi?"

"Bilmediklerimi öğrenmeye çalışıyorum Lord Blackmore." Isabel onun alaycılığından ve yer yer sıkıntılı iç çekmeleri fazlasıyla sıkılmıştı.

"Hangi sıfatla? Bence bir nişanlı için fazla meraklısınız."

Yine kendisini dışlanmış hissediyordu ve bu duygusallık başına iş açacaktı. Mesela her an oturup ağlayabilirdi. Yine de bu soğukluktan etkilenmemiş gibi davranmayı yeğledi. "Merakım kaçınılmaz. Etrafımda olağandışı şeyler oluyor."

"Mesela?"

"Sizinle boşuna konuşuyorum değil mi?"

Kont, "Mutemelen," dedi sakın bir ses tonuyla. Sonra gözünün önünden geçen sineği kovalamış gibi bir hareket yaptı.

"Kendinizi benim yerime koyun lütfen."

"Böyle bir şeyi yapmak için bana geçerli bir mazeret gösterin lütfen."

Isabel adamın omzuna yumruk atma isteğini bastırarak yutkundu. "Aptallık ettim. Bana cevap vereceğinizi umarak gerçekten aptallık ettim."

"Aptal olduğunuzu düşünmüyorum. Sizi ilk gördüğümde şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Gözleriniz kardeşiminkilere çok benziyor ama sadece bu kadar."

Bu sözleri o kadar donuk bir şekilde ifade etmişti ki Isabel onun ağzından ilk itirafı almış olduğunu neredeyse idrak edemedi. Anladığında ise kendisinininkiyle aynı renk olan gözlere dikkatle baktı. Tanrı biliyor ya, yeniden umutlanmak üzereydi. "Sizin de gözleriniz benimkiyle aynı... Benden hoşlanmama nedeniniz bu benzerlik mi yoksa kız kardeşinizin yerini almak üzere olmam mı?" Bunu sorduğuna inanmıyordu.

"Size karşı bir hoşnutsuzluk içinde değilim. Açıkçası sizi düşünecek vaktim olmadı. Adrian'ın kalbinde Eleanor'un yerini almaya çalışmanız meselesine gelince... Bu beni ilgilendirmez. Adrian'ın mutlu olmasını isterim sadece. Sizinle ya da bir başkasıyla."

Bunun koca bir yalan olduğunu Isabel adı gibi biliyordu. Adamın kabalığını görmezden gelmeye çalışarak, "Eleanor onu sevdi mi peki?" diye sordu. "Bakın Adrian'dan bahsetmiyorum ama isterseniz yanıtlamayabilir..."

"Evet, kardeşim kocasını çok sevdi. Ölecek kadar."

Isabel irkildi. "Ölümü için Adrian'ı mı suçluyorsunuz?"

Kont Isabel'e sanki bir geri zekâlıya bakarmış gibi baktı. "Elbette öyle düşünmüyorum. Adrian da Eleanor için her şeyi yapacak kadar seviyordu onu... Eleanor mükemmel bir kardeş ve çok iyi bir eşi. Onun yerini doldurmak her erkek

için ümitsiz bir çabadan başka bir şey değil. Sanırım yeterince açık davrandım."

Isabel açıkça ağağlanıyordu ve gururunun daha fazla ayaklar altına alınmasına izin vermek istemiyorsa derhal kaçıp zaman geçmesi mümkün olmayan fırsatı biraz daha irdelemeye karar verdi. Bu arada içi kan ağlıyordu. "Adrian'ın bir daha başkasını sevmeyeceğini mi düşünüyorsunuz?" İleri de fikrini destekliyordu. En azından adam artık sıkılıyormuş gibi görünmüyordu. Yüzünü buruşturarak, "Affedersiniz, bunu sormamam gerekiyordu," diye ekledi.

"Bence endişelerinizden Adrian'a bahsedin ve tavsiyem ona tıpkı bana baktığınız gibi bakmanızdır. Size karşı koymasına imkân yok."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Oldukça... Tuhaf bir kadınsınız Bayan Sullivan."

"Kabalık etmek istemedim. Özür dilerim."

"Kabul ediyorum. Başka sorunuz var mıydı?"

"Aslında çok var ama..."

"Benim vaktim yok."

"Beraber yürüyoruz ya. Benim vaktim varsa sizin de vardır. Hem madem cevaplamayacaktınız neden başka sorum olup olmadığını soruyorsunuz?"

"O zaman düzeltiyim. Sizin için vaktim yok. Diğer soruya gelince, başka sorunuz olup olmadığını merak ettim sadece ama sorunuzla ilgilenmiyorum."

"Kesinlikle Adrian'a benziyorsunuz. En az onun kadar kabasınız."

"Sadece gereksiz yere kibarlık yapmıyorum Bayan Sullivan."

"Size nasıl bakmam gerekiyor? Az önce tuhaf bakışlarla size istediğimi yaptırabileceğimi ima etmişsiniz."

Kont, "İşte bu beni düşündürüyor," demesine rağmen bunu pek de takıyormuş gibi görünmüyordu.

"Lütfen, küçük bir yardım istiyorum sadece."

Kont ondan kurtulmanın tek çaresinin sadece olduğunu kabullenmiş gibi, "Sanırım bazı şeyler sır değil ve şiminkilerle aynı olduğunu düşünüyorum ve benzer tepkileri almanızın nedeni bu. Diğer konuya gelince... Evet ikisi bir- birlerini çok sevdiler ama artık ikisi diye bir şey yok. İşte sizin ilgilenmeniz gereken şey sadece bu. Aksi takdirde üzülmeniz kaçınılmaz Bayan Sullivan," diyerek üzerindeki yükü biraz olsun hafifletti.

"Bunları daha önce de söylemiştiniz."

"Demek ki söyleyecek başka bir şey yok Bayan Sullivan."

Isabel anında pes etti. "Onu görebilmek isterdim... Henfield'da resmini göremedim."

"Neden?"

"Son derece kadınsal bir istek, size açıklamam güç."

"Hiç denemeyin o halde. Resimle ilgili Adrian'ın bazı kuralları var ki işte bu konuda size yardımcı olamam."

Genç kız, "Zaten pek yardımcı olmadınız," dedi bu sözleri içinden geçirdiğini düşünerek. "Bu konuştuklarımız aramızda kalabilir mi Lord Blackmore?" Bu önemli bir noktaydı. Her ne kadar Adrian'ın sohbetin içeriğini öğrenmeye çalışacağından emin olsa da en azından kendi payına düşeni yapmalıydı.

"Düşünmem gerekiyor."

En azından hayır dememişti. Isabel bezgin bir tavırla, "Anlıyorum," diyerek Mimi'yi göğsüne bastırdı ve içinde büyüyen üzüntüyü onunla paylaşabilmiş gibi hayvanın buruşuk kafasını öptü.

"Bunu yapmanızı tavsiye etmem."

"Neyi? Adrian'la resim konusunu konuşmayı mı?"

"O sürüngenini öpmenizden bahsediyorum. Bunu yapmayın."

Isabel içerlemiş gibi adama baktı. "Mimi temiz bir hayvan. Beni rahatsız etmiyor."

"Belki de olmalısınız Bayan Sullivan."

Isabel onunla bu konuda kavga edebilirdi ama zayıf da olsa yanıt alma ihtimali bulunan başka soruları varken bir süre daha kibar olmasında fayda vardı. "Bu söylediğinizi unutmayacağım."

Bu sırada Henfield'a varmışlardı. Isabel yolculuğun bu kadar kısa sürmesi karşısında şaşkına dönmüştü. Sonra konunun sohbeti erkenden bitirmek için ayaklarına kanat takılmış gibi hızlı yürüdüğünü hatırladı.

Kont Isabel'in yüzünde ilginç bir şeyler bulmuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bayan Sullivan size vereceğim başka bir cevap olmadığını anladınız değil mi?"

Isabel, "Elbette, başka soru sormayacağım," deyip Henfield'ın büyük kapısından geçti. Fakat sonra dayanamayıp, "Sizce beni onun yerine koymaya mı çalışıyor?" diye sordu.

"İyi günler Bayan Sullivan. Akşam yemeğinde görüşmek üzere."

Isabel adamın arkasından hırstan köpürmüş bir vaziyette bakarken bir yandan da elinde ne olduğunu düşünüyordu. Açıkçası verimli bir sohbet olmamıştı, hatta buna sohbet bile denemezdi. Belki onunla değil de diğer kontla konuşmalıydı ama nedense bundan da pek emin olamıyordu.

Tahmin ettiği gibi bazıları onu Adrian'ın eski karısına benzetiyordu. Ah buna pek şaşırdığı söylenemezdi, kaldı ki aynı tespiti kendisi yapmıştı.

Adrian'ın karısını çok sevdiğini öğrenmişti. Bu kalbini kırsa da kabullendiği bir gerçektir çünkü nişanlısına eski karısını kimselere benzemediğini söyleten şey Isabel'in tadamayacağı türden muazzam bir aşk olabilirdi.

Tanrı aşkına o ukala adama boşuna katlandığını düşündükçe deli oluyordu. Üstelik bu çılgınlık onu başka şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Haftalardır o odaya yaklaşmamak için insanüstü bir direnç göstermiş, bir şekilde kendini engellemişti ancak şimdi bunu yapmak için herhangi bir sebep

göremiyordu. Madem birileri merakını gidermemek için direniyor ve onu bazı şeylerden uzak tutmaya çalışıyordu, o halde Isabel'in meseleyi kendi yöntemleriyle çözmesi gerekecekti.

Harrison'ı bulmak için etrafına bakındı. Isabel tek bir oda hariç tüm anahtarlara sahipti ancak Henfield'in bütün anahtarlarının kâhya Bayan Thomson ve Harrison'da olduğunu biliyordu. Suratsız kâhya ile şansını denemek yerine her zaman daha sevgi dolu olan Harrison'ı tercih ederdi. Tabii o odanın anahtarını ondan almanın bir yolunu bulup bulamayacağından emin değildi. Ne var ki asıl mesele içeri girmenin bir yolunu bulmaktan çok Adrian Henfield'dayken içeri girmekti. Muhtemelen yakalanacaktı ve yine muhtemelen nişanlısı bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Omuzlarını silkti ve Harrison'ın nerede olduğunu soracağı birilerini aradı. Nihayet yaşlı uşağı bulduğunda adama Adrian'ı mahveden, Fredy'nin kafasını karıştıran ve geride kalan tüm erkekleri baştan çıkaran tatlı, ışıltılı bir gülücük gönderdi.

"Harrison sana ihtiyacım var, lütfen beni kırmayacağımı söyle!"

Brendan o kızdan ayrıldığından beri sık sık gülüyordu. Son derece rahatsız edici ve akli başında herkesin onu gördüğü yerde kaçacak delik aramasını gerektirecek kadar huzursuzluk veren bir kızdı Isabella Sullivan.

Ondan hoşlanmıştı. Tanrı biliyor ya o kızın etrafa yaydığı enerji ile canlandığını hissetmişti. Daha önce onun gibi biriyle karşılaştığını hatırlamıyordu. Dikkat çeken bir diğer nokta, kızın Eleanor ile uzaktan yakından bir benzerlik taşımasıydı. Fakat bu kötü bir şey değildi... Kız kendine hastı çünkü...

Tanrı Adrian'ın yardımcısı olsun diye içinden geçirirken evlenmek için seçeceği kadının Isabella Sullivan'ın aksine uysal ve itaatkâr olmasına dikkat edeceğini düşündü.

Ne var ki Brendan Blackmore gibi bir adam için bile kader en muzip yanını gösterebilirdi... Ve o olacakları asla tahmin edemezdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Anahtarı bu kadar kolay alması Henfield'dan kaçtığı gecenin boş ve büyük kapının geçebilmesi için aralık oluşunu edemediğini hatırlayınca aynı şeyin yine başına gelme ihtimaliyle ürperdi.

Harrison'dan anahtarı istediğinde yaşlı uşak sadece kısa bir an duraksadıktan sonra, "Lord Eaglestone sizden gelen her emrin ondan geldiğini varsaymamızı emretti hanımefendi," deyip anahtarı kıza vermişti. Açıkçası Isabel'in zekâsına da yöntemlerini kullanmasına gerek kalmayışı huzursuzlanmasına neden olmuştu, fakat Adrian'ın bu jesti karşısında diğer tüm endişelerinin yok olup koltuklarının kabardığı tatmin dolu bir an yaşamıştı.

İlk düşüncesi akşam yemeğinden sonra ya da herkes uyunca odaya girmekti ama kaybedeceği her an planının Adrian tarafından öğrenilme olasılığını arttırıyordu. Bu nedenle anahtarı alır almaz odanın kapısında bitmişti.

İçerisi beklediği gibi karanlık ve sessizdi. Kapalı perde ve pencereler boğucu sıcak daha da arttırıyor olsa da Isabel ölmüş bir kadına ait bu mabede dönmüş odada olmaktan dolayı vücudunu titreten ürpertiye engelleyemedi. Hayaletlere inanmazdı ama hayalet fikriyle diğer normal insanlar gibi arası iyi değildi.

Bir şeylere çarpmamaya dikkat ederek kalın perdelerden

birini açıp odanın aydınlanmasını sağladı. Evet... Aslında Henfield standartlarına göre normal bir oda sayılırdı. Ortadola, kocaman aynası olan tuvalet masası ve normal giysi odada olması gereken diğer detaylar Isabel'in ilgisini çekmemişti. Pişmanlık yüzüne aniden çarpan soğuk su gibi kendine gelmesini sağladığı gibi kendini daha iyi hissetmesine de neden olmuştu.

"Burada olmamam gerekiyor," diye mırıldandıktan hemen sonra odadan çıkmak için arkasını döndü, fakat arkasından görünce kalakaldı.

O Adrian'dı ama o kadar farklıydı ki... Daha gençti ancak bu bakışı daha önce hiç görmemişti... Tanrı aşkına ki bir ilahmış gibi bakıyordu. Kıskançlık bir eliyle boğazını sıkıp diğeriyle kalbini sıkıştıran varlığıyla maddenin en katı halini almıştı. Titrek, derin bir nefes alarak tabloya yaklaştı.

Evlü bir çiftin aile ağacını süsleyen o klasik resimlere benzemiyordu. Birbirlerine bakışlarında aşklarının ölümsüzlüğünün ifadesi vardı. Yüzlerindeki muziplik, ne kadar derin ve samimi bir şeyi paylaştıklarını ispat eder gibi Isabel'in gözüne ve elbette kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. Birbirine geçen parmakları bağlarını vurguluyordu sanki. Uzun saatler boyunca ressama poz vermek onlar için külfet değil zevk olmalıydı... Onlar için *birbirlerini seven bir çiftti* diyen herkesin ikisi arasındaki şeyi ifade ederken ne kadar zayıf bir tanımlama yaptığını anlayabiliyordu şimdi.

Daha fazla bakmak kalbini parçalasa da merakı ve mantığı Eleanor'u incelemek için belki de tek şansını değerlendirmesini söylüyordu.

Başak sarısı saçları ve güzel gülüşüyle bir melek gibiydi Eleanor... Işık saçıyordu... Belki de Adrian'ın böyle gülümsemesine neden olan o ışıktı. Isabel onunla benzer hiçbir noktası olmadığını her geçen saniye daha iyi fark ederken

çaresizliğe düştüğünü hissediyordu. Adrian ile hiçbir şansın olmadığını öğrenmek için acı ve beklenmeyen bir yoldu bu.

İçine çektiği bu hava ağırlaşana ve nefesi kesilene kadar uzletti uzun süre. Kendisini dommuş gibi hissediyordu ki kapıdan bakan Anı gelen ürperti toparlanmasına neden oldu. Ağır bir uydurdu olmaması gerekiyordu. Görüntülerini görmemeli ve altını niğün gerçekler yüzeye çıkarken acıyı da beraberinde getirmişti. Pışmandı... Defi gibi pışmandı bu odaya girdiği için.

İzleniyormuş gibi bir his vardı içinde... Yüksek, oynadı ve dahil olmak üzere etrafına bakarken, "Eleanor..." diye fısıldadı. "Çok üzgünüm," dedikten sonra odadan çıkmak üzere kapıyı açtı.

Ne var ki asıl sürpriz karşısında duruyordu. Genç kız korkuyla, az önce kaçmak istediği ama şimdi tek kurtuluşuymuş gibi görünen odaya doğru geriledi. "Adrian..."

"Ne için var burada Isabel?"

Isabel nişanlısının yüzündeki karanlık ifade yüzünden birkaç adım daha gerilemek zorunda kaldı. Adrian şimdi duvardaki tabloyla aynı hizadaydı ve gövdesiyle Eleanor'u gizlemişti. Böylece eski ve yeni Adrian'ı yan yana görebiliyordu Isabel. Sevecen âşık ya da öfkeden yüzü kararmış bir düşman seçeneklerinden payına düşen, büyük bir düş kırıklığı ve kalbinde bir boşluğa neden olmuştu. İşte Adrian ona her zaman böyle bakacaktı. Kin ve pışmanlıkla...

"Ne için var burada dedim Isabel..."

"Ben... Buna mecburdum... Görmek zorundaydım."

Adrian kapıyı çarparak kapadı ve Isabel'in üzerine yürüdü. Genç kızın kıpırdamamak için harcadığı güç, vücudunun kasılmasına ve aniden titremesine neden olmuştu.

"Buraya sinsice girmek yerine öğrenmek istediğin her şeyi bana sorabilirdin."

"Bana cevap vermezdim. Hazırkasına en son sorduğunda bana aptal muamelesi yapmıştım."

Adrian kızın bu sözlerini duyamazdan geldi ve soğuk, aynı zamanda kibir dolu bir sesle, "Merak etmiş miydin? Aynı şeyler mi? Belki de bir günahlık arıyordun... Egzaltı arasında varacak bir şeyler bulabileceğini mi düşündün küçük casus?" dedi.

Isabel bu suçlama karşısında içiylemenin yanı sıra mızıkış bir öfke duydu. Adrian'ın heyecanıyla sinmiş olsa da öfkeyle veniden diklenerek, "Ben huzursuz değilim. Buna hakkım vardı," diye haykırdı.

"Yoktu... Hakkın olan şeyler sahip olduğum anahatlarından ibaretti Isabel. Sınırlarını aştin."

"Ne yaptığımı söyler misin? Mabele çevirdiğin bu karanlık odaya girdiğim için mi hata ettim. Açıkçası sınırlarımı daha geniş çezeceğini düşünmüştüm."

Adrian alaycı bir şekilde, "Eleanor'un hatırası dört duvar arasına hapsedilemeyecek kadar değerli. Ben olsam burası için hazine odası ifadesini kullanırdım," dedi.

Öfkeden köpüren Isabel, "Benimle alay etme," diye fısıldadı. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum Adrian. Onu hâlâ sevdiğini ve yasını tuttuğunu anlamak o kadar kısa bir zamanımı aldı ki inanamazsın."

"Evet, ona âşık olmak benim için de çok hızlıydı. Seni anlayabiliyorum."

Isabel bu bir nevi itiraf karşısında perişan olan yüzünü saklamak için başını eğmek zorunda kaldı. Konuşmak ise o sırada yapabileceği bir şey değildi.

"Kalbin mi kırıldı Isabel? Yıllar önce kaybettiğim kadın mı seni böyle allak bullak etti?"

Isabel duyduklarına inanamıyormuş gibi ona bakakaldı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun Bella."

"O halde anlat bana. Anlat ki ben de casusluk yapmak ya da kendi kendime fikir yürütmek zorunda kalmayayım. Bana kendinden ve hislerinden bahset Adrian."

"Bilmem gereken her şeyi biliyorsun. Bilmene gerek olmayanlar hakkında da bir şeyler öğrendiğine göre bundan sonraki hatalarını hoş görmeyeceğim."

"Öyle mi? Kimim ben Adrian? Neyinim senin? Benim için ne hissediyorsun? Söyle, bana ne kadar değer veriyorsun?"

Adrian hiç düşünmeden, "Hak ettiğin kadar," diye yanıtladı.

Aslında bu bir hakaret sayılmazdı ama Adrian üzerinde hiçbir hakkı olmayan Isabel için oldukça açık bir yanıt olduğu kesindi. Genç kız soğuk bir kabullenişle başını salladı ve "Anlıyorum." diyebilirdi.

"Benim saygıdeğer nişanlısısın ve karımı olduktan sonra da sonsuz bir saygıyla konuşacaksınız. Senin için ne hissettiğimin hakkını endişelenerek güzel kafanı yormak yerine aklımı kullanarak beni memnun etmeyi düşünmeliydim. Böylece hiçbir konuda endişelenmene gerek kalmazdı."

Isabel köpürdü. "Seni memnun etmek mi? Peki ya ben? Sence yarımına muhtaç olduğum için mi seninle evlenmeyi kabul ettim? Mecbur kaldığım için... Ve seni memnun ederek bedelini ödemeliyim öyle mi?"

"Seni memnun edeceğimden emin olabilirsin. Ayrıca sebepleri tartışmıyoruz burada. İkamizin de başka seçeneği yoktu." Adrian Isabel kadar kızgın görünmese de sözleri genç kızın içini yakıyordu.

"Hayat seçeneklerden ibarettir Adrian. Tesadüf şu ki farklı nedenlerle de olsa sen de ben de aynı şeyi seçtik."

"O halde beni buna pişman etme!"

Isabel irkildi ve "Ben çoktan pişman oldum bile," dedi. Ten sonra başı dimdik bir şekilde odayı terk etti.

Ağlamaktan nefret ediyordu ama ağlamaktan daha fazla nefret ettiği şey ağlama nedenleriydi.

Adrian'ın kendisini sevmemesinden nefret ediyordu. Onu eski karısıyla kıyaslamasından, küçük görmesinden, hakaret kabalığından ve en çok da ağlamasından neden nefret ediyordu... Ama onu o kadar çok seviyordu ki... O olmazsa ölmüş gibi hissediyordu. Tıpkı onun soğuk varlığının hissettirdiklerine benziyordu bu.

Odasına girdiğinde hemen kendisini yatağa atıp huşuklara boğulmuştu ve o kadar çok ağlamıştı ki zamanın hangi izinde aktığını bile fark edememişti. Morgan'ın şefkatine ya da herhangi birinin ilgisine ihtiyacı yoktu. Kendi kabullenemediklerini başkasına nasıl anlatabilirdi ki? Adrian'ın hislerinden haberinin olmamasına imkân yoktu. Bunu aleyhine kullanabildiğine göre Isabel arak neyi ümit edebilirdi? Ne yapabilirdi?

Gözkapaklarını bir daha hiç açılmayacakmış gibi birtümme vapsane kadar, boğazı kuruyana kadar ağladı. Hazen öyle gülmeli nöbetler geçirdi ki mide bulantısı yüzünden öğürdüğü ölümler. Hamilelik ve üzüntüsünün ortak yönleri geçirdiği keza. İhtikalleri daha da çekilmez kılıyordu. Halasının mektuplarını, annesine ait küçük bir mücevher ve onun için manevi değeri olan eşyaları sakladığı minik kutuyu göğsüne basıyıp ağlamaya devam etti. Geçmiş kayıplarını ve kaybetmek üzere olduğu adam için ağladı, ağladı...

Bir süre sonra durulsa da gözyaşları sessizce aktmaya devam ediyordu. Üstünde yattığı örtüyü kenarından kıvrıp üzerine çekerek sessiz huşukların ortaya koyduğu savunmasızlığı gizlemeyi denedi. O sırada Morgan'ın içeri girdiğini duymamıştı bile. Yaşlı kadın, "Isabel?" deyince nefesini tutup herhangi bir cevap vermeden bekledi.

Morgan koşarak onun yanına gitti. "Kızım hasta mısın? Neyin var?"

İşte o zaman Isabel verebilecek acı bir huşuktan başka bir cevabı olmadığını gördü.

"Ne oldu sana? Bana bak... Bana bak Isabel!"

Isabel duymazdan önce girmek istemesine rağmen Morgan böyle. Berbat görünüyorsun.”

Geniş kez, “Morgan,” dedikten sonra birinden komut aldığı gibi yeni bir ağlama nöbetine tutuldu. Dakikalarca adasının kolları arasında onun tanıdık sıcaklığı ve kokusuyla oldu ama Morgan umursamadı ve kızı sakınleşene kadar ona verebileceği tüm desteği verdi.

Uzun süren ağlama nöbetinin yerini bıraktığı sessizlik Isabel’in çatallı sesiyle bozuldu. “Morgan onunla evlene-mem, yapamam bunu.”

“Nedenini söylemek ister misin kızım?”

Isabel cevap vermeyecekmiş gibi derin bir sessizliğe gö-müldü ama sonra sadece, “Çünkü o beni hiç sevmeyecek,” diyebildi.

“Ah kızım, bu kadar kahrolmanın sebebi bu mu? Sana daha önce ne söylediğimi hatırlamıyor musun? Çiftler say-gı...”

Isabel öfkeyle çıktı. “Bana saygıdan bahsetme Morgan! Aramızda iyi olabilecek hiçbir şey yok anlamıyor musun? Be-nimle evlenmeye mecbur kaldığı için ömrü boyunca benden nefret edecek, hepsi bu. Çok uzaklara gitmek istiyorum... Birbirimizi göremeyeceğimiz kadar uzaklara.”

“Bu saçmalık. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sen değerli bir kızsın ve her erkek sana sahip olmaktan onur duyar.”

“O değil... O beni küçümsüyor. Onu o kadar çok sevi-yorum ki beni sevmemesine katlanamıyorum. Morgan onu gördüğümde bile kalbim duracakmış gibi oluyor. Nefret ediyorum bu histen, kurtulamıyorum ama kurtulmayı da istemiyorum. Adrian’ı istiyorum, onun da beni istemesine ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var fakat bu şekilde yapamam, olmaz.”

“Âşık olmak kötü bir şey değil yavrum. Sadece ona bi-raz zaman ver. Göreceksin çok mutlu olacaksınız. Şimdi çok

üzgün ve bıkkınsın. Biraz dinlendikten sonra daha mantıklı düşüneneceksin inan bana. Neden evlenmemiz gerektiğini ka-zıyınca bu kadar üzüldüğün işi kendine lozacaksın.”

Isabel dadısının anlayamayacağı şeyler işi endişeleni-yordu. Hem nasıl olur da yaşlı, modası geçmiş Morgan onu anlayabilirdi ki? O evlenmediği bir adamla birlikte olmuş toplum dışına itilmemek için de onunla evlenmesi gereken bir kadındı. Tanrı biliyor ya, kocaman sevgiler bile bağnaz fikirlerin karşısında bazen yalpalayabiliyordu. Eğer Isabel’in kalbinde kırılmadık bir yer kalmış olsaydı, şimdi bedeniyle birlikte toza dönmüş olması gerekirdi.

Kararını vermişti... Ama yapmak üzere olduğu şeyi dü-şünmek bile rüzgârla savrulup yok olmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kalbi ona olan aşkından büyük bir hissi tatmış mıydı hatırlamıyordu. Fakat hatırladığı ve asla unu-tmayacağı şey, en büyük hayal kırıklığını onun sayesinde ta-nıdığıydı.

Akşam yemeğine inmedi... Gelen yemeği de yiyemedi çünkü Morgan’ın zorlamasıyla aldığı birkaç lokmadan sonra boş midesindekilerin hepsini çıkardı. Morgan’a acilen, bu-nun üzüntüden kaynaklandığını ve her zaman başına geldi-ğini söylediğinde dadısı şüphelendiyse bile belli etmek yeri-ne temizlenmesine yardım edip onu ferahlatmaya çalıştı ve bütün akşam yanından ayrılmadı. Oysa gitse Isabel için daha iyi olurdu.

Adrian Brendan’ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Aceleyle etini kesmeyi bırakıp bıçağı sertçe tabağına bıraktı ve “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Brendan ise nihayet ilgiyi üzerine çekmenin verdiği rahat-lıkla, sanki birkaç dakikadır Adrian’ı izleyen o değilmiş gibi yemeğiyle ilgilenmeye başladı. Etinden kestüğü bir lokmayı

çığnerken, "Sorun ne?" dedi ilgisizce. Adrian cevap vermedi. Yince konuya başka bir noktadan değinmeyi uygun buldu. "Nişanlım neden yemekte değil? Umarım hastalanmamıştır."

Adrian bir el hareketiyle odadaki tüm hizmetkârları gönderdi. "Brendan açıkça sormak istediğini sorsana!" "Sordum zaten... Sorun ne demek başka ne anlama geliyor sanıyorsun?"

"Ukalalık etme! Sorun şu ki ona söylememem gereken bazı şeyler söyledim."

Brendan buna hiç de şaşırılmış görünmüyordu.

"Kavga ettik ve ona çileden çıktığımda neler yapabileceğimi gösterdim."

"Onu dövdün mü?"

"Brendan espri yapmakla ilgili ciddi sorunların olduğunu biliyorsun. Lütfen deneme!" Adrian sıkıntılı bir iç geçirip arkasına yaslandı. Yemeğine çok fazla dokunmuş değildi ancak ruh hali düşünüldüğünde tabağındaki boşluk iyi bir performans sayılabilirdi.

"Onu fazla hırpalıyorsun Adrian."

Bu eleştiriyi beklemeyen Adrian'ın hâlihazırda çatık olan kaşları daha da çatıldı. "Bu konuda ne biliyorsun Bren? İkinizin ne konuştuğunu hâlâ bana anlatmadın."

"Bunu sana hiçbir zaman anlatmayacağımı bilmen gerekirdi. Tanrı korusun senin yerinde ben olsaydım sana asla ikiniz arasında geçen konuşmanın detaylarını sormazdım bile."

Adrian pes ederek, "Haklısın... Sana anlatmazdım," dedi. "Bugün onu Eleanor'un odasında buldum."

"Bunun olacağını biliyordum," dedi Brendan sakın bir tavırla. Adrian arkadaşının ne bildiği üzerine yorum yapmadı.

"Bana bazı sorulara yanıt aradığını söyledi ve..."

Brendan, "Ve sen de onun canına okudun," diye gerçekçi bir şekilde arkadaşının sözünü tamamladı.

Ne var ki Adrian'ın kendini haklı gördüğü konular da var-

di. "Ona asla sahip olamayacağı haklar verdim Bren. Daha fazlasını istememeliydi."

"Bir kadından meraklanmamasını istemek, bir bebeğe ağnunda bunların olacağı açıktı."

"İkinizin ne konuştuğu belli oluyor."

"Bu konuda sana ipucu bile vermiş değilim. Son beş senelik performansın sayılmazsa kadınlar konusunda senden daha tecrübeliyim dostum. En iyi yaptıkları şey, soru sormak ve turnaklarıyla eşelemektir. Bunun keyif veren bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Haklısın, hiç de keyifli değildi. Aynı şey onun için de geçerli. Yüzündeki ifadeyi unutamıyorum... Tanrım..."

Adrian, Isabel çekip gittikten çok uzun bir süre sonra kıpırdayabilmişti. Pişman olsa da geri alamayacağı sözlerinin etkisiydi bu... Isabel evlilik kararı konusunda onu asla pişman etmemişti ve Tanrı şahidi olsun buna imkân yoktu. O kıza karşı hissettiği arzu, bedenlerini doyurmayı amaçlayan bir güdüden çok öteydi... Onu yanında istiyordu. Fakat bunu ona söylemek yerine ona adi bir biçimde hakaret etmişti.

"İkimizin bulunduğu bir ortamda asla benden daha fazla somurtmaman gerektiği kuralını unutmuşsun. Bundan hoşlanmadım Adrian." Adrian cevap vermeyince Brendan, "Madem böyle perişan olacaksın git ve konuş onunla. Hangi kadının kırık kalbi senin şifalı ellerinden kurtulabilir ki?" diyerek onunla alay etti.

Fakat Adrian onun sözlerindeki alaydan çok yeni yeni fark ettiği yumuşak tonlamayla ilgiliydi. "Ondan hoşlanmadığımı sanıyordum."

Brendan hiç duraksamadı. "Hoşlanmıyorum, bugün daha iyi anladım. Sadece yine başıma ekşiyecek korkusunu taşıyorum. İnan bana küs olmanız işime gelmiyor."

Adrian sırtıttı. "Sıkıcı, rezil hayatının biraz renklenmesinin nesi kötü anlamıyorum."

"Halimden memnunum. Ayrıca böyleyken senin aptal-

İhkların daha fazla gözüne çarpıyor. Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama midemi bulandırıyor.”

“Senin saçmalıklarını dinleyerek vakit kaybedemem. Yukarıda bazı işlerim var.”

Adrian sandalyesini geri itip yerinden kalkınca Brendan sırttı. “İtiraf et ona Adrian. Bu ikinizi de huzura kavuşturacaktır.”

Adrian, “Evet, tıpkı bir hayvan gibi davrandığımı ona itiraf edeceğim. Tavsiyen için teşekkür ederim eski dostum,” dedi arkadaşının sözlerini farklı anlamlara çekerek.

“Eminim ona vurulduğunu söylemen daha fazla ilgisini çekecektir eski dostum.”

Adrian yemek odasından çıkmak üzereyken duraksadı. Aslında yapması gereken umursamamaktı ama bu kabullenmek gibi bir şeydi. “Sarhoş mu oldun?” Brendan ilk ve tek kadeh kırmızı şarabını Adrian’ın şerefine kaldırdı. “Ona tuttuğum falan yok. Zaaflarımın sağlıklı her erkeğin çok iyi bildiği başka bir adı var.”

“Asabiyetinin tek sebebi buysa sana evlenene kadar yatağını ısıtacak birini bulmanı tavsiye ederim.”

Brendan tekrar yemeğiyle ilgilenmek için arkasını dönünce Adrian bir süre daha orada kalıp söyleyecek bir şeyler aradı fakat zihni çeşitli mazeretlere kapalı olduğundan çocukça hakaretler türetmek dışında pek yaratıcı gelişmeler kaydedemedi. İnkâr ya da alaycı karşı koyuşlar işe yarayabilirdi ancak hiçbirinden gelmiyordu. Açıkçası bu oldukça ender rastlanan durumun tetiklediği tek bir eylem vardı. Adrian da onu yaptı... Kaçtı.

Isabel akşam yemeğinden sonra da aşağı inmedi. Adrian onun için endişeleniyordu ancak onu görmek için odasına gitmek de istemiyordu. Aslında yukarı çıkarken niyeti onu görmektir ama koridorun havasından mı yoksa Brendan’ın son sözlerindeki ayartıdan mıdır bilinmez bundan vazgeçmişti.

Ona kızgındı ve sözleri ne kadar ağır olsa da alttan alttan lanmazdı. Biraz çocukça davrandığını itiraf edecek kadar akli başında oluşu da içini rahatlatmıyordu elbette. Ne var ki tuttuğu bir gerçektir.

Onunla yarın sabah konuşacak ve gönlünü almanın bir yolu bulacaktı. Isabel’in deli mizacı çabuk parlamasına neden olsa da Adrian onu sakinleştirmenin bir yolunu bulacağından emindi. Onu gülmüşerken görmeliydi... Güzel gözlerinin ışıldadığını ve tatlı sesinin neşeye çınladığını işitmeliydi. Hayatı değil ama huzuru buna bağlıydı... Tanrı aşkına neler oluyordu?

Isabel parmak uçlarına basarak koridorda ilerledi. Özellikle onun kapısının önünden geçerken nefes bile almayı kesmişti. Ancak hızla oradan geçip gitmek yerine istemsizce duraksadı ve kapıya doğru yaklaştı.

Uyuyor muydu acaba? Belki de onu da uyku tutmamıştı... Isabel onun da kendisi gibi uykusuz kaldığını düşünecek kadar aptaldı işte... Öfkeyle kaşlarını çatı ve hemen kapıdan uzaklaştı. İki adım sonra yine duraksadı, tekrar kapının önüne yürüdü. Ellerini pürüzlü yüzeyde gezdirirken alnını yavaşça kapıya dayadı. Kapalı gözleri, yaşların kirpiklerinde birikmesini engellememişti. Bir damla yaş aşağı doğru yuvarlanırken, “Seni seviyorum sevgilim,” dedi ve hızla geri çekildi.

Duygusallık kararlarını etkiliyordu. Oysa şu an en son ihtiyaç duyduğu şey onu yolda bırakmaya meyilli zayıf hislerinin gösterdiği yoldan gitmek olabilirdi. Derin bir nefes alıp önünde uzanan koridora baktı ve yola koyuldu.

Saat sabaha karşı dördü geçiyordu ki bir yerde insan uykusunun en derin olduğu saatlerin bu saatler olduğunu oku-

maştı. Bu kimsenin çıktığını duymaması için harika bir fırsattı. Morgan'a yatmadan önce saat on bire kadar uyandırmak istemediğini söylemiş ve çıkarken de odasının kapısını kilitlemişti. Böylece yokluğunun fark edilmesi de gecikecekti.

Dikkat edeceği bir diğer nokta da daha önceki kaçışlarında yaptığı hatalara düşmemekti. Öncelikle, büyük kapıyı kullanmayacaktı çünkü bekçinin buna izin vermeyeceğinden neresine emindi. İzin verse bile en fazla on dakika sonra peşindeki tazi ordusundan kaçan tilki konumuna düşeceğini biliyordu.

Kesinlikle en zor meselelerden biri dışarı çıkmaktı. Henfield'da geçirdiği uzun vakitler boyunca tembel bir leydi gibi davranmamanın faydalarını şimdi görecekti. Adrian'ın deyimiyle ona sağlanan özgürlüğü yeterince tanımaya çalışmıştı. Henfield bir kale gibi görünebilirdi ki dışarıdan içeri sızmaya çalışan herhangi biri yapıya sadece bir kez baktığında bile aptallık etmemesi gerektiğine kanaat getirip planlarından vazgeçerdi, fakat Isabel bir yolunu biliyordu.

Gül bahçesinin en uzak noktasındaki görkemli bir meşe ağacı kendini dışarı atmak istermiş gibi dallarını sınırların dışına bırakmıştı. Öyle ki büyük ağaç neredeyse malikâne sınırları dışına meyletmişti. Onu gördüğünde Isabel'in aklına nırları dışına meyletmişti. Onu gördüğünde Isabel'in aklına ilk gelen şey, bu noktanın dışarı çıkmak için iyi bir yol olacağıydı. Bu fikrinden birkaç gün önce bahçivana bahsettiğinde adam da bunun farkında olduğunu ve ağacı budayacağını söylemişti. Tanrı'ya şükür henüz budama yapılmamıştı.

En güvenli çıkış yolu olduğu için yine daha önce kullandığı pencereyi kullanacaktı. Tek sıkıntısı, daha doğrusu endişesi hamile oluşunun kalbine ve beynine yerleştirdiği yeni bilgilerdi. Bunları bir yerlerden okumamıştı, sadece biliyordu. Yani bebeğini korumak isteyişi tamamen içgüdüsel. Bu nedenle pencereden atlamak yerine dengeli bir şekilde kendini aşağı sarkıtacaktı.

Pencereden geçerken öyle dikkatliydi ki elleri pencere

pervazına yapışıp kaldığında duvardaki örümceğe benziyordu. Ayakları yere değdiğinde elini doğruca karnına götürdü ve hafifçe okşadı. Henüz onunla konuşmaya başlamamıştı, hatta onunla arasında bir mesafe vardı ama onu seviyordu... Çünkü tecrübeyle ilgisi olmayan bir sebepten onun orada olduğunu biliyordu ve bundan sonra mecazi anlamda sadece ikisi olacaktı. Muhtemelen o da onu seviyordu...

Gül bahçesine giden yol fazlasıyla aydınlık olduğu için yolu geçerken son derece hızlı davranmak zorunda kaldı. Ni-hayet ağaca vardığında derin bir nefes aldı ve ağaca tırmanmaya başladı. Normalde bu bir çocuk oyuncuğuydu ama şimdi tedirginliği yüzünden dizleri titriyordu. İçinde Mimi'nin de olduğu çantasını boynuna geçirip sağlama aldı. Tanrı'ya şükür ağaç basit basamaklar şeklinde yükseliyordu. Çıkmak gibi inmek de fazla sorun olmayacaktı. Genç kız inişe geçip onu dışarı çıkaracak son dala geldiğinde derin bir nefes daha aldı ve ellerinden güç alarak kendini aşağı sarkıttı.

Beklediğinden de kolay olmuştu... Ama asıl mesele bundan sonrasıydı. Genç kız hızla yürümeye başladı. En yakın köye kadar en azından bir saat yürütmesi gerekecekti. Oraya vardığında ise kendisine bir araba temin edip arabacıya Foxton'a gitmek istediğini söyleyecekti. Köylülerin ne kadar erken kalktığını bildiği için o saatte vereceği ücret karşılığında onu istediği yere götürmeyecek kimse olacağını sanmıyordu.

Foxton özellikli bir noktaydı. İşte Isabel'in güvendiği bir ayrıntı da buydu. Büyük bir yerleşim yeri olduğunu bildiği kasabanın hem Bath hem de Londra için geçiş noktasında bulunduğu farkındaydı. Böylece kimse Bath yerine Londra'ya gitme niyetini anlamayacaktı.

Evet, Londra'ya gidiyordu... Ve oradan da Amerika'ya. Halasının adresini gönderdiği mektuplar sayesinde bulabilirdi. Onu Londra'ya götürüp gemi yolculuğunu karşılayacak kadar parası vardı. Daha sonrası içinse Adrian'ın hediye ettiği mücevherlerden birini yanına almıştı. Bu vicdanını sızlatsa da yapabileceği başka bir şey yoktu.

Çıkarken bıraktığı nota, evine döndüğünü ve bu evliliğin gerçekleşmeyeceğini yazmıştı. Böylece Morgan da dahil herkes Bath'a gittiğini düşünecekti. Eğer Adrian peşine düşecekse bile - ki bu oldukça düşük bir ihtimaldi - Isabel Amerika yoluna çoktan koyulmuş olacaktı. Muhtemelen Adrian nereye gittiğini anladığında onu bir daha görmek istemeyecekti... İşte dâhiyane planı buydu.

Tüm bu detaylara rağmen keşke içi parçalanmasaydı... Ağlayacak hali olsaydı ağlayabilirdi ama saatlerdir döktüğü yaşların kaynağını kurutmuştu... Derken yine beklenmeyen iri bir damla yanağından çenesine doğru yuvarlanınca onu hırsıyla sildi ve adımlarını hızlandırdı. Gün ağarmaya başlamıştı, dolayısıyla yolunu bulmakta ve muhtemel tehlikelerden uzak kalmakta bir sıkıntı çekmeyecekti. Anayolu takip etmek göz önünde olmak anlamına geliyordu, fakat ağaçların arasında gizlenerek yürümekten daha tehlikesizdi. Pelerinin kapüşonunu başına geçirip saçlarını gizledi. Asıl yolculuk sırasında da her zaman bir bone takacaktı.

Böyle kaçıp gittiği için kendisiyle gurur duymuyordu ama onu istemeyen bir adamın yanında kalmaya katlanamazdı. Halasının yanına gittiğinde ise asıl meseleye yoğunlaşacaktı... Bebeğine... Babası ve onu affederse Morgan'da yanında olacaktı. Büyük ve mutlu bir aile...

Bu düşünceye sığınmak kolaydı ama Adrian'ın bebeği öğrenme ihtimali ve bu durumda yapacakları endişelenmesine neden oluyordu. Durum ne olursa olsun Adrian bebeğine sahip çıkmak isterdi. Isabel çekip gittiğinde hissedeceği öfkenin muazzam olacağı açıktı ve genç kız işin neresinden baksarsa baksın onu bu konuda suçlayamazdı. Aklı bu görüntülerle zehirlenmeye başladığında aniden durdu, geriye doğru baktı. Hata mı ediyordu? Onu kızdırmak ve daha önemlisi çocuğundan ayırmak ne kadar adildi? Onu terk ederek kendine yaptığı kötülüğe ne demeliydi? Özlem daha bu kadar yakındayken kahrediyorsa yokluk büyüdükçe ne yapacaktı? Kahretsin...

Bir kale kadar sağlam cesaret ve kararlılığını kaybetmemesi gerekiyordu. Sonra tekrar yola baktı...

"Ne yapacağım Tanrım?" diye fısıldadığı sırada çantasındaki kıpırtıyla dikkati dağıldı. Mimi'yi hemen dışarı çıkarıp yüzüne doğru kaldırdı. "Rahatsız mı oldun dışarı çıkarıp dilerim, seni her zaman çok hırpalıyorum hayatım? Özür bakmak dışında bir tepki vermeyince Isabel gülümsedi. "Mimi korkuyorum... Ne yapacağım ben? Sence bu bir hata mı?" derken kaplumbağadan bir yanıt beklemiyordu elbette.

Ne var ki hiç beklenmeyen bir şekilde Mimi bakışlarını sanki üstün bilincini yansıtmak istermiş gibi kızı dikti ve anormal uzunluktaki boynunu Henfield'dan uzaklaşan yola doğru uzattı.

Bundan daha açık bir yanıt olabilir miydi?

Isabel inanamayarak baktığı kaplumbağaya, "Sana güveniyorum Mimi?" dedikten sonra arkasını döndü ve bir kaplumbağanın fikirleriyle hareket ettiğini göz ardı ederek bir daha asla ayak basmayacağı Henfield'dan hızla uzaklaştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Morgan Isabel'in kapısını bir kez daha tıklattı ama yine ses yoktu. Bir saat önce onu uyandırmayı denediğinde içeriden hiç ses alamamış olmasına rağmen endişelenmemişti ama saat neredeyse bire geliyordu. Üstelik kızın olağanüstü durumu da vardı onu düşündüren.

Bu sefer neredeyse kapıyı yumrukladı ve "Isabel aç kapıyı," diye bağırdı. O sırada kat hizmetçilerinden biri de aynı endişeyle yaşlı kadını izliyordu. Morgan kıza dönüp, "Çabuk odanın anahtarını getir bana," diye bağırdı. Hizmetçi önce telaşla yalpaladı fakat sonra koşarak uzaklaştı.

Morgan hâlâ bir yanıt bulurum umuduyla kapıyı yumruklamaya devam ediyordu. "Isabel, kızım iyi misin?"

Kısa süre sonra hizmetçi kız beraberinde Adrian ile geldi. "Isabel'e bir şey mi oldu Morgan?" dedi genç adam. Sesinde bastıramadığı bir telaş vardı.

Yaşlı kadın cevap vermek yerine hizmetçiden anahtarı kapıyı ve kilidi çevirdi. Ancak daha önce içeri giren Adrian oldu. Düzgün yatak başta olmak üzere tüm odayı gözden geçirirken yaşlı kadın da onun gözden kaçırmış olabileceği deliklere bakıyordu.

"Tanrım nerede bu kız?"

Adrian odanın boş olduğunu daha girdiği ilk andan beri açıklayamayacağı bir gerekçeyle biliyordu. Nefes alıp veriş hızlandı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya baş-

ladı. Kafasındaki karıncalanma hissi bir an gücünü keser gibi oldu ama sonra hemen toparlandı. Gitmişti ama uzaklaşamayacaktı... O an komodinin üzerindeki kâğıdı fark etti. Isabel'in ilk kez gördüğü el yazısına bakarken harflerin kelimelere ve cümlelere dönüşmesi biraz zaman almıştı.

Sevgili Morgan...

Ben evime dönüyorum. Bu evliliğin ne Adrian'a ne de bana bir faydası var... Bunu artık çok iyi biliyorum. Umarım beni affedersin... Seni seviyorum.

Isabel...

Adrian farklı anlamlar çıkarabilirim umuduyla bir kez daha okudu notu ve sonra yine... Isabel gitmişti hem de arında kuru bir not bırakarak. Üstelik not Morgan içindi...

Genç adam hırsla kâğıdı buruşturup yere fırlattığında aksında sadece onu eline geçirdiği takdirde yapacakları vardı. O sırada Morgan'ın kâğıdı yerden alıp yüksek sesle okuduğunu işitti. Sonunda kadın, "Ah aptal kız, ne yaptın sen?" diye söylenerek odayı turlamaya başladı.

Hissettiği uyuşukluk tehlikeli bir hızla öfkeye doğru geçiş yaparken Adrian yumruklarını sıktı. Etrafını kırıp dökmenin önüne geçen mükemmel kontrolünün canı cehennemeydi. Bir şeyleri parçalamak ama en çok da o deli kızılı dövmek istiyordu. Nefes alıp veriş odada duyulan tek sestir zira yaşlı Morgan da ilgiyle onu izliyordu. Dışarıdan nasıl görüldüğünü bilmeyen Adrian kadını ve hizmetçiyi kabaca kovmak için kendisine hâkim olmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Deli kızıl..." diye fısıldadı ve Morgan'a döndü. "Sana bir şey söyledi mi? Gideceğini düşündüren herhangi bir şey..."

Morgan her zamanki gibi cesurdu. "Bunu size sormak la-

zım. Kızımı o hale getirecek ne söylediniz bilmiyorum ama çok uzaklara gitmekten bahsediyordu.”

Adrian suçluluk duygusuyla irkildi ama Isabel'in sorumsuz gidişinin yarattığı öncelikli his öfkeydi... Ve bir de tam olarak idrak edememenin verdiği tuhaf boşluk... Özellikle ikinci sebepten dolayı Morgan'a cevap veremedi.

“Bu haldeyken dışarıda olması uygun değil. Başına bir şey gelebilir. Derhal peşinden gitmelisiniz,” diye devam etti Morgan.

Adrian da onun peşinden gitmeyi düşünüyordu. Isabel'i bırakmak gibi bir niyeti asla olmamıştı. Yine de onun da bunu bekliyor olma ihtimali karşısında bir yanı kıpırdamadan beklemesini söylüyordu. Bu yüzden, “Aramızda ne geçmiş olursa olsun kaçarak çocukluk etti. Belki de en iyisi onu kendi haline bırakmaktır,” dedi fakat sözler ağzından çıktığı an sadece ihtimallerin bile kalbini parçalayan buzdan yapılmış sivri oklar gibi canını yaktığını hissetti. Oysa daha önce de terk edilmişti... Vivian gittiğinde acının zerresini tatmamışken Bella'nın gidişi yok oluşu gibiydi. Nefes kesen, yabancı, yakıcı bir histi.

“Bırakmak mı? Yani Isabel'in peşine düşmeyecek misiniz? Bunu nasıl düşünürsünüz? Kızımı bu hale getiren kibrinizden başka bir şey değil.”

Adrian başını salladı. Aslında Isabel'in suçlarını sıralayabilirdi ama yaşlı kadının bazı konularda haklı olduğunu biliyordu. Üstelik kaya gibi Morgan'ın dağılmak üzere oluşu dünyanın gelip geçici olduğunu hatırlamak gibiydi. “Merak etme, onu geri getireceğim fakat elimden çekeceği var.” Acılı bir iç çekmek yerine son tehdidi ekleyerek soğuk duruşunu korumuş olmuştur.

Tam bu sırada Morgan'ın gözleri yaşlarla parıldayınca Adrian sıradakinin başlarına taş yağması olacağını düşündü. Mantıklı ve duygularından arınmış bir şekilde düşünmesi gerekiyordu.

Deli kızıl gideceği adresi başından belli ederek ashında bulunmak istediğini açık etmişti. Beklenen, Adrian'ın tepki kapandığı zaman toparlanacaktı. Evet... Bu rahatsız ediciydi ama buna değmeyeceğini söyleyemezdi.

“Çok uzaklaşmış olamaz. Önce nasıl çıktığını ve hangi arabayı aldığını öğrenmeliyim.”

“Ben de geliyorum. Böyle bekleyemem.”

Adrian Morgan'ın yaşlı kemiklerinin izin verdiği hızlarından açıkçası hoşnut değildi. Öncelikli olarak ahırlara gittiklerinde değerli vakitlerinin bir kısmını kaybetmişlerdi bile.

Isabel ahırlardan bir at ya da araba istememişti. Adrian ilk önce onun Preston ile işbirliği yaptığını düşündü ama içgüdüleri korkak Preston'ın Isabel'i ne kadar severse sevsin buna cesaret edemeyeceğini söylüyordu. O halde bu planı daha önce yapmış olmalıydı ama bu da mantıksızdı. Eğer kaçmak niyetinde olsaydı neden Eleanor ile ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışmıştı ki?

Son ihtimal, en yakın yerleşim yerine kadar yürüyerek gitmesiydi ki *bu* Adrian'ın uzun zamandan beri hiç tatmadığı bir korkuyu iliklerine kadar hissetmesine neden oluyordu.

Bekçi Isabel'in kapıdan çıkmadığına yemin etmişti. Bu durumda elde tek bir seçenek kalıyordu... Isabel uçmuştu. Eğer biri çıkıp deli kızılın kanatsız uçtuğunu söyleseydi Adrian sadece nereye doğru uçtuğunu sorardı. İşte aynen bu şekilde tuhaf buluyordu onu.

Adrian Falcon'ın acilen hazırlanmasını emrettiğinde soruşturmaya başlamaları üzerinden en fazla yarım saat geçmişti, fakat ellerinde olan hiçbir şey yoktu. Isabel Henfield'dan kaçmaya çalışma konusunda o kadar idmanlıydı ki çabaları nihayet sonuç vermişti ve genç adamın içinden geçen hisçenin bir kovalamacaya girdiğini söylüyordu... Hem de her bir anlamda.

Atına binmek üzereyken Morgan, “Yalnız olduğunu düşündükçe aklımı kaçırarak gibi oluyorum. Bu durumda ken-

disine bakamaz bile... Lütfen onu bir an önce bulup getirin."

"Ona bir zarar gelmeyecek. Buna asla izin vermem Morgan."

Morgan bu teskin edici sözlerden etkilenmiş gibi görünmüyordu. Aksine ağlamak üzereydi ve konuşmaya başladı. "Size söylemem gereken bir şey var... Bunu duyarsanız belki ona karşı daha ihtimamlı davranmanız gerektiğini hatırlarsınız."

Adrian gerildi. "Ne var?"

"O... Isabel... Hamile..."

Bazı şeyler ilk duyulduğunda öyle yoğun hisler verir ki bu donup kalmanıza neden olur. Beyniniz birbiriyle çelişen, korku ve mutluluğun da içinde olduğu coşkun duygular yüzünden çalışmayı bırakır. O an, birkaç saniye için bile olsa vücudunuzun kontrolünü kaybedersiniz...

Adrian Morgan'a bakarken, boşluk birden onu huzurlu yatağına davet etmiş gibi geriye doğru yalpaladı ve Falcon'a yaslandı. Şoka girmiş görünüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Morgan.

Adrian da aynı anda toparlandı. "Hamile mi? Hamile ve yalnız... Lanet olsun..."

Elini dağınık saçlarının arasına geçirdiği sırada aklına Eleanor'un içinde olduğu rüya ve eski karısının sözleri geldi. Ne tuhaf, Eleanor'dan asla eski karım diye bahsetmezdi ama şimdi... Bunun olacağını çok uzun zaman önceden beri biliyordu.

"Neden bana söylemediniz? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor muydunuz?"

"Bunu size asla söyleyemezdi. Isabel'i tanırım."

"Karnında bebeğimle birlikte kaçarken aklında ne vardı bu deli kızın? Senden önce bana anlatmalıydı çünkü senin bilmeden durumumuzu değiştirmiş gibi görünmüyor Morgan."

Morgan bu sözler üzerine omuzlarını dikleştirdi ve ta-nıklık ve insanın içini rahatlatan o heybetli haline büründü.

"Bu ihtimal her zaman vardı. Asıl sizin ona karşı daha özenli davranmanız gerekiyordu. Ayrıca bana da anlatmadı."

Adrian, "Sen nereden öğrendin?" dedi.

"Ben bilirim... Hamileliğin vücudunda ve çılgın kafasın-da ne gibi değişiklikler yaptığını anlayacak kadar tanıyorum onu. Benden gizlemeye çalışma nedeni ya gerçekten bilmi-yor olması ya da bu hamileliğin sizi sıkıştırmak için bir ma-zeret olarak kullanılmasını istememesiydi."

Adrian daha fazlasını merak etmiyordu çünkü artık onu bulma konusundaki iyimser fikirleri, hamileliğin Isabel üze-rindeki muhtemel olumsuz etkilerini aklından geçirdiğinde yok olup gitmişti. Onu bir an önce bulma önceliğine yoğun-laşınca ölesiyeye korkusunu bastırması sorun değildi. Adrian kriz anlarının adamıydı.

Genç adam sorularla vakit kaybetmeden atına atladı ve Morgan'ı toza bulamayı umursamadan hızla yola koyuldu.

İlk durağı olan en yakın köy Little Shelford'da Isabel'in izini bulması kolay olmuştu. Deli kızılın bir araba kiralayıp Foxton Kasabası'na gittiğini öğrenir öğrenmez Falcon'ı acı-masız denebilecek bir hızla Foxton'a sürmüştü. Planladığı gibi doğrudan Bath'a gidebilirdi ama bunu yapmak yerine kasabaya gitme sebebi fazlasıyla güvendiği içgüdüleri-ydi.

Ne var ki burada Isabel'den bir iz bulmak düşündüğü ka-dar kolay olmamıştı. Kız bir posta arabasıyla gitmiş olsaydı bunu öğrenmesi kolaydı ama civarda Isabel'e dair hiçbir işa-ret yoktu. Kızıl saçlarının fazlasıyla dikkat çekeceğini bildiği için onları sakladığını düşünüyordu Adrian. Bu yüzden onu soruştururken saçları yerine Morgan'ın Isabel giderken üze-rine giydiğini söylediği koyu yeşil pelcriden bahsetmişti.

Sonuç pek parlak değildi... Adrian tam pes etmek üzereydi ki meydandan kalkan saman balıyalarının yüklendiği ara-baları fark etti. Aniden beliren bir ışık onun ki. Samanları yüklemeye çalışan adamlardan birine yaklaşıp, "Bir kızı arı-yorum," dedi. Adamlar aynı anda ona döndüler fakat bir şey

söylemediler. "Bath'a gitmek için bir araba arıyordu. Muhtemelen çok erken olduğu için posta arabası bulamadı."

Adamlardan biri dişleri arasında kıstırıldığı samanı tükürüp, "Sizce yolcu taşımacılığı yapıyormuş gibi bir halimiz var mı bayım?" dedi.

"Neden olmasın?"

"Ben kimseyi görmedim."

Adrian diğer adamlara döndü. "Üzerinde yeşil bir pelemin ve küçük bir çantası vardı. Onu gözden kaçırmadığınızız eminim."

O sırada diğerlerinden daha ilgisizmiş gibi görünen bir adam saman yüklemeyi keserek, "Aslında bu sabah tarifinize uyan bir kız geldi," dedi.

Adrian heyecanını gizleyerek, "Konuş!" diye talimat verince adam emir alma alışkanlığıyla konuştu.

"Sabah geldi. Tuhaf bir hali vardı. Tabii çok sorgulamadık. Arabaya binebilmek için yaşlı Hudson'a bir pound verdikten sonra neden sorgulayacaktık ki? Ama bahsettiğiniz gibi kız Bath'a değil Londra'ya gitmek istediğini söyledi."

Bir yanlışlık olduğunu düşünen Adrian şaşkınlığını maskeleyerek, "Bundan emin misin?" dedi.

"Elbette eminim. Bu sabah Londra'ya iki araba hareket etti ve sizin kız iki diğer yolcuyla beraber onlardan birine bindi."

Londra? Adrian buna bir anlam veremiyordu. Onu araştırmıştı ve Londra'da hiçbir akrabasının olmadığından emindi. Tüm yakınları Bath ya da Bristol civarındaydı... Tabii bir de Amerika'daki halası vardı...

Amerika? Lanet olsun... Bunu nasıl düşünememişti? Lanet cadı evime gidiyorum derken gerçekten gitmekten bahsediyordu demek?

Adrian korku, öfke ya da diğer rahatsız edici hislerle uğraşmak yerine Falcon'ın sırtına atladığı gibi adamların şaşkın bakışları altında, atını dörtnala Londra yoluna doğru sürdü.

Isabel geminin korkuluklarına sıkı sıkıya tutunmuş, baş dönmesinin geçmesini bekliyordu. Londra'ya yaptığı berbat araba hareket halindeydi.

Limana geldiğinde Amerika'ya gidecek geminin kalkmasına bir hayli vakit olduğunu öğrenmişti. Dışarıda beklemesi pek uygun olmadığı için parasını ödediği kamaraya yerleşebileceğini düşünmüştü. Elindeki para yeterli olmayınca Adrian'ın hediye ettiği inci kolyeden üç inciyi de bilet için harcamıştı ve bunun fazladan bir ödeme olduğunu biliyordu.

Tanrı aşkına bu gemide üç ay geçireceğini düşündükçe mide bulantıları artıyordu. Midesi de bu düşünceye isyan eder gibi kasılarak Isabel'e hatırı sayılır bir öğürtü gönderdi.

Geminin kalkacağı saati beklerken hata yapıyor muyum diye düşündü tekrar. Uzun günler boyunca okyanusun ortasında tanıdığı kimse olmadan dayanabilir miydi? Tek umudu mide bulantılarının geçici olmasıydı zira şimdiden hayattan elini eteğini çekmek istiyordu. Daha da kahredici olan onu bir daha göremeyecek olmasıydı.

"Tanrım bana yardım et lütfen," dedi inler gibi.

Açıkçası bir cevap beklemiyordu ama hemen arkasından, boğazına bir el yapışmış da o şekilde konuşuyormuş gibi ses çıkaran bir adam, "İstersen biz sana yardımcı oluruz hayatım," dedi.

Isabel hemen arkasını döndü ve hayatı boyunca gördüğü en çirkin iki adamla neredeyse burun buruna geldi.

Hâlihazırda korkuluklara dayandığı için düşmeden gerilemesine imkân yoktu. Tabii adamların gözlerindeki ifadeye bakılırsa Isabel daha düşmeden onu havada yakalarlardı.

"Birini mi bekliyordun güzelim? Şanslısın, bir değil iki kişiyiz."

Isabel gerileyemeyeceğine göre yandan kaçmayı denedi ancak adamlardan henüz konuşmamış olanı anında onu engelledi. Genç kız hem korku hem de pelerinin üzerinden bile hissettiği iğrenç temasla çığlık atıp çırpınmaya başladı. "Bırak beni... Bırak!"

Biri kahkaha attı. "Çok uğraşma güzelim. Biraz eğleneceğiz sadece."

Isabel kafasını kullanmayı ancak o iğrenç dudaklardan biri yaklaşmak üzereyken akıl edebildi. "Kocam aşağıda, bu yaptığınızı görürse sizi öldürür," deyip başını çevirerek adamlardan kurtulmayı denedi.

"Buna inanacağımızı mı sandın sürtük? Yalnız olduğunu anlayacak kadar uzun süredir seni izliyoruz. Ama korkma, artık yalnız değilsin."

"Hayır ama kocam gelmek üzere... Bakın hata ediyorsunuz." Daha fazla devam edemeden arkadan kollarını tutmaya yeltenen adam kapüşonunu indirdi ve kızın parlak saçları meydana çıktı. *Bu* iki ırz düşmanının dikkatini dağıtan iki saniyeyi de beraberinde getirdi, fakat Isabel bunu değerlendiremeyecek kadar korkmuştu. Elbette sadece kendisi için değil... Bebeği için de... *Tanrım bebeğim* dedi içinden.

"Vay canına, ne kadar renkli bir kahpesin sen böyle..." diyen adam Isabel'e sarılmaya yeltendiği sırada havada bir kırbacın uyarıcı sesi çınladı. Isabel serbest kalmanın şaşkınlığı ve sarsıntısının verdiği sersemlikle bir an neler olduğunu göremedi ama hemen arkasından saldırganlardan biri boynuna dolanan kırbaçtan kaçınmaya çalışırken genç kızın asla tecrübe etmek istemeyeceği bir şekilde gemiden düştü.

Olaylar o kadar hızlı gelişmişti ki Isabel buna sebep olan kişiye bakamamıştı bile. Ancak ikinci adam yeni gelenin üzerine bir hayvan gibi kükreyerek saldırınca Isabel onu gördü... Adrian oradaydı... Tanrı'ya şükür.

Ne var ki ferahlığı, adam cebinden bir bıçak çıkarınca yerini korkuya bıraktı ve haykırdı. "Adrian bıçağı var."

Adrian düşmanına konsantre olduğu için Isabel ile ilgi-

lenmedi tabii. Adamın salladığı bıçaktan basit bir hareketle kurtuldu ve yeni bir saldırı için uzanan elini tutup bıçağı düştürmesini sağladı.

Isabel bıçağın tahta zemine saplandığını gördü, arkasından Adrian'ın yumruğu adamın çenesine indi. Yere serilen serseriye tekrar kaldırarak önce karnına, sonra da yüzüne şiddetle vurdu. Isabel Adrian'ın luzını alamayışını, yerde hareketsizce yatan adamı dövmeye devam edişini elini dehşetle ağzına bastırarak izliyordu.

Adrian, "Ona dokunmaya cüret ettin demek? Ölümünü hazırladın piç kurusu," derken acıdan inleyen adamı öldürmeye tekmelemeye devam ediyordu. "Korkunun ne olduğunu hissediyor musun? Ona yaşattığın korkuyu sen de duyuyor musun?"

Derken güverteye başkalarının geldiğini ve Adrian'i engellemeye çalıştığını gördü. Ama Adrian o kadar güçlü ve öylesine öfkeliydi ki onu zapt etmek isteyenlerin de bunu bir kez daha düşünmeleri gerekiyordu. Neticede birkaç dakika sonra Adrian sakinleştiğinde, bunun nedeni sadece Adrian'ın böyle istemesiydi.

Isabel dehşetten irileşmiş gözlerle öfkeli bir boğaya benzeyen Adrian'ın üzerine gelişini izledi. Yapabilecek durumda olsaydı Amerika'ya kadar hiç durmadan yüzerdi hiç şüphesiz.

Adrian hiçbir şey söylemeden elini kavradı ve çeğiştirerek onu gemiden aşağı indirdi. Nazik olmak gibi bir kaygısı yoktu, Isabel beklemiyordu da... Ona karşı koymak gibi bir tedbirsizlik yapmayı aklından bile geçiremezdi.

Nihayet Falcon'ın tepesine oturtuldu ve sonra Adrian da arkasına yerleşti. Limandan çıkana, hatta yola çıkana kadar hiç konuşmadılar. Sadece onun öfkesini hissediyordu Isabel. Yaklaşık on beş dakikalık gergin ve Isabel açısında mide çalkantılarıyla geçen at gezisinden sonra gösterişli bir evin önünde durdular. Adrian atını içeri sokar sokmaz Falcon'ın sırtından indi ve Isabel'i de kabaca indirdi. O sırada evin kapısında genç bir uşak belirmişti.

"Marcus hemen yiyecek hafif bir şeyler hazırlat."
"Emredersiniz lordum."

Isabel Adrian'ın Londra'daki evinde olduğunu şimdi anıncelerdi ama şimdi ayakta kalabildiğinden emin olmalıydı. Bu sırada pelerini ve çantası Isabel'in yetişemediği bir hızla uşağın eline geçmişti.

Geniş ve karanlık döşenmiş bir odaya doğru itildiği sırada Adrian, "İçeri gir," diye homurdandı. Isabel'in dayanamayıp ters ters bakması üzerine de ikinci talimatını verdi: "Otur!"

Isabel bir an için rahat görünümlü koltuğa çöktüyse de Adrian, "Açıkla bana!" diye haykırınca yerinde sıçradı. Isabel onun neden bahsettiğini biliyordu elbette fakat cevap vermek istemiyordu. Tabii bu tutumunun Adrian'ı çıldırttığını bilecek kadar ona yakındı. "Sana olanları açıkla dedim Isabel." Bu sefer deli gibi haykırmamıştı ama sesi bir hayli yüksekti.

Isabel isyanla, "Bana bağırma," diye bağırıldı.

"Öyle mi? Seni dövmediğim için şanslısın."

"Neden?"

"Neden mi? Neden mi? Sen aklını mı kaçırdın? O serserilerle dolu gemiye binip Amerika'ya gitmeye niyetlendiğin için tabii. Başına gelenler inan bana hiçbir şeydi."

Isabel yaptığı hatanın farkında olabiliyordu ancak bunu Adrian'ın ağzından duymaktan hoşlanmıyordu. Üstelik midesi korkunç derecede bulanmaya devam ediyordu. Hem onu tekrar görmenin coşkusu ve bastırıldığı sevincin yükselen kabarcıklar şeklinde yüzeye yaklaşması tuhaf bir canlılık hali vermişti. "Senin düşündüğün kadar zavallı durumda değilim. Sen o adamı öldürmeye çalışırken yardıma gelen diğerlerini gördün. Bana yardım edecek birileri çıkardı."

Adrian başını tavana kaldırıp Tanrı'ya bir dua etti ama Isabel ne dediğini duyamadı. "Beni çileden çıkarma Isabel. Seni öldürebilirlerdi... Tanrım... Tanrım bunu düşününce... Kafasındaki görüntüler onu sarsmış gibi gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Isabel bir an onun üzülüğünü, hatta

daha da ileri giderek perişan olduğunu düşündü ama adam tekrar gözlerini açtığı anda yüzünde zaafı değil korkutucu öfkesi vardı. "Benden kaçabileceğini mi sandın?"

"Senden kaçmıyordum. Sadece benden kurtulman için sana yardım ediyordum."

Adrian bu soğukkanlı yanıt karşısında şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Senden kurtulmak isteseydim seni hayatıma hiç sokmazdım."

"Mesele de bu ya Adrian. Sen beni hayatıma sokmadın. Ben senin hayatına davetsizce girdim. Şimdi de bunun bedelini ödüyorum."

"Henüz hiçbir bedel ödemediniz hanımefendi. Hâlâ bazı açıklamalar bekliyorum ve sakın meselenin Eleanor'a olan aşkı olduğunu söyleme."

Isabel yerinden fırladı ama bundan pişman oluşu da bir o kadar hızlıydı. Yerinde yalpalarken elini başına bastırıldı... Bu baş dönmesi ve mide bulantılarının bir sebebi de açlıktı aslında. Adrian destek olmak ister gibi elini uzatınca genç kız bunu engelledi. "Elbette Eleanor'a olan aşkın da sebeplerden biri. Ben hayaletlerle uğraşamam Adrian. Yapamam bunu. Sana olan hislerim..." Devam edemeden sustu ve ona bakmayı kesti.

"Kafadaki hayaletler Isabel... Eleanor için hissettiğim tek şey sonsuz bir saygı. Bunu kabul etmezsen aptalca hatalar yapmaya devam edersin."

"Tüm hataları ben yapıyorum öyle mi? Bana saygı gösterilmesini istiyorsun ama en büyük saygısızlığı sen yapıyorsun. Eğer olmamı istediğin yer burasıysa bunun adı ayrıcalıklı olmak değil, yetinmedir."

Isabel için konuşmak, içini kaplayan öfkeyi ifade etmek için yeterli değildi. Çılgılık atmak ya da ona saldırmak istiyordu. İçindekileri boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Adrian omuzlarından tutup kızı kendisine sertçe çekti. Hareketlerindeki kabalığa bakılırsa niyetinin samimiyet sağlamak olmadığı açıktı. Ne var ki Isabel'in hassas fiziksel den-

geleri ruhsal sarsıntılar karşısında bile bu kadar dayanıksız-ken, ani hareketler depremden farksızdı. "Sen benim karım olacaksın. Sadece bunu düşün Isabel. Seni bulamayacağımı düşündüğüm an hissettiğim korkuyu hisset ve artık bana merhamet et lütfen."

Isabel onun ne söylediğini duyamadı çünkü midesi onu yolda bırakmak üzereydi. Son bir çabayla Adrian'ın hafif sarışlarını engellemek için, "Dur lütfen," dese de zamanlama konusunda kesinlikle başarısızdı.

Genç kız midesindekilerin tümünü tazyikli bir şekilde adamın göğsüne kusmadan önce ona özür diler gibi baktı... İçindekileri boşaltmak derken aslında tam olarak bundan bahsetmiyordu.

O sırada duvardaki saat sessiz odada gürültüyle çınladı, fakat içlerinden birinin tepki verebilmesi için aradan biraz daha zaman geçmesi gerekecekti. En sonunda Isabel başını önüne eğerek, "Çok özür dilerim Adrian... Sana durmanı söylemiştim," diyebilirdi. Aynı zamanda utançtan ölmek üzereydi.

Adrian, "Önemli değil, benim hatamdı," derken gerçekten bunu önemsemiyormuş gibi konuşmuştu. Isabel çekinecek başını ona kaldırıncaya Adrian'ın ceketini çıkardığını gördü. "Şimdi iyi misin? Kendini hasta hissediyorsan yukarıda dinlenebilirsin."

Isabel aceleyle hayır manasından başını salladı. "İyiyim ben. Deniz çalkantılıydı, sanırım bu beni biraz sarstı. Bir şeyler yersem daha iyi hissederim."

"Emin misin? Çok solgunsun." Genç kız bu sefer başını evet manasında salladı. Adrian ona dokunmaktan özellikle kaçınarak imalı bir şekilde, "Aylar sürecek bir yolculuğa çıkmak yerine güvenli yatağında dinleniyor olmalıydın. Senin durumun her zaman bir risk içerir," dedi.

Isabel mütemadiyen eğik olan başını dehşete kapılarak ona doğru kaldırdı. Ne biliyordu ki? Hamile olduğundan haberi

var mıydı? Anlayabilmek için, "Şey, babam kaptan olmasına rağmen hiçbir zaman denizle aram iyi olmamıştır," diyerek yalan söyledi.

"Hamile olduğumu biliyorum Isabel. Durumunla ilgili Manş Denizi'ni suçlamana gerek yok."

Isabel'in ağzı birkaç kez açılıp kapandı, sonra tam da ona yakışır birkaç kelime çıktı. "Hayır... Ne? Neden? Nasıl biliyorsun? Bu bir yalan."

Adrian onu cevaplamak yerine muazzam bir öfkeyle, "Benim çocuğumu benden kaçırmaya çalıştın. Aklın başında mı senin?" diye bağırınca Isabel hoptu.

Bu haliyle az önce suratına kusan kız teskin eden adama hiç benzemiyordu. Elbette Isabel de öfkeli Adrian'ı tercih ederdi. Böylece hem utancını maskeleyebilecek öfkesini ortaya çıkarabilir hem de doğru manada içindekileri dökebilirdi. Fakat inkâr etmeyi yeğledi. "Hamile değilim ben. Sadece hastayım."

Adrian'ın kaşları eğleniyormuş gibi kalktı. Öyle değişken bir ruh hali vardı ki Isabel sırada neyin olduğunu düşünürken gittikçe daha fazla endişeleniyordu. Üstelik desteksiz yalanının varacağı nokta önünde sonunda gerçek olacaktı. "Öyle mi? Madem hamile değilsin bunu kanıtla."

Isabel telaşla etrafına bakındı. Bir insan hamile olmadığını kanıtlamak için ne yapardı Tanrı aşkına?

Adrian kafasından geçeni anlamış gibi ilginç bir çözüm önerisi getirdi. "Soyun Isabel!"

"Ne? Delirdin mi sen?"

Adrian, "Hayır, aklım gayet başımda," diyerek rahatsız edici sakin duruşunu korudu.

Isabel'in hamileliğinden emin olduğu kadar iyi bildiği şey, henüz hamileliğinin fiziksel görüntüsünü değiştirmemişiydi. Bu nedenle Adrian'ın talebinde görüp görebileceği tek şey art niyetti. "Henüz delirmedim."

"Ben nedense hep aksini düşünmüşümdür. Dediğimi duydun, soyun deli kızıl!"

Isabel elini dümdüz karnına götürüp hissettirmeden yokladı. Kesinlikle hamile olduğunun kanıtı karnında değildi.

"Karnının büyümesi için biraz erken ama ben başka bir şeyi kontrol edeceğim."

Onun ne söylemeye çalıştığını hiçbir şekilde anlamayan Isabel duygularını yüzüne mükemmelen yansıtacak şekilde baktı ona. Salak gibi görünmesinin bir önemi yoktu.

"Söyler misin Isabel? Cehaletine rağmen hamile olduğunu kesilen kanamaların dışında bir belirti olmadan nasıl anlatabildin?"

Genç kız bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Ayrıca konunun rutin kanamalarına gelmesi alçakçaydı. "Beni rahat bırak."

"Göğüslerini görmek istiyorum."

Adrian dokunmak istermiş gibi elini uzatınca Isabel sertçe onu itti. "Git başımdan ırz düşmanı. Sana bir yerimi gösterecek değilim. Bu durumda bile aklın sadece tek bir şeye çalışıyor."

Adrian sesli bir şekilde bir kahkaha attı. "Hangi durum Isabel? Hamilelik durumu mu? Ama hemen böbürlenme. Niyetim güzel göğüslerinin tadına bakmak değil, sadece ne kadar değiştiklerini görmek istiyorum."

Isabel ya gerçekten aptaldı ya da Adrian onun anlamayacağı bir dil türetmişti.

"Aslında bunu daha önce nasıl oldu da fark edemedim bilmiyorum. Hamilelik sana çok yakışmış Bella. Tadına doyamadığım göğüslerinin şimdi sulu meyveler gibi gerginleşip dolgunlaştığına eminim... Görmeme izin vermeyecek misin?"

Isabel istemsizce elini tek göğsüne bastırınca bu hareket bir süredir olduğu gibi canının yanmasına neden oldu. Lanet olsun bu adam hamilelikle ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyordu? Evet, pes ediyordu zira işin ucunda çırılçıplak kalmak da vardı. Her şeyin bu kadar açık olduğu bir durumda, "O benim de çocuğum," demekten başka haklı olduğu hiçbir konu yoktu.

"Annesinin çocukluklarıyla başı derde giren bir çocuk... Ama meselemiz bu değil. Sana yaptığınla ilgili bir söylevde bulunmak yerine meseleye daha kesin bir çözüm önerisi getireceğim."

Isabel şüpheyi kaşlarını çatı. "Ne demek bu?"

Adrian keyifle açıklanamayacak bir edayla güldü ama bu gülüş öfkeli halini mumla aratacak bir gülüştü.

"Neyin peşindesin Adrian?"

"Sana güvenmiyorum Isabel... Bundan sonra da..." Bana kızlarıyla Isabel'in karnını işaret etti. "Güvenmem çok zor. Bu nedenle en ufak bir mazerette kaçıp gitmeni ve çocuğumu benden uzaklaştırmamı engellemek için düğünü öne almayı düşünüyorum."

Isabel bunun olacağını biliyordu. Kaldı ki ona bebekten bahsetmeme nedeni de buydu. Yine de, "Buna gerek yok... Ben..." diye gevelemeye çalıştı.

"Sana fikrini sormadım. Yemek yedikten sonra dinleneceksin. Bu gece iyi bir uyku çekmeye bak çünkü yarın sabah erkenden yola koyulacağız."

"Henfield'a mı dönüyoruz?"

"Hayır sevgilim, hızlı bir evlilik için İskoçya'ya gidiyoruz."

"Ne? Ne?"

"İyi duydun."

Isabel panik içinde Adrian'ın elini tuttu ve "Tamam o senin de çocuğun, haksızlık ettim ama... Ama bunu yapamam Adrian... Yapamam," dedi. Oysa ona *beni sevmemene katlanamıyorum, ona hâlâ âşık olman beni kahrediyor* deseydi meseleye doğru açıdan yaklaşmış ve konuya çözüm getirmiş olabilirdi.

"Haksızlık değil büyük bir hata yaptın Bella. Bundan sonra olacakların sebebi sadece sensin."

"Her şey için beni suçlamayı kes. Bana davranışlarını düzeltmek yerine kabalığına devam ederek senden nefret etmemi kolaylaştırıyorsun. Hem ben emin değilim... Daha

bir doktora bile görünmedim. Belki de hamile değilim bile. Bunu nasıl öğrendin Tanrı aşkına?"

"Boşa çeneni yorma hayatım. Morgan'a sana güvendiğimden daha fazla güveniyorum."

"Morgan mı?"

Adrian başını salladı. "Bana hamile olduğumu Morgan söyledi."

Gerçek anlamda kafası karışan Isabel ne yaptığını bilmekten, elbisesinin sündürdüğü yakasından parmaklarını sokarak iki göğsü arasındaki vadiyi ovuşturmaya ve bakışlarıyla odayı taramaya başladı. Aslında ağrıyan kalbine yapılan bir müdahaleydi onunki ama Adrian'ın yeşil gözleri bu akşam ilk kez öfke dışında bir hisle yanmaya başladığında hareketten başka anlamlar çıkarmak da mümkündü. Nihayet, "Onun bildiğini fark etmemiştim," diyebildi.

Adrian Isabel'in göğüslerine bakmayı kesmeden, "Gözden kaçırdığın çok fazla detay var," dedi.

"Seninle evlenmeyeceğim."

"Tabii ki evleneceksin."

"Bunu yapmayacağım Adrian. Benimle alay etme. Seni istemiyorum."

"Ben seni istiyorum ama... Isabel boşa nefes tüketme hayatım. Yemek hazır mı diye kontrol edip üzerimi değiştireceğim. Sen de uslu davranıp yemeğini yiyeceksin. Damanıma basıldığında neler yapabileceğimi öğrenmek istemiyorsan ben ne diyorsam onu yapmaya devam etmeni tavsiye ederim."

"Senin emirlerini dinlemeyeceğim. İstersen beni hapsedim umurunda değil ama senden kurtulmanın bir yolunu yine bulurum."

"Her kaçışından sonra kendini kucağında bulmaktan sıkılmadın mı? Açıkçası seni alt etme hissini çok sevsem de daha fazla sabrımı sınamasan iyi olur. Bu arada soyunmak istersen benim için hiçbir sakıncası yok."

"Kapa çeneni! Beni korkutamıyorsun."

"Biliyorum ama bence bunu öğrenmeye başladın bile hayatım. Birazdan dönerim."

Isabel Adrian'ın odadan çıkmak için uzaklaşması üzerine kontrolsüz bir sesle, "Tek sebebi bebek mi Adrian? Benimle bu kadar acele evlenmek istemenin tek sebebi hamile olum mu?" diye sordu.

Adrian eli kapı tokmağında, sanki kızın sorusuna hiçbir zaman cevap vermeyeceği gibi duraksadı. Sonsuzluk kadar uzun süren saniyelerin ardından manidar bir gülümsemeyle Isabel'i tüm detaylarının tadını çıkararak inceledi ve "Sence Bella?" diyerek odadan çıktı.

İliklerine kadar titreten sadece sözler değil bakışları da... Isabel kapanan kapının arkasından sanki bir cehennem çukuruna bakarmış gibi korkuyla bakarken fısıldadı, "Seninle evlenmeyeceğim Adrian."

... Fakat iki gün sonra onunla evlendi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Düğünleri sakın bir tören olarak akılda kaldı. Isabel'in de Adrian'ın da neşe belirtisi göstermeyişi nikâh boyunca etraflarında bulunan herkesi şaşırtmış olmalıydı. Belki de şaşırmamışlardı zira Gretna Green sadece aşklarından ölenlerin değil mecbur kalanların da uğrak kapısıydı.

Dönüş yolculuğunu Isabel genellikle hasta olarak geçirdi. Kuzeyin ferah havasından sonra İngiltere'nin en doğru tabirle mutsuz eden sıcaklığı ve bozuk yollar hassas dengelerine yaramamıştı. Adrian'a kızgın olduğu açık bir gerçektir ama yine de hastalığı boyunca gördüğü nezaket için ona ömrü boyunca minnet duyacaktı. Her ne kadar bu soğuk nezaket kalbini kırıp parçalasa da konforun tatlı ayartısıyla avunmayı bilmişti.

Henfield sınırlarına girdiklerinde ilk düşüncesi, burayı çok özlediği ve geri dönebildiği için ne kadar şanslı olduğuydu. Elbette detaylar konusunda kafa yormasını engelleyen duygusal anlar Morgan'ı kapıda gördüğü an dağılmış, yerini korkuya bırakmıştı.

Beklenmeyen evlilik haberi tüm çalışanlar arasında heyecan yaratan bir haber olarak yayıldı. Herkes ikinci bir kaçak nişanlı vakası yaşamasından ötürü efendileri için kaygılanmıştı, fakat geri dönmeyen önce parmaklarına geçirdikleri altın halkanın yeni çiftten çok onları memnun ettiği açıktı.

Donuk Harrison bile efendisine bazı sırları biliyormuş gibi seviyesizce sırıyordu. Daha genç ve tepkilerini kontrol

edemeyenler ise alenen gülüyordu ki Isabel hepsinin isimlerini ileride kullanmak üzere kafasına kazımayı ihmal etmedi.

Morgan... Morgan gülmüyordu elbette ama Isabel'e bakışlarında o dillere destan *etini kemiklerinden ayıracağım* bakışı bel tam yanından geçerken başını aksi yöne çevirerek durmun ciddiyetini de göstermiş oldu.

Adrian tüm ev ahalisine evlilik haberini verdikten sonra Isabel'in odasına çıkarılmasını emretmiş ve genç kıza başka bir şey söylemeden ortadan kaybolmuştu.

Gelin odası her zaman kaldığı odaydı. Tek farkla... Artık Adrian'ın da yatak üzerinde hakkı vardı. Ancak bu konu aralarında karanlıkta kalan detaylardan biriydi. Törenden hemen sonra evliliklerini kutsamaları için ikisine özel bir oda hazırlanmıştı ama Isabel kendisini dürtükleyen gurur ve öfkeyle beslenen sebepler yüzünden buna şiddetle karşı koyunca Adrian da derhal yola koyulacaklarını kibar bir dille belirterek iyi niyetli teklifi reddetmişti. Bununla da yetinmeyip, tıpkı gidişte olduğu gibi dönüşte de kaldıkları handa ikisi için ayrı odalar ayarlayarak Isabel'le aynı fikirde olduğunu açıkça belli etmişti. Açıkçası Isabel onun bu kadar hızlı bir şekilde pes etmesini beklemediğinden önce şaşırmış, sonra da uzun saatler boyunca hissettiği hayal kırıklığını gizlemek için çabalayıp durmuştu.

Artık onun karısıydı. Beklemediği ve vazgeçtiği şekilde... Oysa onu bir daha görmeyeceğinden adı gibi emindi. Tüm olanlara rağmen içindeki en yoğun his ferahlamaydı.

Adrian'ın son akşam söylediklerini her hatırladığında kalıyordu. Onu, ölmüş bir kadını kıskanmakla itham edişindeki gerçekliğin boyutu ürktüncü derecede büyük olsa da sözleri acımasızdı. Neden kaçmak istediğini binlerine açıklamak, kimse onu anlayamayacağı için gereksiz bir çabaydı. Kaldı ki Morgan bile onu anlamadığı gibi yüzüne de bakmıyordu.

Odasına geçtiğinde ilk işi Adrian'ın giysilerinin yerleşip yerleşmediğini görmek için dolapları kontrol etmek oldu. Henüz bir hareket olmayışı karşısında rahat bir nefes almış gibi davranarak kendi kendine ikiyüzlülük yapmak yerine ya-ona yaklaşmasına izin vermeyecekti. Zaten o da yolculukları süresince *bundan sonra* aralarında olması gereken mesafeyi ilan etmişti.

Tüm bu kontrollü tavırlara ve düşünülmüş hamlelere rağmen onu istemeye devam ediyordu, ömrü boyunca da isteyecekti. Fakat yapamazdı... Bunu defalarca itiraf ettikten sonra şimdi aksiymiş gibi davranıp olabileceği en alçak yerde bulunmak acı verici bir sınavdı. Ancak kalbi öyle kırılmıştı ki ondan uzak olmak bazen en çok ihtiyaç duyduğu şeymiş gibi de hissediyordu. O zaman kaçma güdüsü yine tetikleniyor ve Isabel kendini saniyeler içinde yeni kaçma planları içinde buluyordu... Tabii planları artık evli ve hamile bir kadın olduğunu hatırladığı ana kadar sürüyordu. Bir daha kendisini de bebeğini de gemideki gibi bir tehlikenin içine atamazdı.

Bebeğini sevdiğini, hem de çok sevdiğini fark ettiği andan beri tuhaf bir ruh hali içindeydi. Bazen tehlikeli derecede şüpheli ve tetikteyken, bazen kutsal annelerinin dinginliği ve bilgeliğiyle kuşanıyordu. Fakat ona tam olarak ulaşabilmiş değildi. Belki de o çok küçük olduğu ve tepki veremediği içindi... Isabel onu kucağına alıp alamayacağını düşündü bir an ve alamama ihtimali karşısında nefesi kesildi. Göğsüne yumruk yese ancak bu kadar olurdu. Karamsarlığın eski Isabel'le uzaktan yakından alakasız bir biçimde olayları iyi tarafından görmesini engellediğini fark ettiğinde bir istavroz çıkardı ve yatağa devrildi.

Elini elbisesinin üzerinden dalgınca karnında dolaştırırken, "Çok küçüksün... Seni sevmeye kıyamıyorum ama çok seviyorum. Bunu bilmeni istedim," diyerek kendince ilk itirafını yapmıştı. O sırada Morgan'ın kapı önünde sevgi ve merhametle onu izlediğinden bihaberdi. "Baban da çok

sevecek seni... Beni de sever mi dersin? Bunu ona değil de sana sorduğum için acıacak halde olduğum düşünürsün. Açıkçası şu aralar kendime acıtmaktan hoşlanıyorum... Zavalı bir haldeyim..."

"Öyle hissediyorsan kendine gelmek için silkelenmeyi dene!"

Isabel Morgan'ın sesini duyunca hemen yataktan kalkıp ona doğru koştu ama büyük odayı yanılamadan zınk diye sözlerin hangi ruh haliyle sarf edildiğini çözememişti. Dolayısıyla dadısının tokadıyla yatağa geri sekmesi ihtimalini göz ardı edemezdi. "Morgan?"

"Benden en son ne zaman dayak yediğini hatırlıyor musun Isabel?" Isabel tam zamanında durduğu için kendisini tebrik ettikten hemen sonra başını hayır manasında salladı. "Unutmana sebep olacak kadar arayı açmamalıydım. Hata benim," diyen yaşlı kadın eski hatıraların gözünün önünde geçmesine yardımcı oldu.

"Morgan özür dilerim."

Morgan kapıyı kapatıp Isabel'i itaat etmeye mecbur bırakan bir el hareketiyle yanına çağırdı. Genç kız ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ve ellerini kenetleyip çenesi göğsüne değene kadar başını indirdi. "Sana bakarken seni yetiştirme biçimimin neresinin yanlış olduğunu düşünüyorum kızım. Ne zaman büyüyeceksin Isabel? Sorumlu olduğun sadece kendi aptal kafan değil. Sen artık bir anne sayılırsın ama bu bile beynine mantık tohumlarını ekememiş. Ya başına bir şey gelseydi?"

"Sana kendimi savunamam."

"Bunu deneme bile. Beni hayal kırıklığına uğrattın, bunu tamir edebilir misin bilmiyorum bile."

"Morgan elimden geleni yaparım... Biz evlendik." Sanki Morgan'ın hâlihazırda bildiği bu açıklamayla durumunu değiştirebilirdi.

"Biliyorum, kocan düşünceli bir adam olduğu için siz İskoçya'ya giderken bize haber gönderdi." Morgan tüm bu sözleri sarf ederken fazlasıyla mesafeliydi ama Isabel'i aklı gözle incelerken yüzünde ilgili bir ifade belirdi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi... Adrian yolda bana oldukça iyi davrandı."

"Kocan düşünceli bir adam." Isabel az kalsın az önce bunu söylemişin diyecekti ki akıllık edip sustu. Hem Morgan haklıydı... Adrian bazı konularda fazlasıyla incedi ama bu Isabel'i asıl ilgilendiren meselelerde çiftleşmek üzere olan bir aygır kadar dikkatsiz olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. "Miden nasıl? Kocanla az önce konuştuğumda sürekli kustuğunu söylüyordu."

"Ah... Evet beni biraz zorluyor."

Morgan gülecek gibi oldu, hemen sonra toparlandı. "Annenin de öyleydi. Zavallıya az çektirmedin. Birçok konuda birbirinize benziyorsunuz."

Isabel, "Sanırım benim yüzümden çektikleri için bir bedel ödüyorum. Sana çektirdiklerim için de senin gibi somurtkan bir ihtiyara dönüşeceğim," derken amacı ortamı yumuşatmaktı.

Ne var ki köpürmek için yer arayan Morgan, "Aptallaşma ve her zaman şükret," diye çıkıştı. Isabel küskün Morgan'ın korkunç Morgan'dan daha tahrip edici olduğunu keşfetmiş bulunuyordu. Birden bastıran uyku isteğiyle esnedi. Saatin yatmak için erken oluşunun hamileliği üzerinde herhangi bir gücü yoktu elbette. "Yatmadan önce banyo yapmalısın. Bu gece senin düğün gecen, anlıyorsun değil mi?"

Isabel'in ikinci esneyişi aniden kesildi... Ne? Dadısı gerdek gecesinden mi bahsediyordu? "Morgan sen ciddi misin? Yani buraya beni şey... Şeye hazırlamak için mi geldin?"

Yaşlı kadın gözlerini devirdi, sonra da bakışlarını Isabel'den uzak bir noktaya sabitledi. "Bunu benim yapmamı istersin diye düşündüm."

Isabel, "Ama bu nasıl olur? Beni hamileymiş gibi ele almış gibi."

"Bebek için zafarı yok. Fakat evli bir kadının ve kocanın karşı sorumluluklarını yerine getirmek birinci önceliğin."

"Morgan seni aklını mı kaçırdın? O bana hakaret etti. Açıkça olmasa da eski karısına aşık olduğunu söyledi. Fleni de alay ederek. Onun için ne hissettiğini birmiyor olamaz mıydım sanıyorsun?"

Morgan onu kolundan çekştirerek pencere kenarındaki koltuğa oturttu. "Aranızda geçenlerin önemi yok demiyorum ama sana ne söylemiş olursa olsun o bebeğe bunu yapmaya hakkın yoktu. Sağduyun nereye kayboldu kızım? Gerçi bunu konuşmanın da bir anlamı yok. Artık evlisiniz ve işte sana kocanın elde etmen için bir fırsat." Isabel kırgınlığını gizlemek için başını çevirdi, fakat Morgan buna izin vermedi. "Bana bak Isabel! Sana her şeyi kabullen demiyorum ki bunu yaparsan önce ben karşı çıkarım ama artık olaylara bakışını değiştirmeli ve çocuklara yakışır öfke gösterilerini dizginlemelisin."

Isabel hiçbir belirti vermeden başlayan sağanak yağmurları aratmayacak şekilde ağlamaya başladı. "Morgan sen beni anlamazsan ben kiminle konuşabilirim? Evlenmemiz, gitmek isteme nedenlerim ortadan kaldırmadı. Adrian izin vermediği sürece de kalkmayacak... Sadece küçük bir özür Morgan... Küçüçük bir özür bekliyordum ama o beni aşığılamaya devam etti. Bunu ömrü boyunca yapmaya da devam edecek çünkü hayatına nasıl girdiğini ancak yüzüne bu şekilde vurabileceğini çok iyi biliyor."

"Bunun sonu nereye gidecek peki?"

Isabel başını iki yana sallayıp elini boğazına götürdü ve "Bilmiyorum Morgan fakat o benim için bir şey yapmadığı sürece artık onun için kılımlı kapıyı kapatmayı düşünmüyorum," dedi.

Yeniden evli bir erkekti ve yeniden... Açık olmuştu...

Isabel onunla evlenmek istemesinin tek nedeninin bebek olup olmadığını sorduğunda fark etmişti hislerini. Şaşkın bir mantık çizgisinde değildi o sırada... Sonrasında ise söyleyememişti işte.

Adrian ensesini ovuşturup sandalyesine yaslandı. Saat ona gelmek üzereydi, yani uyumak için erken ama yatmak için makul bir saattti. Onunla ilk kez kocası olarak sevişeceğini düşündükçe kalbi kasıklarında atıyordu. Bunun tahrikini artıracasına kim inanırdı ki? *Karım* dedi içinden ve kelimenin içinde yarattıkları karşısında Roma'yı fethetmiş bir kumandanın muzaffer edasıyla güldü.

Çalışma odasından çıkıp bu gece son kez kalacağı geçici odasına doğru ilerledi. Basamaklar hızlı adımlarına rağmen sonsuz bir kaynağa uzanıyormuş gibi sabrını sınıyordu. Adrian yeni yetmeleri andıran haline gülmeden edemedi ve Stephan ya da Brendan'ın görmeleri durumunda neler söyleyeceklerini hayal etti.

Emrettiği gibi banyosu hazırlanmış, robdöşambri da yatağın üzerine özenle bırakılmıştı. Adrian karısının onun için hazırlanma çabasına girmeyeceğinden adı gibi emindi, fakat bu umurunda değildi. Isabel'i öyle çok istiyordu ki bu gece hayal edebildiği tek şey onun bacakları arasındaki pozisyonuydu... Ve tabii çıplaklığı...

Bu gece ondan her şey için özür dileyecek ve bazı açıklamalarda bulunacaktı. Daha önce söylemekten kaçındığı, daha doğrusu onu çileden çıkarmak için gizlediği şeylerden bahsedecekti. Eleanor ile ilgili öğrenmek istedikleri olduğunu biliyordu. Belki de sadece tek bir cümle yeterliydi.

Brendan haklıydı. Ona tutulmuştu, vurulmuştu... Hisle-

tinin arzu ya da tutku olduğunu düşünmeye öyle kapılmıştı ki aptalca hatalar yapmaya devam etmişti.

İskoçya dönüşünde bazı açıklamalar için vakitleri olduğu doğruydü ancak inatçı karısının soğukluğu, hamileliğinin doğal süreci ve kendi öfkeleri yüzünden konuşmayı ertelemesi gerekmişti. Onunla küçücük bir arabada geçirdiği saatlerin doyurulmayı bekleyen arzularının üzerinde oluşturduğu baskı, tatsız deneyimlerden biriydi. Evlendikten sonraki ilk sevişmelerinin herhangi bir hanın herhangi bir odasına yatacaklarından daha özel olması gerekiyordu. Adrian onunla olmayı gelmiş geçmiş ve olasılık dahilindeki her şeyden fazla istiyordu. Bu büyük itirafı daha önce yapabileceğine inanmazdı çünkü Eleanor'un anısına ölümsüzlüğün iksiriymiş gibi bağlanmıştı.

Eleanor'u hayatını verecek kadar çok sevmişti. Ne var ki Eleanor'a karşı hissettiği gibi bir şey değildi bu... Kuvvetliydi, nahif ya da sakin olması beklenemezdi. Isabel renkli varlığıyla hayatına girdiğinde içinde estirdiği tatlı rüzgârın büyüyüp fırtınaya dönüştüğü her anın tadını seviyordu. Ona en kızgın olduğu ve kendini en aptal hissettiği zamanlardakini bile... O Adrian için yeni tecrübelerin vereceği türden bir heyecandı. Isabel'den huzur beklemiyordu çünkü o yanındayken huzura ihtiyacı yoktu... Kanı alev almış gibi yanan kim huzur duyabilirdi ki zaten?

Küvetin ılık suyuna çıplak vücudunu bırakıp gözlerini kapadı. Onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. İskoçya'ya giderken ona göstermiş olduğu aksi yüzünün tek nedeni öfke değildi ki Isabel kaçmaya cüret ettiği için ona ne kadar öfkelenmiş olduğunu anlatmaya kelimeler yetersiz kalırdı. Fakat hepsinden önemlisi Adrian korkmuştu... Isabel'i limanda bekleyen köhne gemide, o iki pislikten kurtulmaya çalışırken gördüğünde aklının yönetiminden çıkıp sadece içgüdülerinin sesini dinleyen bir hayvana dönüşmüşü. Şimdi bile onları öldürmediği için pişmanlık içindeydi. Isabel'e

art niyetlerle elini süren herkesi çıplak elle öldürecek kadar gözü dönmüştü çünkü ve *bu* o anın getirdiği çılgınlık değil Adrian'ın genel kamıydı.

Ona sahipti... Karnındaki bebeğin babasıydı ve korkuyordu. Eleanor'la yaşadıkları, hayatı boyunca baba olamayacağı-karşılık bundan vazgeçmişti. Şimdi yine aynı korkularla yüzleşecek kadar cesur olup olmadığını bilmiyordu. Isabel tarafından nasıl bir yer tutabilirdi ki? Acı, kimsenin ona alışmasına izin vermeden sadece ihtimallerle bile gücünü gösteren bir zehirdi.

Varsayımlardan nefret ediyordu ama düşünmeden de edemiyordu... Yarın ilk iş onu bir doktorun görmesini sağlayacaktı. Eleanor'un doktoru onun bebek sahibi olmaması gerektiğini, hamileliğinin ilk aylarında söyleyecek kadar sorunlu bir süreç yaşayacağını biliyordu, fakat Eleanor direnmişti. Isabel aynı şeyleri yaşamamalıydı... Ve tabii kendisi de... Hayatının Isabel'in verebileceği şeylere ihtiyacı vardı.

Küvetten çıkıp kurulandı ve yatağın üzerindeki robdöşambırını giydi. Sanki yatağa gitmek üzere değil de özel bir davete hazırlandığı zamanlarda olduğu gibi aynada nasıl görüldüğüne baktı. Çetrefilli bir gönül alma sürecine girişecekti, dolayısıyla artı puanları toplayacağı tüm avantajları kullanmalıydı. Belki de ona bir mücevher hediye etmeliydi. Yarın bununla ilgileneceğini kafasının bir köşesine yazdı. Parmağındaki sade altın halkaya bakıp gülümsedi ve son kez aynaya baktıktan sonra odadan çıktı.

Bitişik odalarda kaldıkları için Adrian kendi kapısını kapatınca doğrudan Isabel'in odasının - aynı zamanda kendi eski odasının - büyük kapısını görmüş oldu. Yavaşça uzanıp tuhaf bir gıcırta çıkaran tokmağı çevirdi fakat kapı açılmadı. Kaşlarını çatarak tekrar denedi ve sonra yine... Nedense kapının kilitle olduğunu kabullenmek istemiyordu. Elbette çekip giderek pes edişini ilan edecek değildi. Kapıyı tıkladığı içeri doğru seslendi.

"Isabel?"

Birdenbire onun kaçarken de aynı yöntemi kullandığını hatırlamıştı. Ağır uykusundan uyandırılmak istemediğini tanıdığı. Adrian o ana kadar aynı şeyin tekrar olabileceğine asla ihtimal vermemiş olsa da şimdi tüm şüphelerinin ayağına landığı da bir gerçektir. Tokmağı tekrar zorlayıp Isabel'e seslendi ama tek bir çıt bile duyulmuyordu.

"Lanet olsun, içeride misin? Bana ses ver."

Aklında reddedilmiş olma ihtimalinin gurur kırıklığı ye-rine, ona ulaşamadığı her durumda hissedeceği türden bir korku içindeydi. Hiç düşünmeden hız kazanabileceği kadar kapıdan uzaklaştı ve sonra tüm gücüyle omzunu güçlü taha-taya geçirdi. Mentşeler isyanla gıcırdayırsa bile ilk darbe ye-kapıya omzunu geçirince kapı daha fazla direnenden açıldı ve arkasındaki duvara sertçe çarparak durdu.

Adrian içeri girmez ilk baktığı yer yataktı ve onu orada göremeyeceğinden neredeyse emindi. Ancak yanıldı... Isabel dehşetle kocaman açılmış gözlerini Adrian'a dikmiş, ona öylece bakıyordu. İkisi bir an söyleyecek herhangi bir şey bulamadan, sanki durumlarında hiçbir tuhaflık yokmuş gibi birbirlerini izlemeye devam ettiler. Sonra Adrian onu korkuttuğunu fark edip, "İyi misin?" diyerek ilk tepkiyi verdi.

"Ben... Ben sana seslendim Adrian... Sanırım duymadın. Kapıyı... Kırmakla meşgul olduğun için sanırım."

Adrian ters bir şekilde Isabel'e baktı. "Neden kapıyı kilitledin?"

Isabel kenetlediği ellerine baktı. Cevap vermek gibi bir niyeti olmadığı ortadaydı ki Adrian da bir cevaba ihtiyaç duymuyordu zaten. Çıkan anlamlar rahatsız edici bir aydınlıkla birlikte genç adamın gözüne giriyordu.

"Sana gelmemi istemedin." Sözlerinin bir suçlama gibi çıkmasını önemsemedi zira onu suçluyordu.

Isabel öfke ateşiyle yanan gözlerini aniden Adrian'ın göz-

lerine kenetleyerek düşmanlığını açıkça belli etti. "Seni kabul edeceğime mi inandın yoksa? Tüm o hakaretlerden sonra seni yatağıma alacağımı mı düşündün? Bu nasıl bir özgüven Adrian? Sana göre ben gururu bile olmayan bir sürtükten başka bir şey değilim, doğru mu?"

"Sen benim karımsın."

"Öyle miyim?"

"Kanıtlanmamı ister misin Bella? Bunu en az senin kadar istiyorum." Sakin bir şekilde konuşması başarılı bir maske- den fazlası değildi. Hissettiği hayal kırıklığı ve öfke henüz dizginlenebiliyorken yapması gereken çekip gitmekti, fakat o öyle çekici ve öyle baştan çıkarıcıydı ki sadece izlemek için bile kalıp işkencesini uzatabilirdi.

Isabel tiksiniymiş gibi yüzünü buruşturdu. "Sana engel olamayacağımı kanıtlayabilirsin sadece."

"Bana engel olmak istemezsin zaten. İkimiz de bir araya geldiğimizde neler olduğunu biliyoruz."

"Bunu hatırlatmaktan başka yapabileceğin hiçbir şey yok Adrian."

Adrian yatağa yaklaşmaya başladı. Her adımıyla karısının titreyişindeki artışı, korkunun maddeleşmesini ve hiçbir zaman saklayamadığı zaaflarının yüzeye çıkışını bir mucizeye tanıklık edermiş gibi izledi. Yavaşça yatağa oturdu ve elini uzaklaşmaya çalışan kızın yanağına nazikçe uzattı. "Seni çok mu kırdım Bella?"

Isabel bu temastan kaçınmak için başını geriye attı ve cesur bir yalanla, "Senden nefret ediyorum Adrian," dedi.

Canı yanmıştı, hem de çok, ama yine de güldü. "Benden nefret ediyorsun, öyle mi sevgilim? Oysa ben, bana âşık olduğunu biliyorum."

Isabel yataktan kalkmaya yeltenince Adrian bileğini tutarak onu engelledi. Dahası küçük bir hareketle kızın yatağa yatmasını sağlayarak üzerine eğildi.

"Gitmeni istiyorum Adrian... Lütfen rahat bırak beni. Bak istediğin gibi bebeğin emin ellerde. Onu senden ayırmayacağım ama benden uzak dur, lütfen beni rahat bırak."

Ona asıl istediğinin bebek olmadığını söylemeliydi... Seni seviyorum diyebilmeliydi ama kelimeler söylemeliydi... Seni sanki. Hem böyle bir anda yapacağı itirafını sadece bir yalan küçük bir teselli bulabilirdi. "Beni sevdiğini söyle Bella... Bana âşık olduğunu, benim için delirdiğini itiraf et."

Isabel debelenmeye başlayınca Adrian gövdesiyle baskı yaparak onu hareketlerini kısıtladı ama kanını yine tutuştur- muştı yakınlıkları. Dudakları birbirine dokunmak için sadece ikisinden birinin onayını bekliyordu.

"Seni çok özledim. Öyle çok özledim ki rüyalarım bile erotik bir masaldan farksız. Bella benim ol, bu gece sıcak- lığını hissetmeme izin ver. İçinde olmak istiyorum." Elini Isabel'in dolgun göğsüne bastırıp içini çekti.

Adrian karısının etkilediği kadar karşı koymaya çalıştı- nı da görebiliyordu. Hemen pes edemezdi, bunu ikisine de borçluydu. "Sakın beni özlemediğini söyleme. En son sefer, o meşenin altında yaptığımızı düşündükçe aklımı kaçıracak gibi oluyorum... Bebeğimize o gece hamile kaldığından eminim Isabel. Çünkü bunu dilemişim."

Isabel Adrian'ın dudaklarından kaçınmak için başını çevirdi ve "Bu bir yalan," diye fısıldadı. "Beni kandırmaya çalışıyorsun. Umutlanmaya başladığım ilk anda yine kalbimi kıracaksın."

Adrian, "Bunu yapmayacağım, söz veriyorum... Senin düşündüğünden fazlası var Isabel. Sence ben o kadar ruhsuz bir adam mıyım? Sana karşı daha fazla nasıl direnebilirdim?" deyip kızın açıkta kalan boynunu öpmeye başladı.

"Yapma! Uzak dur artık benden Adrian... Bir daha bana dokunmanı istemiyorum. Hayvani ihtiyaçlarını bunun için istekli başka kadınlarla gider. Eminim sana benden daha sı- cak davranacaklardır."

Adrian'ın göğsüne bastırıp onu uzaklaştırmaya çalışan el- lerin zararsız çabasından etkilenmesine imkân yoktu... Ne

var ki sözler, taştan birer yumruktan farksızdı. Genç adam yavaşça doğruldu ve Isabel'in yaşlarla parıldayan gözlerine, hissettiği hayal kırıklığını saklamadan uzunca süre baktı...

Isabel'i kırdığını ve aralarındaki sıcaklığı yok eden buz gibi rüzgârların sorumlusu olduğunu biliyordu, fakat bu sözleri onun ağzından duymak, içinde bir ışığın sönmeye başladığını... Kalbi kırılmıştı... Gönül almakla ilgili tüm iyimser düşünceleri hatırlamadığı başka bir zamana aitti sanki.

Yavaşça yataktan kalkıp perişan haldeki kadının tüm detaylarını hayatı boyunca saklamak istediği bir hatıraymış gibi aklına hapsetti ve "Dilediğiniz gibi olsun leydim. Bundan sonra sizden uzak durmak öncelikli görevim olacak. Dilerim artık huzura kavuşabilirsiniz," diyerek odayı terk etti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Isabel yemek hazırlıklarıyla bizzat ilgilenmesi gerektiğini bildiği halde bu konuda hiç hevesli değildi. İki haftalık evlilikleri, yeni evlilerden beklenen coşkuya sahip olmadığı gibi birbirinden kaçacakları o kadar çok yer vardı ki Isabel o geceden sonra Adrian'la sadece birkaç kez konuşmuştu. Genellikle Isabel bahçede kitap okurken karşılaşıyorlardı. Kocasını meşgul ediyor, sonra da çekip gidiyordu. Kıbrar ama Isabel'in Adrian'ın en soğuk yönüyle yüzleştiği karşılaşmaları bunlar.

O gece sarf ettiği sözlerin onu kırdığını daha ağzından ilk çıktığı an fark etmişti ama geri almak gibi bir niyeti ya da fırsatı olmamıştı. Söylediği koca bir yalandı elbette. Çünkü Adrian üzerine boylu boyunca uzandığında aklına ilk gelen şey bacaklarını onun beline dolamaktı. Eğer kocası sessiz kalıp kalp atışlarını dinleseydi tutturduğu dengesiz ritimle Adrian'a sevgi benimle sevgilim dediğini anlayabilirdi. Ancak o her zamanki ukala tavırlarıyla yine bildiğini okuyarak Isabel'i çileden çıkarmıştı.

Bazen istemedikleri durumlar içinde kaldıkları da oluyordu. Çalışanların aralarındaki gerginlikten haberlerinin olmaması söz konusu değildi. Hepsinin Isabel'e bakışlarında büyük bir şefkat ve acıma vardı. Belli ki zalim gelinin çapkın lord tarafından mutsuz edildiği şeklinde bir senaryo dönüyordu etrafta.

Adrian cömert bir adamdı... Geçen hafta bir akşam yemeğinde Isabel'e zümrüt bir gerdanlık seti vermiş ve gerdanlığı orada takma konusunda ısrar etmişti. Gösteri yapma fırsatını asla kaçırmayan tam bir şov adamıydı kocası. Isabel mücevherlere karşı özel bir ilgi duymamaya devam ediyordu fakat Adrian'ın o kolyeyi taktığı sırada parmaklarının kasıtlı olarak boynunu okşaması mücevherlerin diğer kadınlardan farklı sebeplerle de olsa ilgi alanına girmesine neden olmuştu. Tanrı'ya şükür son hediyesi olan pırlanta bileziği takma işiyle bizzat ilgilenmemişti. Aksi durumda Isabel'i kucağında bulması işten bile değildi.

Evet, itiraf ediyordu... Isabel onu deli gibi özlemişti. Yanından geçerken ya da daha kötüsü onun geçtiği yerlerde yürürken kokusunu duyabiliyordu. Sanki koku zerrelere burundan içeri girdiğinde geçtiği yerleri tutuşturan bir yangın çıkarıyor ve yangının son durağı bacaklarının arası oluyordu. İçerideki küçük patlamalar aklını edepsiz şeylerle doldurmakla kalmayıp bazen ona gitmeyi deli gibi arzularına neden oluyordu. Onunla bir kere sevişmiş olmak bile onun tadına müptela olmak gibiydi.

Adrian her zaman mesafeliydi... Artık hiç de kaba değildi ve Isabel'e sanki geçmişte yaşananlar olmamış gibi davranıyordu. Onun bir keresinde bahsettiği şekilde genç kız tam bir saygı kuşatması altındaydı.

Adrian ilgiliydi... Ama Isabel'le değil bebekleriyle... Evliliklerinin ertesi gününde bir doktor gelip, şimdi bile hatırladığında Isabel'i utançtan kıpkırmızı kesen bir şekilde muayene etmişti onu. Öğrendiğine göre doktor ilk karısının da doktoruymuş. Muayene bitip adam dışarı çıktığında Morgan onun ağzının kulaklarında olduğunu söylemişti ve yine öğrendiğine göre sebebi anne ile bebeğinin görünen sağlık durumunun harika olmasıymış.

Elbette ilk ziyaret, son ziyaret olarak kalmamıştı. Doktor üç günde bir gelerek Isabel'in genel sağlık durumuna kadar onu incelemeye devam ettiği gibi, yine Isabel'i utançtan kıv-

randıran yöntemlerini de sürdürmüştü. Bazen bunun Adrian tarafından organize edilen bir işkence metodu olduğunu düşünmeden edemiyordu.

İki buçuk aylık hamileliğinin gizli kalması gerekiyordu. Henfield sakinleri ikisinin ilişkilerini daha başladığı andan beri bildiği için doktorun gelişine tek ve doğru bir anlam yüklemiş olabiliyorlardı, fakat dışarıdan hiç kimsenin bu hassas konu hakkında bilmesi gerekenden fazlasını bilmeyeceği bir şekilde garanti altına alınmıştı. Tabii tüm bu haberleri Morgan'dan alıyordu. Bu arada dadısının Adrian hayranlığı da korkutucu boyutlara ulaşmıştı.

Adrian tedbirli ve kontrollüydü... İki gün önce gece yamerdivenlerde karşılaşmışlardı. Adrian içmişti ama öyleyken bile Isabel'den daha kontrollü görünüyordu. Isabel ondan bir basamak yukarıda olduğu için yüzleri aynı hizadaydı ve açıkçası hamilelik yüzünden hissettiği sınırsız açlık, kocasının dudaklarını lezzetli bir meyveye çevirmişti. Belki de tüm meyveleri o dudaklara benzettiği için canı çekiyordu, emin değildi. Adrian'ın yüzünde bir ayna olmadığına göre ona nasıl baktığını görmesi olanaksızdı fakat ağzına dolan tükürük ve Isabel'i afallatan alaycı gülüşe bakılırsa durumu lehine pek de parlak olamazdı. Yine de toparlanmak yerine tahrik ederek bakmaya devam ettikçe niyeti bozulmaya başlamıştı. Buna rağmen Adrian kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdıktan sonra, "İyi geceler leydim," diyerek yanından geçip gitmiş, kızın kendisini tam bir aptal gibi hissetmesine neden olmuştu. Tanrı aşkına merak edip Isabel'e nereye gittiğini bile sormamıştı... Belki de niyeti yine kaçmaktı.

Artık onu düşünerek günlerini zehir etmek istemiyordu. Adrian özür dilemediği sürece aralarında herhangi bir yakınlık olamayacağını önce kendisinin kabullenmesi gerekcekti. Üstesinden gelebilirdi.

Yapılması gereken işler vardı. Bu akşam için büyük hata Adele, kocasının kont arkadaşları ve Adrian'ın eski karısının

annesini aceleyle gelen evlilikleri kutlamak için Henfield'a davetliydi. Eleanor meselesi çözülmeden annesiyle karşılaşmanın ne derece doğru olduğunu bilmüyordu Isabel. Sanki soğukluğun, ilişkileriyle ilgili mantıklı tek bir kelime etmesine izin vermemesi genç kızın misafiri konusunda itiraz etmesine de mani olmuştu. Hem ne diyecekti ki? O kadını burada istemiyorum çünkü onu görürsem beni ne kadar kırdığını asla unutamam mı? Hayır, asla...

Londra'dan gelecek önemli misafirler, Isabel'e göre hanımefendiliğinin ilk gerçek sınavını verme fırsatını da sağlayacaklardı. Bu yüzden başka anlamlarda da ölesiye gergindi.

Öte yandan nasıl anlatmaya başlayacağını bilemediği kadar çok şey yaşamıştı ki yakında babası İngiltere'ye döndüğünde gerçekleşecek yüzleşmeyle ilgili kâbuslar görüyordu. Belki de yaptığı tek şey tüm olumsuzlukları üzerine çekmişti.

Tam karamsarlığıyla boğulmak üzereydi ki Morgan odaya girdi. "Hâlâ burada mısınız? Nasıl anlaşmıştık sizinle? Bu senin ilk sınavındı ve bütün kontrolün sende olması gerekiyordu." Isabel'in beklediği gibi heyecanlanmaması üzerine yaşlı kadının kaşları çatıldı. "Yine kocanı mı düşünüyorsun? İstedığın oldu, artık senden nefret ediyor. Artık huzur bulman gerekmiyor mu?"

"Alay etme Morgan. Adrian konusunu da düşünme, ben ne yaptığımı biliyorum. Her şey kontrolüm altında."

Morgan seni ciddiye almıyorum der gibi başını salladı. "Emnim öyledir. Eğer erken doğum yapmıyorsan bir an önce aşağı inip tüm hazırlıkları gözden geçirmeni tavsiye ederim."

"Biliyorum Morgan, zaten inmek üzereydim. Akluma takıldı da... Babam birkaç hafta sonra dönüyor. Konuştuğumuz gibi sen kısa süre içinde Weston'a döneceksin. Babamın ürecekğim an yaklaştıkça perişan oluyorum. Bir de Henfield'da sensiz kalmanın düşüncesi bile beni korkutuyor."

Morgan herhangi bir şefkat belirtisi göstermenin aksine

kabaca. "Kızım benim günlerimi saytı. Yakında bu dünyadan geçüp gittiğimde peşimden mi geleceksin?" dedi.

"Öyle söyleme Morgan."

"Bu yaşına kadar sana katlanmış olduğum için bazen ben de ölümsüz bir varlık olduğuma inanıyorum. Babanı da kaçına takma, olan oldu artık."

Omuzları çöken Isabel dadısından bir sıcaklık göremeyeceğini kabullenerek odadan çıktı... Mutfaka yaklaştıkça canı tam olarak ne olduğunu bilmediği bir şeyler çekiyordu. İçeri girer girmez ateşteki güveç tencereden gelen dumanı kokladı fakat yakalamak için dikkatlice mutfak taryordu ki masada duran patatesleri fark etti. Hepsini altın sarısı, sulu ve çiğdi. Aklından geçene dair şaşırma fırsatı dahi bulamadan patateslerden birinden büyük bir parça ısırıldı. Tam da beklediği gibi tadı kötüymeyi beklemedi bile. Fiona'nın ve diğerlerinin dehşet içinde kendisine bakmasının önemi yoktu zira o aradığını bulmuştu.

Kırmızı yanaklı, tombul Fioana gördüklerine inanamayabilirdi. "Leydim o patates çiğ, isterseniz sizin için hemen hazırlayabilirim," dedi.

"Gerek yok Fioana. Böylesi daha iyi..." Mutfaktan kâkırta yükselince Isabel kimlerin güldüğünü tespit etmek için herkesi bir bir taradı ve sonra kızların gözlerine baka baka patatesi tekrar ısırıldı. İşte o an tüm mutfak kâkırta boğuldu. Isabel'e göre hamile olduğunu onlardan saklamak üyüzünlük anlamına geliyordu. Bu yüzden itiraf etmekte sakınca görmedi. "Sanırım ben tuhaf bir hamileyim."

Gülenler arasından genç bir kız. "Öyle demeyin leydim. Bizim bir komşumuz ateşten artı kalan kâkırta yendi. Tanrıya şükür hepimiz patatesi öyle ya da böyle yiyoruz," dedi.

"Kül mü? Tanrım bu çok aptalca."

"Toprak yiyenler de oluyor," dedi kızlardan biri.

Isabel şoke olarak, "Sırada yemek tabaklarını yırtmaların lütfen," deyince mutfak ikinci bir kâkırta boğuldu.

Sohbet, tuhaf hamilelik alışkanlıklarından bebek büyütme formansı düşüyordu. Oysa Isabel'in orada bulunma nedeni, performansı yüksek tutup organizasyonu sağlamaktı.

Kahkahaların ölçüsünü iyice kaçırdıkları bir anda mutfakla hiçbir ilgisi olmayan birkaç davetsiz misafiri de ağırlamak disinin ta kendisiydi.

Isabel sırtı kapiya dönük olduğu için Adrian'ın varlığını en son fark edenlerdendi. Aniden kesilen gülüşler ve sabit bir noktaya dikilen dehşet dolu bakışların tek bir anlamı vardı. Genç kız geri dönüp ona bakmadan önce kalp atışlarını düzene sokmak için derin bir nefes aldı.

Adrian üzerine yapışan devetüyü rengindeki pantolonu ve pantolondan dışarı çıkan beyaz gömleğiyle şık olmaktan çok erkeksi bir çekicilikle parlıyordu. Saçları sanki rüzgârda dört-nala giden bir ata binmiş gibi dağılmıştı. Bir serseriye andırı-yordu ve bu ona Isabel nazarında hiç olmadığı kadar büyük bir sevişme potansiyeli veriyordu. Tanrı biliyor ya Adrian şu anda hiçbir yiyeceğin sahip olamayacağı çekiciliğe sahipti.

Isabel ona aptal bakmayı sürdürürken nihayet Adrian, "Kolay gelsin hanımlar," dedi haddinden fazla ciddi bir ses tonuyla.

Kısa süre önceki neşe yerini korku, utanç ve endişenin sessizliğine bıraktı. Adrian Isabel'e, onu görmekten hoşlanmadığını söyler gibi bakukça huzursuzluk da artıyordu. Aralarında en kıdemli olan Fiona telaşla ellerini ovuşturarak, "Lordum, rahatsızlık verdiğimiz için özür dileriz..." diye geveledi.

Isabel evin hanımı olduğunu hatırlayana kadar normalden uzun süren saniyelerin geçmesi gerekmişti. Boğazını temizleyip boynunu ovuşturdu ve "Büyütülecek bir şey yok Adrian. Biraz eğleniyorduk sadece," dedi.

Adrian somurtkanlığını daha etkili hale getirmek için olsa gerek çenesini kaldırdı ve Isabel'e tepeden bir bakış atarak

sadece, "Anlıyorum," dedi. Bugün her zamankinden daha soğuk ve mesafeli duruşunun özel bir nedeni olmalıydı.

Genç kız elindeki patatesi artık yemek istemeyeceği yu-muşak bir kıvama gelene kadar sıkıp suyunu çıkardı. O sı-bulunmayan mutfağının durumu değilse de hareketi hiç eksik-malıydı ki tatlı bir sesle, "Bebeğinizin canı sindirememiş ol-çekmiş lordum. Leydimiz de onu memnun etmeye çalışıyor-du," dedi Isabel'in elindeki patatesi göstererek.

Patatesi ilk gördüğünde muhtemelen ne olduğunu anla-yamadığı için Adrian'ın ilgisiz ifadesi değişmemişti fakat bak-gibi gözleri kısıldı, sonra da kocaman açıldı.

"Patates mi o?"

Arkalardan biri kıkırdadı.

Isabel başını salladı. "Hıhı..."

"Çiğ patates?" Hâlâ ciddiymi ama dudaklarının kenan ha-fiften yukarı kıvrılıyordu sanki.

Isabel tekrar başını salladı.

Adrian da durumu ilginç bulduğunu belli ederek kaş-la-rını kaldırdı fakat tekrar, "Anlıyorum," demekten başka bir tepki vermedi. Sonra Fiona'ya dönüp, "Çocuğum ne yemek isterse verin. Çiğ et bile olsa..." dedi ve çıkmak için arkasını döndü.

Hepsi bu kadar mıydı? Isabel Adrian'ın uzaklaşan sırtını izlerken hayatından çıkışını izliyormuş gibi yüreği sıkışmıştı. Pişman olacağını bile bile bağırdı.

"Gidiyor musun? Şey... Akşam yemeğinde ne olduğumu merak edersin sanıyordum. Harika bir yemek listesi hazırla-dık, bayılacaksınız."

Adrian durdu ama arkasına dönmedi.

Isabel yeni bir atakla, "Fiona ve kızlar çok uğraşıyorlar... Sözde onlarla yardım etmeye gelmişim ama yaptığım tek şey gevezelik etmek," diye zevzekçe bir açıklama yapıp.

Arkasını döndüğünde Adrian gülmüyordu ama gözlerin-

deki sıcaklık Isabel'e kadar uzanmıştı. Ya da Isabel görmek istediğini görmeye devam ediyordu.

Kocası aniden, "Aslında merak ediyorum," deyiverdi.

Isabel tam da neyi diye soracakken neden bahsettiğini anlamıştı fakat ortada gerçek anlamda çok ama çok büyük bir sorun vardı. Akşam yemeği için ne hazırlanacağını bilmiyordu, hatta buna kafa yormamıştı bile. İlk kez mutfığa indiginde aklında olan tek şey patates dişlemektir.

Mantık çerçevesindeki tüm yalanları aklında sıralayıp en akla yatkın olanı söyledi. "Sürpriz... Evet, bu bir sürpriz."

"Sürpriz olduğunu söylemek için bile bu kadar heyecanlandığına göre gerçekten eşsiz bir masa hazırlamak niyetindedesiniz."

Isabel ağzı kulaklarına gelene kadar güldü ve hevesle başını salladı. Oldukça iyi gidiyordu. "Özel olarak istediğin bir yemek var mı Adrian?"

Adrian iç çeker gibi oldu, Isabel'e bakmadan önce bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi. Tam olarak ne düşündüğünü anlamak zordu, fakat müstehcen birtakım öğeler içerdiği açıktı. Isabel beklenmeyen bir biçimde kızardı, nabızı duymak isteyenler için baştan çıkarıcı bir hıza yükseldi.

"İstediğim her şey mi?" Adrian az önce kafasından geçen müstehcen fikirlerin hepsini sorusuna yüklemişti. Gözleri, Isabel'i korkutan tuhaf parıltılar saçıyordu. Yüzündeki donukluğa rağmen içindeki gücü bastırmaya çalışır gibiydi.

Isabel kuruyan dudaklarını nemlendirdi ve "Eminim halledebiliriz," dedi.

Bunu yapmaya hakkı yoktu. Aldığı ani kararlar bazı şeyleri yoluna koymaya, en azından normal bir ilişkiyi başlatmaya çalışıyordu. Onu her gördüğünde üzerine atlamak istediğini bir tarafa bırakacak olursa son derece masum ve kabul edilebilir bir çaba içindeydi. Daha da kötüsü, gittikçe tahrik oluyordu.

Adrian, "En azından tatlıyı öğrenebilir miyim?" dedi tatlıyla hiç ilgisi yokmuş gibi görünse de.

Isabel'in tatlı hakkında da bir fikri yoktu elbette. Ancak az önceki gerilim hafiflediği için memnundu. Yabancı derdini anlamıştı. Isabel'in kulağına kesileceği kadar söyledi... Lanet olsun ne demiydi? Tam olarak ne için şansını denemeye karar verdi. "Krem bru..." Son kelimeyi sesle tamamladı. En azından denedi.

Adrian günün ilk neçeli gülüşüyle ödüllendirildi herkesi. "Crème brûlée... En sevdiğim tatlıdır."

Isabel başarıyla onaylayıp, "Bunu biliyordum," diyerek yanları konusunda biraz daha ileri gitti.

Adrian'in gülüşü giderek genişliyordu. En sonunda kızı yanına iyice sokuldu ve sesini kimsenin duyamayacağı kadar alçaltıp, "Bu tatlı hallerinin nedeni tekrar bacaklarının arasına girmemi arzulanman mı yoksa Crème brûlée' mi?" dedi.

Gözleri dehşete kocaman açılan Isabel bir adım uzaklaşmış masanın kenarına doğru sıvıştı. "Kes şunu!" Öfke sadece bir maskeydi. Oysa Adrian'ın sözlerinin meydana getirdiği vahşi çağrışımlar, özündeki ateşi tutuşturuyordu.

Hepsi bu kadar değildi. Adrian belli belirsiz bir hareketle onu masanın köşesine doğru yönlendiriyordu. Isabel başrolde olduğunu bilmesine rağmen kimsenin durumu fark etmediğini umarak utançtan kıpkırmızı kesilmiş halde mutfığa göz gezdirdi ve Fiona ile göz göze geldi.

Kadın belli belirsiz güldükten sonra yeni evli çift daha rahat oynaşabilsin diye, "Herkes işinin başına dönsün bakalım. Mona sen biraz daha patates soy bakalım. Mary ateşe odun at, daha çok işimiz var," şeklindeki direktiflerini sıraladı. Mutfak yine hareketlenmeye başlamıştı.

Adrian'ın eli Isabel'in kolundaydı. Sıkıyor ya da zorlamıyordu ama kızın kıpırdamamasını bir şekilde garanti etmişti. Sonra eli yavaşça sırtına doğru kaymaya başladı. Isabel arkada biri var mı diye kontrol edip geriye doğru kaçmaya çalıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun? Adrian çek elini!"

"Sana dokunuyorum, istediğin bu değil miydi?"

"Hayır..." Isabel bir nevi tacize uğradığı anlaşılmasın diye masanın üzerindeki muhtemelen tam kıvamında olan ekmeğe hamurtuna biraz un serpiştirerek küçük bir kayım gerçekleştirmişti. Bir yandan da gidecekken ona mani olduğu için kendisine küfrediyordu.

Derken Adrian'ın eli hafifçe belinin kıvrımlarında gezinmeye başladı. "Başka kadınlara gidip gitmediğimi merak ediyorsun."

Isabel hayatı boyunca böyle bir duruma düşmemişti. Dişlerini sıkıp derin derin nefes almayı denedi. Başka kadınlara gitmesini söylerken ciddi olabileceğini mi sanıyordu yoksa? Hissettiği içerleme ve hayal kırıklığı içinde ona baktı, bir şey diyemedi.

Adrian her geçen saniye daha cüretkâr davranmaya başlamıştı. Üstelik sözleri, imalar içermeden doğrudan konuya değiniyordu.

"Burada sevişmek ister misin hayatım?"

Isabel'in nefesi kesildi. Kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için hızla bakışlarını etrafta gezdirdi. Öte yandan hiç olmadığı kadar kışkırtılmıştı ve hızla baştan çıkarılıyordu.

"İtiraf ediyorum senden daha iyilerdi..."

Bu kadarı fazlaydı... Tüm reflekslerini uyaran hakaret karşısında fazla düşünmedi ve hemen yanındaki un kâsesine elini daldırıp unlu tokadını kocasının yüzüne çarptı. Böyle olsun istememişti...

Eğer herkes gibi o da olayın dehşet verici sonuçlarının farkında olmasaydı Adrian'ın beyaza bulandığı için daha şaşkın olan suratı karşısında kahkaha atabilirdi. Belki sonra...

Isabel karşı bir tokat yemeyi göze alamayacağı için iki adım geriledi. Mutfağa sinen ağır ölüm sessizliğini bozan tek şey tencerede fokurdayan yemektir.

Adrian önce yanağına sonra da giysilerine bulanmış unu sakince temizledi, bu esnada sessizliğini muhafaza etti. Öte

yandan Isabel ise acı akıbetine dair yaratıcı bir takım tahminler üretme aşamasına geçmişti bile.

Nihayet kısmen temizlenen Adrian, "Hanımlar listeni dışarı çıkar mısınız?" dedi ve verdiği kibar talimatın yerine getirilmesini beklerken kenara çekildi. Isabel çil yavrusu gibi gıcıkta tutunmuştu. Son kişi de dışarı çıkınca Adrian masaya sırtını dönüp kapıya yaslandı. Öfkeli görünmüyordu fakat bu ona daha insancıl yapmıyordu. Aksine patladığı zaman sonucunu içgüdüleriyle, "Beni kışkırttun, sen istedin," diye çıkışı.

Genç kız nefes nefese, "Ne yapacaksın? Bak eğer bana vur-

maya kalkarsan pişman olursun," derken sesi tırıyordu.

Adrian bu fikri düşünüyormuş gibi, "Vurmak mı? Seni dövmek için daha çok baştan çıktığım zamanlar oldu ama haklısın, neden olmasın?" diyerek Isabel'in daha fazla gerilmesi-gittikçe kapanıyordu. "Beni nasıl pişman edeceğimi merak ediyorum Bella." Adrian kollarını iki yana açıp ekledi: "Göstermek ister misin?"

"Seni hoşnut etmeye çalışıyordum. Kabalaşmak zorunda mıydın?"

"Beni eğlendiriyordun."

"Alay etme! Git, rahat bırak beni Adrian." Isabel ağlamak üzereydi.

"Gitmek üzereydin zaten ama beni engelledin... Neden Isabel? Beni tokatlamana neden olan hislerin yüzünden mi? Tahrik olduğun için mi?"

"Yanlışın var. Sana tokat atma nedenim o değildi... Ben sadece aramızı düzeltmeye çalışıyordum."

"Kıskançlıktı haklısın. İlginç şeyler söylemeye başladın."

"Bekle, daha da ilginç geliyor... Artık ilgilenmiyorum. Bundan sonra umurumda olmayacaksın. Seninle hiçbir şey olmak istemiyorum. Düşüp kalktığın kadınlara geri dön."

Adrian omuz silkti. "Eğer sen eminsen benim için sorun değil."

Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyordu? Isabel hırsla ayağını yere vurup bağırdı: "Senden nefret ediyorum Adrian. Sana katlanamıyorum."

Kocası aynı ilgisizlikle, "Bunu aklımdan çıkarmayacağım... Başka bir şey var mı?" dedi.

"Gidiyor musun? Madem defolup gidecektin neden herkesi dışarı çıkardın? Yetiştirilecek o kadar çok iş var ki... Hayatımda tanıdığım en bencil, en utanmaz adamsın."

"Yalnız kalmak istiyormuş gibi görünüyordun."

"İstemiyordum."

"Şimdi istiyorsun."

"Hayır..."

Adrian başını omzuna doğru hafifçe kırdı. "Peki ne istiyorsun Bella? Gideyim mi, kalayım mı?" Mutfaktan mı yoksa hayatından mı çıkmaktan bahsettiğini anlamak zordu.

Isabel duraksadı. Gitmesini istiyordu fakat kalmasına ihtiyacı vardı. Onu sevmek, aşkın güzel bir şey olmadığını daha iyi anlamasını sağlıyordu... Fakat şimdiye dek böyle derin, böyle anlamlı başka bir his tatmış mıydı? Aşkın ruhuna verdiği hasar arttığı halde arzuları kamçılanıyordu. Elini uzatsa parmakları yanabilirdi. Biliyordu ve yanmanın en güzel halini tecrübe etmişken bundan kaçınması düşünülemezdi.

"Ağlamak üzere değilsindir umarım."

Tam da bunu yapmak üzereydi ancak Adrian'ın mükemmel zamanlamayı duygusuz dile getirişi, göz pınarlarında çöl sıcağı etkisi yaratmıştı. Genç kız kaşlarını çattı ve "Elbette ağlamayacaktım. Senin için ağlayacak kadar aptal değilim," diye çıkıştı.

Adrian ise birçok anlam yüklü tek bir kelime etmekle yetindi. "Elbette."

"Kendini beğenmişliğin yüzünden her şeyi yanlış görüyorsun."

"Hislerin güzel yüzünden öyle kolay okunuyor ki açık

bir kitaptan farkın yok Bella... Arzun, kıskançlığın..." Son sözcükten sonra dudaklarına Isabel'i baştan ayağa öfkeyle titreten bir gülümseme yerleşti. Küçümser gibiydi, zaafıyla alay ediyordu ve sonuna kadar haklıydı. Ne diyeceğini bilmediği için ağzı birkaç kez açılıp kapandı.

Boşluktan faydalanıp belden aşağı saldırmaya devam etti. "Deli kızıl tam da deliliğine yakışır şekilde davranıyor işte. Öfkeden mi titriyorsun, yoksa tutkudan mı? Belki de ikisidir... Bana diğerlerinden daha iyi olduğunu kanıtlamak için çıldırıyorsun."

Isabel, "Kapa çeneni," diye bağırdı. Ne var ki Adrian eğlencesini bölmeyi düşünmüyordu.

"Boyundan büyük laflar ederken asla sonrasını düşünmüyorsun. Aksini iddia etsen de seni tanıyorum Bella... Yapnu senden daha iyi biliyorum. Beni başkalarıyla düşünmek seni delirtiyor..."

Isabel düşünmeden elini arkasındaki masaya attı ve ilk kapıldığı şeyi Adrian'a fırlattı. Tahta kaşık adamın başının uzak bir noktasından geçip duvara çarptı. Kontrolsüzlüğü isabetsiz bir atışa neden olsa da Adrian alay etmeyi kestiğine göre ikazı almıştı. Elbette içinde büyüyen hırsın giderilmesi gerekiyordu. Arkasını dönüp daha tahrip edici bir şeyler bulmak için masayı hızla taradı. Ancak muhtelif hedeflerden birine ulaşmadan Adrian bileğinden tutup onu kendine çekti. Göğüsleri birbirine yapışmıştı, artık Adrian da sakin değildi ve kıskırtmaya devam ediyordu.

"Saldırmaktan başka bir şey bilmiyorsun. Korkaksın Bella... Bana benden korkmadığını her söylediğinde ölesiye korkunu itiraf ediyorsun aslında. Göster kendini, bana asıl Bella'yı göster... Yap bunu!"

Kısacık bir an için indirdiği savunma, olmak için çıldırdığı kadını serbest bırakmak üzereydi. Yorulmuştu... Rol yapmaktan, kendi kendine koyduğu engellerden bıkmıştı. Duygularını yansıtan gözlerini adamınkilere dikti, sonra adını fısıldayıp hırsla âşık olduğu dudaklara uzandı.

Adrian'ın dudakları ıslak göğüslerinden ayrılıp aşağılara inerken bakışları karşılaştı. Karnında gezinen dudaklar soluğunu kesiyor, düzensiz kasılmalara neden oluyordu. Erkek karnını öperken bir şeyler mırıldandı ama Isabel onu duyacak halde değildi. Sadece, "Lütfen Adrian," diyebilirdi tek ihtiyacı olan şeyi kastederek.

Adrian yerinden doğruldu, Isabel'i dizlerinin arkasından kavrayıp hızla kendisine yaklaştırdı. Bu ani hareket masanın endişe verici şeklide gıcırdamasına neden olmuştu. Elbette ikisi de endişelenebilecek durumda değildi. Adrian ayağına dolanan tanımsız nesneyi sabırsız bir küfür savurarak hırsıyla tekmeledi ve Isabel'i neredeyse içine girebileceği şekilde bedenine yapıştırdı. Genç kız ise kontrolsüz bir halde titremeye devam ediyordu. Sonra onu hissetti... Sıcak ve sert... Yavaşça içine doğru hareket edişini tüm zerrelerinde, kalbinde ve ruhunda tadıyordu... İçinden, en derin noktasından Adrian'ın ismiyle birlikte bir inilti döküldüğü sırada Adrian erkeklüğünü sertçe içine bastırdı.

Bir an ikisi de kıpırdıyamadı... Sanki yaşadıkları olağanüstülüğü kabullenmeye çalışıyorlardı. Isabel ne zaman kapadığını hatırlamadığı gözlerini araladığı an Adrian ile göze geldiler. Sonra erkek çıldırtan bir yavaşlıkla içinde hareket etmeye başladı. Isabel, "Adrian lütfen durma, daha hızlı," diye fısıldadı ama sözlerinin devamını getiremedi... Söyleyecek bir şey bulamadı çünkü.

Adrian ise onun açlığıyla alay eder gibi gülüyordu... Fakat Isabel tutturdukları ritmi yakalayarak kalçasını hareket ettirmeye başlayınca gülüşüyle birlikte soğukkanlılığı da yok oldu. Teslimiyetini anlatan kelimeler nefes gibi bir fısıltıyla Isabel'e ulaştı.

"Bella... Ah Bella çıldırtıyorsun beni. Öldürüyorsun... Daha hızlı olmamı istiyorsun musun bir tanem?"

Isabel başını salladı, yanakları kızarmıştı. Öyle tahrik edici görünüyordu ki Adrian kontrolünü koruduğu anların sonuna gelmişti. Ellerini kızın beline yerleştirdi ve hızını arttırıp

içinde sertçe gidip gelmeye başladı. Masa hareketlerin şiddetiyle güven vermeyen bir şekilde gıcırıyor ve ileri geri hareket ediyordu.

Tüm baştan çıkmışlığına rağmen Isabel nefes nefese, "Diğer kadınlar..." derken Adrian'ın sesini duydu.

"Sadece sen," dedi genç adam ve daha da hızlandı. Adrian'ın başı geriye düşmüştü, vücudundaki kasılmalar Isabel'e kadar ulaşıyordu. Genç kız bacaklarını ona iyice doladı tırnaklarını Adrian'ın kash kollarına bastırdı. Çığlık atmak istiyordu, tırmandığı uçurumdan kendisini boşluğa bırakmak istiyordu... Zevk taneleri küçük ateşler gibi her yerine dağılarak büyük yangını hazırlıyordu.

En sonunda onun adını haykırarak doruğa ulaştığında gövdesini bükerek doğruldu ve aldığı zevki katlayan Adrian'ın tutku kasılmalarını daha iyi hissedebilmek için kocasına sınıksı sarıldı.

İşte bu harikaydı... Mükemmeldi ve beklenmedikti. Uzunca süre öyle kaldı.

O sırada Morgan'la yaşadığı geçmiş bir anı hissettiği rehavete rağmen gözlerinin önünde belirmişti. Morgan, Adrian'ın baştan çıkarmak için mutfakı tercih etmeyeceğini ima ettiğinde Isabel de kesinlikle onunla aynı fikirde olduğunu hatırlıyordu o sıralar. Fakat şimdi, güneşin keskin ışıkları mutfak masasını, kalbini ve çıplak tenini ısıtıyordu... Isabel dayanamayıp güldü.

"Performansımı eğlenceli mi buldunuz leydim?"

Isabel ne düşündüğünü söylemek yerine Adrian'ın yüzüne karşı kıkırdayarak, "Evet, oldukça..." dedi.

"O zaman bu gece sizi kahkahalara boğma planım olduğunu öğrenmenizde bir sakınca yok."

"Sabırsızlıkla bekliyorum lordum... Fakat bu şekilde yalanlanmak istemiyorum."

Birkaç dakika sonra toparlanıp dışarı çıktıklarında Isabel başını bir kez bile yukarı kaldırmadı. Adrian'ın odasına kadar

kendisine eşlik etme teklifini olağanüstü bir hızla reddetti elbette... Planladığının aksine misafirleri gelene kadar odasından hiç çıkmayacaktı.

Günün geri kalanında uzun zamandır yapmadığı şekilde mutlu olmaya vakit ayıracaktı ve gerçekten mutlu olacaktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Akşama doğru başlayan yağmur yüzünden misafirlerin Henfield'a varışı biraz gecikmiş, dolayısıyla geldiklerinde doğrudan yemeğe geçilmişti. Böylece Isabel'e göre yemek öncesi ısınma sohbeti kısmı da geçirilmiş olmuştur. Isabel masa adabı konusunda bilgili olduğu için yemek esnasında sohbetin sınırlı tutulması gerektiğini biliyordu ki daha önceki tecrübelerinden büyük halanın da böylesinden hoşlanacağını tahmin ediyordu.

Bazı şeylere alışmasının imkânı yoktu. Mesela Eleanor'un annesinden hoşlanmaktan nefret ediyordu. Kadına her bakışında ve her göz göze gelişlerinde, ona zorunlu olmaktan çok uzak gülücükler göndermekten hoşlanmıyordu. Fakat onu sevmek kaçınılmaz bir şeydi.

Kadının etrafına kattığı neşeyi Isabel'in gençlik fişkıran hücreleri bile sağlayamazdı. Üstelik kadın Adrian tekrar evlendiği için ne kadar mutlu olduğunu söylerken gerçek hislerinden bahsediyordu. Bu da Isabel'in onu daha da tuhaf bulmasına neden oluyordu.

Büyük hala ani evlilikleri yüzünden Isabel ve Adrian'a ne kadar kızdığını göstermek için olsa gerek, eve girdiğinde ilk cümlesi, "Bu rezillik için bana haklı tek bir mazeret sunamazsınız," olmuştur. Ne var ki Adrian yaşlı kadını öperken normalden daha fazla bir süre oyalanarak kulağına ikna edici bir şeyler söylemiş olmalıydı ki kontesin gözleri önce heyecanla ışıldamış, sonra da Isabel'i özellikle karnında oyalana-

cak şekilde baştan ayağa incelemişti. Tanrı'ya şükür tavırlarında herhangi bir tenkit yoktu.

Sıcakkanlı kont Stephan Ramsey daha ilk karşılaşmada sıcakkanlılığını göstererek adaba uyum olmayan bir şekilde Isabel'i kollarına almış ve ona sınıksı sarılırken, "Aramıza hoş geldin," diyerek genç kızın gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Diğeri hâlâ mesafeliydi, doğru ama Isabel ondaki sıcak değişikliği açıkça fark etmişti. Sebebi nikâh halkasının büyümlü gücü olmalıydı... Gerçi sebep her ne olursa olsun Isabel bu değişiklikten fazlasıyla hoşnuttu.

Ve Adrian... Isabel mutfaktaki sıcak dakikalardan sonra onunla konuşabileceğini sanmıyordu. Neyse ki Adrian anlayışlı davranarak süreci kız açısından daha üstesinden gelinebilir bir duruma getirmişti ve fazlasıyla düşünceliydi. Ancak tek bir bakışla bile dağılacak durumda olan Isabel için onunla gerekli haller dışında konuşmamak çare değildi. Çünkü Isabel soluduğu havada Adrian'dan izler buluyordu.

Yemek sakın başladı. Samimi bir yemek olacağı için tercih edilen nispeten küçük masada kurallara uygun olacak şekilde Isabel ve Adrian karşılıklı oturmuşlardı. Genç kız için ondan uzak oturmak huzurlu nefes almak demektir. Ancak kocasının ateş gibi yakan imalı bakışları nefesini kestiği sürece avantajını kaybediyordu.

Sağ yanında Eleanor'un annesi oturmuştu. Morgan için de sol tarafına bir servis açılmıştı ama dadısı kendini iyi hissetmediği için yemeğe katılmayacağını söylemişti. Isabel'e endişelenmemesi gerektiğini açıkça belirterek içini rahatlatmaya çalışsa da yatmadan önce onu kontrol edip iyi olduğunu görmeden Isabel'in içinin rahatlamasına imkân yoktu.

Adrian'ın jestiyle masa başında oturan büyük halanın keskin bakışlarını sürekli üzerinde hissediyordu Isabel. Çorbalar içilip yeni servis sunumu tamamlandıktan sonraki oluşan boşlukta genç kız istemeden yaşlı kadına doğru baktı ve bakışları kesişti.

Isabel gülümseyip başını sallayarak kısacık gergin anı geçiştirme düşüncesindeydi, fakat büyük hala konuşmak için gerekli havayı içine çektikten sonra herkesin dikkatinin Isabel'e odaklanmasına neden olan sözleri sarf etti.

"Kendine yeterince dikkat ediyor gibi görünmüyorsun. Hâlâ çok zayıfsın."

Isabel anında Adrian'a baktı ama kocası zümrüt yeşili elbisesinden taştan göğüslerine bakmakla meşgul olduğu için halasının söylediğiyle ilgili ne düşündüğünü gösterecek bir renk veremedi haliyle.

İş başa düştüğüne göre, "Şey... Herhangi bir sorun yok efendim. Her şey olması gerektiği gibiymiş," dedi genç kız. Artık hamileliğini saklama şansı kalmamıştı.

"Acaba doğru mu anladım? Yani... Yani sen..."

Isabel Roma'yı yaktığı için büyük bir pişmanlık duyuyormuş gibi kocasının eski kayınvalidesi Leighton Kontesi'ne baktı. Ne diyecekti lanet olsun? Neyse ki Adrian araya girmek için doğru anı bulmuştu.

"Bunu size açıklamak için yemekten sonrası bekliyorduk ama artık beklemeye gerek kalmadı... Isabel hamile."

Leighton Kontesi elini kalbine bastırdı. "Tanrım... İyisin değil mi kızım? Doktor ne diyor?"

Öte yandan beyler ne kadar utandığını anlamış olduğunu tahmin ettikleri Isabel yerine Adrian'ı tebrik ediyorlardı.

Afallayan Isabel'in bu ani ilgiyle tek başına başa çıkması mümkün değildi. Büyük halaya küfredme istediğini güçlkle bastırıp zorla gülümsedi ve kadına doktorun söylediklerinden bahsetti.

"Maddy, karım son derece sağlıklı ve doktor endişelenmemize gerek olmadığını söyledi ama bazı durumlar doktor uzmanlığının da ötesinde bir özen gerektirir. Bu yüzden seni Henfield'da daha sık görmek isteriz." Adrian'ın jesti karşısında kontesin gözleri doldu, konuşurken sesi titriyordu.

"Teşekkür ederim Adrian... Çok sevindirimi ama Isabel'in de aynı şeyi istediğinden emin olmalıyım."

Bütün gözler Isabel'in üzerindeydi. Öncelikle çok gergindi zira ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kadın tekliften memnun olduğunu söylese de Isabel kızıyla ilgili kötü hatıralar yüzünden onun sağlıklı fikir yürütemediğini bile düşünmüştü. Hamileliği süresince sık sık yanında olursa bu onu mutlu mu ederdi? Yoksa daha fazla acı mı verirdi?

Merhametle kadına baktığında gözlerindeki heyecanı gördü. Eğer ellerini çenesinin altında birleştirip gözlerini iri iri açarak baksaydı bile daha etkileyici bir sahne yaratamazdı hiç şüphesiz... Tanrı aşkına bu kadını sevmek istemiyordu ama Morgan duymasın çoktan sınırı geçmişti bile. Burnunu sızlatan bir şefkat hissiyle gülümsedi ve başını hafifçe omzuna doğru kırarak, "Sizi daha sık görmek beni çok mutlu eder hanımefendi," dedi. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu... Isabel kendini kadının kolları arasında buldu.

"Anne lütfen kızı rahat bırak ve az önce yaptığı hatayı sindirebilmesi için ona fırsat ver," dedi ukala Leighton Kontu. Isabel'in başı hâlâ kadının omzuyla çenesi arasına sıkıştığı için konta sadece gözlerini kırpıştırarak bakabildi.

Kontes karşılık olarak, "Çeneni kapalı tut ki insanlar mutlu olabilsin Brendan!" deyince Isabel dayanamayıp güldü. Tabii diğerleri de... Sonra kadın sadece Isabel'e doğru, "Çocukken böyle bir adama dönüşeceğini bilseydim onu bir sirke verirdim. En azından gülümsemeyi öğrenebilirdi," dedi ama sözleri masadaki herkes tarafından duyulmuştu.

Kont anlamsızca homurdandı, sonra da Isabel'e dönüp kaşlarını kaldırarak ikaz edici bir bakış attı. Kontesin oğluna karşı hissettiği sevgi tartışılmazdı, fakat aynı dili konuştukları pek söylenemezdi.

Isabel kadının kollarından sıyrıldıktan sonra tepesinde topladığı saçlarını eliyle yokladı. Tanrı aşkına bu gece tek kelime bile cesareti yoktu. Eğer içinden geçeni yapma ya da söyleme cesareti olsaydı onu sürekli sırtan bir soyтары olarak hayal etmek bana mutluluk veriyor derdi.

Belki de demişti... Ah Tanrım... Dediğini biliyordu çün-

kü birkaç saniyelik anlamlı sessizliğin ardından masada çok sesli bir kahkaha çınlamıştı.

Leighton Kontesi hâlâ gülerken, "Ah hayatım inan bana şu karşında gördüğün üç adam için sirk çadırı dolup taşardı. Elbette karşı konulmaz cazibelerinden değil..." dedi ve sonradan düşünüyormuş gibi elini çenesine götürüp, "Brendan'ın soyтары olduğunu biliyoruz. Bu durumda Stephan da ip cambazı olurdu. Söz konusu hanımlarken onun ne numaralar yaptığını bilmeyen yok," diye ekledi. Belli ki kadının sınırları fazlasıyla genişti. Isabel dayanamayıp kahkaha attı. Tabii yalnız değildi.

Stephan durumunun daha parlak olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla gülerek arkasına yaslanmıştı. Brendan ise çocuk gibi somurtuyordu.

"Ve tabii Adrian... Sen tanıdığın en numaracı çocuksun. Belki bir illüzyonist ya da ..."

Kadın daha fazla devam edemeden oğlu araya girdi. "İllüzyonist mi? Adrian mı? Saçmalık... Neden ben soyтары oluyormuşum anlamadım. Bence aramızda en çok soyтарыya benzeyen Adrian."

Adrian elini alınaya dayayıp gülmeye başladı. "Benimle uğraşma Bren."

Konta cevap yine annesinden geldi. "Çünkü evladım, seni soyтары olarak düşünmek Isabel'i mutlu ediyor... Ve elbette bizi de..."

Isabel iki elini kaldırıp, "Ah... Lütfen tüm sorumluluğu bana yüklemeyin," diye itiraz etti. Büyük hala ise masadaki seviye sorunu yüzünden küçümseme dolu bakışlarla herkesi bir bir süzüyordu. Neden müdahale etmediğine yapılacak açıklama ise onun da keyif aldığı olabilirdi tabii.

Derken Stephan araya girdi. "Ben halimden memnunum. Sakın yerime göz dikme aşağılık soyтары."

Isabel kıkırdadı. "Yere çakılacağı belli olan ip cambazının ayakları yere basan bir soyтарыyı kışkırtmamasında fayda var Stephan. Bren"

bu öfkeyle seni ipten düşürene kadar güldürebilir,” dedi Adrian yapmacık bir ciddiyetle.

Brendan yine homurdanarak bir şeyler söylüyordu.

Isabel'in gülüşünü engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Alenen kahkaha atan kontes ise eliyle ağzını gizleyip Isabel'e doğru eğildi. “Öyle sersemler ki...”

Isabel de aynı fikirdeydi ama başkası dile getirince sözler daha komik bir anlam taşıyordu.

“Bakıyorum ikiniz de sirk maymunu olmaktan şikâyetçi değilsiniz. Bu arada benim için aslan terbiyecisi demeni beklendim anne.”

Aynı anda Adrian ve Stephan, “Aslan terbiyecisi mi?” deyip kahkahayı patlattılar. Gülüşleri arasında, Brendan'ın son sevgilisinin aslandan çok küçük bir kediye benzediğine dair bir şeyler söylemişlerdi sanki.

Isabel büyük halanın da dayanamayıp atışmaya dahil oluşunu gülerek izledi. Herkes, hatta öfkeli kont bile son benzetme yüzünden sınıtıyordu. Isabel gülümseyerek başını iki yana salladı.

O sırada Adrian'ın Isabel'in birilerinin görüp görmediğini kontrol etmesine neden olacak kadar yüz kızartıcı içerikli mesajlar vererek kendisine baktığını fark etti. Evet, eğlence buraya kadardı. Adrian şarap kadehini Isabel'e doğru kaldırıncı genç kız kızardı.

Birkaç saat sonra aynı yatağa gireceklerdi. Aralarındaki mesele tam anlamıyla çözülmemişti tabii ama önemli olan iyi niyetli yaklaşımlardı. Gerçi mutfakta olanlar için iyi niyet ifadesi kullanmak, iyi niyet tanımlamasına ciddi bir hakaretti. Aralarındaki günah sayılabilecek bir tutkuydu ama Isabel'e göre asıl günah, bastırılmaya çalışan tutkuydu.

Bu gece aşkını itiraf edebilirdi... Onun aşkına sahip olmak ise şimdi hayal olabilirdi ama Adrian'ın üzerinden ayrılmayan bakışlarında içini ısıtan bir şeyler vardı. Günün birinde ona da Eleanor'a baktığı gibi bakabilirdi belki de...

Yemek bitikten sonra Isabel diğer hanımlarla odasına geçti. Büyük hala ciddiyetine rağmen Isabel'in sık sık dile getirmesine rağmen Morgan'ın pek hoşlanmadığı için memnun olduğunu ifade etmişti. Öte yandan Leighton Kontesi mutlu görünüyordu. Isabel'in önerdiği değişikliklere kadının aşırı ilgili tavırlarını ne derece gerçekçi olamayacak kadar tuhaf buluyordu, fakat onun yanındayken neşelenmekten kendini alamıyordu. Muhtemelen sevgisini içine sığdıramayan biriydi o.

Onlarla sohbet etmek düşündüğünden de keyifliydi ancak Isabel iki konuda huzursuz olduğu için gözü sürekli saatteydi. Öncelikle Morgan'ı görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydı. Ve tabii Adrian ile yalnız kalacakları anı da kolluyordu. Nedeni yalnız kaldıklarında yapacaklarından çok, ona açıkça itiraf edecekleriydi.

Heyecanlı ve son derece sabırsızdı. Bu nedenle Adrian odaya girdiğinde görgüsüzlük olarak nitelenecek bir coşkuy-la oturduğu yerden fırladı.

“İyi geceler hanımlar.”

Isabel dışında herkes yanıt verdi.

Adria ona bakarak, “Isabel'in artık dinlenmesi gerekiyor. Onun için uzun bir gündü,” derken gözlerinde kıskırtıcı imalar vardı. Isabel kendisinden pay biçerek onu çok iyi anlayabileceği bir noktadaydı. Yalnız kalmak artık bir istek değil ihtiyaca dönüşmüştü.

“Ah elbette, saat bir hayli geç olmuş. Yatıp dinlenmesi gerekiyor.” Bunu söyleyen büyük halaydı ve Adrian'ı üstü kapalı ikaz ediyordu.

Adrian gülerek, “Merak etmeyin güzel bayan. Öncelikli görevim karımı memnun etmek,” diye alakasız bir biçimde karşılık verdi. *Biz sevişmeye gidiyoruz* deseydi ancak bu kadar açık olabilirdi. Zaten büyük hala da aynı şeyi düşünüyormuş gibi homurdanarak bir şeyler söyledi.

Isabel hanımları selamladıktan sonra odadan kaçarak çıktı ve Adrian'ın yanından geçerek doğrudan merdivenlere koştu. Daha ilk basamağa gelmeden kocası koluna yapışıp onu durdurdu.

“Kaçıyor musun yoksa?”

Isabel'e göre, ikisinin içince buldukları ruh haliyle bir araya gelmeleri bile başkaları tarafından izlenmemesi gereken bir sahneydi. Genç kız etrafta birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra, “Hayır, sadece yukarı çıkmaya çalışıyorum,” dedi.

“Odamıza kadar sana eşlik etmeme izin ver.”

Isabel Adrian'ın odamız derken sesinde oluşan değişik karşısında hiç vakit kaybetmeden tahrik oldu.

Sesli bir şekilde yutkunup, “Aslında önce Morgan'ı görmem gerekiyor. Hastaydı... Biliyorsun,” deyince Adrian samimi bir ilgiyle “Haklısın, yanına git tabii. Eğer doktor çağırmamız gerekiyorsa hemen birini gönderirim,” diye cevap verdi.

Isabel teşekkür edip merdivenleri çıkmaya başladı. Adrian da peşindeydi. Morgan'ın odasına vardıklarında ise Isabel'i durdurdu ve dudaklarına eğilmeden önce, “Sonra odaya geç ve beni bekle,” diye talimat verdi, sonra ağzıyla kızın dudaklarını hapsetti. Kısa ama vaat dolu ateşli bir öpüşmeydi. Bittiğinde Isabel daha fazlası için ellerini Adrian'ın omuzlarına kenetlenmiş, soluk almaya çalışıyordu.

“Seni bekleyeceğim Adrian,” diyebilirdi nefes nefese. Adrian bakışlarındaki yoğunluğu emiyordu sanki... Aniden sertçe duvara yapıştırarak tekrar öptü Isabel'i. Dudaklarının her bir detayını ezberlemeye çalışıyordu. Birden dizini Isabel'in bacakları arasına soktu ve yukarı doğru hafifçe kaldırdı. Aldığı keskin zevkle Isabel'in dizlerinin bağı çözülür gibi oldu, kendisini iyice ona bastırırken inledi.

“Adrian...”

“Şşşş... Seni bırakmak istemiyorum, lanet olsun.”

Isabel başını iki yana salladı. “Morgan... Ona bakmam gerekiyor.”

Adrian birkaç saniye sanki hiç bırakmayacakmış gibi kollarının baskısını arttırdı ama sonra kızı aniden serbest bırakarak ona destek olmasaydı Isabel'in yapabileceği tek şey yere yığılmak olurdu. Adrian kendini beğenmiş bir şekilde sırıtarak durumu ne kadar eğlenceli bulduğunu belirtmiş oldu. Isabel ise toparlanır toparlanmaz hemen yapıştığı duvardan uzaklaştı ve tek bir kelime dahi etmeden Morgan'ın odasına daldı.

Odada hastalık kokusu vardı. Heyecanın yerini endişenin tatsızlığı almıştı. Hemen yatağın yanına koştu ve ilk iş olarak Morgan'ın ateşini yokladı. Tanrı aşkına yanıyordu...

“Morgan?”

Herhangi bir cevap alamayınca tekrar seslendi.

“Ah... Isabel, sen misin kızım?”

“Ah Tanrı'ya şükür... Benim Morgan, ne oldu sana böyle? Hani iyi olduğunu söylüyordun.”

Morgan kısık bir sesle, “İyiydim zaten... Şimdi de fena değilim ama çok uykum var,” dedi.

Isabel ne yapabileceğine düşünürken önce kapalı pencereyi açıp içeri temiz havanın girmesini sağladı.

Masanın üzerindeki tastaki suyla daha önceden hazırlanan bezi ıslattı ve Morgan'ın alınına koydu.

“İyiyim ben evladım. Sabaha kadar hiçbir şeyim kalmaz.” Sonra kızı ilk kez görüyormuş gibi bakarken, “Senin bu saatte ayakta ne işin var? Hemen yatağına gidiyorsun,” diye çıkıştı. Tabii zayıf sesi istenilen etkiyi vermekten uzaktı.

“Senin iyi olduğunu görmeden gidemem Morgan. Seninle kalıyorum.”

Morgan yine zayıf itirazlarından birini yineledi ama bu haliyle caydırıcı olmak yerine Isabel'in endişesini arttırıyordu.

“Çok yoruldu... Benim yüzümden çekmediğin sıkıntı kalmadı. Seni çok üzdüm Morgan, bu halinin sorumlusu benim.”

“Saçmalama deli kız... Beni daha fazla kızdırma da git dinlen.”

Isabel hiç orali olmadan Morgan'ın bakımını üstlendi. Dadısının verdiği talimatlarla özel bir ilaç hazırlayıp ateşinin düşmesini sağladı. Yaşlı kadının doktora ihtiyacı olmadığını söylemişti ki Isabel doktoru aratmayacak kadar hünerli ve özenliydi. Odada geçirdiği birkaç saat içinde tam üç kez Adrian'dan haber aldı ve karşı haber olarak bu geceyi Morgan ile geçireceğini ilettili. Nihayet Morgan'ın uyuduğundan emin olduğunda ise onu izlerken oturduğu sandalyede uyu-yakaldı.

Isabel havada süzülüğünü düşündüren bir boşlukta gibiydi. Vücudunu ve ruhunu ısıtan bir sıcaklıkla sarılmıştı. Gülümseyip sıcaklığın kaynağına doğru kıpırdadı. Mis gibi kokuyu derin derin içine çekti ve kendisinin de anlamadığı bir şeyler mırıldandı.

Merdivenleri çıkıyordu... Bir üst kata, ikisinin odasına doğru ilerliyorlardı. Gözlerini açamayacak kadar yorgundu. Kaldı ki istemiyordu da.

Yavaşça yatağına yatırıldığını hissetti ama alıştığı sıcaklıktan kopmak istemiyordu. Direnerek ona, Adrian'ın hayaline yapıştı ve “Gitme, bırakma beni,” diye fısıldadı.

O gülüşü asla unutmuyacaktı. Kısık, derinden gelen o etkileyici sesi...

“Adrian...” dedi içini çeker gibi bir sesle.

“Buradayım Bella...”

Isabel gülümsedi. “Seni seviyorum...”

Adrian'ın hayali yine güldü... Ve sonra itiraf etti. “Seni seviyorum Bella...”

Genç kız gülümseyerek uykuya dalarken, aklından bu harika rüyanın hiç bitmemesi geçiyordu.

Yağmur son yarım saattir şiddetini arttırmıştı. Adrian sa-

bahın erken saatinde çalışma odasına kapandığında da yağ-yordu fakat şimdi pencereye vuran damlalar çakıl taşları gibi bir ses çıkarıyordu.

Isabel'le hayal ettiği gece planları suya düştüğü için geceyi tavanı seyrederek geçirmişti. Onunla sevişmek hoş bir deneydi kesinlikle, ancak tek niyeti bu değildi. Aralarında sırlar da yanlış anlaşılmanın bulunmadığı zamanların gelişini arzuluyordu. Ona Eleanor'dan bahsedecekti. Çarpıtmadan, gizlemeden eski karısına karşı ne hissettiğini anlatacaktı... Ve şu anda kimin için yanıp tutuştuğunu anlamasını sağlayacaktı. Dün gece onu kollarına alıp odalarına taşırken itiraf ettiği gibi değil gözlerinin içine bakarak söyleyecekti hislerini.

Dün gece ilk itirafı Isabel yapmıştı. Adrian uzun zamandan beri onun aşkına sahip olduğunu bilse de ilk kez duyduğu kelimeler kalbinin boğazında atmasına neden olmuştu. Duygusal bir andı ve bu Adrian'ı şimdi bile şaşırtmaya devam ediyordu. En son ne zaman duygusallaştığını hatırlamak güçtü, fakat Eleanor'un ölüm acısının çok taze olduğu zamanlardı.

Derin, huzur dolu bir nefesle havayı içine çekti. Isabel'i görmek istiyordu ancak dün gecenin onu yordüğünü biliyordu. Belki yanına uzanır, uyanana kadar onunla kalırdı. Uyandığında ise... *Ah Tanrım...* Aklından geçen kıskartıcı düşüncelerle iç geçirdi.

Ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Yavaşça yerinden kalkıp aynı sükûnetle odadan çıktı. Dün gece yattıkları saat düşünülüğünde Brendan ve Stephan'in uyanması için bile henüz erken bir saattir. Etrafta kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla en üst kata çıktı.

Eleanor'un odası tam da Isabel'inin karşısındaydı. Ancak arada karşılıklı on ikişer odanın uzandığı büyük bir koridor bulunuyordu. Adrian Isabel'in olduğu tarafa gitmek yerine aksi yöne, Eleanor'un odasının kapısına kadar yürüdü.

Koridorda huzursuzluk veren derin bir sessizlik vardı. Kilidi çevirdi ama kapıyı açmadan önce bir süre bekledi. Bu

odaya en son girdiğinde, Isabel'e sonradan çok pişman olacağı şeyler söylemişti... Ve ondan önce ne zaman girdiğini bile hatırlamıyordu. Aslında hatırlıyordu... Vivian ile nişanlandıkları sıralardı. Rüyalarındaki Eleanor'un neden kederle baktığını, neden sessizce arkasını dönüp gittiğini anlamaya çalışıyordu. Şimdi anlıyordu ama...

Kapıyı yavaşça itti, sonuna kadar açılmasını bekledi. Daha önceleri Eleanor'un odasına defalarca girmesine rağmen hiç böyle tereddüt ettiğini hatırlamıyordu. Belki de söyleyecekleri yüzündendi. Veda için... Ama o da bunu istemişti zaten.

Eşyaların yerlerinin değiştirilmemesi için kesin talimatı senelerdir dikkatle yerine getiriliyordu. En küçük eşya bile yerinden oynamamıştı. Tuvalet masasındaki tarak ya da parfüm şişeleri olduğu gibi duruyordu ve tam aynanın önünde madalyon şeklinde büyük bir kolye vardı. Çok değerli değildi fakat Eleanor onu ilk gördüğünde vurulmuştu... İçine Adrian'ın ve doğacak ilk çocuklarının resmini koymak niyetindeydi.

Adrian madalyonu açarken çıkan *klik* sesi sessiz odada çınladı. Nefes alıp veriş hızı ve huzursuzdu. Boğazına oturan yumruk, derin nefeslerine mani oluyordu. Kendi resmine baktı... Diğer taraf ise boştu.

Görmeye tahammül edemeyerek madalyonu kilitledi ve aldığı yere bıraktı. Neden buraya geldiğini biliyordu fakat ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir şey söylemek zorunda değildi belki de... Sadece onun varlığını en yoğun hissettiği dört duvar arasında sessizce günah çıkarabilirdi...

Her şey değişiyordu... Bu odayla ilgili kafasındaki algının mistik olmaktan çıkıp daha maddesel bir yöne kaydığını fark ettiğinden çok daha önce her şey değişmeye başlamıştı. Bir zamanlar atmosferin verdiği karıncalanma hissi, şimdi rahatsız etmeyen bir hissizlikten başka bir şey değildi.

Duvardaki ikisine ait tabloya kaydı bakışları. O gün hissettiklerini en ince detayına kadar hatırlıyordu. Sadece

Eleanor'un poz vermesi gerekirken, onun şımarık oyunbozanlığı yüzünden kural ve gelenek dışı bu resim ortaya çıkmıştı. Poz verdikleri saatlerin tek dışı bu resim ortasıkılmamışlardı. Ressamı pek de kibar olmayan bir aceleyle gönderdikten sonra da sabaha kadar sevimişlerdi.

Bunu hatırlamak Adrian'a acı vermiyordu artık. Gülerek tabloya iyice yaklaştı fakat Eleanor'un sevgi dolu yüzüne bakarken gülüşü soldu, yerini bir keder aldı.

"Eleanor..."

Ne söyleyeceğini aklından geçirirken ressamın kusursuz işçiliğinin onu ne kadar da gerçekçi yansıttığı fikri geçti aklından, gülümsedi. Isabel'le birbirlerinden ne kadar da farklıydılar...

"Eleanor... Huzur içinde olduğunu düşünmek istiyorum. Beni anladığına ve benim için mutlu olduğuna inanmaya ihtiyacım var... Onu seviyorum. Öyle güçlü bir şey ki bu kanım çekiliyor sanki. Kalbim duruyor ya da deli gibi çarpıyor. Aptala dönüyorum." Başını önüne eğip aptallığı için güldü ama içindekileri dökmeye devam etti. "Bu sözleri daha önce sana söylemiştim biliyorum... Ve senden başka kimse için böylesine güçlü şeyler hissedebileceğime asla inanmazdım... Bu seni üzer mi? Ya da daha fazlası olduğunu söylersem seni kırar mıyım Eleanor? Seni kaybettiğimde benim de bir yanımda yok oldu fakat devam edebildim. Eleanor... Isabel'i kaybetmek, hatta uzaklara gittiğini düşünmek bile beni kahrediyor... Onu çok seviyorum..." Tekrar başını eğdi. "Onu tanısaydın eminim sen de severdin. Beni deli ediyor... Her anlamda. Daha önce tanıdığım hiç kimse gibi değil. Hatta senin gibi de... Aklımı başımdan alıyor... Bazen öyle çilden çıkarıcı ki canımı yakmak istiyorum." Hafifçe güldü ve başını tabloya doğru kaldırdı. "Ama en çok da ona sarılmak istiyordum. Onu korumak ve... Tanrım..." Devamını getiremeden sustu. "Bir bebeğimiz olacak... Sen bunu zaten biliyorsun."

Daha fazla konuşmasına gerek yoktu. Eleanor hayattayken de sessizliğinden birçok anlam çıkaracak kadar iyi tanırdı

Adrian'ı. Adrian da onu... İlişkilerindeki dinginlik huzur verirdi ve sessiz geçirdikleri saatlerin mutluluğuna alışmışlardı. Şimdi de aynı şeyi hissediyordu. Konuşmadan bile Isabel'i neden sevdiğini söyleyebilirdi ona... Neden daha farklı hissettiğini açıklayabilirdi. Tanrı aşkına bundan sonra ne olması gerektiğini ikisi de biliyordu.

İyi kalpli, melek Eleanor'un gidiş anıydı bu... Gerçek anlamda Henfield'ı terk ettiğini hissediyordu Adrian. Kalbi her zaman onun için de atmaya devam edecekti ama o an kalıcı bir vedayı yaşıyorlardı sessizlik içinde. Eski karısının gülen yüzüne sabitlediği gözleri doldu... Sonra sadece ikisinin duyacağı şekilde fısıldadı.

"Elveda Eleanor..."

Isabel Mimi'nin dikkatli bakışları altında üzerini değiştiren ilk defa onun erkek olabileceğinden şüpheleniyordu ki dayanamayıp güldü.

Giyindikten sonra Mimi'nin havayı koklamaya çalışıyormuş gibi uzattığı kafasına üstünkörü bir öpücük kondurup, "Birazdan ikimiz için de yiyecek bir şeyler bulacağım. Karnımdaki ufaklık da en az senin kadar obur. Sakın ben gelene kadar odadaki sinekleri avlamaya kalkma," dedi ve hayvana göz kırıp dışarı çıktı.

İlk önce Morgan'ı görecekti fakat Adrian'ın odasının önünden geçerken durmasını sağlayan zaafı vardı. Dün gece Adrian tarafından odasına taşındığını hayal meyal hatırlıyordu ama hayal ve gerçeğin iç içe geçtiği bir noktadan sonrası hafızasından tamamen silinmişti.

Uyuyor muydu acaba? İçinden bir his Adrian'ın erkenci olduğunu söylüyordu. Muhtemelen at binmek için çıkmıştı ya da çalışmak için aşağı inmişti. Yine de şansını denemek için tokmağa uzandı, anında vazgeçti. Eğer şimdi odaya girer ve kocasını içeride bulursa Morgan iyileşip yataktan kalkana ka-

dar onu göremeyecek kadar meşgul olurdu. Hafifçe gülümledi ve aşağı inme planını uygulamak için dans eder adımlarla koridoru geçti.

Adrian onu içeride yakaladığı o günden sonra Isabel o odaya bakmamaya özen gösteriyordu. Ne var ki bu sefer dikkatli, duvardaki mumlarla yeterince aydınlık olmasına rağmen her zamanki gibi odanın etrafına anormal bir loşluk yayılmıştı. Buna rağmen Isabel kapının aralık olduğunu görebiliyordu. Farkında olmadan elini kalbinin üzerine bastırdı...

Adımlarının onu nereye yönlendirdiğini ancak merdivenleri geçtiğinde fark edebildi. Endişeliydi ama daha bakılmayan his meraklı. Tekrar yakalanmak istemeyişi bile yeterince caydırıcı değildi. Elini uzattığında dokunabileceği bir noktaya kadar kapıya yaklaştı, içeriden bir ses gelip gelmediğini duymak için kısa bir süre bekledi. Sessizlik kulaklarında bir çınlama gibiydi. Hissettiği huzursuzluğa rağmen bir adım daha yaklaştı ve aralık kapıdan usulca içeri baktı.

O anı ömrü boyunca hatırlayacaktı... Sözlerden çok daha fazlasını anlatan gözlerdeki derin keder ve sevgi. Isabel'in asla sahip olamayacakları için acımasız bir hatırlatmaydı. Yine aynı şey olmuştu işte, Adrian yine paramparça etmişti onu. Ama bu sefer suçlu olan o değildi... Suçlu Isabel'di. Baş edebileceğine ve Adrian'ın aşkına sahip olabileceğine dair küçük bir umut taşımıştı çünkü. Eleanor'u unutturabileceğini ummuştu. Ne aptallık...

Ne kadar da üzgün görünüyordu Adrian... Isabel gitse böyle üzülür müydü ya da gözleri dolar mıydı böyle? Hayır, sadece öfkelenir ve hakaret ederdi. Hiçbir zaman Eleanor'u sevdiği gibi sevmeyecekti onu... Şimdi Adrian'ı izlerken elindekiyle asla idare edemeyeceğini düşünüyordu Isabel.

Kendi aşkı böylesine büyükken payına düşenin sıcak bir gülüşten ya da tutkulu saatlerden başka bir şey olmayışını kabullenemezdi. Çünkü şu anda asla mutlu olmayacağını kanıtına bakıyordu aslında...

Ölmüş bir kadına karşı kaybettiğini anlamanın verdiği korkunç ümitsizlik, sessiz gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine neden oldu. Kaçıp giderken bile içinde var olan küçük umut ateşinin yerinde, büyük bir soğukluk vardı şimdi. Kıskançlık, kalbine saplı bir bıçak gibi acı veriyordu, nefesini kesiyordu... Daha fazla görmesine gerek yoktu çünkü onunla birlikteyken öyle uç noktalarda şeyler hissetmişti ki katlanabileceği acının sınırlarının buraya kadar çizildiğini biliyordu.

Boğazından yükselen ani hıçkırığı engellemek için elini ağzına bastırdı. Gözyaşları sel gibi yanaklarına ve şimdi de eline dökülüyordu. Engel olamadığı acı inleyişinin Adrian'ın etrafını saran büyüyü dağıtışını hayal meyal fark ettiği an göz göze geldiler.

Adrian, "Isabel hayır..." diye fısıldadı yüzündeki acıyla...

Isabel ise yapabileceği tek şeyi yaptı... Koşarak oradan uzaklaştı.

Otuzuncu Bölüm

Isabel merdivenleri ayakları kanatlanmışçasına hızla inerken ağlıyordu. Peşinden gelip gelmediğini görmemişti, açığı umursamıyordu da... Sadece uzaklaşmak, yalnız kalmak istiyordu. Zemine indiğinde kendisine şaşkınlıkla bakan uşağın daha önceden açtığı bahçe kapısından koşarak dışarı çıktı. Arkasından seslenildiğini duyuyordu ama durmadan koşmaya devam etti.

Kamçı gibi yüzüne vuran yağmur damlaları gözyaşı seline karışmıştı. Isabel umursamadan neredeyse kör içgüdüyle bahçeyi geçip dışarı çıktı. Ayakları tarafından yönlendirilmek tek seçeneğiydi zira aklı yukarıda gördükleriyle siyaha boyanmıştı.

Derken zar zor onun kendi adını haykıran sesini işitti.

Isabel durmadı ve gül bahçesinin içine daldı. Nereye varacağını bilmeden tüm gücüyle koşuyordu. Yağmurun yere vururken çıkardığı sesler dışında hiçbir şey işitmeyecek kadar uzaklaşana kadar koştu, fakat nasıl olduğunu anlamadan koluna biri asıldı ve düşmek üzereyken onu göğsüne bastırdı.

Isabel umutsuzca çarpınıp kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak beni Adrian, lütfen bırak."

"Isabel... Isabel bana bak!"

Isabel başını Adrian'ın göğsüne gömerek ona bakmayı reddetti. Bir yandan da ağlayarak gövdesine sarılan kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

Adrian tek eliyle kızın çenesini kavrayıp yüzüne bakması

için onu zorladı. "Isabel bana bak sevgilim. Yüzünü çevirme, lütfen Isabel." Sesi ümitsizliğini yansıtıyordu.

Isabel adamın kollarından kurtulup iki adım geriye sıçradı ve umutsuz bir haykırıyla, "Yapamıyorum Adrian... Onunla başa çıkmam imkânsız. Sen onu severken bana vereceklerinle yetinemeyecek kadar çok seviyorum seni," diye itiraf etti. Adrian tekrar kollarına çekmek isteyince öfkeyle adamın elini itti. "Bana dokunma! O zaman aklım karışıyor ve söylemem gerekenleri unutuyorum. Yapmamam gereken şeyler yapmaya başlıyorum ve sonunda yine ağlıyorum..."

Adrian aldırmadan sertçe onu kolları arasına çekti. Yüzü neredeyse kızınkine değmek üzereydi, nefesleri birbirine karışmıştı. Yağmur damlaları siyaha dönen saçlarının oluşturduğu yolları takip ederek Isabel'in yüzüne akıyordu.

"Bella... Yukarıda gördüğün şey bir vedaydı."

"Yapma Adrian, ne gördüğümü söyleyeyim mi sana? Gözlerindeki sevgiyi, kahroluşu gördüm. Ne söylersen söyle aksine inandıramazsın beni... Ama seni suçlamıyorum. İnan bana suçlamıyorum. Bu elinde olmayan bir şey... Aşkın nasıl hissettirdiğini biliyorum... Lanet olsun..." Ümitsizce yeniden başlayan hıçkırıkları aniden Adrian'ın göğsünde boğulan ıstırap dolu iniltilere döndü.

Ondan kurtulmak istiyordu fakat sığındığı sıcaklığa öyle çok ihtiyacı vardı ki bir an hiç kıpırdamadan o şekilde kaldı, dinmek bilmeyen fırtınanın en yıkıcı olduğu saniyeleri orada tüketti. Saçları arasında gezinen dudakların verdiği heyecanla karışık mutluluğu içine çekmesine rağmen gerçekçi tarafı teselli bulmasına izin vermiyordu.

"Bana hiçbir zaman öyle bakmayacaksın Adrian... O kadar gurursuzum ki beni küçümsemem umurumda değil. Seni daha gördüğüm ilk andan beri seviyorum... Seni çok seviyorum ama bu beni mutlu etmiyor. Dayanamıyorum artık..."

Adrian yüz yüze gelecekleri şekilde Isabel'i uzaklaştırdı. İki eliyle kızın yüzünü kavrayınca Isabel de ellerini onunların üzerine koydu. Belki ona mani olmak niyetindeydi ama Adrian'ın bakışlarındaki sıcaklık onu engelledi.

"Dün gece sana ne söylediğimi hatırla Bella... Seni yatarmıza yatırırken bana aşkı itiraf ettiğinde ne söylediğimi hatırla sevgilim." Beklentiyle yüzü daha da yumuşamıştı ama Isabel bunu göremedi. Çünkü o an geceki hayalini düşünüyordu. O bir rüyaydı... Adrian'a aşkı itiraf etmişti ve o da... Tanrı aşkına o da demişti ki...

Isabel anında başını iki yana sallayarak itiraz etti. "O bir rüyaydı."

Adrian güldü. "O zaman ikimiz de aynı anda aynı rüyayı gördük Bella... Isabel anlamıyor musun seni seviyorum."

Isabel donuk bir an, bu ihtimalin gerçek olduğunu inanamak için müsaade etti kendine. Gerçek dışı bir olasılık olduğu fikrini uzaklaştırdı kafasından ve mutluluğun bir dokunuşu gibi teninde gezinmesine izin verdi. Ne var ki Adrian'ın hayatına girdiği ilk anda kaçması için onu ikaz etmesi gereken mantık, şimdi fazlasıyla acımasızdı.

Genç kız onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek için beklemeyecekti. "Yapma bunu Adrian!"

Adrian inanamıyormuş gibi kıza baktı. "Isabel seni seviyorum, sana âşığım."

Isabel etkilenmiyormuş gibi davranmaya devam etti. "Teselli istemiyorum senden."

"Bu bir teselli değil. Ne istediğini söyle bana. Eleanor'la ilgili konuşmamı ister misin?" dedi Adrian yüzündeki açıklama yapmak için can atar ifadesiyle.

Isabel başını iki yana salladı. Nasıl olduysa, Adrian'ın kolları arasında değildi artık. "Bana bilmediğim ne anlatabilirsin ki? Beni o odada yakaladığında söylediklerin kalbimi kırdı ama hep... Hep umut etmeye devam ettim. Seni onun resmine kaybolmuş gibi bakarken görene kadar beni seveceğine bir şekilde inanmıştım... Ama şimdi bitti. Aptalım ben."

"Aptalsın Bella... Sen tanıdığım en aptal kadınsın."

Isabel öfkelenmek istedi ama öyle perişandı ki yapabildiği tek şey acı çekmekti. Hiç istemediği yaşlar yağmur gibi yanaklarından süzölmeye başladı tekrar.

“Seni sevmek istemezdim Adrian...”

Omuzları çöken Adrian'ın konuşurken sesi teslimiyetini yansıtıyordu. “Beni sevmenden daha fazla mutluluk veren tek şey, seni sevmek Bella... Duymak istediğin bu değil miydi? İtiraf ediyorum tekrar ve tekrar... Seni seviyorum. Daha ne söylememi istiyorsun?”

Genç adam ceketini hırsla çıkarıp yere fırlattı. Şiddetli yağmurun beyaz gömleğini sırlıklam etmesi saniyeler sürmüştü. Isabel ise az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Mutlu hissettikçe içini saran korku huzuru bulmasına mani oluyordu. Neden inanamıyordu ki ona? Belki de gerçek olamayacak kadar güzel şeyler söylediği içindi.

“Eleanor’u çok sevdim Bella... Onun için gözümü kırpmadan ölebilirdim ama o gitti artık.”

Adrian'ın sözleri Isabel'in içinde acı kasımlara neden oldu. “Hayatım boyunca bir daha âşık olmayacağıma yemin etmişim ama yanıldım. Eleanor’un odasında idim çünkü bunu itiraf etmeliydim. Ona başka birisine âşık olduğumu söyleyecektim...”

Isabel inanamayarak adama bakıyordu. “Adrian...” dedi bir büyüün tesiri altındaymış gibi. Aralarında aşılması gereken kısacık mesafe bu fısıltıyla daha da küçülmüş gibiydi. Fakat Adrian konuşmaya devam etti.

“Isabel... Seni var olan ya da olmayan her şeyden, herkesten daha çok seviyorum... Aklıma kazındığını, aldığım nefesle bile içime dolduğunu biliyor musun Bella? Bunu anlayabilecek kadar seviyor musun beni?”

“Adrian?”

Adrian yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, başını kızın gövdesine yaslayıp kollarını beline doladı. “Yasak meyvenin tatlı zehri gibi kanıma işlerken sadece izleyebildim. Sana bakmak bile günaha girmekti Bella... Neden sana dokunamayacaktım ki?”

Isabel Adrian'ın ıslak saçlarını usulca okşarken bir uyur-gezer gibi sabitçe uzak bir noktaya bakıyordu. Duydukları

öylesine inanılmazdı ki küçüçük bir umut taşıması halinde bile, gül bahçesi küle ya da Adrian bir hayale dönüşecekmiş gibi hissediyordu. İstemediği bir korku etrafını sarmış, düşünceleriyle aklını başından almaya devam ediyordu.

“Beni kandırdığın için Tanrı'ya şükrediyorum. Eğer o ya-
lanı söylememiş olsaydın seni ne için zorlayabilirdim bilmi-
olamazdım. O gece Preston'la seni uygunsuz şekilde yakala-
dığında neden hırçınlaştığımı biliyor musun? Onunla seviş-
tiğini düşündüğümde hissettiğim öfkenin ahlaki kurallarla
hiçbir ilgisi yoktu. Kiskanmıştım Bella...”

Isabel geçmiş hatırayı düşündüğünde üzerine çöken ka-
lın bulutlar dağılır gibi oldu. Tanrı aşkına bu bir rüya ya da
kendi türettiği bir kurmaca değildi. İnanamayarak Adrian'a
doğru başını eğdi, sonra yavaşça dizlerinin üzerine çökerek
onunla yüz yüze geldi. Sevdigi adamın yüzünü avuçları ara-
sına alırken şaşkınlıkla, “Beni gerçekten seviyor musun Ad-
rian?” diye sordu.

Adrian'ın yüzüne kızı kemiklerine kadar ısıtan, baştan
çıkarcı bir gülümseme yerleşmişti. Ve sonra başını Isabel'e
iyice yaklaştırarak, gözlerinin içine bakıp ona hayatı boyun-
ca tattığı en büyük mutluluğu veren sözleri fısıldadı. “Seni
öyle çok seviyorum ki... İçimde aynı anda hem acı hem de
zevk veren bir alev geziniyor sanki... Buna rağmen sana daha
fazla susuyorum... Sana sahip olmak yetmiyor çünkü hiçbir
zaman sana tam anlamıyla sahip olamayacağımdan korkuyo-
rum. Seni kaybetmekten, aşkın ateşini bir daha hissedeme-
mekten korkuyorum Bella... Vahşi, ele avuca sığmaz ruhun
beni korkak bir zavallıya döndürdü işte. Senin için tüm ben-
liğimden, her şeyden, herkesten ödün verebilirim anlıyor
musun? Seni kaldıracığının çok daha ötesinde bir aşkla
seviyorum Bella...”

Adrian ona hiçbir zaman Eleanor'a baktığı gibi bakmaya-
caktı, bunu şimdi daha iyi biliyordu Isabel. Çünkü kocası-

nın gözlerinde gördüğü şey, sadece Isabel içindi, ona özeldi. Daha fazlasına gerek duymayacağı kadar yoğun bakışlarda tek bir gerçek vardı... Adrian, Isabel'i sözleriyle ifade edemediğinden çok daha fazla seviyordu. Geri kalan tüm hisler yoğunlaşarak zümrüt yeşili gözlerde henüz türetilmemiş ke-limelerin yerini tutuyordu.

Isabel'in altın rengi gözleri yaşlarla doldu ve genç kız kol-larını kocasının boynuna dolayarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Özlem dolu, zevk vermek için değil de yaşama tutunmak için ihtiyaç duyulan bir kaynaktan su içmek gibiydi bu öpücük. Ne Adrian için deneyimini ne de Isabel için baş-tan çıkarıcılığını kanıtlama şansıydı bu... Bu öpücük her ikisi için de tecrübesiz bir başlangıçtı.

Yağmur şiddetle yağmaya devam etmesine rağmen iki âşik dizlerinin üzerinde, çamurlu toprağa çökerek tek vücut halini almışlardı. Dudakları, hassas hislerine rağmen hiç olmadığı kadar hoyrat ve ihtiyaç doluydu. Adrian dudaklarını Isabel'in dudaklarından koparıp boynuna yapıştırdı ve kızı içine düşüğü duygusallıktan kopartıp zevkten kıvrandıran kadar tahrik etti.

Adrian başını zorlukla kaldırarak, "Bella... İçeri girelim sevgilim. Sana daha yakın olmaya ihtiyacım var," dedi güç-lükle nefes alarak. Aşk ve arzu ikisi söz konusuyken hep iç içeydi zaten.

Isabel rehavetle kapadığı gözlerini zorlukla aralayıp başını salladı ve Adrian'ın onu kolundan tutup sürüklemesine izin verdi. Yine evden çıktıklarında olduğu gibi koşuyorlardı ama bu sefer Isabel aklını kaçırmamasına neden olabilecek kadar bü-yük mutluluğu yüzünden gülüşünü engelleyemiyordu.

Nihayet evin önüne geldiklerinde Adrian, "Ön taraftan girmeyeceğiz. Bu şekilde kimsenin seni görmesini istemiyorum," deyince Isabel üzerine baktı ve Adrian'ın neden ateşli gözlerini göğüslerinden alamadığını fark etti. Tanrı aşkına beyaz elbisesi ve kombinezonu sertleşen meme uçlarını sak-layamayacak kadar şeffaflaşmıştı. Utançla kızardı fakat öyle

mutluydu ki aptalca gülmeye devam ediyordu. Adrian daya-namayıp tekrar öptü onu ve öpmeye devam ederken evin yan- tarafına doğru sürükledi.

Mutfağa çıkan kapılardan birinden içeri girdiler. Etrafta kimse görünmüyordu fakat mecburen girdikleri mutfak-ta kahvaltı hazırlığı yapan üç kız vardı. Onlar da Isabel ve dikleri gibi gördüklerinin gerçek olup olmadığından emin olmak için birbirlerine bakıyorlardı.

Isabel bir kahkaha attı. Açıkçası insanların ne düşündü-ğü umurunda değildi. Mutluluktan ölmek üzereydi. Yukarı çıkarken kullandıkları merdivenler karanlık ve rutubet ko-kan bir koridorun sonundaydı. Isabel varlığından haberdar olmasına rağmen buraya daha önce hiç gelmemişti. Koşarak koridoru geçtiler ve dar, döner merdivenleri hızla tırmandı-lar. Isabel heyecan dolu titreyişlerinin önüne geçemiyordu ki Adrian aniden durup, "Üşüdün mü sevgilim," diyerek kızın itiraz etmesine fırsat vermeden onu kucığına aldı. Isabel'in gülüşü taş duvarlara çarpıp tuhaf bir şekilde yankılanmıştı.

Nihayet en üst kata geldiklerinde ana merdivenlerin tam karşısına açılan bir kapıdan geçtiler. Odalarının bulunduğu koridor boştu. Adrian Isabel'i kucığından indirmeden geniş adımlarla hedefine doğru yürüyordu ki hemen arkalarından Morgan'ın endişeli sesi duyulunca bir küfrederek durdu.

"Kızıma bir şey mi oldu?"

Isabel koşarak yanlarına gelen Morgan'a Adrian'ın omzu-nun üzerinden baktı ve telaşla, "Sorun yok Morgan... İyi-yim... Sen kalkmışsın. İyi misin?" dedi.

Morgan hiç orali olmadan, "At kadar sağlamım ben. Ne oldu düştün mü yoksa?" deyip Adrian'ın engellemek isteme-sine rağmen Isabel'i görmek için çabalıyordu. "Sorun ne? Ne oldu?"

Adrian sabırsızca Morgan'dan uzaklaştı ama kadın peşle-rinden gelmeye devam ediyordu. En sonunda Adrian daya-namayıp lafı yapıştırdı. "Karımı yatağa atmaya çalışıyorum Morgan ve tek sorun sensin, artık anladın mı?"

Isabel başını Adrian'ın göğsüne gömüp gülüşünü gizledi. Morgan ise kıpırtısız bir şekilde gerilerinde kalmıştı. Sonra çenesini yukarı dikip gül bahçesinde yaşananları biliyormuş gibi sırtı ve "Artık vakti gelmişti," diyerek az önce geldiği yöne doğru geri döndü. Adrian ise yoluna devam ederken gülüyordu.

Ancak odaya girdiklerinde her ikisi de fazlasıyla ciddiye. Adrian kızı yatağa atmak yerine ayaklarının üzerine bıraktı ve nefes almasına şans tanımadan öpmeye başladı. Isabel kollarını onun boynuna dolayıp parmaklarını ıslak saçlarının arasına soktu ve başını iyice kendisinininkine yaklaştırdı. Bedenlerinin alt kısmı birleşmeyi erkene almak istemiş gibi birbirine yapışmıştı.

Adrian soluk kesen öpüşmeyi kesip Isabel'i uzaklaştırdı ve elbisesini sertçe çekiştirdi. Isabel esneyip zarar gören kumaşın çıkardığı sesi duyduğunda edepsiz bir şekilde inlemekten kendini alamadı. Elbette bu kışkırtıcı ses birkaç saniye içinde çırılçıplak kalmasına neden olan bir sabırsızlığı tetiklemişti.

Adrian gömleğini çıkarırken, Isabel de soğuk duvara yaslanmış aç gözlerle onu izliyordu. Hissettiği büyük tahrik, utanç ve diğer nahif olan tüm duyguları ikisinden uzaklara götürmüştü. Adrian koyu renk duvarda mükemmel bir tezahür eden inci parıltısındaki vücudunu kararmış gözlerle izlerken o da tüm dişiliğiyle bakışlarına karşılık veriyordu... Genç adam pantolonunu çıkardığı sırada Isabel alt dudağını neredeyse kanını akıtacak bir şiddetle dişledi.

Birkaç saniye sonra tekrar onun kolları arasındaydı. Adrian yüzü duvara bakacak şekilde kızı sertçe döndürdü ve kulağına, "Bella aklımı başımdan alıyorsun sevgilim. Seni seviyorum," deyip erkekliğini Isabel'in kalçalarına yasladı. Isabel avuçlarını ve alnını duvara dayamış, her seferinde bir öncekinden daha çarpıcı olan yoğun arzuyla baş etmeye çalışıyordu. Aşkın gücüydü belki de böyle yoldan çıkmasına neden olan...

Derken Adrian tek elini gergin göğüslerinden birinin üzer-

rine kapayıp diğerini de karnından aşağıya, o noktaya doğru kaydırmaya başladı. Isabel kanım tutuşturan ani dokunuşları birlikte geriye doğru yay gibi büküldü, ellerini adamın saçları arasına daldırdı. İhtiyaç duyduğu öpüşmeye kavuşmak için başını olabildiğince yana çevirerek ikisine de yardımcı oluyordu. Adrian onu en tahrik edici oyunlarıyla oğarken öpüşleriyle de kızın dizlerinin bağı çözülme üzereydi.

Yine aynı zevkle gerginleşmeye başlamıştı. Kocasının sivilirli parmaklarının gerçekleştirdiği tatlı masaj yüzünden uyluklarındaki kaslar bile istemsizce kasılıp gevşiyordu. Isabel, "Adrian..." diye fısıldadı dudaklarını onunkilerden kurtararak... Sonra bir süredir ihmal ettiği havayı ciğerlerine çekti ve derin bir şekilde inledi.

Zevk, tek bir noktadan başlayıp her bir noktasında kalıcı izler bırakarak yine aynı yere dönüyordu. İçinde yükselen o tanıdık his beynine hükmederek onu en çılgın şeyleri istemeye teşvik ediyordu. Bu Isabel'in iyi kızdan kötü kızı geçiş yapmasını sağlayan bir serbestlikti... Ve o şu anda kesinlikle iyi bir kız değildi.

Adrian'ın kulağına fısıldadığı utanmaz kelimelerin baştan çıkarıcılığına ve okşayan parmaklarının hızlanan ritmine kapılarak kalçalarını kocasının erkekliğine doğru bastırdı, elini uzatsa yıldızlara degecek kadar yukarı yükseldiğinde ise çığlık atarak kendini boşluğa bıraktı. Düşüğünde ise Adrian'ın güçlü kollarında ve onun aşkla ışıldayan mükemmel yüzüne bakıyordu.

"Bana teslim olmana bayılıyorum... Savunmasızlığına rağmen zevk kasılmalarıyla beni mahvedebiliyorsun Bella... Bu başka hiçbir şeyle kıyaslanamaz..."

Isabel kuruyan dudaklarını nemiyle kirpiklerinin arasından ona delirtecek bakışlar atıyordu. Adrian dişlerinin arasında ılık gibi bir nefes çekerek sert öpüşüyle Isabel'in sırtını duvara bastırdı. Dili ağzının içini yağmalıyor ve kızın küçük iniltilerini içine çekiyordu. Elleri Isabel'in kalçalarını iki eliyle kavrayarak kendi bedenine yapıştırmıştı. İçine gir-

mesini engelleyen tek şey tükenmek üzere olan zayıf sabrıydı fakat daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Dudaklarını zorla Isabel'inkilerden ayırıp boynunu öpmeye başladı. Küçük kulak memesini dişleriyle kısıtırınca kız acıyla ilgisi olmayan küçük bir çığlık attı. Adrian'ın dudakları aşağılara doğru, geçtiği her noktada ateşten izler bırakarak ilerliyordu. Isabel az önce yaşadığı doyuma rağmen ona hiçbir zaman doyamayacağını düşündüren bir açıklıkla yine sarsıldı.

Hassas meme uçlarını emip diliyle harikalar yaratan erkeğe inanamayarak baktı, sonra aldığı zevk yüzünden başı teslimiyetle geriye düştü. Uzun süren bu tatlı işkence, kadınlığındaki ateşi son noktaya kadar körüklemek üzereydi. Derken Adrian göğüsleriyle ilgilenmeyi bırakıp daha aşağıya yöneldi. Isabel etini dağılayan ilk dil temasıyla çığlık atarken, erkeğin başını saçlarından kavrayarak o noktada sabitlemişti. Aldığı zevk acıya karışmıştı sanki... Adrian'ın aman vermeyen dil darbeleriyle sonunun geleceğini kim bilebilirdi Tanrı aşkına? Artık dayanamayacağı bir noktaya geldiğinde, "Adrian lütfen," diyerek inliyordu fakat onu durdurabileceğinden hiç de emin değildi.

Ne var ki Adrian kadınlığına bir öpücük kondurduktan sonra tek bir kelime etmeden doğruldu ve Isabel'i çıldırtan bir gülümsemeye ona baktı. "İçinde olmamı mı istiyorsun deli kızılım benim? Seni almamı ve bir daha bırakmamamı?"

Isabel sesli bir şekilde yutkunmaktan başka hiçbir tepki verebilmiş değildi. Adrian tekrar güldü ama yapmaya çalıştığı şeyi fark ettiğinde Isabel'in aklından geçen en son şey gülmektir. Kız tek bacağına Adrian'ın uyluğuna dolandığını hissetti fakat daha sonra hissettiği, onun sıcak erkekliğinin tam da kendi merkezine yaptığı baskıydı. Isabel içine doğru hareket eden sertlik karşısında sırtını kamburlaştırarak başını Adrian'ın boynuna gömdü, ellerini bir pençe gibi adamın omuzlarına geçirdi.

Bir süre sonra içine tamamen giren Adrian hareketsiz kaldı ve hırıltılı nefesler alıp vererek birleşmenin ilk hazzının lamsız kelimeler fısıldıyordu.

Isabel başını kaldırıp ona baktığında Adrian kızın güzelliği karşısında afallamıştı. Bilinçsiz bir biçimde Isabel'in içinden çıktı ve tek bir hareketle tekrar girdi. Gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadan aynı ritmik hareketi devam ettirecek ikisi delirmesine neden oluyordu.

Isabel gerçek anlamda kendini kaybetmenin ne anlama geldiğini anladığı şu dakikaların inanılmazlığıyla büyülenmiş gibiydi. Bu kadar utanmazca ve böylesine pervasızca yapmak istediği şey, Adrian'a aynı onun kendisine yaptığı gibi karşılık vererek zevkten kıvrınmasını sağlamaktı. Bu düşünceyle bacağına biraz daha yükseltmekte bir sakınca görmedi. Adrian değişikliği anında fark etmişti.

Ani bir hareketle kızı yükselterek bacaklarının beline dolanmasına neden oldu ve ikinci bir hamleyle hâlâ içindeyken onu duvardan uzaklaştırıp yatağa oturdu. Isabel afallamıştı çünkü duruşları hem fazlasıyla müstehcen hem de mutluluk verecek kadar sıcaktı. Genç kız şaşkınlığını yüzüne yansıtarak Adrian'ın yüzüne eğildi. Bacakları yatağa oturan erkeğin her iki tarafından kırılmıştı. Farkında değildi ama dizlerinden aldığı destekle yükselip alçalarak Adrian'ın hareketlerine hükmediyordu.

Adrian'ın gülerken saçlarındaki tokaya uzanmak için elini arkaya atışı Isabel'e göre yapılabilecek en anlamlı hareketti. Kız, tokadan kurtulan saçların çıplak sırtına ve kalçalarına değişmesinin verdiği hazzın Adrian'ın dokunuşlarıyla birleşmesinden memnun olarak iç geçirdi. Gözlerinin buluşma anı, birbirlerinin bakışlarında kayboluşlarıydı. Aynı anda aynı şeyi hisseden kadın ve erkeğin sahip olabileceği en derin ve anlamlı yakınlık, aşk itirafıyla gelen bir ayrıcalık değildi.

Isabel yavaşça yükselip alçalırken Adrian'ın küçük jestlerinin ne anlama geldiğini şimdi daha iyi bildiğini fark ediyordu.

Bu bakış daha önce de görmüştü... Aynı yoğunluk ve aynı tutkuyla... Adrian aşkı itiraf etmeden çok daha öncesine ait bir anıydı az önce Adrian'ın gözlerinde gördüğü sıcaklık.

Sımsıcak bir gülümseme yayıldı yüzüne, sonra hayatı boyunca asla söylemekten usanmayacağı kelimeleri fısıldadı onun kulağına. "Seni seviyorum Adrian..."

"Seni seviyorum Bella..." diye yanıt aldı dudaklarına değen bir kelebeğin dokunuşunu hatırlatan öpücükten önce.

Adrian kendini yavaşça geriye doğru bırakarak yatağa uzandı. Böylece Isabel'in üzerindeki hâkimiyetini tam anlamıyla kabul etmiş oldu. Kız hafifçe öne doğru eğilerek ellerini Adrian'ın geniş göğsüne koyup kalçalarını hareket ettirmeye devam etti. Saçları adamın göğsüne yayılmıştı ve gül kokusu inanılmaz bir tahrik unsuruydu. Adrian karısının cesur hamlesi karşısında kıvranıyor ve acıyla karışık iniltilerle ne durumda olduğunu itiraf ediyordu.

"Bella, Tanrım Bella daha hızlı... Lütfen..."

Isabel insafa gelmek yerine hızını daha da azaltarak Adrian'ın değişen yüzünü tepeden izlemeye devam etti. Derken Adrian sertçe kızın kalçalarını kavrayıp işkence yaşlılığındaki iniş çıkışlarını keskin bir hareketle sonlandırdı. Sonrasında ise sert darbelerle içinde gidip gelmeye başladı. Isabel yolun sonunu bu kadar hızlı görmenin şaşkınlığı içinde kıvranıyor ve daha fazlası için Adrian'a utanmazca yalvarıyordu. Birden nasıl olduğunu anlamadığı bir hızla kendini Adrian'ın altında, sırtüstü yatarken buldu.

Adrian yatağa abanarak hızlı vuruşlarını sürdürüyordu. Isabel bacaklarını tekrar Adrian'ın beline dolayıp gözlerinin arkasındaki karanlığa bıraktı kendini. Öyle büyük bir zevkti ki bu şimdi ölecek olsa, gittiği yerdeki tüm ruhların düşmanlığını kazanırdı. İniltileri birbirine karışmıştı... Sıcaklık buharlaşmak üzere olduğunu düşündürecek kadar artmıştı ya da Isabel alev almak üzereydi... Ve nihayet birbirlerinin isimlerini haykırarak birlikte zirveye çıktıklarında Isabel cennetin bu kadar sıcak olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Dakikalar sonra soluklarının yatışmasını bekledikleri o

huzur dolu sessizlik, Adrian'ın üzerine boylu boyunca uzanan Isabel'den geldi.

"Hmmm... Çok yoruldu..."

Adrian kızın saçlarını öperken kıs kıs güldü. "Henüz seninle işim bitmedi."

Isabel'in yarı kapalı gözleri aniden açıldı ve gökteki yıldızlar gibi parıladı. "Ama misafirler ne der? Yani gece devam etsek olmaz mı?"

Adrian bu kez kıs kıs gülmek yerine alenen kahkaha attı. "Benimle pazarlık etme sakın. Seninle tekrar sevişebilmek konusunda kendimi o kadar çok tuttum ki kimsenin ne diyeceğini umursamadan bu yatakta günlerce vakit geçirebilirim."

Isabel adamın kokusunu içine çekip göğsünü öptü. "İnanamıyorum. Yani beni sevdiğine ve tüm bunları konuşabildiğimize... Oysa bir zamanlar üzerine çay döktüğümde beni öldürmek istediğinden emindim."

"Çoğu zaman bunu yapmak istediğimi inkâr edemem ama seni her gördüğümde daha çok yapmak istediğim şey tadına bakmaktı."

Göğsü gururla kabaran Isabel, "Örnek ver," diye çocukça bir talepte bulundu.

Adrian düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. "Mesela o mendili bulduğumda vücudunun da mendil gibi gül kokup kokmadığını düşünmüştüm ve sonrasında bazı ahlaksız şeyler geçirmiştik aklımdan."

Isabel açıkçası onun neden bahsettiğini anlamamıştı. Şaşırarak, "Ne mendili?" diye sordu.

"Hani seni aptal Preston'la uygunsuz vaziyette yakaladığım o gece öfkeyle çekip gittiğinde elindeki mendili düşürmüştün."

Isabel o geceyi tekrar yaşıyormuş gibi geriye doğru bir yolculuk yapıp onun neden bahsettiğini anladığında kahkahalarla gülmeye başladı. Öyle çok güldü ki Adrian'ın ilk anki keyfinden eser kalmamıştı.

"Komik olan ne?"

Isabel gülmekten yatağın yan tarafına devrilmişti. Hâlâ ke-

sık kesik gülerken, "O mendil... O mendil aslında elimden düşmemişti... Tanrım Adrian... Bizi Fredy ile yakaladığında göğüs altına destek olarak koyduğum mendilimin düşmesini engellemeye çalışıyordum," diye itiraf etti.

Adrian başını yastıktan kaldırdı. Kaşları saç diplerine değmek üzereydi. "Sen ciddi misin?"

"Kesinlikle..."

Adrian herhangi bir coşkulu tepki vermek yerine, "Mendili kokladığımda neden başını göğüslerinin arasına sokmak istediğimi şimdi anlıyorum," dedi sakın bir şekilde ve kızı kendine çekti.

Isabel hiç kesilmeyen sırıltıları arasında merak ettiği diğer bir konuya değindi. "Beni ilk kez öptüğünde çok etkilenmiştim... Sana daha önce, hatta ilk karşılaştığımız anda âşık olduğuma eminim fakat o an çok özeldi. Peki sen... Sen beni ilk kez öptüğünde ne hissettin?"

Adrian kısa bir an düşünüyormuş gibi yaptı, sonra son derece normalmiş gibi, "Bacaklarını aralamak ve sana orada sahip olmak dışında ne hissettiğimi hatırlamıyorum," diyerek Isabel'in afallamasına neden oldu.

Genç kız kocasının göğsüne sertçe vurarak, "Pisliğin tekisin," dedi.

"Yalan söylemeyi pek sevmiyorum diyelim."

Isabel tatlı bir iç geçirip yukarı doğru uzandı ve Adrian'ın genesine sıcak bir öpücük kondurdu. "Beni sevdiğini tekrar söyler misin? İnanmak güç geliyor." Bunu söylerken Adrian tarafından ciddiye alınmayı beklemiyordu ancak kocası tek bir hareketle üstüne çıktığında onun ne derece ciddi ve hazır olduğunu da anlamış oldu.

Adrian parmaklarının dış kısmıyla kızın yanaklarını okşarken gözlerindeki sevgi, hareketlerindeki müşfikle örtüşüyordu.

"Sen benim kaybetmekten korktuğum tek şeysin Bella... Seni öyle çok seviyorum ki böylesine yoğun hisler mutluluk kadar korku da veriyor. Gerçek olamayacakmış gibi... İnanılır gibi değil aşkı. Sözler senin için hissettiklerim karşısında

çok zavallı Bella. Bu yüzden bırak da sana seni ne kadar sevdiğimi gösterebileyim. Bu seferki ağır ağır ve tadımı çıkarmayı bırakmayacağımız bir şölen olacak."

"Ah Adrian seni seviyorum..." derken Isabel neredeyse ağlamak üzereydi.

"Benim kadar çok sevemeyeceğine bahse girerim."

Isabel sanki ağlamak üzere olan o değilmiş gibi birden sırttı. "Bu fikri sevdim ama yine de aksi konusunda ısrar ediyorum."

Adrian Isabel'i öptükten sonra kızın göğüslerine uzandı. Tatlı dil darbeleriyle meme uçlarından birini uyarırken diğelerini de eliyle okşuyordu. Isabel'in vücudu anında ona tepki vermişti... Fakat iyice gözü kararmadan önce aklına takılan o soruyu sormalıydı.

"Adrian?"

Adrian kızın göğüsleriyle ilgilenmeyi bırakıp başını kaldırdı. "Sevgilim?"

"Sence bebeğimiz kız mı yoksa erkek mi olacak?"

Adrian hiç düşünmeden, "Kız," diye cevaplayıp işine dönünce, Isabel henüz tutku onu esir almaya başlamadan bu fikri kafasında tartmayı denedi. Açıkçası kız ya da erkek olmasının pek bir önemi yoktu ama güçlü hisleri ona bir oğlunun olacağını söylüyordu. Huzurla gülümsedi ve Adrian'a benzeyen bir erkek doğurmanın ne büyük bir mutluluk olduğunu geçirdi aklından. Ancak o sırada Adrian karısının kafasındaki tek erkek olmak niyetindeydi. Isabel'in aklını başından alacak şekilde dudaklarını kullanmaya başladığında bu konuda kesinlikle başarılı bir hamle gerçekleştirmiş sayılırdı.

Isabel ise âşık olduğu dudakların etkisine girmek üzereyken, kollarını onun boynuna doladı ve sevgiyle fisıldadı.

"Kesinlikle bir oğlumuz olacak, bunu hissediyorum."

... Fakat yaklaşık altı ay sonra, Isabel kendisinin bir kopyası küçük Kate'i dünyaya getirdiğinde yanlış olduğunu anlamış oldu... Ve hiç şüphesiz bu hayatındaki en mükemmel yanılgıydı.

Son Söz

Nisan ayı için sıcak sayılabilecek bir öğlen, Henfield'in büyük bahçesinde olağanüstü bir hareketlilik vardı. Aslında geride kalan iki seneye bakılacak olursa ev halkı aynı curcunanın yaşanmasına alışkındı çünkü bugün evin küçük hanımının üçüncü yaşı kutlanacaktı.

Isabel her sene olduğu gibi bu sene de tüm hazırlıklarla bizzat ilgilenmeyi tercih etmişti. Aynı zamanda bu sene diğerlerinden ayıran hoş bir ayrıntı bulunuyordu. Kate'in doğumundan birkaç gün önce dünyaya gelen, Fredy ve Vivian'ın çocukları Alfred'in de doğum gününü birlikte kutlama kararı almışlardı.

Dışarıdan bakıldığında oldukça ciddi bir aşama kaydetmiş gibi görünebilirlerdi, fakat Adrian ile Fredy'nin birbirlerinin kanını akıtmadan aynı havayı soluyabilmeleri düşüncülerinden de kolay olmuştu. Neticede her ikisi de hiçbir zaman gerçek anlamda rakip olmamıştı. Büyük aşkların yanında kırlan onurum lufi edilebilir miydi?

Asıl mesele Vivian'ın çekingenliğiyle elbette. Kadının Adrian ile yüz yüze gelebilmesi için aradan oldukça uzun bir zaman geçmesi gerekmişti. Sonuç ise Vivian için kesinlikle şaşırtıcıydı. Hatta cemiyet mensuplarının o ana tanıklık etme şansları olsaydı Adrian'ın eski neşanelisine olan tavırlarındaki dostluk ve yumuşaklık karşısında şok geçirmeleri işten bile değildi.

Isabel tam da aklından bunları geçirirken gözü Adrian'a

gülerek bir şeyler anlatan Vivian'a takıldı. Güzelliğiyle nefes kesmeye devam ediyordu Vivian. Isabel tatlı tatlı sırıtarak bir müddet ikisini izledi, fakat süre uzadıkça gülüşü yavaşça kayboluyordu. Lanet olsun, neden ikisine her baktığında o meşe ağacı altındaki öpüşmeyi hatırlamak zorundaydı ki? Hızla silkinerek aklındaki çarpık düşüncelerden kurtulmayı denedi... Adrian'ın ona tattırdığı onca şey arasında kimliğine en derin harflerle kazınanın kıskançlık olması utanç vericiydi. Bunun sebebi Adrian'a olan aşkın her geçen an daha fazla büyümesi olsa bile beynini hastalıklı fikirler türetmekten alıkoymak zorundaydı.

Fakat o öyle yakışıklı ve öyle çekiciydi ki Isabel'in yapabildiği en mantıklı şey ona daha fazla âşık olmaktı. Özellikle de dar pantolonunun altından fazlasıyla belli olan erkeksi kalçalarını gördüğünde aşkı tavan yapmış sayılırdı. Tam da içinden geçirdiği sınımsız hislerle kocasını izliyordu ki deli kızı Kate'in keskin çığlığıyla irkildi. Isabel, Kate ve Alfred için hazırlanan minderden oyun alanına koşana kadar Fredy çocukların başında bitmiş, Kate'in pençelerini nazikçe çocuğunun ipeksi sarı saçından çekmekle uğraşıyordu.

Isabel'in ilk tepkisi utançla elini ağzına bastırmak oldu ama aynı anda gülmek de istiyordu ve eğer gülerse Fredy'nin anne olmasına rağmen hâlâ büyümediği iddialarını dinlemek zorunda kalırdı. Bu yüzden kaşlarını çatıp, "Kate hemen Alfred'i rahat bırak," diyerek kızına çıkıştı. Isabel'in ikazı elbette kızı tarafından ciddiye alınmamıştı zira Kate hayran olduğu babası, Brendan Amcası ve de büyükbabası dışında kimin ne söylediğiyle pek ilgilenmezdi.

Alfred ise kurtarma çalışmaları esnasında yaşadığı duygusal anlar yüzünden olsa gerek şiddetli bir ağlama nöbetine tutulmuştu. Vivian sakin bir kadındı, dolayısıyla meselenin çözümünü için meydanı Fredy'ye bırakmayı uygun görmüştü.

Derken hiç beklemediği bir şey oldu. Kate elini Alfred'in saçından çektikten hemen sonra normal insan gözlerinin takip edemeyeceği bir hızla yanı başında tembelce güneşlenen

Mimi'yi kaptı ve çocuğun kafasına indiriverdi. Ah bu kesinlikle biraz fazla olmuştu.

Fredy derhal bağırdı. "Portakal, canavar kızımı derhal oğlumun başından al!"

"Bana bağıрма! İki çocuk senin göztünün önünde birbirlerini öldürüyorlar ama yaptığın tek şey histeri krizine girmek."

"İki çocuk mu? Delirdin sen herhalde. Kate çocuk değil... O bir... O bir..." Sözlerinin devamını getiremedi zira onun için uygun sıfatı bulmak Isabel için bile zordu.

Isabel tek bir adım atmadan Adrian'ın sıcak nefesini kulağında hissetti. Kocasını gülüşünü gizlemeye gerek görmeden, "Yeni bir aşk doğuyor olabilir. Hatırlarsan sen de Mimi'yle çenemi dağıtarak beni tavlamaştın," deyince Isabel ona kötü bir bakış attı ve çocukların yanına gitti.

Bu arada Fredy oğlunu kucagina almış teskin etmeye çalışıyordu. Isabel'in bulunduğu yerden bakıldığında birbirine tıpatıp benzeyen sarı kafalı baba-oğul öyle sevimli görünüyordu ki genç kadın iyi bir fırça atmaya düşündüğü Kate'e uzanmadan önce sevgiyle gülümsedi. Sonra yerdeki kızının yanına çömelip kendisinininkilerle aynı olan bal rengi gözlerinin içine ikaz ederek baktı. "Neden hiç söz dinlemiyorsun anlamıyorum. Sana Alfred'den uzak durmanı söylemişim. Ayrıca Mimi'yi rahatsız bırakman konusunda da anlaşacağımızı sanıyordum." Kate tuhaf bir şekilde kıkırdadığına Isabel'in omuzları düştü. "Sen çok kötü bir kızsın."

Kate hâlâ elinde tuttuğu Mimi'yi yüzüne yaklaştırıp tom-bul yanacağını kaplumbağanın kabuğuna bastırıldığı sırada pişkin pişkin sırtıyordu. "Alfred aptal ama Mimi'yi çok seviyorum. O benim... Babam da benim." Son cümleyi söylerken kızının gözlerinde kurnaz bir ışık parladığına yemin edebilirdi Isabel.

Gözlerini kısan Isabel başını kızına iyice yaklaştırdı ve "Sen öyle san, ikisi de bana ait," diye fısıldadı. Onu kışkırtmaya bayılıyordu ve böyle zamanlarda Kate'in çocuğu değil de bir akranı olduğunu düşünmek işine geliyordu.

Aralarındaki kıvılcımlı bakışma süreci devam ederken

Fredy tatlı bir sesle, "Sizi portakal kafalar... Hey Katy, Fredy Amcana gelmeyecek misin?" diyerek farkında olmadan gergin ortamı dağıtınca Kate, dünya güzeli yüzünü tıpkı melekelerle yaraşır bir masumlukla Fredy'ye çevirdi.

Fredy kızı hemen kucagina alıp ona sarıldı, kıvrık kıvrık saçlı başına kokusunu içine çekerek bir öpücük kondurdu. "Fredy Amcan az önce sana sesimi yükselttiği için özür diliyor ve Alfred ile iyi geçinmenizi de çok istiyor. Ah ne dersin minik portakal?"

Kate üç yaşındaki bir çocuğa göre uzunca sayılabilecek bir süre donuk gözlerle Fredy'ye baktı, baktı... Sonra neredeyse fısıltı gibi bir sesle, "Bir daha bana da anneme de portakal deme," deyip tırnaklarını Fredy'nin suratına batırdı.

Fredy'nin şaşkın bağırtısını Isabel'in çığıltı takip etti. "Kate... Küçük cadı, bırak onu." Genç kadın Kate'i Fredy'nin üzerinden çekmeye çalıştıkça kızı daha sıkı yapıştıyordu sanki. Daha da kötüsü Adrian arkasında kahkahalarla gülüyordu. Isabel öldürücü bakışlarını kocasına çevirip, "Sen neye gülüyorsun öyle? Hep sen şımartıyorsun bu kıza," diye bağırdı.

Adrian hiç susmayacakmış gibi gülerken, "Bunda benim ne suçum var? Aptal herif küçücük bir kızıdan dayak yiyor, olan bu," diyerek ortamı daha da ısıtmış sayılırdı.

Isabel Fredy'yi kızından kurtardı ve birkaç ötür geveledikten sonra Fredy'nin havaya karışan ökseli sözleri eşliğinde eve doğru yürümeye başladı.

Fredy Adrian'a, "Dayak yediğim yoktu seni pislik," diye bağırdı.

Adrian bu sözler üzerine son derece sakin bir şekilde, "Tabii tabii," demekle yetindi fakat daha sinir bozucu olan hiç kesilmeyen gülüşüydü. Adrian'ın alaycılığının ne derece güçlü bir silah olduğunu en iyi bilenlerden biri olarak Fredy'nin ne derece çileden çıktığını tahmin ediyordu Isabel. Ah, işte yine başlıyorlardı.

Isabel duymazdan gelip başını iki yana salladı, Kate'i yüz yüze gelene kadar kendisinden uzaklaştırdı. "Sen tanıdığım

en yaramaz çocuksun. Ben bile senin yaptıklarını yapmamıştım ama biliyor musun Morgan senin hakkından gelecektir.” Morgan’ın adını duyunca küçük kızın gülen yüzü buruştu, dudaklarını büzerek birden ağlamaya başladı. “Ah Tanrım... Tanrım...” Isabel onu ağlatmaktan nefret ediyordu çünkü Kate ağlayınca bir daha susacağına garantisizdi. “Kate ağlama lütfen...” dedi çaresizce etrafına bakarken. Tam o sırada bahçeye çıkan Morgan yanlarına gelince Kate’in mütevazı ağlayışı çalgın bir haykırışa dönüştü. “Morgan yardım et bana, lütfen.”

Morgan Kate’e ve Isabel’e kısa birer bakış attıktan hemen sonra yardım etmek yerine sanki onları hiç görmemiş gibi yanlarından sıvıştı. Elbette bu şaşırtıcı değildi zira Morgan gibi sağlam sinirlere sahip bir kadının bile söz konusu Kate olduğunda sabır sınırları yeterince geniş çizilmiş sayılmazdı.

Isabel ısrarla ağlamaya devam eden kızına sınımsız sarılıp teskin edici sözlerle onu sakinleştirmeye çalışırken iyi bir anne olup olamayacağı ile ilgili endişeleri acımasız sorular halinde kafasında yankılanıyordu. Üstelik canından çok sevdiği bebeğinin döktüğü her damla içini parçalıyordu.

O sırada da Adrian suratındaki büyük gülüşle yanlarına gelmişti. “Güzel kızımı ağlatacak kadar gaddar olduğuna inanmıyorum.”

Isabel Adrian’a inanamayarak baktı. “Neler yaptığını görmedin mi?”

Adrian Kate’i kucağına alırken, “Elbette gördüm ve hiçbir kuvvet annesinin ondan daha uslu bir kız olduğuna beni inandıramaz. Ayrıca küçük çocukların biraz haylaz olmaları normaldir,” diyerek taraflı tutumunu belli etti.

Isabel verecek bir cevap bulana kadar Kate babasının güvenli kollarına kedi gibi sığınmıştı. Kızları doğduğundan beri Adrian’ın tüm kadınlar üzerindeki tuhaf büyüü hakkında fazlasıyla ipucuna sahip olmuştu Isabel, fakat ikiliyi izlerken daha ne kadar çok şaşıracağını bilmediğini geçiriyordu aklından... Ve elbette onları ne kadar çok sevdiğini de...

“Baba ben kötü bir şey yapmadım.”

Adrian kızına sarıldı ve “Ben nedense aksini düşünüyordum Kate,” dedi sesine verdiği zorlama ciddiyetle.

Kate tombul kollarını babasının boynuna dolayıp yanına cürekâr, sırlıklam eden bir öpücük kondurdu. Bunu yaparken de yan gözle Isabel’e kurnaz bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Kızının kasıtlı tutumu karşısında Isabel’in gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı ve sonra engelleyemediği gülücüklerini saçmaya başladı. Adrian aralarındaki en önemli rekabet unsuruydu ve ne olursa olsun her ikisi de birbirlerinin karşılıklı kıskırtmalarına kayıtsız kalamıyorlardı. “Seni kurnaz velet. Onu senden daha uzun zamandır tanıyorum.”

Kate cevap vermeye tenezzül etmeden tüm ilgisini babasına vermişti. Tabii Adrian da halinden son derece memnun görünüyordu. Genç adam Isabel’in kendisini dışlanmış hissetmesini umursamadan kızına gülümseyerek sanki hayatının o en büyük sırrından bahsediyormuş gibi fısıldadı. “Evet anneni senden önce tanıyordum ama ilk görüşte âşık olduğum kişi sendin.”

Adrian’ın ne söyleyeceğini duyabilmek için ikisinin etrafından dönen Isabel anında itiraz etti. “Yalancı... Hani bana ilk an vurulduğunu söylemiştin.”

Adrian, “Hatırlamadığım kadar uzun zaman önceydi,” deyip ona arkasını döndü.

Isabel eğer yanlış görmediyse kocası gülüyordu. Genç kadın ateş saçan gözlerini Adrian’ın omzunun üzerinden kendisine bakan Kate’e çevirdi. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir biçimde küçük cadı da sırıtıyordu ve bu sırıtışın üç yaşındaki çocuklara has haylaz bir sırıtış olduğu pek söylenemezdi.

“Baba sadece benim!”

Isabel’in kaşları kalktı. “Öyle mi dersin?”

“Bella... Düşündüğüm şeyi yapmıyorsun değil mi?”

O noktadan bakıldığında durum tam da Adrian’ın düşündüğü şeymiş gibi görünebilirdi fakat Isabel de haklıydı. Öyle

olmalıydı. Genç kadın Adrian'ın alayı gülüşüne somurtarak karşılık verip arkasını döndü ve ne konuştuklarına kulak vermeye çalıştı.

"Emrinize amadeyim küçük hanım. Senin için aldığım hediyeyi görünce çok sevineceksin," diyordu Adrian.

"Midilli istiyorum... Hani... Hani annemin elbisesini ısraran o büyük dişli midilli istiyorum... Ya da Mimi'yi evlendirmek için bir erkek kaplumbağa da olabilir. Artık çocuklarının olması gerekiyor."

Isabel kıkırdadı. Kate ile anlaştıkları tek noktanın Mimi'nin cinsiyeti olduğu düşünülürken durum biraz endişe verici görünebiliyordu.

"Midilli için biraz daha beklemen gerekiyor. Mimi konusunda ise endişelenmene gerek yok. Eğer zavallıyı biraz rahat bırakırsan eminim âşık olacağı bir eş bulabilecektir."

"Âşık mı?" diye şaşırarak sordu Kate.

"Elbette... Tıpkı benim anneme âşık olduğum gibi onun da ilk gördüğünde çarpılacağı eşini bulmak istediğine eminim."

Isabel elini dudaklarına bastırıp gülüşünü gizledi. Adrian'ın sesinin daha net bir şekilde kulağına gelmesine bakılırsa kocası ondan tarafa bakıyordu.

"Ben Brendan Amcama âşığım. Ve Stephan Amcama da öyle... Tabii sana da..."

Isabel, Brendan'ın bu habere Stephan kadar coşkulu bir tepki vermeyeceğinden emindi.

"Bu dünyada Stephan ve Brendan'dan daha şanslı tek erkek ben olmalıyım. Dünyanın en güzel iki hanımı benim için çıldırıyor."

Isabel arkasını dönünce Adrian ve Kate'in gülen yüzleriyle karşılaştı. Adrian ile atışmaya alışkındı... Evli oldukları süre içinde kocasını her yönüyle tanımıştı ve ona imkânsız sınırlarını zorlayan daha derinden bir aşkla bağlıydı. Sevişmeleri dışında en çok uyarıldığı atışma anlarından birine hazırlamıştı kendini ve Adrian'a bakarken aklından ona ve-

rebileceği tüm ukala yanıtları geçiriyordu. Ancak kocasının gözlerinde gördüğü aşk ve tutku, genç kadının vereceği tüm cevapların silinip yerine sadece yalnız kaldıklarında gösterebileceği mahrem hislerin yerleşmesine neden oldu.

Kate halindeki değişikliği fark edebilmiş gibi kaçamak bir bakış attı ona ama kızı Isabel'le ilgilenmeyi çoktan kesmiş, babasına hayran hayran bakmakla meşguldü. Adrian Isabel'i iliklerine kadar titretmenin tüm yöntemlerine acımasız bir gerçeklikle hâkimdi. Gözlerinin aldığı her rengin hangi duyguyu yansıttığı çok iyi bilirdi Isabel ve şu anda en çok sevdiği koyu yeşile bakıyordu... Tutkuyla kararın derin gözlere... Genç kadın yutkundu ve başını önüne eğdi. Hatta arkasından yaklaşan ayak seslerini duyunca elini yanaklarına bastırarak sıcaklık kontrolü yaptı.

"Aman Tanrım hayatım boyunca senin kadar güzel bir kız görmedim Kate... Hadi büyükbabana gel tatlım."

Yüzüne yansıdığı tahmin ettiği hisler, bir babanın kızının yüzünde okumaktan hoşlanacağı türden sayılmazdı. Isabel Adrian'a yan gözle bakıp babasına döndü.

Kate, Gerald Sullivan'a ölesiye düşküdü. Bu yüzden âşık olduğu diğer adamın kollarından büyükbabasınıninkine atarken çok fazla düşünmemişti.

Kaptan, "Akıllı kız," diye böbürlenince Adrian gülüşünü gizledi. Her ne kadar şu aralar damat ve kayınpederin arası iyi olsa da ilk zamanlar bir hayli tekin geçmişti. Isabel babasının kendisini affetmesi için döktüğü dilleri hatırlayınca şimdi gülebiliyordu fakat o sıralar kahrolduğu bir gerçektir. "Sen annenden bile daha güzel bir kızsın. Zavallı erkekler güzelliğin karşısında aptala dönecekler, onlar için üzülüyorum."

Kate, "Evet, ben annemden daha güzelim büyükbaba ama bu annemi üzebilir. Bu yüzden onu da sevmelisin. Ben seviyorum," deyince kaptan kahkahaları arasında Isabel'i de sevdiğine ve Kate'i bir süreliğine alıkoyacağına dair anlamsız bir şeyler söyledi.

Isabel kızına öpücük gönderip, "Ben de seni seviyorum,"

diye arkasından seslendi ve kollarını beline dolayan Adrian'ın göğsüne başını yasladı. "Adrian?"

"Evet?"

"Üç yaşına girdiğine inanamıyorum... Oysa hamile olduğumu öğrendiğim anı dün gibi hatırlıyorum."

Adrian Isabel'in boynunu öpmek için eğildi. "Ben de seni hamile bıraktığım anı dün gibi hatırlıyorum."

Isabel başını arkaya çevirdi. "Sakın Kate'in yanındayken bana az önce baktığın gibi bakma."

Adrian kıkırdadı. "Nasıl baktığının farkında değilim."

"Sevişmek ister gibi tabii ki..."

"Sevişmek istiyordum muhtemelen. Karımı özledim."

"Bir yere gittiğin yok, hem üç gün önce sevişmiştik hatırlarsan."

"Dünyanın da birkaç gün içinde meydana geldiği söylenir. Seninle sevişmeden daha ne kadar sabredebilirim bilmiyorum."

Isabel tamamen arkasını dönerek Adrian ile yüz yüze geldi, ellerini kocasının gömleğinin yakalarına yerleştirerek cilveyle kirpiklerini kırışırdı. "Kate aramızda yatmak istiyor, hayır diyemeyiz ya... Hem sen de benim yerime ona sarılmaktan memnun görünüyordun."

"Onunla konuşup anlamasını sağlarım. Bana bırak. Bu gece hiçbir güç seni elimden kurtaramaz ve söz veriyorum hayatım, sana sarıldığımda şimşekler çakacak."

"Adrian ne yapıyorsun?" Isabel yaklaşan öpücüğü görünce başını geriye doğru çevirdi ancak etrafta ikisini görebilecek kimse yoktu.

Adrian, "Seni öpmeye çalışıyorum. Ne kadar güzel göründüğünün farkında değilsin. Bütün gün etrafta dolaşıp aklımı başımdan aldığın yeter," diyerek onu daha kuytu olarak nitelenebilecek bir yere çekti ve itiraz etmesine şans tanımadan dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Adrian'a karşı zaaflarından kurtulmasına imkân yoktu. Kaldı ki bunu istemiyordu da... Isabel kollarını onun boynuna dolayarak parmak ucunda iyice yükseldi, öpüşüne aynı

sevkle karşılık verdi. Şu anda tam anlamıyla yalnız kalabilselerdi özleminin büyüklüğünü ifade edebileceği yaratıcı yöntemler vardı aklında.

Dakikalarca, soludukları hava yetmeyene dek birbirlerinden ayrılmadılar. Sıcak dakikaları sonlandıran ise Isabel değil Adrian'dı.

"Bella, yukarı gel benimle. Sana göstermek istediğim şeyler var," dedi Adrian nefes nefese.

Isabel buna dünden razı olsa da henüz aklını yitirmemişti. "Olmaz, insanlar ne düşünür?"

"Sana göstermek istediğim bir şeyler olduğunu düşünürler."

Genç kadın kahkaha attı. "İçimi rahatlatmıyorsun."

"Umurumda değil, seviş benimle."

Isabel bahçedeki kalabalıktan gelen seslere kulak verdi. Herkesin keyfi yerinde gibiydi ve açıkçası şu anda aklına gelen en keyifli şey Adrian'a direnmemektir. Akıllıca davranarak başını salladı ve anında ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

Gizli merdivenleri kullanarak odalarına varmaları o kadar kısa sürmüştü ki misafirler yokluklarını fark etmeden aşağı inmeleri bile mümkün olabilirdi. Tabii birbirlerine doyabilirlerse...

Adrian Isabel'i yavaşça yatağa bırakıp üzerine uzandı. "Pişman olmayacaksınız leydim."

"Seninle ilgili hiçbir konuda pişman olamam Adrian. Seni seviyorum."

"Sana seni ne kadar çok sevdiğimi tekrar kanıtlamama izin ver aşkım." Adrian öpmek için dudaklarına uzanınca Isabel bir süredir aklından geçen şeyi söylemek için onu engelledi.

"Adrian ben bir bebek daha istiyorum." Isabel kocasının yüzünde beliren düşünceli ifadenin nedenini biliyordu. Kate'e hamileliğinde ve sonraki süreçte karısından uzun süre mahrum kaldığı için Adrian'ın yeni bir çocuk konusunda pek hevesli olduğu söylenemezdi. Isabel onu ikna edeceğine düşünerek tatlı bir sesle mırıldandı: "Kate'in erkeklere

düşkünüğünü biliyorsun. Belki sana benzeyen bir oğlumuz olursa durumumuzu eşitleyebiliriz. Onun da babası gibi gözü sadece beni görür... Ne dersin?

Adrian gülümseyerek karısının pürüzsüz yanaklarında parmaklarını gezdirdi. Seni öyle çok seviyorum ki sevgilim, bazen sevgini paylaşmanın düşüncesi bile beni öfkeliyor. Ama Kate'e her baktığımda bu dünyadaki en önemli kişi olduğumu düşünmeden edemiyorum... O sana sahip olduğumu hatırlatıyor bana ve sevginin sınırsızlığını... Siz benim hayatımdaki en değerli varlıklarsınız Bella. Eğer bir bebeğimiz daha olursa yine sana benzeyen dünya güzeli bir kızılı tercih ederim çünkü başımı çevirdiğim her yerde seni görmeye ihtiyacım var... Seni seviyorum."

Isabel kollarını Adrian'ın boynuna doladı ve onu kendine çekti. "Seni ve hayatıma kattığı her şey için Tanrı'ya her gün dua ediyorum Adrian." Derin bir iç geçirdikten sonra muzip bir gülüşle sözlerine devam etti. "Bence çalışmalara bir an önce başlamalıyız."

Adrian gülerek, "Bu gece bitmeden hamile kalacağınız konusunda size garanti veriyorum madam," deyip karısının dudaklarına uzandı fakat Isabel parmaklarını kullanarak onu engelledi.

"Bence bir oğlumuz olacak."

Adrian tek kaşını kaldırdı ve "Bir kız daha..." dedi sakın bir ses tonuyla.

Isabel arzuladığı öpücüğü almak için Adrian'ın dudaklarına uzanmadan itiraz kabul etmediğini belli eden bir ifadeyle, "Bu sefer yanılmama imkân yok. Bir annenin her zaman babadan daha kuvvetli hisleri vardır... Evet, kesinlikle bir oğlumuz olacak," diyerek *kuvvetli hislerine* olan güvenini belli etti.

... Ve elbette yine yanıldığını görmek için çok fazla beklemeyecekti.